

CĂRȚI ROMANTICE

Sărutul sortii

MARY JO
PUTNEY

Lordul unui vechi și puternic clan scoțian, Duncan Macrae, vrea să pună capăt conflictului veșnic dintre Scoția și Anglia. El posedă o putere secretă – aceea a Protectorilor, oameni cu abilitatea mistică de a controla forțele naturii și de a vedea în sufletul semenilor. Din clipa în care o întâlnește pe tânăra și independenta văduvă englezoaică Gwyneth Owens, spiritul său înfocat se aprinde de o pasiune care va așeza în tabere diferite loialitatea lui pentru pământul natal și jurământul făcut în fața Protectorilor.

Deși tatăl lui Gwyneth a fost Protector, tânăra este convinsă că a moștenit numai frumusețea mamei sale, nu și puterile tatălui. Dar sărutul fascinantului lord din clanul Macrae naște în ea o dorință care îi face sufletul să se cutremure – și îi dezvăluie viziuni ale unei catastrofe care amenință atât Anglia, cât și Scoția.

În vreme ce două națiuni puternice se înfruntă, Gwyneth și Duncan trebuie să-și pună la încercare puterile și pasiunea pentru a-și salva iubirea... și viitorul lumii în care trăiesc.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

The logo for Lira, featuring a stylized heart shape composed of vertical lines of varying heights, with the word "Lira" written below it in a serif font.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-886-6

9 786067 418866

A Kiss of Fate
Mary Jo Putney
Copyright © 2004 Mary Jo Putney

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Sărutul sorții
Mary Jo Putney

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JO PUTNEY, MARY
Sărutul sorții / Mary Jo Putney;
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-886-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111-31=135. 1

MARY JO PUTNEY
Sărutul sorții

Traducere din limba engleză
Dumitru Petcu

Lira*

prolog

*Domeniul Harlowe
Hertfordshire, Anglia
Noiembrie 1737*

Cerurile plâneau cu o ploaie de toamnă, numai bună pentru îngropăciune. Gwyneth Owens era recunosătoare că tradiția interzicea prezența femeilor la cimitir, căci nu ar fi fost în stare să își păstreze calmul în timp ce tatăl ei era coborât în țărâna umedă.

Ca întotdeauna, căută refugiu în biblioteca lui Lord Brecon. Tatăl ei, Robert Owens, fusese bibliotecarul stăpânului său timp de aproape treizeci de ani, iar Gwyneth crescuse printre aceste cărți neprețuite.

Își trecu ușor vârfurile degetelor peste volumele învelite în piele, cu titlurile imprimate în auriu, din secțiunea de memorii de călătorie. Tatăl ei spusese întotdeauna că o minte bine hrănită oferea protecție împotriva singurătății. Spera ca el să fi avut dreptate, căci acum avea nevoie de această alinare.

În timp ce mergea de-a lungul zidului sudic, își zări reflexia în oglinda de deasupra șemineului. Se întoarse, evitând să-și privească silueta prea înaltă și părul coafat demodat, neatractiv. Ce păcat că nu moștenise nici puterea tatălui său, nici frumusețea mamei sale.

Probabil că o plimbare în viteză călare pe dealurile de la Harlowe i-ar potoli tensiunea nestăvilită, dar acest lucru nu era posibil, căci în curând avea să fie chemată jos, să facă pe bocitoarea la întâlnirea solemnă ce urma să se țină în onoarea tatălui ei. Din nevoia de a face ceva, descuie galeria alăturată, care adăpostea biblioteca privată, precum și biroul tatălui ei.

Când păși înăuntru, un fior de energie slab, aproape imperceptibil, îi străbătu pielea. Camera lungă, cu tavan înalt, conținea cea mai aleasă colecție de cărți și manuscrise despre magie din Marea Britanie. Volumele reprezentau, de asemenea, istoria și înțelepciunea vechilor familii de Protectori din Insulele Britanice.

Protectorii, clanul tatălui ei. Ființe umane, dar înzestrați cu puteri magice, aceștia trăiseră clandestin printre oamenii de rând din vremuri imemorabile. Gwynne fusese crescută ca Protectoare prin virtutea sângelui patern, deși ea însăși nu avea puteri proprii. Era recunoscătoare să facă parte din Familii, căci femeile aveau un grad de egalitate nemaiîntâlnit în rândul muritorilor. Tradiția aceasta se dezvoltase de timpuriu, căci, pe tărâmurile magiei, femeile puteau avea puteri care le egalau sau chiar le depășeau pe ale bărbaților.

Protectorii își luaseră numele de la jurământul pe care îl făcuseră cu toții de a-și folosi puterea pentru a-i apăra și a-i sluji pe semenii lor cât puteau de bine. Datorită acestei misiuni, Protectorii respectau istoria, în speranța că aceasta avea să-i împiedice să repete greșelile din trecut.

Și uneori îi împiedica.

Ca Păstrător al Învățăturii, contele de Brecon era responsabil pentru aceste cărți și manuscrise prețioase. La vârsta de șase ani, Gwynne se apucase să-și ajute tatăl la întreținerea cărților. Începuse prin a le șterge de praf, mânuind volumele cu atenție sporită, de parcă ar fi fost din porțelan fin. Mai târziu, copiasse texte descompuse pe un pergament nou și învățase secretele conservării.

Examină colecția cu regret, știind că avea să ducă dorul cărților dacă pleca de la moșie. Dată fiind importanța colecției, în curând urma a fi angajat un nou bibliotecar, așa că trebuia să facă pregătirile necesare pentru schimbare și să mute obiectele personale ale tatălui său.

Cel puțin nu urma să fie aruncată în lumea largă fără nici un ban. Protectorii aveau grijă de ai lor.

Avea să se găsească un post oarecare pentru banala fiică a lui Robert Owens. Cu puțin noroc, postul ar putea fi la Harlowe, singurul cămin pe care îl cunoscuse ea. Nu îndrăznea să spera la mai mult.

Cu un sunet ușor, de felină, pisica ei grăsuță, Athena, sări pe birou și se strânse ghem. Alinată de prezența pisicii, Gwynne se așeză la masa tatălui ei și începu să caute în sertare după obiecte personale. Era esențial să-și facă de lucru dacă voia să nu înceapă să-și jelească trecutul sau să-și facă gânduri negre legate de viitorul ei.

Își stăpâni cu greu lacrimile când descoperi medalionul mamei sale în micul sertar din mijloc. Înăuntrul cutiei ovale se găseau miniaturi cu părinții ei, pictate în timpul logodnei lor. Păreau tineri și foarte îndrăgostiți. Probabil că tatăl ei păstrase medalionul acolo ca să poată studia imaginea soției sale și să viseze la vremurile mai fericite.

Bărbat reținut și erudit, Robert Owens dusesese o viață liniștită la domeniul Harlowe. Singurul lui act de revoltă fusese să se însoare cu Anna Wells împotriva dorinței ambelor familii. Familia ei o renegase. Familia Owens acceptase legătura, însă fără nici o trageră de inimă. Protectorii erau încurajați să se căsătorească la rândul lor cu alți Protectori, iar Anna fusese un om simplu. Cu toate că era frumoasă și binevoitoare, nu avea nici un pic de magie în suflet.

Dar căsătoria fusese una fericită, iar moartea Annei, din cauza febrei, cu doi ani în urmă, devastase mica ei familie. Acum murise și Robert, iar Gwynne rămăsese singură. Păcat că nu avea vreun frate sau vreo soră alături de care să-și jelească pierderea.

Ultimul sertar era aproape golit când se deschise ușa. Bătăile unui baston îi dădură de înțeles că se apropia Emery, Lord Brecon. La vederea siluetei lui sobre, înveșmântată splendid, se ridică. Înalt și distins, avea părul atât de des și de alb în mod natural, încât nu avea nevoie de pudră. Conte era centrul în jurul căruia se învârtea întregul Harlowe. Curtoazia și cunoștințele sale

erau legendare, iar el fusese întotdeauna bun cu o fetiță care iubea cărțile.

Văzând-o, spuse încet:

- S-a terminat, draga mea.

- Părinții mei sunt acum împreună și se odihnesc în pace.

Pe măsură ce Gwynne vorbea, adevărul cuvintelor ei găsea ecou în interiorul său. Avea din când în când astfel de străfulgerări de cunoaștere absolută, singurul ei semn de putere a Protectorilor. Nu era ca și cum ar fi putut stârni vânturile, prevesti viitorul sau i-ar fi putut vindeca pe cei bolnavi.

- Suntem așteptați amândoi în salonul albastru, dar sper că nu te superi dacă stau aici câteva minute înainte să coborâm. Bătea un vânt aspru.

Obosit, contele se așeză în fotoliul din piele de lângă semineu.

- Mă bucur că a plouat. O zi frumoasă nu ar fi fost potrivită pentru o înmormântare.

- Nu există zile potrivite pentru înmormântări.

Privirea lui se îndreptă spre coșul de răchită pe care ea îl umpluse cu amestecul eclectic de notițe și obiecte ale tatălui său.

- Văd că ai fost sânguincioasă. Biblioteca va fi mai săracă după plecarea ta.

Așadar, urma să fie izgonită. Șocul provocat de acel gând o făcu să îndrăznească să ceară ceva ce constituia singura ei șansă de a-și îndeplini visul secret.

- Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez în bibliotecă. Într-adevăr, stăpânul meu, am... am sperat că poate mă vei angaja ca bibliotecară în locul tatălui meu. Cu toate că nu am educația lui formală, el m-a pregătit bine. Am lucrat cu cărțile întreaga mea viață. Tatăl meu spunea că nimeni nu se pricepe mai bine ca mine la păstrarea lor și am un scris foarte citeț când copiez manuscrise fragile. Și, dacă nu ca bibliotecarșef, poate aș putea continua aici ca asistent?

- Copilă, ai doar șaptesprezece ani, spuse contele, luat prin surprindere. Ești prea tânără să te îngropi

în vrafuri de cărți. Pe lângă studierea ei printre pagini prăfuite, viața trebuie trăită. Nu te vei căsători niciodată dacă craiul tău nu te poate găsi.

Ea mai că izbucni în râs. Însemna că stăpânul ei nu o privise cu destulă atenție dacă i se părea bună de măritat. Nu avea nici avere și nici nu era frumoasă, și doar puțini dintre flăcăii localnicilor abia de-o băgaseră în seamă vreodată.

- Nu am întâlnit nici un tânăr care să mă intereseze la fel de mult ca o carte bună sau un cal bun, stăpânul meu.

Sprâncenele lui stufoase se strânseseră laolaltă.

- Mă gândeam să port această discuție cu tine mai târziu, dar se pare că acum e timpul. Care-ți sunt planurile și dorințele pentru viitorul tău?

Ea își ridică puțin bărbia.

- Nimic nu este încă stabilit, dar stai fără grijă, stăpâne, nu voi rămâne să fiu o povară.

- De parcă ai putea fi. Harlowe este casa ta, Gwynne, și ești întotdeauna bine-venită aici. Totuși, dacă preferi să pleci...?

- Un verișor din partea tatălui meu mi-a scris ca să-mi ofere un cămin. Ezită, apoi hotărî că era de datoria ei să fie sinceră, întrucât hotăra cursul pe care urma să-l ia întregul ei viitor. Nu mă deranjează să lucrez ca să mă întrețin, dar aș prefera să-l ajut pe noul bibliotecar decât să fiu o dădacă neplătită pentru copiii verișorului meu.

- Meriți mai mult decât să fii o servitoare ori să te îngropi printre cărți. Ochiul lui de un albastru-deschis o studiară cu o intensitate neliniștitoare. Însă nu ești pregătită încă pentru căsătorie. E prea devreme.

Auzind un înțeles ascuns adânc în vorbele lui, ea spusese cu nerăbdare:

- Mi-ai văzut viitorul, stăpâne?

- Doar în linii generale. Drumul tău este neclar, cu multe posibilități. Dar eu și sora mea Bethany simțim amândoi că te așteaptă un destin măreț. Măreț, dar dificil.

„Un destin măreț.“

- Cum poate să fie adevărat dacă nu am nici o putere?

- Destinul este ceva separat de putere - oameni de rând fără nici o părticică de magie au creat cea mai mare parte din istoria lumii. Nu că ai fi lipsită de magie, Gwynne. Doar că te dezvolți mai lent, la fel ca un trandafir de iarnă.

- Sper să ai dreptate, stăpânul meu.

Închise ochii pentru o secundă, clipind des pentru a-și reține lacrimile care astăzi stăteau să se reverse. Pe când era copil, visase să devină o mare vrăjitoare, o purtătoare de magie. Când devenise femeie, se trezea zilnic nerăbdătoare să vadă dacă puterea înflorise în interiorul ei, dar în zadar. Avea doar acea intuiție pe care orice om de rând o putea pretinde.

- Cu sau fără magie, ești o ființă rară și prețioasă. Să nu uiți niciodată asta.

Ca bărbat trecut de șaptezeci de ani, el idealiza tinerețea, bănuia ea. Dar cuvintele lui erau pline de afecțiune și încurajatoare.

- M-ai învățat că întreaga existență umană este rară și prețioasă, Protectori și oameni de rând în aceeași măsură. Nu voi uita asta.

Bătrânul își împreună mâinile deasupra capătului auriu al bastonului său, încruntându-se cu o neliniște pe care ea nu o mai văzuse vreodată.

- Există o posibilitate care nu-mi iese din minte, oricât de mult încerc să o alung. La prima privire, pare absurdă - și totuși, o simt ca fiind corectă.

- Da? spuse ea pe un ton încurajator.

Faptul că stăpânul de la Harlowe se gândise la Gwynne și la viitorul ei îi dădea senzația de mulțumire.

- M-am gândit să-ți cer să fii soția mea.

Mută de uimire, lui Gwynne i se tăie răsufarea.

- Ideea aceasta te șochează. Îi zâmbi crispat. Și este normal să fie așa. Peste cincizeci de ani de viață se află între noi. Căsătoria ar fi scandaloașă. Femeile m-ar disprețui, acuzându-mă că profit de inocența ta, iar mulți

bărbați ar fi invidioși, și pe bună dreptate. Dacă ideea te dezgustă...

El se întinse după baston ca să se ridice, iar ea își dădu seama că era stânjenit, chiar rușinat.

-Nu! Îl opri cu un gest rapid. Ideea este surprinzătoare, dar nu... nu dezgustătoare. Ea îi studie într-o nouă lumină chipul familiar, cu ochi plini de uimire. Ai fost ca soarele, stelele și cerurile peste Harlowe, iar eu nu mai mult decât o vrabie. Îmi este greu să cred că nu este o glumă.

-Nu e deloc o glumă. Trebuie să înveți mai multe despre lume înainte ca destinul să te ia pe sus. Se jucă din nou nervos cu bastonul său. Nu ar fi decât o căsătorie de conveniență. Eu nu voi mai trăi prea mulți ani, iar tu vei deveni în curând o tânără văduvă bogată și independentă.

-Cu siguranță copiii tăi se vor opune recăsătoririi tale. O vor lua drept o insultă la adresa mamei lor și vor respinge orice moștenire pe care mi-ai putea-o lăsa.

Se gândea la cei trei copii în toată firea ai contelui. Erau suficient de amabili cu ea în calitate de membră neînsemnată a gospodăriei, dar ideea ca tânăra Gwynne Owens să devină mama lor vitregă era într-adevăr absurdă.

-Sunt încă stăpânul casei și pot să fac ce doresc, spuse el sec. Dar, după ce voi sta de vorbă cu ei, nu se vor opune. Căsătoria cu tine ar fi în folosul intereselor Protectorilor, dacă ai fi dispusă să mă accepți.

Ea încercă să-și ascundă dezamăgirea.

-Mă ceri în căsătorie fiindcă e obligația ta față de Familia, Lord Brecon?

-Cu toate că, pregătindu-te pentru destinul tău, îi ajut pe oamenii noștri, aș putea face asta fără să mă căsătoresc cu tine. Mi-a... mi-a făcut întotdeauna plăcere prezența ta, Gwynne, spuse el șovăielnic. Anii care au trecut de la moartea lui Charlotte au fost singuratici. Inteligența, căldura și farmecul tău ar fi o binecuvântare mai mare decât merită un om bătrân. Aș fi onorat și recunoscător dacă ai deveni soția mea.

Ea își dădu seama că vorbea serios. Acest bărbat minunat, puternic și înțelept voia cu adevărat ca ea să se mărite cu el. Pentru prima dată în viața ei, simți suflul puterii – nu puterea magiei, ci puterea străveche a femeii de a-i face pe plac bărbatului.

Strălucind de încântare, se ridică și îi oferi mâinile ei.

– Îmi acorzi o onoare mai mare decât mi-am putut imagina vreodată, stăpânul meu. Dacă dorești cu adevărat asta, voi fi cu dragă inimă mireasa ta.

Cu un zâmbet care îi tăie răsufierea, el îi strânse mâinile.

– Este bine pentru amândoi, Gwynne, sunt sigur de asta.

La fel credea și ea, cu o siguranță care depășea rațiunea. Fără să se gândească, ridică mâinile lor împreunate și sărută degetele lui noduroase. Era deja întristată gândindu-se cât de scurt avea să fie timpul petrecut împreună. Dar avea să facă tot posibilul ca el să nu regrete acea decizie.

Destinul putea să-și poarte și singur de grijă. Deocamdată, ea avea să se preocupe să fie o soție bună.

Partea întâi
Stăpânul Tunetului

capitolul 1

1745, vara

Richmond, Anglia

Duncan Macrae trase adânc aer în piept, îmbătat de mirosurile bogate ale verii. Ajunsesese în Londra cu o noapte înainte, după un tur lung și istovitor al continentului, și ar fi preferat să își petreacă ziua dormind, dar prietenul său, Lord Falconer, insistase să îl târască din Londra în Richmond. Acum lui Duncan îi părea bine că venise.

În timp ce făceau un tur al conacului gazdei lor, el cercetă cu atenție femeile în rochiile lor minunate care treceau prin iarba de culoarea smaraldului, flirtând scandalos cu bărbați chiar mai minunați.

- Doamnele din Londra sunt ca un buchet de flori exotice.

Simon Malmain zâmbi alene.

- Nu vei găsi femei atât de minunate în sălbaticile tale dealuri scoțiene.

- Fetișcanele scoțiene sunt la fel de încântătoare, dar au mai puține șiretlicuri. Duncan aruncă o privire spre cer. Lady Bethany a ales bine ziua. O zi perfectă pentru Marea Britanie.

- Cum bine știi, are ceva sânge de Macrae. Suficient cât să aleagă întotdeauna o zi frumoasă pentru recepțiile ei, în ciuda vremii noastre englezești nesigure. Simon își netezi cu delicatețe o încrețitură a mâneicii sale din brocart albastru. Dacă ar fi existat pericolul să plouă, nu aș fi purtat această haină nouă. A fost al naibii de scumpă.

Duncan zâmbi larg. Prietenul său mima atât de bine manierele unui dandy, încât chiar și lui Duncan, care îl cunoștea de când era copil, îi venea greu să își aducă

aminte că Simon era cel mai periculos magician din Marea Britanie. Exceptându-l, poate, pe Duncan.

- Unde este Lady Bethany? Ar trebui să-mi prezint omagiile gazdei noastre. Nu am mai văzut-o de ani buni.

Simon își puse mâna streășină la ochi și cercetă mulțimea.

- Acolo, sub foișor.

Bărbații își îndreptară pașii spre gazdă. Duncan privi cu interes mesele îmbelșugate cu gustări, dar manierele veneau înaintea mâncatului. Pe când se apropiau de foișor, auzi din interior un cvartet de coarde care cânta o muzică la fel de voioasă ca vremea de afară.

- E greu de crezut că deasupra Marii Britanii se întinde umbra războiului civil, spuse cu blândețe Duncan.

- De aceea ești aici, replică Simon cu la fel de multă blândețe. Și de aceea eu și alții am petrecut atât de mult timp în Scoția. Viitorul nu este stabil. Dacă noi, Protectorii, construim suficiente punți între națiunile noastre, poate că războiul are să fie împiedicat.

- Poate, dar scoțienii și englezii se luptă de secole, iar astfel de obiceiuri sângeroase nu pot fi anihilate prea ușor. Duncan îi aruncă prietenului său o privire piezișă. Când noi doi ne-am întâlnit pentru prima oară, ne-am hătut până la leșin.

- Da, dar asta nu s-a întâmplat din cauză că erai un scoțian barbar, spuse imediat Simon. Te-am urât pentru că ai fost adus la școală în timpul orelor mele și ai dovedit imediat că greaca ta era mai bună decât a mea.

Duncan zâmbi prefăcut, amintindu-și de acea primă întâlnire.

- Bănuiesc că e mai bine decât dacă ne-am fi urât din cauza naționalității noastre.

Grupul de care se apropiau includea șase bărbați și femei, având în centru chipul rotund și părul argintiu al lui Lady Bethany Fox. Deși trecută de șaptezeci de ani, avea ținuta și oasele delicate care făcuseră să fie considerată o frumusețe întreaga ei viață. Era o grădinăreasă

pasionată, o bunică iubitoare și cea mai puternică vrăjitoare din Marea Britanie.

Lady Bethany râse la ceva ce spusese femeia de lângă ea. Duncan își întoarse privirea și rămase împietrit, fermecat de însoțitoarea lui Lady Beth. Înaltă și elegantă, purta o rochie crem, croită simplu – și totuși, veșmântul modest nu putea să îi mascheze silueta cu forme, creată să înnebunească bărbații. Și, de parcă nu era suficient de ispititoare, de sub pălăria de paie se zărea o față cu trăsături clasice, ce strălucea de umor și inteligență. Era o femeie periculoasă.

– Doamne, Dumnezeule, murmură el, în timp ce un tunet se auzi în depărtare. Elena din Troia.

– Poftim? Urmărind privirea lui Duncan, Simon spuse: Ah, Lady Brecon. O fetișcană minunată, dar să trimiți pentru ea o mie de vase?¹ Nu prea cred. Cinci, cel mult șase.

– Zece mii de vase. Mai mult decât atât. Este ca o vrăjitoare din vechime, a cărei privire îi poate înnebuni pe bărbați.

Duncan se simțea recunoscător că Lady Brecon nu era conștientă de privirea lui devoratoare. Aflată la apogeul feminității, era atât de irezistibilă, încât el nu ar fi putut să-și întoarcă privirea ca să-și salveze viața.

– Ai spus ca e soția lui Lord Brecon? Contele are gusturi bune.

– Nu este soția actualului Brecon, ci văduva celui bătrân. Te aflai pe continent când s-au căsătorit, dar a fost ceva scandal, căci ea avea numai șaptesprezece ani, iar Brecon – peste șaptezeci. Părea o fată cam banală pe-atunci.

– Banală? Duncan o privi în timp ce ea își îndreptă atenția spre un filfizon tânăr și plăpând, îmbrăcat în brocart auriu. Linia simplă a gâtului ei îl fermecă, iar pielea ei luminoasă implora să fie mângâiată. *Ea?*

¹ Trimitere la povestea Elenei din Troia, care spune că, atunci când aceasta a fost răpită de către Paris, o flotă de o mie de nave a fost trimisă pentru recuperarea ei, stârnind astfel războiul troian. (n.tr.)

- A înflorit în timpul căsniciei - un soț bogat are de multe ori acest efect. Dar ea și Brecon păreau cu adevărat devotați unul altuia.

Se putea baza pe Simon să știe toate bârfele. Absurd de recunoscător să afle că era văduvă, Duncan încercă să-și aducă aminte când murise cel de-al cincilea Lord Brecon. De mai bine de un an, își dădu el seama.

- Acum, că nu mai e în doliu, probabil are o legiune de pețitori.

- Are mulți admiratori, iar eu mă număr printre ei, dar nu am văzut-o niciodată să prefere pe cineva anume. Simon ridică dintr-o sprânceană. Nu te-am mai văzut așa de când am mers la târgul de cai țigănești și ai pus ochii pe calul acela sur de vânătoare.

Prietenul lui avea dreptate. Duncan avea șaisprezece ani când văzuse calul acela, iar reacția lui fusese asemănătoare cu cea de astăzi, când o văzuse pe Lady Brecon: trebuia să o aibă.

Trase aer în piept, reamintindu-și că nu mai avea șaisprezece ani, că femeia putea să fie o scorpie sau îl putea considera la fel de primejdios cum îl considerau cele mai multe dintre femei. Un cal dorit se poate cumpăra, dar cu femeile este mult mai dificil.

- Dacă a fost soția lui Brecon înseamnă că este Protectoare?

- Da, provine din familia Owens. Nu are vreo putere anume, dar a crescut în biblioteca din Harlowe și este un discipol remarcabil al învățaturii Protectorilor. De când a murit soțul ei, locuiește aici în Richmond cu Lady Bethany. Simon zâmbi larg. Este greu de crezut că sunt cumnate. Contesa văduvă arată ca nepoata lui Lady Bethany.

Dacă doamna era pedantă, lucrul acesta nu se vedea. De la părul ei pudrat și până la condurii elegante, ea reprezenta o construcție aleasă, menită a împodobi cele mai înalte cercuri sociale.

Se auzi un nou bubuit de tunet, de data aceasta mai aproape. Duncan își miși ochii. Franchetea era ceva

deplasat în Londra aristocratică, dar era singura metodă pe care el o știa.

- Simon, prezintă-mă doamnei, să aflu dacă este atât de perfectă pe cât pare.

Gwynne zâmbi la sonetul îngrozitor de prost pe care îl recitase Sir Anselm White. Deși inima lui era la locul potrivit, versurile sale erau la kilometri depărtare, în direcția greșită.

- Mă flatezi, Sir Anselm. Ochii mei sunt căprui-deschis, nu „mai azurii decât cerul verii“.

Privirea lui apatică deveni focalizată pentru scurt timp, în vreme ce el studia culoarea ochilor ei.

- Monede de aur care întrec în strălucire soarele!

Presupuse că o metaforă căzuse în capul săracului om când era copil mic și nu-și mai revenise niciodată. Întrucât aproape nimic din poezia lui Sir Anselm nu părea să aibă sorți de izbândă, fu fericită să o audă pe Bethany spunând:

- Lord Falconer, cât mă bucur să te revăd.

Zâmbindu-i pentru ultima oară lui Sir Anselm înainte de a se întoarce, Gwynne îl întâmpină cu căldură pe nou-venit.

- Simon, filfizonul meu favorit!

Îi întinse mâna.

- M-ai neglijat, pungașule.

Unul dintre cei mai chipeși bărbați din Londra, Falcon era întotdeauna demn de admirație. Astăzi, părul lui frumos era prins la spate cu o panglică albastră de aceeași nuanță cu haina sa din brocart, ambele potrivindu-se perfect cu ochii lui azurii. Acea vestă brodată argintie merita mai multe sonete decât oricare parte a trupului lui Gwynne. Putea să-i dea lecții lui Sir Anselm în privința eleganței relaxate - iar sub acea eleganță se afla o sabie sclipitoare în teacă de mătase.

- Filfizon? Ofră teatral. Mă jignești, milady.

Se înclină deasupra mâinii ei cu o grație desăvârșită, nepărând deloc jignit.

- Permite-mi să ți-l prezint pe prietenul meu, Lord Ballister. Bănuiesc că ai auzit de el, dar el călătorește în străinătate de ceva timp și spune că nu ați avut niciodată șansa să vă întâlniți.

Toți Protectorii auziseră de Lord Ballister. Căpetenie a clanului Macrae din Dunrath, era cunoscut printre Familii drept cel mai bun magician al vremii din Marea Britanie. Unii spuneau că era chiar mai puternic decât strămoșul său, Adam Macrae, care invocase marea furtună ce distrusese Armada spaniolă.

Întrucât el avea soarele în spate, ea nu văzu mai mult decât conturul unei siluete puternice, impunătoare.

- E o plăcere să te întâlnesc, Lord Ballister.

- Plăcerea este de partea mea.

Ballister se înclină.

Un nor întunecă soarele în momentul în care el se îndreptă, îngăduindu-i lui Gwynne să-i vadă limpede chipul. Privirea lui de oțel o lovi precum fulgerul. „Destin...” Cuvântul îi răsună în minte, împreună cu sentimentul năucitor că lumea se schimbase irevocabil.

Se dojeni singură fiindcă dăduse dovadă de prea multă imaginație. Lumea era exact la fel cum fusese. Soarele strălucea, Bethany era calmă, iar Falconer era aceeași persoană minunată. În ceea ce îl privește pe Ballister, acesta arăta destul de normal. Cu toate că înălțimea și umerii săi largi atrăgeau atenția, chipul său era prea dur pentru a putea fi numit chipeș, iar haina sa bleumarin și vesta de culoarea pielii erau banale după standardele Londrei aristocratice.

Doar ochii săi de un cenușiu intens erau remarcabili. Își aminti de o demonstrație de științele naturii la care fusese martoră odată. Profesorul spusese că electricitatea era o forță sălbatică, misterioasă, care nu putea fi controlată și pe care nimeni nu o înțelegea. Cu siguranță în ochii lui Ballister era electricitate, la fel ca în aerul care dansa între ei...

Petrecuse prea mult timp ascultându-l pe Sir Anselm - metaforele lui erau contagioase.

- Ai fost pe continent, Lord Ballister? întrebă ea politicos.

- De-abia ieri m-am întors în Londra. În această dimineață Falconer m-a târât din pat, jurând că Lady Bethany nu se va supăra dacă vin neinvitat.

- Băiatul ar fi avut probleme dacă nu te-ar fi adus, spuse cu severitate Bethany. Sper că vei sta ceva timp în Londra, Ballister?

- Da, deși tânjesc să mă întorc acasă în Scoția. După o clipă de ezitare, spuse pe un ton grav: L-am cunoscut pe răposatul Lord Brecon. A fost un exemplu pentru noi toți în ceea ce privește învățătura, înțelepciunea și purtarea aleasă. În ciuda timpului care a trecut, sper să-mi acceptați amândouă condoleanțele pentru pierderea suferită.

În timp ce Lady Bethany murmură mulțumiri, Gwynne își stăpâni cu greu emoțiile, impresionată pe neașteptate de compasiunea lui.

- Îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase. Am fost foarte norocoasă că am petrecut alături de stăpânul meu ultimii săi ani.

Ballister își înclină capul în semn de respectuos acord, înainte să spună:

- Lady Bethany, pot să-ți fur încântătoarea însoțitoare ca să-mi arate grădinile?

- Chiar te rog, spuse Bethany cu o mină preocupată. Asta îmi va permite să flirtez scandalos cu Falconer. Gwynne, nu uita să-i arăți lui Ballister răsadnița.

Bucuroasă că avea șansa să vorbească mai mult cu scoțianul, îl luă de braț. Cu toate că era o femeie înaltă, el o făcu să se simtă mică și fragilă.

Răsadnița se găsea la poalele dealului, lângă râu. În timp ce traversau pajiștea catifelată, el spuse:

- Să înțeleg că locuiești aici, alături de Lady Bethany?

- Da, după moartea lui Brecon, m-a invitat să stau cu ea.

- Era prea dificil să rămâi la Harlowe?

Surprinsă de înțelegerea de care dădea el dovadă, ea își ridică privirea și fu din nou surprinsă de ochii lui.

Cenușiul era schimbător, acum mai degrabă cald decât intens.

- Da, deși nu din cauza noului conte și a soției sale. Casa primitivă moștenire pot să o folosesc oricând vreau să merg la Harlowe, dar atât eu, cât și Lady Bethany aveam nevoie de tovărășie, așa că am acceptat cu plăcere oferta ei.

În ciuda diferenței de vârstă între ele, fuseseră proaspete văduve împreună. Asta întărise legătura între ele.

Când Gwynne și însoțitorul ei intrară în răsadnița cu model complicat, compus din arbuști cultivați cu grijă, Ballister se opri și studie cu atenție modelul.

- Nu e doar decorativ, nu-i așa? Modelul este menit să amplifice puterea.

Gwynne privi automat în jurul ei să vadă dacă cineva era suficient de aproape încât să-i audă. Familiile supraviețuiseră de-a lungul secolelor neatrăgând atenția nedorită asupra abilităților lor. Să fii diferit era periculos. Unul dintre primele lucruri pe care copiii Protectorilor le învățau era să păstreze secrete. Nu trebuiau să vorbească niciodată despre puteri în fața străinilor. Dar Ballister fusese bine pregătit, și nu se găsea nimeni în apropiere.

- Da, aici există un punct de putere. De aceea Lady Bethany și soțul ei au cumpărat proprietatea. Cercul din centrul răsadniței poate fi folosit pentru ritualuri.

- Simt energia pământului trăgându-mă spre ea. Tu o simți?

Ea înțelese ce o întreba.

- Eu nu am nici o putere adevărată. Pot să simt vag atmosfera, energia și emoția, dar nu mai mult decât orice om de rând mai sensibil. Nici măcar anii fericiți de căsătorie și acceptarea ei în comunitatea Protectorilor nu eliminaseră regretul nostalgic pentru ceea ce îi lipsea. Dar tu, Lord Ballister? Ești supranumit Stăpânul Tunetului sau Stăpânul Furtunilor. Puterea ta s-a manifestat devreme?

- Nu înainte să mă apropii de maturitate, dar mi-a plăcut întotdeauna vremea, cu cât mai zguduitoare,

cu atât mai bine. La vârsta când de-abia puteam să merg, mama mea m-a găsit pe acoperișul turnului castelului în mijlocul unei furtuni, cu brațele întinse spre cer, țipând de bucurie. Zâmbi melancolic. Am descoperit că furia unei mame este un alt tip de furtună.

Gwynne râse.

-Din moment ce ești un Macrae, presupun că părinții tăi au recunoscut devreme că ești un magician al vremii.

-Da, e o trăsătură de familie, și unde putem învăța mai bine decât în Scoția, unde vremea se schimbă la fiecare cinci minute, cu sau fără ajutorul unui magician? Afișă un zâmbet șiret. Când învățam, nimeni nici măcar nu observa succesele și eșecurile mele.

-Mă întreb dacă nu cumva clima Scoției este motivul pentru care cei mai buni oameni în ale vremii au provenit mereu din familia Macrae.

-Probabil. O fi în aerul din Dunrath ceva ce sporește acest tip de magie.

Făcu o grimasă de nemulțumire.

-Ne sporește și slăbiciunile. Cu cât un magician al vremii este mai puternic, cu atât suntem mai slăbiți de atingerea fierului, și ce pacoste blestemată e asta. Cele mai multe dintre armele din arsenalul nostru au mâner din lemn sau de alamă.

-Am citit despre legătura dintre transformarea vremii și sensibilitatea la fier. Fierul produce o slăbiciune generală sau doar îți blochează puterea?

-Depinde. Schimbând subiectul, el zise: Falconer mi-a spus că ești expertă în învățătura Protectorilor.

-Întrucât tatăl meu a fost bibliotecarul din Harlowe, am învățat devreme să cataloghez și să citesc arhivele, să scriu eseuri despre evenimente obscure și să le corelez. Zâmbi amar. Știu totul despre putere, mai puțin cum este să o ai.

-Cunoașterea e o putere importantă, spuse el cu seriozitate. Cunoașterea istoriei și a propriilor greșeli este cea care ne dă înțelepciunea pe care o avem. Opera

învățașilor Protectori, cum ești tu, este cadrul care ne ajută să ne împlinim jurămintele.

- Ce mod plăcut de a te gândi la munca mea. Curioasă în privința lui, îl întrebă: Călătorești mult, Lord Ballister? Înțeleg că ai fost plecat mult timp din Scoția.

- Prea mult timp. Ajunseseră la malul râului, unde un debarcader mic se întindea în Tamisa. În urmă cu trei ani, Consiliul mi-a cerut să acționez ca trimis al Familiilor în celelalte națiuni. Călătoriile mele au fost importante și interesante, dar mi-a fost dor de casă.

Consiliul Protectorilor era format din cei mai înțelepți și mai puternici magicieni din Marea Britanie. Lady Bethany era în prezent șefa acestuia, cea dintâi dintre cei egali. Sugestiile ei nu erau refuzate cu ușurință.

- Cunoașterea vremii din alte ținuturi a compensat pentru faptul că ai fost plecat atâta timp din Dunrath?

- Principiile de bază ale vântului, ale norilor și ale ploii sunt la fel peste tot, dar modelele și nuanțele diferă. Vânturile cântă pe voci diferite. Vocea îi deveni mai gravă. Aș vrea să îți arăt vânturile din Italia, milady. Calde, senzoriale, ușoare ca oftatul unei iubite.

O rafală de vânt se năpusti asupra lor, învârtind fustele lui Gwynne. Învățase mult despre flirt după căsătorie, căci mulți bărbați o curtasera pe tânăra soție a unui conte bătrân. Știa când flirtul era un joc ușuratic sau când un bărbat avea un scop mai serios.

Lord Ballister era îngrijorător de serios.

Îi dădu drumul brațului sub pretext că își îndrepta fustele.

- Sperasem să călătoresc alături de soțul meu, dar sănătatea lui nu i-a permis.

- Lady Brecon, imaginează-ți că ești în Paris, Roma sau Atena și poate că asta va ajuta ca viziunea ta să devină realitate.

Se uită la ea ca un înfometat care pusese ochii pe un festin. Respirația i se înteti. Cine ar fi crezut că ideea de a fi devorată putea reprezenta o perspectivă atât de interesantă?

Vântul izbucni din nou, iar șuvițe din părul lui de culoarea corbului se eliberară din strânsoare. Gwynne simți un impuls să îi îndepărteze buclele. Ar fi fost plăcut să simtă textura aceluși obraz puternic și bronzat...

Dintr-o dată, recunoscu unda aia de electricitate dintre ei ca fiind dorință. Își iubise profund soțul și era suficient de femeie să aprecieze un bărbat chipeș, dar această insistență flămândă era complet diferită și deloc confortabilă.

O rafală de ploaie îi lovi chipul și îi udă pe jumătate rochia. Dezlipindu-și ochii de la Ballister, văzu cum un nor de furtună aflat la înălțime joasă se întindea spre rău, marginea peretelui de ploaie observându-se la fel de clar precum peretele unei clădiri.

- De unde a venit asta? Lady Bethany a spus că vremea va fi frumoasă întreaga după-amiază.

Își ridică fustele și se pregăti să fugă să se adăpostească.

- La naiba! El privi spre cer, în timp ce ploaia îi curgea pe față. Îmi pare rău, milady. Nu am acordat suficientă atenție împrejurimilor noastre.

Ea aproape răsese când își dădu seama că Stăpânul Furtunilor nu observase schimbarea vremii. Oaspeții care se găseau mai sus pe deal văzuseră ploaia care înainta și alergau să se adăpostească sau se înghesuiau în foișor, în timp ce servitorii încercau să acopere mâncarea.

- Nici eu, iar rochia mea va plăti pentru lipsa mea de grijă.

- Nu pleca.

El ridică o mână poruncitoare.

Gata să o ia la fugă, ea ezită când el își închise ochii. În ciuda părului și a hainelor sale îmbibate de apă, concentrarea lui se răspândea precum căldura unui foc.

I se tăie brusc răsuflarea când văzu că norul de furtună se separă în două și se rostogolește spre cele două margini, evitând grădina. În câteva secunde, ploaia se opri. Uimită, privi cum norii se împrăștiară. Soarele reapăru și, pentru o clipă, un curcubeu se arcui deasupra

capului lui Ballister. Ea își ținu răsuflarea. Era cu adevărat Stăpânul Furtunilor.

Curcubeul dispăru, chiar și mai efemer decât furtuna. Pe deal, oaspeții răsăra și se opriră din retragere, pregătiți să se bucure din nou de petrecere.

Ballister își șterse apa de pe față.

- Aici, vremea nu este la fel de nesigură precum în Scoția, dar e suficient de imprevizibilă ca un pic de ploaie să nu atragă niciodată atenția asupra sa.

Tonul lui era prea relaxat. Bazându-se pe intuiție, ea spuse:

- Nu ai scăpat din vedere furtuna. Tu ai cauzat-o, nu-i așa?

Păru stânjenit.

- Dacă sunt neglijent, pot să atrag vremea urâtă când atenția îmi este absorbită de altceva.

Amuzată, își aranjă părul, căci vântul și ploaia îi eliberaseră o buclă din coafura sobră.

- Ce ar putea fi atât de interesant la o petrecere pe pajiște încât să atragă o mică furtună atât de violentă?

Privirea lui se întunecă. Întreaga forță a acelor ochi era... periculoasă. Puteau să facă o femeie să uite de sine și de judecata sănătoasă.

- Tu, bineînțeles. Între noi există putere. Și tu simți asta, sunt sigur. Îi atinse părul ud în locul în care câteva scânteieri luminoase se vedeau prin pudră. Vârfurile degetelor sale îi atinseră ușor gâtul dezgolit, în timp ce mângâie șuvița rătăcitoare. Care este culoarea naturală a părului tău? murmură el.

Respirația i se îngreună, de parcă șireturile corsetului său fuseseră strânse prea tare. Senzația era la fel de tulburătoare ca masculinitatea lui puternică. În calitate de văduvă și Protectoare, avea mai multă independență decât cele mai multe dintre femei, și ajunsese să îi placă. Ignorându-i întrebarea, ea zise:

- Puterea pare să nu fie decât un alt nume pentru pofta trupească, Lord Ballister.

Ea se întoarse dinadins într-o parte, rupând vraja aruncată de ochii lui.

- Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, dar nu sunt deloc interesată de o legătură amoroasă. La revedere, domnule. E timpul să merg înăuntru și să mă schimb cu haine uscate.

- Stai!

O prinse de încheietura mâinii, iar pielea ei simți atingerea unui fulger.

O parte din ea voia să se întoarcă, dar partea care avea nevoie să scape era mult mai puternică. Se smuci din strânsoare și o luă la fugă, urcând dealul și sperând ca el să nu o urmărească.

Nu o făcu. Când se apropie de casă, se întoarse și văzu că el stătea nemișcat pe debarcader, urmărind-o cu o privire îngândurată. Avu un moment în care știu fără tăgadă că el nu dispăruse din viața ei.

Cu o expresie hotărâtă, intră în casă și urcă scările până la camerele ei. Acum, că era departe de Ballister, era mai dificil să își amintească de ce i se păruse atât de neliniștitor. Comportamentul lui nu fusese nepotrivit. Sinele lui puternic o făcuse să caute grabnic un loc în care să se simtă în siguranță.

Intră în dormitor, iar pașii îi fură opriți de imaginea reflectată în oglinda ei înaltă. De-a lungul anilor de căsnicie, devenise o femeie demnă de soțul ei: modestă, discretă și bine îmbrăcată, așa cum trebuia să fie o contesă. Emery se mândrise cu înfățișarea ei, la fel cum se bucurase de compania ei și de dragostea lor comună pentru cărți.

Dar femeia din oglindă nu mai era acea văduvă și soție sfioasă. Ochii îi erau luminoși, era roșie în obraji, iar rochia udă îi atârna nefiresc.

Își atinse o buclă de păr umed ce îi căzu pe umăr, simțind cu dezgust alifia abundantă folosită pentru pudra de păr. Nu îi plăcuse niciodată să își pudreze părul, dar începuse să facă asta după ce se căsătorise, deoarece culoarea naturală a părului ei era necuviincioasă, prea vulgară pentru o contesă. Părul pudrat o făcea să arate mai rafinată și mai matură. Mai potrivită pentru a fi soția soțului ei.

Simpla prezență a lui Ballister îi adusese culoare în viață. Era un bărbat atrăgător și interesant și se uita la ea de parcă ar fi fost cea mai frumoasă femeie născută vreodată. Privirea lui fusese mișcătoare, și totuși....

Athena sări din pat și veni spre ea, pentru a se lipi sugestiv de glezna lui Gwynne. Ridică pisica bătrână și o strânse la piept, scărpinându-i gâtul și burta blănoase.

- Athena, tocmai am cunoscut un bărbat care m-a făcut să mă simt ca un șoarece urmărit de o pisică. Și nu de o pisică dulce și prietenoasă ca tine.

Mai degrabă de un tigru.

Se mută în salon, unde mai bine de o duzină de cărți așteptau atenția ei. Erau mai multe cărți în acea încăpere decât în unele conace. Pe biroul ei se afla jurnalul unui magician elisabetan, un tratat latin despre vrăji scris de o vrăjitoare flamandă, caietul de lucru al unui botanist, parțial ars, pe care încerca să îl reconstituie. Toate proiectele ei necesitau o muncă atentă, migăloasă. Era greu să se gândească la Ballister și la munca ei în același timp.

Simțise pasiunea care ardea în el și, ca un fluture, fusese atrasă de flacără. Însă focul lui avea puterea să distrugă viața calmă și ordonată pe care ea o iubea. O văduvă putea avea legături amoroase dacă era discretă, dar o legătură cu Ballister ar fi schimbat-o în moduri pe care nici măcar nu și le putea imagina. Trebuia să îl țină la distanță. În curând, el urma să se întoarcă în Scoția, cu tot cu furtunile pe care le isca.

Totuși, când sună după servitoare, i se păru că aude din nou cuvântul șoptit: „Destin...”

capitolul 2

Cu mintea involburată, Duncan urcă încet dealul, abia observându-i pe oaspeții vorbăreți din jurul său. Toate gândurile lui se învârteau în jurul lui Lady Brecon, care era la fel de încântătoare și de inteligentă pe cât era

de frumoasă. Deși fusese precaută, nu-l respinsese. Chiar dimpotrivă...

Vocea lipsită de emoții a lui Simon se auzi lângă umărul lui:

- Acum, că ai alungat-o, e timpul să ne întoarcem la Londra.

Duncan dădu aprobator din cap, fericit că Simon era gata de plecare. Avea prea multe pe cap pentru a putea socializa și fusese vlăguit de acumularea de putere necesară pentru a alunga furtuna. Fusese un prost pentru că se pierduse în zâmbetul lui Lady Brecon atât de mult încât nici măcar nu observase că atrăsese nori de furtună.

În timp ce își luară rămas-bun de la Lady Bethany, aceasta șopti:

- Ce neglijență din partea ta, Ballister. Bine că ai risipit furtuna aceea. Aș fi fost mai mult decât nemulțumită dacă mi-ai fi distrus petrecerea.

Se îmbujoră sub privirea ei furioasă, bănuind că ea știa exact motivul pentru care făcuse el o asemenea gafă. După ce se înclină, îl însoți pe Simon la trăsura familiei Falconer. Se așază pe scaun cu spatele spre sensul de mers, dar, înainte să înceapă să întrebe de Lady Brecon, prietenul lui răbufni:

- Ce i-ai făcut lui Gwynne de a fugit în halul ăla?

- Prenumele lui Lady Brecon e Gwynne?

Duncan îi rosti cu voce tare numele. Era diferit, la fel ca ea, cu un sunet deopotrivă lin și clar.

- Pe scurt, de la Gwyneth. Și nu încerca să schimbi subiectul.

Trăsura se clătină, și Simon se prinse de un mâner ca să nu-și piardă echilibrul.

- Dacă i-ai făcut vreo propunere indecentă, ai noroc că nu e genul care să împingă un bărbat în râu. S-ar putea ca eu să fiu mai puțin înțelegător.

Duncan își aminti prea târziu că Simon era unul dintre admiratorii văduvei, iar folosirea prenumelui ei sugera un grad de intimitate.

- Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că ești cu adevărat interesat de ea.

Totuși, își dădu seama stânjenit că, chiar și dacă Simon ar fi dorit-o pe doamnă pentru el, Duncan nu ar fi fost capabil să se retragă.

-Nu o curtez, dar îmi este prietenă, și e o doamnă bună. Nu vreau să o văd coruptă de nici un bărbat, cu atât mai puțin de unul pe care îl consider prieten.

Furia lui Duncan începu să crească.

-Nu ar trebui să crezi asta despre mine. Intențiile mele sunt pe de-a-tregul onorabile.

Se lăsă o tăcere copleșitoare înainte ca Simon să spună neîncrezător:

-Dorești să te căsătorești cu o femeie pe care abia ai cunoscut-o? Cu siguranță că nici măcar tu nu ești atât de impulsiv.

Cuvintele îl înlemniră pe Duncan. Căsătorie? Nu se gândise atât de departe - abia o văzuse și o urmărise ca o furrună de munte. Căsătorie?

Nu își dorea o legătură amoroasă trecătoare sau o prietenie banală, iar să o dezonoareze nici nu se punea problema, ceea ce însemna...

-Da, cred că asta doresc. E o idee atât de cumplită? Cei mai în vârstă m-au îndemnat de ani buni să mă căsătoresc. Eu și Lady Brecon suntem potriviți ca origine, vârstă și avere. De ce nu aș încerca?

Furia lui Simon trecu, fiind înlocuită doar de o încruntare.

-Un magician cu puterea ta este încurajat să se însoare cu o femeie care are propriile puteri, ca să întărești neamul.

-Încurajat, da, dar nu este obligatoriu. Chiar tu ai spus că Lady Brecon - Gwynne - este un cărturar desăvârșit în învățătura Protectorilor, un membru respectat al comunității noastre. Nu este ca și cum aș vrea să mă căsătoresc cu o femeie de rând.

Simon se uită pe geamul trăsurii ce se clătina, încruntându-se în continuare.

- Chiar dacă ar fi într-atât de nebună încât să te accepte, tot îmi vine greu să îmi imaginez o femeie nobilă englezoaică în sălbăticia Scoției. Ar fi dispusă să locuiască în Dunrath? Membrii clanului tău ar accepta o stăpână englezoaică?

Problemele ridicate de Simon erau justificate, dar Duncan refuză să se lase influențat.

- Gândești cu capul. Folosește-ți simțurile interioare.

- Tu așa ai făcut?

- Nu cred că pot, spuse Duncan cu onestitate. Nu prea mă pricep la prezis viitorul. Și, chiar dacă aș face-o, emoțiile mi-ar sta în calea interpretării clare a acestui subiect. De când am văzut-o, am simțit că aparținem unul altuia. Nu cred că a fost o iluzie. Făcu o pauză, apoi spuse fără tragere de inimă: Deși e posibil să mă amăgesc singur.

- Mă bucur că încă mai ești suficient de sănătos încât să recunoști asta.

Simon își scoase ceasul din buzunarul hainei. Ceasul și lanțul din aur masiv erau frumoase, o moștenire de la tatăl său, dar adevărata valoare era ascunsă. În loc să deschidă partea din față ca să vadă ora, împinse tija în jos și apoi la stânga.

Partea din spate se deschise și dezvălui un disc de opal sclipitor, deschis la culoare. Era o sticlă de prezis viitorul, iar culorile și formele subtile și schimbătoare sugerau, cuiva care avea îndemânarea să le citească, imagini din trecut, prezent și viitor.

Simon era cu adevărat priceput. În timp ce se relaxă și își deschise mintea la ceea ce avea să i se arate, expresia chipului îi deveni distantă. Duncan îl urmări cu o privire ca de șoim, dornic să audă ceea ce ar putea să vadă prietenul său.

- E cu siguranță multă energie în jurul acestei întâlniri, spuse Simon în cele din urmă. Gwynne va fi o prezență foarte importantă pentru tine, deși nu pot să spun dacă va fi dragostea ta adevărată sau dușmanul tău de moarte. Sprâncenele i se uniră. Poate amândouă.

- Sună teribil de amenințător. Gwynne ar putea fi dușmanul lui de moarte? Imposibil. Ne vezi căsătorindu-ne?

Simon contemplă din nou piatra de prezis viitorul, apoi inspiră brusc.

- Văd umbra războiului peste amândoi. O altă revoltă iacobită, cred. Și asta curând.

- Cu siguranță nu, protestă Duncan.

James Francis Stuart fusese considerat de către discipolii săi adevăratul conducător al Marii Britanii, dar trecuseră aproape șizeci de ani de când tatăl lui a fost înlăturat de la tron.

- Iacobitiții au încercat să îi readucă la tron pe Stuarti acum treizeci de ani, dar au eșuat jalnic. Chiar dacă fiul Bătrânului Pretendent ar vrea să ia parte la această revoltă, nu ar găsi sprijinul de care are nevoie.

- Poate că francezii sau spaniolii îi vor împrumuta trupe și vase, să vadă ce neazuri pot aduce în vecinătatea Angliei. Chiar și fără ajutor străin, bănuiesc că, dacă prințul Charles Edward ar ridica stindardul în Scoția, mii de scoțieni din zona muntoasă l-ar urma doar din nebunie curată.

- Muntenii nu sunt nebuni. Duncan deveni tăcut, gândindu-se la cuvintele lui Simon. Le pasă prea puțin de cine e la tron în Londra, dar e adevărat că muntenii scoțieni sunt loiali. Dacă șefimea îl vrea pe prinț, clanurile îi vor urma.

Simon studie din nou piatra prezicătoare, cu o expresie vizibil tulburată.

- Am simțit de ceva timp posibilitatea unui război civil, dar niciodată așa limpede ca acum. Și... dacă este încă o răscoală iacobită, cred că tu și Gwynne veți juca roluri importante.

- Nu îmi pot imagina cum, spuse Duncan surprins. Gwynne este englezoaică, și eu, deși sunt scoțian, nu sunt iacobit. Dacă va mai fi o revoltă, îl voi sprijini pe regele George împotriva Stuartilor. Ce om normal nu ar face-o?

Simon îl privi cu seriozitate.

- Vorbești cu mintea, nu cu inima. Deși suntem antrenati să fim obiectivi, suntem totuși umani, cu pasiuni de tot felul. Fii atent, Duncan. Va veni o furtună pe care nici chiar tu nu vei fi capabil să o înlănțezi.

Duncan se foi neliniștit, știind că vorbele prietenului lui erau adevărate. Deși știa că pe termen lung viitorul Scoției era alături de Anglia, era scoțian, mândru de libertatea și independența moștenite de către națiunea sa.

- Dacă o astfel de furtună lovește, știu care este datoria mea. Deocamdată, sunt mai interesat de treburile inimii.

Expresia de pe chipul prietenului său se înlănțea.

- Gwynne nu va fi câștigată ușor.

- Dacă voi da greș, nu va fi din cauză că nu am încercat.

- Nu este suficient să te străduiești mult. Trebuie să te străduiești și bine. Simon își închise ceasul și îl vâri înapoi în haină. Dincolo de comportamentul blând al lui Gwynne se află o gândire proprie. Știu că Breconia lăsat un venit îndeajuns de generos încât să nu fie nevoită să își ia un alt soț. Nu mi s-a părut niciodată că ar vrea unul. Gura i se schimonosi fără voie. Dacă aș fi crezut că e disponibilă, poate că... mi-aș fi regândit relația cu ea.

Descrierea lui Simon o făcu pe Gwynne să pară o femeie rece, ceea ce nu coincidea cu impresia pe care Duncan și-o făcuse despre ea. Pe de altă parte, Simon era un bărbat rece. Poate de aceea între el și Gwynne nu existaseră scânteii.

- Ai vreo sugestie legată de modul în care să o cuceresc?

Zâmbetul lui Simon deveni autentic.

- E ușor. Curtează-o cu cărți.

- Ce idee bună! Am niște volume rare pe care le-am găsit pe continent.

Revăzu cu ochii minții câteva titluri pe care le obținuse, întrebându-se care ar fi cel mai potrivit.

- Numai să nu încerci cu vrăji de iubire. Bănuiesc că Gwynne are suficientă putere să își dea seama dacă încerci așa ceva, și nu i-ar plăcea.

- Fără magie, promise Duncan.

În plus, vrăjile de iubire puteau doar să intensifice ceea ce exista deja. Atracția dintre ei era deja puternică, așa că nu era nevoie de nici o intensificare, mai ales că Gwynne părea temătoare tocmai din pricina acestei atracții. Avea s-o curteze cu cărți, flori, poezie și răbdare - cadourile unui bărbat civilizată.

Nu că ar fi fost cu adevărat civilizată - dar, dacă de asta era nevoie să o cucerească, avea să-și dea silința.

Lady Bethany se strecură în salonul pentru mic dejun, mâna sa mică ascunzând cu delicatete un căscat.

- Bună dimineata, draga mea. După ce sfârșești dejunul, mergi să călărești?

Gwynne umplu cu ceai o ceașcă delicată și o așeză în dreptul scaunului lui Bethany.

- După ce am fost ieri în preajma atâtor oameni, îmi doresc un galop zdravăn.

Femeia mai în vârstă își ocupă locul și sorbi din băutura aburindă.

- O altă zi minunată. Aș fi fost mai mult decât supărată pe noul tău admirator dacă nu ar fi înlăturat furtuna atât de eficient. E, cu siguranță, nebun după tine.

- Va trebui să își revină fără ajutorul meu.

Gwynne puse o bucată de ou sub masă pentru Athena, care aștepta răbdătoare să fie răsfățată.

Sprâncenele argintii ale lui Bethany se arcuiră.

- Am crezut că interesul e reciproc.

Gwynne dădu să protesteze, dar se opri. Era imposibil să o minți pe Bethany, deși nu știa dacă din pricina puterii de Protector a femeii bătrâne sau pur și simplu din pricina vârstei, a înțelepciunii și a faptului că crescuse patru copii.

- Este interesant, dar are prea multă putere. Misepare... opresiv. Poate dacă aș avea și eu propria putere... Ridică

din umeri. Dar nu am, așa că Lord Ballister va trebui să găsească o altă persoană de admirat.

Bethany păru jignită.

- Nu mi-am dat seama că te-am asuprit cu puterea mea în toți acești ani. Îmi cer iertare.

Gwynne râse.

- Tu nu ești niciodată opresivă. Puterea ta e feminină și subtilă precum primele flori de primăvară.

- Falconer ți s-a părut îngrijorător? Are o putere enormă, și totuși... am crezut că sunteți prieteni.

Bethany adăugă o bucățică de șuncă la mic dejun al Athenei și fu răsplătită cu un tors perceptibil.

- Foarte bine, nu puterea în general mă copleșește, ci Ballister însuși, recunosc Gwynne. Este captivant, dar deopotrivă răscolitor. Ezită, gândindu-se cum să explice. Sunt foarte fericită cu viața mea. Nu aș vrea să renunț la asta pentru urcușurile și coborâșurile pe care le-ar presupune traiul cu un bărbatul cunoscut ca Stăpânul Tunetului.

- Viața ta cu el ar fi, cu siguranță, diferită. Privirea bătrânei era plină de compasiune. Și asta ar fi neapărat rău? Poate ați avea copii.

Gwynne își plecă privirea, în timp ce își ungea cu unt o altă felie de pâine.

- Ce absurd e să vorbesc despre căsătoria cu un bărbat pe care abia l-am cunoscut. Mă îndoiesc că interesul lui în legătură cu mine este unul matrimonial. Când se va căsători, va alege o doamnă care i se potrivește mai bine.

- Nu fi așa sigură că tu nu te potrivești. Ai și tu puterile tale. Bethany zâmbi tandru. Protectorii știu adesea repede când își întâlnesc perechea potrivită. Dragul meu Matthew mi-a propus căsătoria înainte să fi terminat primul nostru dans. Și, dacă nu m-ar fi cerut el în căsătorie, laș fi cerut eu!

Gwynne își ascunse invidia ei visătoare. Deși își dorea puteri de dragul de a le avea, tânjea și mai mult după profunda apropiere pe care unele cupluri de Protectori o descopereau împreună, datorită sensibilității sporite

la emoții. Bethany cunoscuse asta cu soțul ei, la fel cum Emery descoperise asta cu prima lui soție. Fusesse un soț bun și iubitor cu soția sa, dar ea tânjise după o intimitate mai profundă.

Se îndrepta spre un alt subiect, când intră un valet. Pe tava de argint se odihnea o cutie decorată elegant, cu un buchet de flori legat de capac.

- Tocmai a sosit pentru dumneavoastră, Lady Brecon.

Acceptă cutia, întrebându-se cine ar fi putut să o trimită. După ce miroși florile înmiresmate, deschide cutia și găsi o carte, deasupra căreia se odihnea un bilet.

- Este de la Ballister, spuse ea uimită. Își cere scuze pentru comportamentul de ieri lipsit de maniere și mă imploră să accept acest cadou ca semn al căinței sale.

- Minunat procedat. Probabil și-a trimis mesagerul în zori de zi pentru ca tu să îl primești la micul dejun.

- Vezi cât de copleșitor este? Nu a făcut nimic nepoliticos ieri și cu siguranță nu era nevoie să trimită un cadou ca să-și ceară scuze. Puse biletul deoparte, luă cartea, apoi suspină adânc. Dumnezeuule, este *Disertația despre schimbarea formelor* a lui Runculo! Am tânjit dintotdeauna să o citesc, dar nu cred că există un exemplar în Anglia.

- O fi Ballister copleșitor, dar nu e prost, spuse Bethany amuzată. Terminându-și pâinea și ceaiul, se ridică de pe scaun. Voi trimite un mesaj la grajduri că plimbarea ta s-a amânat.

Gwynne abia dacă o mai auzi pe femeia în vârstă, pentru că deja își scoase hârtie și un creion dintr-un sertar al bufetului, precum și ochelari care să o ajute cu literele șterse. Deoarece nu știa niciodată când avea să simtă nevoia de a lua notițe, îi plăcea să aibă la îndemână materiale de scris.

De-abia reușind să își controleze entuziasmul, deschise volumul subțire, ce era legat într-o piele roșie zgâriată. Vechi de aproape două sute de ani, volumul era scris în latină. Din fericire, înțelegea latina, la fel și alte câteva

limbi. Un cărturar în domeniul magiei avea nevoie de abilități variate.

Începu să își ia notițe. Schimbarea formelor era un talent magic foarte rar, și se scriseseră puține despre asta. Ce observații fascinante făcuse Runculo...

Intrarea valetului o readuse la realitate, făcând-o să tresară.

- Milady, aveți un vizitator foarte insistent.

În urma servitorului era Lord Ballister. Athena aruncă o privire către nou-venit și dispăru sub bufet. Chiar îmbrăcat mai degrabă ca un gentleman de la țară decât ca un lord și vrăjitor, Ballister atrăgea atenția, și nu doar din cauza fizicului său splendid. Probabil încrederea era motivul. Arăta de parcă se simțea în largul lui oriunde, încrezător că puterea și inteligența lui erau potrivite pentru orice provocare.

Cu surprindere, Gwynne își dădu seama că în ziua precedentă ea luase acea încredere drept aroganță. Poate faptul că fusese în mijlocul unei mulțimi o făcuse hipersensibilă și îl judecase prea aspru.

Se uită la ceasul de pe polița șemineului și văzu că trecuseră aproape două ore de când deschisese cartea. Era timpul să își aducă aminte că era o lady.

Își dădu jos ochelarii și se ridică.

- Îți mulțumesc pentru cadou, Lord Ballister. Nu ar fi trebuit să accept nimic atât de rar și de valoros, dar nu cred că sunt capabilă să îl returnez.

Zâmbetul pe care el i-l oferii era atât de plin de admirație, încât o încălzi până în vârful degetelor.

- Mă bucur că îți face plăcere cartea. Ți-am oferit suficient timp să-i răsfoiești conținutul?

- Ai adus tu însuși cartea, în loc să o trimiți printr-un mesager, spuse ea, înțelegând dintr-odată. De ce nu mi-ai dat-o personal?

- Am bănuț că, imediat ce îl vei descoperi pe Runculo, vei uita de orice altceva. Zâmbetul i se adânci, invitând-o să rădă alături de el de nebunia frivolă a dragostei pentru cărți. După ce ți-am lăsat cartea, am urcat

călărie dealul Richmond și am luat micul dejun la Star and Garter, ca să admir peisajul de pe valea Tamisei.

- Mi-e teama că ai dreptate, spuse ea cu tristețe. Dacă mi-ai fi dat tu cartea, aș fi deschis-o și aș fi uitat de existența ta. Acum, că am citit îndeajuns cât să-mi potolesc curiozitatea, îmi amintesc bunele maniere. Vrei să chem să îți fie adus ceai proaspăt sau poate o ceașcă de cafea?

Privirea lui se îndreptă spre ținuta ei de călărie.

- Dacă mergi să călărești în această dimineață, pot să te însoțesc?

Gwynne ezită, dându-și seama că, dacă îi accepta oferta, se învoia să aprofundeze relația dintre ei. Decise-se de cu o zi în urmă că acest lucru nu ar fi înțelept. Dar iapa ei avea nevoie de mișcare, iar Ballister părea mai puțin primejdios astăzi. Mai puțin... prădalnic. Cât de periculos putea fi un iubitor de carte?

- Îți pot spune despre alte cărți pe care le-am găsit pe continent, promise el, convingător.

Ea răsese.

- Cum pot refuza o asemenea ofertă? Se uită pe fereastră și văzu că se înnorase. Mai ales dacă va ieși soarele și va face să fie o zi perfectă pentru călărie.

El zâmbi satisfăcut.

- Am sentimentul că cerul se va limpezi curând deasupra Richmondului.

Chicotind, ea puse cartea, ochelarii și materialele de scris la loc în sertar. Să fii în compania unui lord al fir-tunii prezenta și avantajele.

capitolul 3

Duncan știuse că Gwynne iubea cărțile, iar ea reprezentase o priveliște încântătoare cum privea peste ochelari în momentul în care el intrase în salonul pentru mic dejun. Nu era surprins să vadă că era la fel de încântătoare și călărie. Ținuta ei era perfectă, iar grațiosul

ei costum de călărie verde – pe cât de elegant, pe atât de măgulitor.

Nu se așteptase însă ca ea să fie genul care călărește agresiv. De îndată ce intrară în parcul regal din Richmond, nu departe de casa lui Lady Bethany, Gwynne strigă:

– Să ne întrecem până unde cotește poteca.

Apoi o luă din loc. Frumoasa ei iapă era la fel de rapidă pe cât era de îngrijită. Îi luă o clipă lui Duncan să-și revină și să pornească în urmărirea ei. Cu fustele fluturând în vânt și râsetul ei plutind în urma sa, Gwynne stabili un ritm pe care orice bărbat l-ar fi invidiat.

Mai că se așteptase ca, la revederea ei, să i se pară mai puțin fascinantă decât rămăsese în amintirea lui. Dar se înșelase – era și mai ispititoare decât imaginea care îl făcuse să se zvârcolească jumătate de noapte. Când intrase în salonul pentru mic dejun și o văzuse aplecându-se peste cartea lui Runculo, inima lui zvâcnise de dorință.

În timp ce mână calul mai repede, se întrebă ce o făcea atât de irezistibilă. Cu siguranță era frumoasă, cu o siluetă feminină, atrăgătoare și trăsături care erau suficient de imperfecte încât să fie fascinante. Dar nu fusese niciodată genul de bărbat înnebunit de frumusețea pură. Inteligența îl atrăsese întotdeauna, iar ea avea asta din plin, la fel cum avea și șarm. Cu toate acestea, ea reprezenta mai mult decât suma părților sale.

Gwynne ajunse la cotitura potecii și își încetini calul, având pe chip o expresie radioasă și obrajii roz în urma galopului.

– Sunt atât de bucuroasă că Lady Bethany are casa în Richmond. Mi-ar dispăcea să locuiesc în oraș și să nu pot face asta.

Se așeză lângă ea, în timp ce mergeau mai departe.

– Călărești precum un campion, Lady Brecon.

Ea își arcui sprâncenele.

– Cred că tu și armăsarul acela cu picioare lungi ați fi putut să ne ajungeți, dar ai ales să fii galant și ne-ai lăsat să câștigăm.

Ce femeie extraordinar de directă era! Și cât de invi-orător găsea el lucrul acesta.

- Poate am fi putut câștiga, dar, sincer, nu sunt sigur. Iapa ta are copite de foc.

- Bellei îi place cum sună asta.

Gwynne mângâie cu afecțiune gâtul calului. El îi aruncă o privire tăioasă.

- Poți să simți dispoziția iepei tale?

Entuziasmul lui Gwynne scăzu.

- Nu chiar. Era doar un fel de a vorbi.

Chiar și când era copil, Duncan fusese absolut sigur că urma să fie un mare magician. Dacă ar fi ajuns la maturitate și nu ar fi descoperit înlăuntrul său... nimic? Dacă în sufletul lui nu ar fi înflorit nici o urmă neobișnuită de magie, în ciuda convingerii sale timpurii că destinul său era puterea?

Gândul acesta era atât de tulburător, încât ar fi vrut să o ia pe Gwynne în brațele sale, să-i ofere sprijinul său pentru dezamăgirea cruntă pe care o suferise. Dar era prea curând să o atingă, căci, dacă s-ar întâmpla așa ceva, i-ar fi greu să-i dea drumul. Deși nu-i venea ușor să se arate răbdător, trebuia să aștepte până construia o punte de cuvinte și interese comune. Simon avusese o idee bună să o curteze cu cărți. Avea să-i ofere ei fiecare volum rar pe care îl găsisese pe continent dacă de asta era nevoie pentru a-i câștiga inima.

Tot Simon, maestrul autocontrolului, fusese cel care îi sugerase să-și tempereze înadins puterea înainte să o viziteze astăzi pe Gwynne. În momentele sale cele mai bune, putea să fie înfricoșător, și, când se întâlneau, el devenise atât de instabil, încât trebuie să fi fost un adevărat foc de energie mistuitoare. Ea avea îndeajuns de mult sânge de Protectoare încât să simtă asta, chiar dacă nu în mod conștient. Strategia lui funcționase, căci ea era astăzi mult mai relaxată alături de el decât fusese cu o zi în urmă.

Ea își ridică privirea spre cer.

- E mai degrabă înnorat.

-Cred că cerul începe să se însenineze. Era ușor pentru el să-și dezvolte puterea printre nori, destrămându-i pe unii și gonindu-i pe alții în altă parte. O rază slabă de soare săgetă pământul în dreptul lui Gwynne, încălzindu-i pielea de culoarea delicioasă a frișcăi, înainte să se lărgească asupra amândurora asemenea unui baldachin.

Își ridică fața spre soare, închizând ochii de încântată ce era.

- E uimitor. E dificil?

- În comparație cu provocarea unei furtuni cu fulgere și trăsnete, e joacă de copil. Îi veni o idee. Cred că poți tu însuși să influențezi un nor mic. Alege unul și concentrează-te asupra lui, dornică să-l faci să dispară.

Ea se supuse, cu fruntea încrêțită de concentrare. Timp de câteva minute, nu se auzi nici un sunet în afară de tropăitul ritmic al copitelor pe poteca moale.

- Norul a dispărut! rosti ea pe nerăsuflăte. S-a topit pur și simplu în neant. Cum am făcut asta? Nu numai că nu am nici o putere, dar există foarte puțin sânge de Macrae în familia mea. Nici un Owens nu a fost vreodată un lucrător cu vremea.

- Fiecare are măcar o scânteie de putere, chiar și cei mai încăpățânați și mai lipsiți de imaginație oameni de rând. Poate că nu ești înzestrată conform standardelor Familiilor, dar cu siguranță ai mai mult decât o scânteie de putere în tine. Suficient de multă încât să atingi un nor.

- Mi-a plăcut să fac asta! Chipul îi strălucea de entuziasm. Cât de minunat trebuie să fie să mânuiești puterea atât de ușor cum o faci tu. Deși nu ar trebui să te încurajez să folosești puterea în mod frivol. Pregătirea Protectorilor interzice acest lucru.

- E adevărat, dar aceasta este doar o foarte mică întrebuintare greșită a energiei. Zâmbi cu subînțeles. Iar un bărbat va face multe lucruri ca să impresioneze o femeie.

- Asta încerci să faci?

Privirea ei era foarte directă.

- Știi foarte bine că aceasta este intenția mea.

Trase calul într-o parte și se opri, astfel încât să fie cu fața spre ea. Privirile lor se întâlniră și se opriră una asupra celeilalte, provocându-se, testându-se, judecându-se. Se putea îneca în ochii ei aurii, cu adâncimile lor de înțelepciune și surprinzătoare inocență.

Ea rupse tăcerea:

- Nu mă voi lăsa sedusă, Lord Ballister. Faptul că sunt văduvă nu înseamnă că sunt dornică de distracții amoroase ocazionale.

- De ce presupui că motivele mele sunt lipsite de onoare? Ezită doar pentru o clipă înainte să-și urmeze instinctul, care îi spunea că sinceritatea era cea mai bună metodă la care putea să apeleze în relație cu ea. Ar cam fi timpul să îmi iau o soție, dar, până ieri, nu am văzut vreo femeie pe care să mi-o pot imagina în această postură.

Ei i se tăie răsufarea, în timp ce mâinile sale strânseră cu putere hățurile. Iapa se mișcă agitată.

- Dar nici măcar nu mă cunoști!

- Ești sigură, Gwynne? Folosi vocea lui cea mai blândă, de parcă ar fi ademenit o pasăre în mâna sa. Cu siguranță știi că printre Protectori cunoașterea poate să vină într-o clipă.

- Sunt Protectoare doar cu numele. Și nu ți-am dat permisiunea să-mi spui Gwynne.

- Foarte bine, Lady Brecon, zise el împăciuitor. Dar, în gândurile mele, ești Gwynne.

Părănd nerăbdătoare, își pregăti din nou calul pentru plecare.

- Nici măcar nu-ți știu numele de botez, Lord Ballister. Nu că laș folosi dacă laș ști.

- Duncan, un vechi nume scoțian. Rânji satisfăcut. Nu că ai avea nevoie să-l folosești.

Buzele ei pline se contractară într-un zâmbet.

- Atenția ta mă onorează, sir, dar ar trebui să găsești pe altcineva căruia să-i oferi afecțiunea. Nu am nici o dorință să mă căsătoresc. Dacă aș avea, nu aș alege un scoțian care m-ar duce atât de departe de casa mea.

- Scoția nu este atât de barbară pe cât ai putea crede. Edinburgh este un oraș al învățaturii și al culturii, unde ai găsi mulți prieteni.

Și-o imaginea strălucind în mijlocul unui salon plin cu intelectuali, inteligența ei fiind la fel de sclăpitoare ca frumusețea sa.

- Munca mea de la Harlowe ar avea de suferit dacă aș fi atât de departe. E și-așa dificil să locuiești la o distanță de jumătate de zi. Buzele ei schițară un zâmbet. Tu ești cel care a subliniat cât de important este să cataloghezi și să înțelegi învățătura Familiilor.

- La Dunrath există cea mai bună bibliotecă din Scoția, și m-aș bucura foarte mult să am o soție care să o extindă. Am găsit câteva cărți uimitoare pe continent, spuse el ademenitor. Și, bineînțeles, vom vizita cu regularitate Londra.

Pe chipul ei se zări un licăr de interes, după care spuse exasperată:

- Nu mai încerca să mă ademenești! Tu poate crezi că mariajul este o idee bună, dar eu nu cred asta.

- De ce?

Își arcui sprâncenele.

- Cred că e de-ajuns ca o lady să refuze o propunere. Motivele nu sunt necesare.

- Îți pasă la fel de puțin de aceste convenții cât îmi pasă și mie, replică el. Convinge-mă că mariajul este o idee proastă și voi pleca pe dată cu o plecăciune și cu regrete, dar îți va fi greu să scapi de mine atâta timp cât consider că ne-am potrivit admirabil.

Ea îl privi cu ochii mișiți.

- Adevărul e că nu am nici o dorință să mă căsătoresc. Viața mea de acum este exact așa cum vreau. De ce aș alege să fiu subjugată voinței unui bărbat?

- Lord Brecon a fost atât de exigent încât ai pierdut gustul căsătoriei? întrebă el, surprins. Chiar nu aș fi bănuit asta.

- Chiar dimpotrivă, era cel mai îngăduitor tovarăș de viață posibil. Se concentră să-și mâne calul pe lângă o porțiune umedă de pământ. Dar Brecon era un bărbat

cum rar găsești. Mă îndoiesc că voi fi din nou la fel de norocoasă.

- În cadrul Familiilor, femeile au fost întotdeauna egale - e o parte din moștenirea noastră celtică. Scoția este plină de femei hotărâte, care pot să facă față oricărei provocări. Cred că acolo ai fi mai fericită decât ai fost vreodată.

- Când o femeie are o putere, atunci ar putea fi egala soțului său. Dar eu nu am, iar tu ești unul dintre cei mai puternici magicieni din Marea Britanie, spuse ea fără menajamente. M-ai copleși cu forța și cu puterea ta.

Încăpățânarea ei îl nelinișteea. Aici nu era vorba despre o simplă timiditate feminină, ci de dorința serioasă de a rămâne necăsătorită. Ce fel de femeie dorea cu adevărat să fie singură?

Aparent, genul de femeie care îl fascina.

- Ai fi stimata mea soție, Lady de Duranth. Nu mă voi purta niciodată urât cu tine.

- Nu în mod intenționat. O furtună plănuieste să distrugă o căsuță? Vântul se gândește la copacii care cad înaintea sa? Afișă un zâmbet crispat. Tu ești ceea ce ești, milord. Iar eu îmi cunosc slăbiciunile. Îmi plac pacea și singurătatea. Într-o gospodărie furtunoasă, aș dispărea asemenea aceluia nor mic. Așa că destul cu această discuție. Ți mulțumesc pentru carte și sper să te bucuri de timpul petrecut în Londra.

Nota categorică din vocea ei îl alarmă. De obicei, încercările lui de a câștiga favorurile femeilor erau în-cununate de succes, iar el fusese încrezător că Gwynne nu avea să facă excepție. Dar aceasta era o femeie fără pereche și era imposibil să te îndoiești de fermitatea ei.

Când ea dădu să întoarcă iapa, el se aplecă înainte și smulse căpăstrul calului.

- Nu mă respinge atât de repede, Gwynne. Suntem sortiți unul altuia - sunt sigur de asta.

- Exact la asta mă refeream. Calmul ei se transformă în indignate și îl lovi cu ranchiună cu cravașa peste încheietura mâinii. Trebuie să faci cum vrei tu și nu dai doi bani pe ce vreau eu!

Blestemând din cauza durerii pricinuite de bici, dădu drumul căpăstrului. Se uitară țintă unul la altul preț de-o clipă, într-o stare reciprocă de șoc. Uimirea lui în fața furiei ei neașteptate fu urmată rapid de înțelegere. Nu se înșelase în legătură cu pasiunea care se găsea dincolo de calmul ei, căci provocase înăuntrul ei emoții puternice chiar și fără să încerce. Întrucât linia despărțitoare dintre iubire și ură era firavă, putea să spered că avea să fie capabil să transforme mânia ei într-o formă multă mai plăcută de pasiune.

Furia ei dispăru la fel de iute cum apăruse.

- Îți... îmi pare rău. Ți-ai duse o mână tremurătoare la gură. Nu am mai lovit niciodată pe cineva în viața mea.

- Nu ești prima persoană căreia i-am trezit porniri violente, observă el. Dar nu sunt un copac care caută să strivească frumosul tău acoperiș, Lady Brecon. Sunt un bărbat care dorește sincer să-ți câștige inima. Sunt uneori nerăbdător, dar nu mă consider insensibil. Există o legătură între noi - cu siguranță și tu simți la fel. Sau mă amăgesc singur?

Ea clătină din cap neîncrezătoare.

- Legătura este reală, dar e pur și simplu poftă trupească.

- Nu poftă trupească, ci pasiune.

- Ce e pasiunea dacă nu un alt nume pentru pofta trupească? Indiferent cum numești această legătură, ea m-a făcut să fiu violentă, iar din tine a făcut un tiran. Un cerb lopătar traversă în salt poteca. Privirea ei urmări animalul, de parcă ar fi invidiat capacitatea lui de a se face nevăzut. Nu vreau să fiu părtașă la asta.

Cuvintele ei confirmară ceea ce el bănuise: căsătoria ei nu fusese una pătimasă, ceea ce nu era deloc surprinzător, ținând cont de vârsta lui Lord Brecon. Ca soție virtuoaasă și apoi ca văduvă, ea nu căutase îmbrățișarea altor bărbați. Întrucât trăise fără pasiune, nu era de mirare că această perspectivă i se părea îngrijorătoare. Pasiunea chiar era îngrijorătoare, dar era totodată un mare dar. Trebuia să o convingă de lucrul acesta.

- Pasiunile trupești unesc adesea doi oameni, spuse el, alegându-și cu precauție cuvintele. Dar chiar și focul cel mai încins devine curând cărbune liniștit. O căsătorie adevărată se construiește pe valori și interese împărțite de ambii soți. Chiar dacă nu sunt un cărturar, așa cum ești tu, iubesc cărțile. Și la fel și călăria. Ce poate fi mai plăcut decât să călărim printre frumoasele dealuri scoțiene, în timp ce discutăm despre istoria fascinantă a Protectorilor?

Gura ei schiță din nou un zâmbet.

- Ești periculos de convingător, Ballister. Întoarse calul înapoi spre intrarea în parc, dar într-un ritm mai degrabă de plimbare decât de galop mic. Dar te-ai gândit vreodată cu adevărat la modalitățile diferite în care bărbații și femeii trăiesc căsătoria? Pentru un bărbat, o soție este asemenea unui tablou sau unei statui clasice. Alege una, o duce acasă și speră că se va potrivi cu mobilierul pe care-l are deja.

El nu-și putu reține un zâmbet.

- E un mod cam brutal de a descrie căsătoria, dar bănuiesc că este ceva adevăr la mijloc.

- Atunci imaginează-ți cum este să fii femeie. Femeia renunță la casa ei și la prieteni, chiar și la numele ei, ca să trăiască printre străini.

- În Scoția, femeile își păstrează numele. Și ce este un străin dacă nu un prieten pe care încă nu l-ai cunoscut?

- Lipsa de îngrădire nu este o soluție, replică ea. Cu toate că Familiile au o tradiție a egalității, legea britanică încă spune că o femeie căsătorită nu poate controla propria proprietate și are puține drepturi legale. Nici măcar trupul și copiii ei nu-i aparțin. Este o sclavă. Mă învinovățești că prefer independența? Ai fi dispus să te căsătorești cu mine și să locuiești în Anglia, departe de Scoția și de familia ta?

El se încruntă.

- Nu pot să neg faptul că legea este nedreaptă și nici că aș ezita să locuiesc în afara Scoției. Dar obiecțiile tale aparțin minții, în timp ce căsătoria este o chestiune a inimii. Dacă un bărbat și o femeie se iubesc, doresc să-și

facă unul altuia pe plac. Cu siguranță asta compensează dezavantajele ideii de căsătorie.

- Poate, dar dragostea nu face parte din această negociere. Pofta trupească și cărțile nu sunt de-ajuns. Recunoaște că nu avem nici un viitor și întoarce-te acasă în Scoția. Găsește-ți o scoțiancă puternică, independentă, care să fie doamna castelului tău. Va fi mult mai ușor decât să încerci să mă transformi în femeia care ai vrea tu să fiu.

El strânse din buze. Cu toate că Gwynne călărea atât de aproape de el încât putea să o atingă, era mai departe decât dacă ar fi fost pe continente diferite.

- Spui că nu ai nici o putere, dar te înșeli. Poți să îngenunchezi un bărbat printr-o simplă privire.

- Ce poetic! Ochii ei aurii erau la fel de neîndurători pe cât erau de frumoși. Recunoaște, Ballister. Cea mai mare parte a farmecului meu se datorează faptului că nu te vreau. Poate ar fi trebuit să încurajez interesul manifestat de tine. Asta te-ar fi lecuit repede.

- Bărbaților le place vânătoarea, dar, atunci când întâlnesc femeia potrivită, jocul s-a terminat. Încercă să păstreze o voce caldă și ghidușă. Doar victoria îi va mulțumi.

- Atunci, sper că vei întâlni curând femeia potrivită și vei duce o campanie de succes.

Se înclină, pana din pălăria ei fluturând grațios, după care porni într-un galop care o duse dincolo de intrarea în parc.

El o urmă, abandonând conversația. Dacă ar fi un bărbat chibzuit, ar lua de bune spusele lui Gwynne și s-ar retrage din viața ei.

Ce noroc că era un afurisit de scoțian încăpățânat.

Era prea mult să spere că Ballister avea să-i permită lui Gwynne să călărească singură spre casă. Un gentleman însoțea o doamnă, chiar și pe una care îl respinsese în termenii cei mai categorici. În timp ce își luă rămas-bun, îi spuse:

- Pe data viitoare, Lady Brecon.

- Nu va mai fi nici o data viitoare.

În ciuda cuvintelor sale pline de îndârjire, ea simți că aveau să se întâlnească din nou. Spera ca întâlnirea aceea să aibă loc cât mai departe în viitor.

Încruntându-se, luă cartea italienească și se întoarse în camerele ei să-și schimbe costumul de călărie. Învățătura Protectorilor o făcuse conștientă de faptul că viitorul era alcătuit dintr-o mulțime de posibilități, nu dintr-o singură și neschimbătoare potecă. Dar unele poteci erau mult mai probabile decât altele, iar unele erau atât de probabile, încât era aproape imposibil să le eviți. Atunci era folosit cuvântul „destin“.

Dacă Ballister era destinul ei, intenționa să lupte cu îndârjire. Din momentul în care se întâlniseră, simțise un amestec neliniștitor de atracție și prudență, iar ambele calități se intensificaseră în timpul plimbării lor. Avea farmec, inteligență și... ei bine, era extraordinar de atrăgător. Ar fi o mincinoasă dacă ar pretinde că interesul lui nu era măgulitor. Faptul că un bărbat puternic și teribil de atrăgător îi propuse să se căsătorească cu ea la numai o zi după ce o cunoscuse era cel mai impresionant compliment care i se făcuse vreodată.

Nici ea nu era atât de pornită împotriva căsătoriei pe cât pretinsese. Un pretendent englez, având firca blândă și liniștită a răposatului său soț, ar fi foarte interesant, mai ales dacă ar fi fost un Protector înzestrat cu puteri modeste. Ballister nu se încadra în nici o privință.

Se cutremură amintindu-și furia care o făcuse să îl lovească. Încăpățânarea lui de a nu accepta un refuz eliberase un val de emoție care o șocase. Violența nu făcea parte din firea ei - sau cel puțin așa crezuse întotdeauna. Dacă pasiunea îi făcea pe oameni să fie ticăloși și nechibzuiți, putea să trăiască foarte bine și fără ea.

Aruncă o privire cârții pe care el i-o dăduse. Ce păcat că Ballister nu era un bărbat civilizată precum Emery.

Dar, dacă ar fi fost, l-ar mai fi găsit atât de interesant?

capitolul 4

După ce o aduse pe Gwynne acasă, Duncan porni încrunțat pe aleea lungă din fața casei lui Lady Bethany, întrebându-se ce ar trebui să facă în continuare. Prima parte a vizitei îl făcuse foarte optimist, fără a mai menționa că îl fermecase și mai mult. Poate că Simon ar avea mai multe sugestii despre cum să procedeze.

Se apropia de porți când, dintr-un imbold, se uită spre stânga. Lady Bethany stătea pe o bancă de piatră, sub un stejar cu o coroană întinsă. Fără a spune nici un cuvânt, știa că ea dorea să îi vorbească. Își întoarse calul, întrebându-se ce voia.

- Bună ziua, Lady Bethany.

Descălecă și își legă calul de o altă bancă de piatră.

- Dorești să mă încurajezi în curțarea lui Gwynne sau să îmi spui să plec și să o las în pace?

- Când m-am amestecat eu în treburile altora? răspunse ea cu amabilitate inocentă.

El râse.

- Doar dacă nu cumva te-ai schimbat cât am fost plecat, ești cea mai cunoscută băgăcioasă din Familii. Ți se iartă totul doar pentru că te amesteci atât de bine.

Ochii ei scânteiară, șiretenia dezmințind imaginea ei liniștită de văduvă bogată.

- Am avut prea puțin timp să stăm de vorbă ieri, așa că vreau să profit de această șansă ca să vorbim despre călătoriile tale.

Se așază pe bancă și îi spuse îndatoritor povești despre timpul petrecut pe continent. Deși uneori interesele naționale puneau diferite grupuri de Protectori în dezacord, în general se înțelegeau mai armonios decât guvernele lor. Lucrurile care-i diferențiau de oamenii de rând îi legau unul de altul. Termină prin a spune:

- Bineînțeles că, în calitate de conducător al Consiliului, sunt sigur că ai citit rapoartele pe care le-am trimis acasă.

- Da, dar de obicei cele mai delicioase detalii nu se scriu. Îi aruncă o privire piezișă. Mi se pare că pețirii tale nu-i merge prea bine.

Deoarece avea nevoie de îndrumare, el spuse sincer:

- Gwynne refuză chiar și să mă vadă ca pe un pețitor. Nu vrea să se căsătorească, nu vrea să meargă în Scoția și mai ales nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Este atât de îndrăgostită de soțul ei răposat, încât va sta singură pentru tot restul vieții ei?

- Gwynne l-a iubit cu sinceritate pe fratele meu și i-a adus o fericire imensă în ultimii săi ani. Însă dragostea dintre un bătrân și o tânără nu este la fel ca dragostea dintre doi oameni aflați în floarea vârstei. Urmează-ți ținta, Ballister, dar cu delicatețe.

- Nu sunt sigur că mă va mai primi dacă vin din nou. Gura i se strâmbă de amărăciune. Aș putea să o răpesc, cum ar fi făcut unii dintre înaintașii mei munteni, dar mă îndoiesc că aș ajunge la rezultatul pe care îl doresc.

Lady Bethany râse.

- Văd că înveți câte ceva despre Gwynne. Are mai multă putere decât conștientizează și o undă de încăpățănare egală cu a ta. Are însă o inimă generoasă și iubitoare și ar fi o soție inegalabilă.

O nuanță din vocea bătrânei îi atrase atenția.

- Vezi că ne vom căsători, Lady Bethany? Am simțit că eu și Gwynne suntem făcuți unul pentru celălalt, dar poate că îngâmfarea îmi umbrește gândirea.

- Gwynne a fost la mâna destinului ani de zile. Simt că tu faci parte din acel destin, dar nu pot înțelege sub ce formă. Tot ce știu e că trebuie să o curtezi în continuare - și să o faci așa cum trebuie. Se ridică de pe bancă. Măine-seară Gwynne va participa la un bal mascat în grădinile New Spring, împreună cu niște prieteni.

Și el se ridică.

- Îți mulțumesc. Voi fi acolo. Ce costum va purta?

Lady Bethany zâmbi cu răutate.

- Dacă nu o poți descoperi, nu ești bun nici ca iubit, nici ca Protector. O zi bună, Ballister!

În timp ce femeia mai în vârstă se îndepărta, el se înclină, abia putând să își controleze entuziasmul. Când venea vorba despre chestiuni ale inimii, prefera să o aibă de partea lui pe Lady Bethany mai degrabă decât o legiune romană. Un bal mascat îi oferea șansa să se apropie de Gwynne fără ca ea să riposteze. Atmosfera degajată avea cu siguranță să creeze... oportunități.

Nu își făcea griji că nu o putea identifica. Chiar dacă nu ar fi fost Protector, ar fi putut să o găsească pe Gwynne între o mie de femei mascate.

Gwynne își lăsă o mână să alunece dincolo de marginea bărcii prietenilor ei, degetele ei plimbându-se prin apa rece a râului. Avusese îndoieli atunci când acceptase invitația de a participa la balul mascat împreună cu familia Tuckwell, cei mai apropiați prieteni ai săi în afara cercului de Protectori. Cuplul era mai în vârstă decât ea, cu copii aproape de vârsta lui Gwynne, dar deveniseră buni prieteni după ce ea se căsătorise și fuseseră deosebit de amabili și o susținuseră după moartea lui Emery. Aproape la fiecare două săptămâni, Anne Tuckwell o invita pe Gwynne la cină sau găsea vreo formă de divertisment.

Deși primul ei impuls era să stea acasă cu cărțile ei și cu Lady Bethany, de obicei se forța să accepte, știind cât de ușor ar putea deveni un sihastru. În plus, se simțea bine de fiecare dată.

Torța lumina debarcaderul, iar treptele ce duceau spre destinația lor le apărură în față, pe malul sudic al râului. Deși participase la concerte și la alte evenimente la Ranelagh, care era grădina recreațională mai nouă și mai aristocratică, aceasta era prima ei vizită în întinsele grădini New Spring.

Îndoielile ei inițiale legate de balul mascat fuseseră înlocuite de speranță, căci entuziasmul față de necunoscut i-ar putea distrage gândurile de la Lord Ballister. Mintea ei știa că avea dreptate să îl alunge - dar alte părți nu erau atât de sigure.

Barca lor se strecură prin mulțimea de bărci ce așteptau un loc unde să ancoreze. Când bordura vasului se lovi de o barcă învecinată, unul dintre ocupanți, un gentleman într-o togă romană, îi zâmbi insinuant lui Gwynne. Neliniștită că se aflau la o distanță la care se puteau atinge, se întoarse și se concentră să își tragă mânușile, fericită că masca o acoperea. Nu era tocmai pregătită pentru romani pe jumătate dezbrăcați.

Oameni costumați jovial se revărsau din bărci pe scările puternic luminate, în timp ce arii muzicale de orchestră se auzeau din păduricea din centrul grădinilor. Era o noapte caldă, aproape înăbușitoare. Perfectă pentru un bal mascat în aer liber, dacă nu ploua. Refuză să se gândească la cât de convenabil ar fi să îl aibă pe Stăpânul Furtunilor cu ea.

- Am așteptat atât de mult această seară, spuse visătoare însoțitoarea ei. Sally Tuckwell, cea mai mare fiică a familiei, avea nouăsprezece ani și era o romantică tru-fașă. Mă întreb dacă William va putea să mă identifice în acest costum și cu mască. Nu i-am spus ce voi purta, deși a fost înnebunit să afle.

Gwynne zâmbi în timp ce se uită la vestimentația de ciobăniță a fetei.

- Cu minunatul tău păr blond și cu silueta ta grațioasă, sunt sigură că te va găsi curând. Și, dacă nu, îl poți prinde tu cu cârja ta de cioban.

Sally râse.

- Un motiv pentru care am ales acest costum este că această cârjă e bună și să captureze, și să protejeze.

- Acum că tu și William sunteți logodiți, nu mai trebuie să te aperi de el cu atâta vigoare, spuse Gwynne. Poate te va ademeni pe o alee întunecată ca să fure un sărut de la tine.

Buzele lui Sally se întredeschiseră ușor în timp ce medită la această posibilitate. În anii ce aveau să vină, atunci când ea și William urmau a fi cetățeni cumpătați, căsătoriți de mult timp, fără îndoială că aveau să își zâmbească tainic atunci când avea să fie menționat numele grădinilor New Spring și aveau să-și aducă

aminte de ceea ce făcuseră atunci când fuseseră tineri și se lăsaseră pradă iubirii.

Gwynne alungă o împunsătură de invidie că ea nu avusese astfel de momente. Îl iubise pe Emery, iar singurul ei regret era că mariajul lor nu durase mai mult - dar ar fi fost plăcut să aibă șansa de a fi la fel de tânără și de nechibzuită ca Sally. Deși le despărțeau doar câțiva ani, Gwynne se simțea mult mai bătrână.

Barca lor ajunsese în sfârșit la mal. Luntrașul și Norcott, un lacheu de-al lui Tuckwell, săriră să lege ambarcațiunea. Sir George coborî pe uscat, apoi o ajută pe soția lui, înainte de a-i întinge mâna lui Gwynne.

- Voi fi foarte invidiat pentru că am însoțit asemenea frumuseți, spuse el jovial. Trei doamne minunate! Ce altceva și-ar mai putea dori un bărbat?

Gwynne râse, în timp ce coborî din barcă pe pământul solid.

- Acest lucru ar fi și mai adevărat dacă nu am fi fost atât de bine deghizate.

- Oh, dar deghizarea stârnește imaginația, spuse Anne Tuckwell.

- Orice femeie deghizată devine o frumusețe misterioasă, ispășitoare, iar fiecare bărbat poate fi un frumos prinț.

Imaginația lui Anne o făcu pe Gwynne să zâmbescă, dar în taină recunoscă că spusele ei ascundeau o parte de adevăr. Neplăcându-i să se îmbrace în haine extravagante, Sir George purta ținuta lui obișnuită de seară alături de o mască, dar Anne și Gwynne aveau costume de bal mascat ce le acopereau complet rochiile de seară cu mantii cu capișon din mătase diafană. Anne era grațioasă în verde, în timp ce Gwynne purta un costum stacojiu scilpitor, ce îi aparținea lui Sally.

Când Gwynne îmbrăcase pentru prima oară ținuta, i se păruse prea țipătoare. Totuși, în seara festivalului, era de părere că acea culoare somptuoasă o făcea să arate ca o femeie sofisticată, nu ca un șoarece de bibliotecă.

După ce Sir George le plăti intrarea, trecură prin pasajul arcuit ce ducea spre grădini și dădea în promenada

brăzdată de copaci. Gwynne se opri brusc, făcând ochii mari la vederea miilor de lămpi ce luminau noaptea. Petrecăreți în costume și îmbrăcăminte de bal umpleau lunga promenadă ce dispărea în depărtare. Sunetele muzicii și ale veseliei erau peste tot în jurul ei, iar ea se simți de parcă ar fi pășit din lumea reală într-un tărâm de basm.

Râzând, Sally o prinse de braț pentru a o face să meargă din nou.

- E mult prea devreme să fii copleșită de uimire. Parcul este plin de încântări - statui meșteșugite și poduri, cascade și temple, picturi și muzică. Te-ai putea plimba zile întregi fără să vezi totul.

Gwynne își reîncepu plimbarea, cutele de mătase ale costumului de bal mascat scoțând un foșnet amplu. Cu capișonul mare care îi ascundea părul ce o putea da de gol și cu o mască neagră ce îi acoperea ochii, își dădu seama că în această seară avea libertatea anonimatului.

Buna dispoziție clocoti în ea în timp ce urmărea mulțimea ce râdea și, pentru prima oară de când murise mama ei, se simți tânără. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să fie la fel de jucăușă și de zvăpăiată ca Sally. Flirtatul cu străini misterioși ar ajuta-o să uite de scoțianul acela nenorocit.

Sally spuse cu o oarecare neliniște:

- Cu atâția oameni aici, poate că William nu va fi capabil să mă găsească.

- Tatăl tău nu va fi greu de recunoscut, spuse Gwynne pragmatică. William îl va recunoaște și va fi lângă tine în clipa următoare.

Sigur că, atunci când petrecăreții se pregătiră să își ocupe locurile în separeul pentru cină pe care Sir George îl închiriasse, un cavaler elegant și costumat li se alătură. Acesta se înclină, penele pălăriei lui măturând pământul în timp ce își mișca grandios mâna.

- Ești un tablou perfect de inocență rurală, mica mea ciobăniță, spuse el cu vocea lui William. Poate că te voi fura.

În timp ce Sally chicotea, Anne îi spuse:

- Prea bine, dar vezi să o aduci înapoi înainte de miezul nopții, nobile domn. Sau vei avea de-a face cu mânia unei mame.

El rânji și îi sărută mână, apoi îi oferi brațul lui Sally. În timp ce tânăra cuplu dispăru de sub privirile lor, Sir George spuse:

- Gwynne, te superi dacă îmi iau doamna la o mică plimbare?

Sclipirea din ochii lui Anne demonstra că nu numai tinerilor li se părea captivantă atmosfera vioaie, dar ea ezită atunci când se uită la Gwynne.

- Nu ar trebui să ne lăsăm invitata singură.

- Prostii, spuse Gwynne. Cu Norcott să aibă grijă de mine, voi fi în siguranță în separeu până vă întoarceți. Voi asculta muzică, voi privi mulțimea ce trece și mă voi simți bine.

- Dacă ești sigură..., spuse Anne, dornică să fie convinsă.

Gwynne o goni cu o fluturare din mână.

- Hai, plecați, și nu trebuie să vă grăbiți înapoi. Mă voi descurca foarte bine.

Cuplul Tuckwell plecă la braț. Gwynne se aștepta ca, la întoarcere, să fie pete de iarbă pe costumul lui Anne. Poate că de aceea purtau verde femeile mai în vârstă? Zâmbind pentru sine însăși, Gwynne se întoarse spre separeu, apoi ezită. Acolo ar fi în siguranță, dar petrecuse prea mult din viața ei ca observator. Grădina o ademenea, încurajând-o să se miște, să exploreze și să vadă viața.

- Norcott, cred că voi face și eu o plimbare. Mă poți urmări de la o distanță de la care nimeni să nu își dea seama că veghezi asupra mea?

Valetul, un bărbat solid de vârsta a doua, părea stânjenit.

- O femeie care se plimbă aici singură lasă să se înțeleagă faptul că... e în căutarea unui însoțitor.

- Nu voi păți nimic atâta timp cât voi rămâne pe aleile luminate. Iar dacă cineva încearcă să îmi ofere atenții nedorite, vei fi tu acolo.

El își înclină capul, dar nu reuși să-și ascundă umbra de dezaprobare din voce.

- Prea bine, milady.

Pornind de-a lungul aleilor pavate, nici măcar faptul că știa că Norcott era în spatele ei nu îi afecta lui Gwynne strașnicul sentiment de libertate. Oare mai fusese singură într-un spațiu public aglomerat ca acesta? Nu, din câte își putea aminti. Fericită că purta o rochie confortabilă, în care se deplasa cu lejeritate, grăbi pasul, de parcă ar fi avut o destinație precisă. Astfel, nu putea fi confundată cu femeile apatice care se plimbau în căutare de tovarăși.

Strategia ei părea să dea roade. Deși costumul ei stăcojiu atrăgea priviri contemplative, nimeni nu îi ieși în cale. Simțindu-se în siguranță în spatele măștii ei, studie grădinile și petrecăreții veseli. În mod special, templul grecesc ce adăpostea orchestra era splendid, cu felinate rotunde ce evidențiau arcadele și coloanele clădirii.

Să îi privească pe oamenii era și mai distractiv. Evident că majoritatea erau cetățeni decenti ce căutau o noapte de plăcere. O togă nu putea să ascundă un comerciant robust și nici un costum de bal mascat nu putea să îl transforme pe un fermier într-un prinț. Însă erau câteva ținute bărbătești care îi stârniră imaginația. Precum cei doi bărbați sfrijiți și înspăimântători ale căror uniforme de armată erau evident dobândite pe drept, nu doar simple costume. Sau aristocratul plictisit a cărui privire leneșă le urmărea pe curtezane, ca și cum ar căuta-o pe aceea demnă de atenția lui.

În curând, orchestra ce cânta în crângul de lângă intrare nu mai putea fi auzită de mulțimea ce se împuțina. Probabil se apropia de capătul grădinilor.

Era pe punctul de a se întoarce, când ajunse într-un spațiu deschis unde un grup de muzicanți cânta pe un podium acoperit. Mai jos de podium, bărbați și femei dansau un dans tradițional, în care bărbații erau aliniați

în partea opusă femeilor. Unirea mâinilor, depărtarea și apropierea erau însoțite de numeroase hohote de râs.

În timp ce ultimul cuplu își împreună mâinile și trecu în fruntea grupului, ea se opri, bătând cu piciorul în ritmul muzicii. Melancolică, își dori să fie una dintre dansatoarele vesele.

În ciuda agitației, atenția îi fu atrasă de un gentleman singuratic într-un costum de bal mascat negru, ce stătea în apropierea dansatorilor, într-atât de neclintit, încât atrăgea privirile. Când se uită mai cu atenție la el, își dădu seama că ochii mascați scrutau foarte încet mulțimea, ca un prădător ce își căuta prada.

Brusc, bărbatul se întoarse pe călcăie și se îndepărtă de dansatori, mișcările lui fiind la fel de grațioase ca ale unei pisici. Înalt, puternic și îmbrăcat în negru, era un bărbat care te putea face să visezi. Poate că era prințul de care pomenise Anne sau un libertin care căuta plăceri nu chiar nevinovate.

Poate că ar trebui să afle. Dintr-un impuls, se mută pe o cărare care urma să o intersecteze pe a lui. Deși nu se pricepea la flirtat, unde altundeva să exerseze dacă nu aici, unde nimeni nu știa cine era?

Și poate că el avea să vrea să danseze.

capitolul 5

Duncan se îndreptă cu pași hotărâți spre intrarea în grădinile New Spring, apoi se opri, dezorientat. Trecuseră mulți ani de la ultima lui vizită și uitase cât de aglomerat era în serile senine de vară. Balul mascat atrăsese o mulțime de petrecăreți deghizați, iar terenul se întindea pe șase hectare de păduri și alei. De unde naiba ar trebui să înceapă?

„Dacă nu o poți descoperi, nu ești bun nici ca iubit, nici ca Protector.” Zâmbind strâmb, se îndreptă spre o nișă ce adăpostea un leu de lemn și își închise ochii. Era Gwynne aproape? *Da.*

Cât de aproape? Își imaginează amplasarea grădinii, cu dumbrăvi și alei încrucișate. Când gândurile i se liniștără, o simți ca un puls mișcător de lumină ce se îndrepta spre celălalt capăt al grădinilor.

Rezervă un separeu pentru cină, sperând că urma să aibă nevoie de el mai târziu, apoi se îndreptă spre celălalt capăt al grădinii, cu toate simțurile în alertă. Ce convenabil că masca și costumul împrumutate de la Simon erau negre. În această mulțime colorată, nu atrăgea atenția.

Își folosi atât ochii, cât și intuiția să scruteze petrecăreții pe lângă care trecea. Cum Gwynne venise cu prieteni, probabil urma să fie într-un grup. Oare purta un costum? Bazându-se pe simțurile interioare, decise că nu. Însă era cel puțin mascată și purta probabil o ținută de bal mascat.

Pe când se apropia de capătul grădinilor, găsi un spațiu de dans lângă răscrucea dintre aleea cea mare și o răscruce mai mică. Avea convingerea că ea era foarte aproape. Cu ochii mișiți, îi studie pe dansatori și pe privitori. Ar putea fi femeia grațioasă în costum de bal mascat care a dansat cu craiul scurt și indesar? Nu. Sau poate femeia care stătea pe bancă împreună cu un grup de prieteni? Părea să fie de înălțimea și constituția potrivite. Era pregătit să se îndrepte spre ea, când aceasta făcu un gest ce dovedí imediat că era o străină.

O căută pe Gwynne din nou. Deși o simțea în preajmă, nu putea intui mai mult decât că era aproape. Dar unde?

Frustrat, traversă furios spațiul deschis de lângă răscrucea de drumuri - și dintr-odată era acolo. Deși era mascată și ascunsă de mătasea stacojie, știu imediat că era Gwynne. Stătea singură, statura ei înaltă fiind evidențiată de lumina felinarului.

Acum, că o găsisese, nu trebuia să o alunge din nou. Își înăbuși puterea și pasiunea pe care ea le stărnise până când ajunseră un tăciune stins în loc de un foc în aer liber.

Apoi creă o vrajă ușoară de atracție – nu suficient de puternică încât să afecteze voința lui Gwynne, dar îndeajuns cât să îl considere incitant. Cu puțin noroc, avea să își asigure astfel suficient timp să îi capteze atenția. Apoi și-ar putea atinge adevăratul scop – să îi stârnească pasiunile adânc ascunse spre romantism, nu furia pe care i-o provocase mai devreme.

Trebuia să își ascundă caracteristicile fizice, deoarece Gwynne îl văzuse de două ori în ultimele două zile. Un accent francezesc i-ar acoperi ușoarele inflexiuni scoțiene. De asemenea, își propuse să meargă cu greutatea lăsată în față, spre vârful degetelor, suficient cât să își facă mișcările oarecum diferite.

Sperând ca abilitatea ei să nu fie atât de puternică încât să îl recunoască în ciuda precauțiilor pe care și le lua, începu să își urmărească doamna.

Gwynne oftă când bărbatul în negru se întoarse spre ea. Chiar dacă era mascat, simți că privirea lui îi pătrunse până în suflet. Avusese o experiență asemănătoare când îl întâlnise pe Ballister. Era oare posibil...?

Înainte ca gândul să prindă formă, îl respinse. Pe când bărbatul se îndreptă spre ea cu un mers echilibrat de luptător, se gândi că era mai înalt și mai lat decât Ballister. Judecata îi fu confirmată când bărbatul îi întinse o mână și vorbi cu voce groasă, îmbogățită de un accent francezesc aspru și senzual:

- Dansați, milady?

- Oui, milord.

Nu ar fi putut să îl refuze nici dacă se străduia.

Se înclină cu grația unui curtean, apoi îi strânse mâna și o conduse spre locul de dans. Căldura o ardea prin mânușa din piele de ied, sub apăsarea degetelor lui.

Cei mai mulți dintre dansatori râdeau și discutau cu partenerii lor. Bărbatul în negru nu spuse nimic, dar privirea lui nu se desprinsese de a ei în timp ce efectua pași simpli de dans. Probabil că acea tăcere o făcea să fie atât de intens conștientă de el. Simți forma membrilor lui sub costumul de bal mascat, mișcările controlate

ale mușchilor lungi și bine dezvoltati. Și, chiar dacă nu îi putea vedea ochii, privirea lui o ardea oriunde îi atingea trupul.

Când se apropiau și se depărtau, învârtindu-se și făcând câte doi pași în timpul dansului, se simți dureros de vie, ca un mugur sensibil amenințat de un îngheț târziu. Încercă să se convingă că era doar entuziasmată de necuviința de a dansa cu un străin, dar fără de succes. Există în acest bărbat o forță care îi atrăgea toată atenția.

În timp ce se învârtea în jurul partenerului ei, îl întrezări pe Norcott. Valetul o văzuse acceptându-l de bunăvoie pe bărbatul în negru, căci stătea pe o bancă urmărind-o nealarmat. Era bine de știut că era protejată, deși nu simțea nici o amenințare din partea bărbatului în negru. Cel puțin nu o amenințare pe care nu ar fi dorit-o.

Muzica se sfârși, iar conducătorul grupului anunță că muzicienii luau o scurtă pauză. Fără să spună nimic, bărbatul în negru își încovoie brațul spre Gwynne. Ea își trecu mâna pe lângă cotul lui, întrebându-se unde avea de gând să o conducă. Oricât ar fi fost de încântată, nu era pregătită să se vâre în tufișuri cu un străin.

Mâna lui se odihnea peste a ei, caldă în aerul răcoros.

- Vrei să mă însoțești pentru ceva răcoritor, draga mea doamnă?

- Plăcerea e a mea.

Îi analiză buzele și bărbia, singura zonă vizibilă de sub mască. Avea un maxilar puternic. Îi era cunoscut? Nu se putu hotărî. Se gândi din nou la Ballister. Când era cu el, era precaută, în timp ce străinul o atrăgea precum magnetul atrage un ac.

- Ești singură aici, milady? o întrebă el pe când mergeau înapoi spre zona centrală a grădinii. În ciuda mulțimii, se simțea de parcă s-ar fi mișcat printr-o bulă intimă de vigilență reciprocă.

Chiar dacă ar fi fost singură, nu ar fi fost atât de nesăbuită să recunoască asta.

- Sunt împreună cu câțiva prieteni și chiar în clipa de față un protector mă supraveghează.

Un zâmbet îi răsună în vocea întunecată de catifea.

- Milady, îngerii te vor apăra oriunde vei merge.

De ce era accentul francez atât de erotic? Se simțea aproape înnebunitor de atrasă de el. Îi venea să își plimbe mâinile pe el, să îi simtă mușchii puternici de sub costumul lui de bal. Să îi atingă buzele, care promiteau atâtea. Inspiră încet pentru a-și potoli mintea destrăbălată.

- Tu ești un înger sau un demon, milord?

- Sunt un simplu om. Unul captivat de frumusețe.

Ea nu-și putu reține un râset.

- Mergi prea departe, lingușitorule. Aș putea fi cea mai urâtă femeie dintre creștini și nu ți-ai putea da seama, după cum sunt deghizată.

- Poți vedea frumusețea chiar și când e deghizată. Era ceva frumos în felul în care stăteaai mândră și singură în noapte. Degetele lui alunecară ușor pe interiorul înmănușat al încheieturii ei. E frumusețe în felul în care stai, și-n libertatea cu care te miști, și în arcuirea brațului tău, frumusețe în vocea ta tandră, care liniștește și deopotrivă incită. Îi atinse delicat gâtul cu dosul degetelor, iar ea se simți străbătută de fiori. Ești o simfonie de grație. Vederea feței și a siluetei tale nu ar face altceva decât să sporească frumusețea, dezvăluind înfățișarea creată de viață și de râset.

Complimentele lui o lăsară fără răsuflete. Își dorise să învețe să flirteze, dar era depășită. Bărbatul în negru era campion mondial la flirtat.

- Ai putea ademeni un înger să coboare din rai să îți asculte vorbele dulci, milord. Nu știu cum să îți răspund. Nici măcar nu am un evantai să îți dau peste degetele îndrăznețe.

Râsul lui era blând și bogat.

- Mă simt recunoscător că îți lipsește această armă formidabilă. Mai bine să ne bucurăm pur și simplu de compania celuiilalt și de magia nopții.

Ea se întrebă dacă el spera să o seducă. Cuplurile indecente dădură viață tufişurilor, dar era obraznic chiar și pentru un francez cu limba aurită să creadă că ar putea avea în tufişuri o femeie pe care abia o cunoscuse. Asta dacă nu cumva costumul stacojiu de bal mascat nu îi sugera altceva? Dar nu făcea propuneri nepotrivite. Comportamentul lui era delicat de dornic, așa cum ar trebui să fie un adevărat gentleman.

O conduse de pe aleea principală într-o grotă ce adăpostea o fântână. Lămpi colorate luminau o femeie dezbrăcată cu un șarpe răsucit strategic ca să o acopere și apa ce țâșnea din gura reptilei.

-Decorațiunile pot fi considerate stridente de cei plictisiți sau încântătoare de cei entuziaști. Luă o mână de apă din bazin și o lăsă să i se scurgă printre degete, picăturile strălucind în lumină.

-Din ce categorie faci parte, milady?

-Nu am mai fost niciodată în grădinile New Spring, așa că prefer să consider totul încântător. Cum pot atâția oameni care se distrează să fie altfel decât încântători? Această statuie poate fi vulgară la lumina zilei, dar noaptea atâta imaginația.

-Tocmai am descoperit noi frumuseți în tine, spuse el ușor. Acelea ale minții și ale spiritului.

-Ce noroc că avem măști, milord, altfel ai ști că sunt chiar banală. Realitatea nu poate egala iluziile.

-Aici trebuie să te contrazic, doamna mea stacojie. Îi luă mâna și o conduse înapoi pe aleea principală. Iluziile sunt la fel de frivole ca norii și nu îți dau mai multe satisfacții. Realitatea poate fi o flacăra arzătoare. În voce i se strecură un amuzament ciudat. Trebuie totuși să îți fiu recunoscător că îți faci iluzii legate de mine. Eu nu pretind că sunt banal. Poate ar fi fost mai bine să fiu.

-Nu, spuse ea optimistă. Nu îți dori să fii mai puțin decât ești. Chiar și cu mască, ești extraordinar. Atrăgător. Enigmatic. Un maestru al cuvintelor. Un scamator al viselor.

- Atunci e mai bine să nu ne dăm jos măștile, căci nu voi fi niciodată capabil să te fac să-ți păstrezi părerea bună despre mine.

Cuvintele lui îi amintiră de cât de artificială era întâlnirea lor. Se simțea fermecată de un bărbat care era mai degrabă creația imaginației ei decât realitate.

Un grup de fanți băuți se împleticiră pe lângă ei. Pe nesimțite, bărbatul în negru își schimbă poziția astfel că ajunsese între ea și bătauși, iar ea îl putu vedea sfredelindu-i cu privirea până când se îndepărtară la o distanță sigură. Era un străin, dar era suficient de real în puterea și curtoazia sa.

Ajunseră la colonada cu separeuri pentru cină. Separeul familiei Tuckwell era încă gol. Ea era pe punctul de a-i sugera să îl folosească, când bărbatul în negru o conduse la un alt separeu pe care probabil îl rezervase deja. Venise oare în această seară la grădini ca să cucerească orice femeie singură disponibilă? Își dădu seama că avea motive să fie increzător.

- Vocea ta are un accent franțuzesc. Acum locuiești în Londra?

- Nu, milady. Se așază lângă ea, suficient de aproape cât să o atingă, dar nu o atinse. Doar vizitez minunatul vostru oraș.

Ea se mustră pentru că simți imediat un regret. Tipic femeiesc: cunoscuse un bărbat atrăgător - unul ale cărui nume și față nici măcar nu le știa! - și voia să se gândească la viitor. Singura realitate dintre ei era acest flirt efemer. Trebuia să accepte această limitare și să se bucure de această situație prea incitantă ca să fie reală. Dacă s-ar fi văzut reciproc, incitarea ar fi fost mai mică.

Bărbatul în negru îi murmură o comandă celui care îi servea, și mai multe băuturi răcoritoare fură servite imediat. Gwynne analiză cu interes platoul cu șuncă feliată.

- Feliile acestea de șuncă sunt atât de subțiri, că par aproape transparente. Câtă îndemânare trebuie să aibă cel care le-a tăiat!

- Se spune că un jambon poate fi tăiat atât de subțire încât feliiile să acopere în întregime grădinile New Spring. Bărbatul în negru ridică o spirală fragilă de șuncă și o răsuci sub formă de cilindru. E o minune, dar porțiile sunt mai degrabă făcute pentru a stârni curiozitatea, nu pentru a îndestula.

El îi duse ruloul de șuncă la buze. Ea deschise gura și luă o înghițitură mică, iar delicata bucată sărată era la fel de senzuală pe limba ei precum un sărut. Se simți delicios de imorală, deși era în siguranță, căci separeul era deschis către oricine ar fi vrut să se uite în direcția lor. După ce înghiți, spuse:

- Cu siguranță provocarea și anticiparea sunt cele mai bune părți din a mânca și a flirta.

Se întinse după șuncă pentru a-i putea oferi și lui o felie, dar el îi prinse mâna. Îi timp ce privirea lui se intersecta cu a ei, îi scoase cu iuțea mână. Degetele lui calde îi trimiseră și mai mulți fiori. Când încheietura îi fu dezvelită, se aplecă și lăsă un sărut în punctul în care se simte pulsul.

- Dorința poate fi atât provocare, cât și împlinire, milady, șopti el.

Ea oftă și se trase înapoi, cu inima bătându-i puternic. Nu știuse că o asemenea excitare era posibilă.

- Trebuie să te mulțumești cu cea dintâi.

Zâmbi spre ea.

- Pentru mine, compania ta e o satisfacție enormă. Nu doresc nimic mai mult pentru seara aceasta.

- Și nu va fi nici un mâine.

Încercă să pară hotărâtă. Îi ducea deja dorul, și el nici măcar nu plecase.

El îi trase ușor mânușa, deget după deget.

- Întotdeauna există un mâine, chiar dacă nu știm exact sub ce formă.

Mânușa îi alunecă, iar el îi sărută ușor centrul sensibil al palmei.

Simți un amestec de dorință arzătoare și poftă docilă. Instinctiv, îi cuprinse bărbia, simțindu-i carnea caldă, fermă și presărată cu țepii mustății ascunse. El trase

cu nesaț aer ca urmare a atingerii ei. Ea își lăsă palma să alunece pe gâtul lui gol, absolut încântată de faptul că îl putea stârni la fel cum o stârnea el pe ea.

Pentru a-și păstra avantajul, își dădu jos și cealaltă mână și rulă o felie de șuncă pentru însoțitorul ei. El o luă cu dibăcie, cu dinții abia atingându-i degetele. Ea oftă, dându-și seama că ar fi trebuit să știe că nu îl putea întrece niciodată la jocuri erotice. Deși, în acest joc, nu existau înfrânți.

El îi oferă o înghițitură de vin, apoi întoarse cupa și bău intenționat exact din locul în care buzele ei o atinseseră, în timp ce o fixa cu privirea. Ochii din spatele măștii îi păreau deschiși la culoare, deși firele de păr ce dansau pe lângă chipul lui erau închise.

Ea îi linse degetele când el îi dădu următoarea felie de șuncă. El răsă ușor și îi mângâie interiorul încheieturii, unde pulsul îi bătea rapid din cauza entuziasmului. Apoi își trecu mâna în interiorul costumului de baie larg, până când ajunse la marginea mânecii. Îi mângâie pielea dezvelită, cu degetele calde, cunoscător, indecent de provocator.

- Ah, milady, cum îți poți imagina că ești banală?

Ea răsă ușor, îmbătată de senzualitate și de puterea prezenței lui. El îi oferă un disc de marțipan gravat cu imaginea unui vas. Ea luă bomboana cu dinții, iar gustul de migdale și zahăr îi inundă gura. Simțindu-se ca o depravată, îi mușcă degetele.

- Sunt banală, dar această noapte nu e.

El își puse o altă bomboană de marțipan în gură și se aplecă înainte pentru a i-o oferă. Își înălță capul amețită și luă bomboana. Buzele lui erau pătrunse de gustul vinului și al condimentelor. Înghiți marțipanul ce se topea, apoi îi mușcă delicat buzele.

El scoase un sunet răgușit din gât și își puse brațele în jurul ei, iar gura i se deschise provocator spre a ei. Cu inima bătându-i puternic, își închise ochii, pătrunsă de plăcerea momentului. Pentru o clipă, se simți în extaz.

Momentul se frânse într-un caleidoscop de imagini. „Foc, sânge, moarte! Case distruse de flăcări, copii

urlând ce se împiedică de trupuri ale morții. Groază ce depășește imaginația...”

Oftă și îl împinse de lângă ea în timp ce pustierea îi învățoșa mintea. Pasiunea și violența erau strâns întretesute în acest om.

Și dintr-odată înțelese cine era. Îi smulse masca și se nită la chipul lui familiar și stâncos, întrebându-se cum putuse fi atât de proastă încât să se lase înșelată.

- La naiba cu tine, Ballister! Cum îndrăznești?!

El tresări involuntar după ce fusese demascată, apoi spuse calm:

- Aveam nevoie de mai mult timp alături de tine, Gwynne. De la început te-am speriat. În parte, cred că de vină este reputația mea. Am sperat că, dacă ai oportunitatea să petreci ceva timp cu mine ca străin, nu ca Lordul Tunetului, te vei relaxa suficient încât să simți ce este între noi, în loc să fugi. Se întinse spre ea cu mâinile puternice și calde pe care ea le considera atât de ademenitoare. Acum că am petrecut o oră împreună ca bărbat și femeie, nu ca Lord Ballister și Lady Brecon, mai poți nega atracția dintre noi?

Nu, dar nu putea nega nici viziunile înfiorătoare declanșate de sărutul lui. Prea supărată pentru a mai gândi, se îngrămădi în cealaltă parte a băncii, împleticindu-se.

- Să nu te mai apropii de mine! spuse ea, cu vocea tremurându-i. Niciodată!

Îi azvârli masca, apoi ieși grăbită din separeu, deși abia se putea ține pe picioare. Era la jumătatea Marii Alei când o voce cunoscută o strigă:

- Gwynne? Ce s-a întâmplat?

Se întoarse spre stânga și văzu figura mascată în verde a lui Anne Tuckwell, cu soțul ei alături. În același timp, Norcott fugi spre ea din partea dreaptă.

- Milady, sunteți rănită?

- Nu, doar... doar supărată. Gwynne se lăsă recunoscătoare în îmbrățișarea maternă a lui Anne. Tânjea după Lady Bethany, care ar ajuta-o să înțeleagă ce se întâmplase. Chinuindu-se să își revină, spuse: Acum

trebuie să plec acasă, dar voi puteți rămâne. Dacă mă conduceți până la râu, voi închiria o barcă...

- Prostii, eu și Norcott te vom duce acasă. George, așteaptă-i pe Sally și pe William să se întoarcă.

Cu o mână protectoare pe talia lui Gwynne, Anne se întoarse spre debarcaderul de pe râu.

- Poți să vorbești despre ce s-a întâmplat?

Ce se întâmplase până la urmă? Gwynne flirtase cu un bărbat, și acum îi părea rău.

- Nu e... o chestiune gravă decât pentru mine. Cred că nu sunt potrivită pentru aventură.

Se uită înapoi și îl văzu pe Ballister stând în separeu, o siluetă mai întunecată decât umbrele nopții. Chiar și de la acea distanță, îi putea vedea încordarea din chipul ascuns, și știu că ar fi vrut să fugă după ea. Măinile acelea abile și provocatoare erau probabil încleștate, în efortul de a-și controla impulsul.

Atracția dintre ei era de netăgăduit - în ciuda viziunilor ei de groază, tânjea să se întoarcă în brațele lui. Se întrebă dacă îi făcuse vreo vrajă, căci nu mai simțise niciodată o dorință atât de nestăpânită.

Își feri intenționat privirea și se concentrează la drumul de întoarcere spre debarcader. Ballister era misterios, atrăgător, cel mai fascinant om pe care îl cunoscuse vreodată - iar în această seară devenise orbitor de evident că era chiar și mai de temut decât își imaginase.

Îndurerat, Duncan o privi pe Gwynne fugind împreună cu prietenii ei. Presupuse că ar trebui să se simtă recunoscător că ea nu îi trimise pe cei doi bărbați să îl bată. Poate se gândise că un vrăjitor le-ar putea face rău prietenilor ei.

În timp ce se îndepărta, se uită înapoi spre el. Privirea ei arzătoare era de neînduplecat.

Apoi dispăru. El își recuperează masca de pe jos. O trăsese de pe capul lui cu atâta forță, încât una dintre legături se rupsesse. Își înlătură cu nepăsare dominoul și îl înfășură în jurul măștii. Acum, că o îndepărtase pentru totdeauna, nu mai avea nici un rost să se deghizeze.

Aruncă o mână plină de monede pe masă și se îndreptă spre râu. Gândurile i se întorceau obsesiv la casa Falconer. Sperase să o farmece pe Gwynne și s-o facă să accepte atracția lor comună, iar la început tactica funcționează. Fusesse caldă, jucăușă și afectuoasă, așa cum știuse că putea fi.

De ce distrusese acel sărut însăși legătura magică umană dintre ei? Putea să jure că ea nu fusese mai puțin dornică decât el. Nu numai că îl recunoscuse și că fusese mândră fiindcă se lăsase amăgită. Văzuse frica din ea atunci când îi blestemase numele și fugise. Cum ar putea crede că i-ar face vreodată rău? Poate că femeile obișnuite îl considerau intimidant, dar ea nu era o femeie obișnuită.

Sărutul ei avea să-l bântuie pentru totdeauna.

Spera să se poată retrage fără să fie remarcat, dar, când intră în foaierea casei Falconer, văzu că ușa salonului era deschisă și Simon era lățit pe un scaun, lângă foc. Prietenul lui ridică privirea/înspre el și făcu un gest leneș.

- Stai cu mine să bem coniac și să-mi povestești cum a decurs noapte de vânătoare.

Duncan se strâmbă și intră în salon. După ce așează pe masă masca și dominoul, acceptă coniacul și se trânti pe un scaun aflat în partea opusă a focului și a gazdei. Luă o înghițitură de coniac, apoi încă una, fericit să-și înecă mințile în alcool.

- Vânătoarea mea a fost un dezastru. E vremea să mă întorc acasă.

Sprâncenele lui Simon se arcuiră.

- Fără Gwynne? Credeam că ești hotărât să o cucești indiferent de opreliști.

Râsul lui Duncan era amar.

- Am distrus orice speranță. Îi descrie pe scurt evenimentele din acea seară și sfârșitul catastrofal. Nu mă va ierta pentru că am păcălit-o - sunt sigur de acest lucru.

- Poate că nu... dar voi nu v-ați încheiat socotelile. Deși sărutul acela a declanșat o explozie, este totodată un semn al nivelului incredibil de energie dintre voi

doi. Sunteți ca polii opuși ai unui magnet - inevitabil atrași unul de celălalt. Simon își închise ochii și se încruntă. Când mă gândesc la voi doi împreună, energia este ca a unui oraș ce arde. Soarta vă va aduce din nou împreună. Îți garantez asta.

Duncan își masă tâmpilele, căci îl dureau. După această seară dezastruoasă, nu era sigur dacă previziunea lui Simon era un motiv de speranță... sau o amenințare.

capitolul 6

În timpul călătoriei cu barca înapoi în Richmond, Gwynne reuși să afișeze un aparent calm. Odată ce ajunseră în siguranță în salonul lui Lady Bethany, ea îi lăsă să plece pe Anne și pe Norcott, asigurându-i că era bine și mulțumindu-le pentru interesantul eveniment.

Bineînțeles că Lady Bethany nu se lăsă păcălită. Cu ochii mijiti, așteptă până când rămaseră singure, după care spuse:

- Draga mea, arăți de parcă ți-ai fi văzut propria fantomă.

Gwynne se prăbuși într-un fotoliu, tremurând, recunoscătoare că Athena îi sări în poală. Torsul călduros al pisicii o ajută să-și păstreze calmul în timp ce descria întâlnirea cu Ballister, inclusiv viziunile apocaliptice. Sfârși prin a întreba:

- Bethany, e cumva malefic?

- Chiar deloc, dar bărbații buni pot să facă rău fără să intenționeze asta. Având pe chip o expresie îngrijorată, femeia mai în vârstă se ridică. Pregătește-te pentru culcare. Îți voi prepara o băutură care te va ajuta să dormi.

Cunoscând abilitățile prietenei sale, Gwynne întrebă:

- E mai mult decât ceva pentru somn?

Bethany dădu aprobator din cap.

- Voi folosi o poțiune care te va calma suficient de mult încât să pot să-ți pun întrebări fără să te supăr din nou. Am nevoie să știu mai multe despre acele viziuni.

Și Gwynne avea nevoie să știe mai multe. Cu Athena în brațele sale, se întoarse în camera ei și-și chemă menajera, bucuroasă să schimbe corsetul și jupele pentru o cămașă de noapte din chembrică. Se pieptănase și tocmai își împletea părul în cosițe în momentul în care Lady Bethany apăru cu un pocal aburind. Gwynne își legă capătul cosiței cu o panglică, apoi luă o înghițitură din băutura picantă, întrebându-se ce conținea în afară de lapte și de vin fiert.

Căldura băuturii se răspândi prin ea, ușurând tensiunea care o luase în stăpânire din momentul aceluia sărut cutremurător. Bău din nou, încercând să nu-și amintească de mâncarea și de băutura pe care o împărțise cu amăgitorul său.

-Nu înțeleg cum de nu lam recunoscut pe Ballister. Crezi că a aruncat asupra mea o vrajă care să mă zăpăcească?

Privirea femeii mai în vârstă își pierdu concentrarea, în timp ce studia întrebarea în moduri în care Gwynne doar își putea imagina.

-Dacă ar fi făcut asta, aș reuși să văd urmele ei în jurul tău. Cred că e posibil să fi folosit o ușoară vrajă de atracție - suficient de puternică încât să învingă orice fel de împotrivire pe care ai putea-o simți în legătură cu dansatul cu un străin. Întrucât ai simțit atracție și prudență de când l-ai întâlnit, el doar a acoperit acea parte a firii sale care te-a alarmat, apoi și-a mascat înfățișarea cu trucuri simple precum costumul și accentul.

Indiferent ce combinație de vrăji și artificii folosise, fusese foarte eficientă. Gwynne își aminti prima clipă entuziasmantă a sărutului lor și simți un val de căldură, care fu urmat imediat de o furie glacială.

-Faptul că și-a folosit puterea ca să mă păcălească a fost o ticăloșie din partea lui.

-Mă îndoiesc că a avut nevoie chiar și de acea mică vrajă. Erai mai mult decât disponibilă, fata mea. Ai avut nevoie doar de o scuză ca să nu-l recunoști. În timp ce trase cuvertura patului, în vocea lui Bethany se simți o ușoară tăfnă. Termină băutura și întinde-te.

Când te vei simți confortabil, voi vedea cât de mult îți amintești.

Gwynne se supuse, recunoscătoare că se putea cufunda în salteaua ei moale.

Bethany trase cuvertura peste ea și stinse lămpile, lăsând una singură să ardă. Apoi se așeză lângă pat și începu să pună întrebări lejere legate de marele eveniment.

Cu bratul încolăcit în jurul Athenei, Gwynne descrie în detaliu cum îl întâlnise pe Ballister, dansul, conversația lor, gustările. Starea de liniște ce-o învăluisse îndepărtă mare parte din furia și din rușinea ei. Se simți detașată, ca și cum ar fi stat în afara trupului său și ar fi privit acțiunile unei străine care și-a pierdut capul.

Cu abilitate, Bethany o aduse pe Gwynne la momentul sărutului.

- Când ai avut acea viziune a dezastrului, l-ai văzut pe Ballister comițând vreun gest violent?

Nici măcar băutura nu putea elimina amintirea groazei, dar, cel puțin acum, Gwynne putea privi imaginile cu calm.

- Îl... îl văd cu o sabie. Cred că mânerul este din alamă sau din aur. Dar pare pur și simplu în expectativă, nu-l văd lovind pe cineva.

- Foarte bine, murmură Bethany. Ai văzut foc. Ce ardea?

- Prima dată, o casă. Era grosolană și izolată - pietre masive și un acoperiș din stuf. C... cred că era în Scoția. Apoi erau sate arzând și, în cele din urmă, un mare oraș. Era o femeie cu un copil în brațe care fugea. Izbucni din nou panica, iar ea se agăță de marginea cuverturii. Femeia se împiedică și cade, iar copilul ei începe să zbiere. Flăcările se apropie, și ea nu poate scăpa. Pe rochia ei cad tăciuni aprinși...

Mâna lui Bethany o apucă pe a ei, smulgând-o din viziune.

- Imaginile nu arătau neapărat focuri reale. Cred că ele erau simboluri ale unei catastrofe crescânde. Ce alte imagini ai mai văzut?

Gwynne inspiră adânc și se forță să se relaxeze din nou.

- Era... trebuie să fi fost un câmp de luptă. Peste tot erau cadavre. Unele purtau costume stacojii, altele... kil-turi scoțiene, cred. E la apusul soarelui și este liniștit, cu excepția uliilor și... oh, Dumnezeule, câinele acela are un braț sfârtecat în gură!

I se întoarse stomacul pe dos.

Încă o dată, atingerea lui Bethany o aduse înapoi în dormitorul ei sigur și curat.

- Faptul că ai avut aceste viziuni în timp ce te săru-tai cu Ballister sugerează că el e implicat într-un anumit mod. Ai idee în ce fel?

Domolindu-și mintea astfel încât să fie asemenea unei ape argintii, Gwynne așteaptă să vadă dacă avea să vină un răspuns.

- El nu e instigatorul, ci e mai degrabă ca... ca o scân-teie pentru iască. El modifică balanța. Își întoarse capul spre Lady Bethany. Are atât de multă putere, încât s-a revărsat și asupra minții mele. Pentru prima dată, sunt bucuroasă că nu am nici o putere proprie. Crezi că am viziuni adevărate?

Bethany se încruntă.

- Cred că vezi predicții de viitor posibile. Nu cred că toate grozăviile acelea urmează să se întâmple.

Gwynne se gândi la focul care îi înghițea pe mama înnebunită și pe copilul ei și se cutremură.

- Dar unele se vor întâmpla?

- Ai văzut un câmp de luptă. Ai auzit zvonurile despre o nouă revoltă iacobită. Dacă se întâmplă lucrul acesta - și mă tem că se va întâmpla -, răzmerița ar putea duce la un nou război civil. Cu siguranță vor avea loc lupte teribile. Femeia mai în vârstă oftă. Dar deznodământul este incert. Unele dintre posibilele urmări sunt... foarte întunecate. Simt că ai dreptate - Ballister va avea un rol decisiv în modul în care se va desfășura revolta. Dar pe cine va sprijini?

- Ballister este iacobit? Credeam că toți Protectorii sprijină Casa de Hanovra datorită păcii și prosperității pe care aceasta a adus-o.

- O sprijinim tocmai pentru aceste motive. Ballister nu este iacobit, dar e scoțian. În toiul războiului, cine știe ce se poate întâmpla? E un bărbat cu mare putere, ceea ce înseamnă că are potențial de-a face mult rău.

- Atunci am dreptate să-l evit.

- Poate. Sau poate nu. Nu e o treabă ușoară. Bethany se ridică și sărută fruntea lui Gwynne. Culcă-te, draga mea. Putem să mai discutăm despre asta dimineată.

Gwynne ezită, apoi puse o întrebare plină de speranță:

- Crezi că apariția viziunilor înseamnă că dezvolt o putere?

În vreme ce se gândea la această posibilitate, privirea lui Bethany deveni neclară.

- Aș vrea să pot spune că da, însă pur și simplu nu știu. Cu toate că e posibil ca în cele din urmă să se manifeste un talent latent, cea mai probabilă explicație este că puterea lui Ballister și intensitatea legăturii tale să fi făcut ca imagini care aveau legătură cu el să se reverse în tine.

Gwynne oftă.

- Știam eu că era prea mult să sper că ajung să capăt în cele din urmă puteri magice.

După ce Bethany plecă, Gwynne se întoarse pe o parte și se încolăci în jurul Athenei, promițându-și că nu avea să viseze la senzualitatea și la emoția simțite în timpul petrecut alături de bărbatul îmbrăcat în negru înainte să-i afle identitatea.

Dar visă și suferi din pricina acelei pierderi.

Obosită, Bethany se gândi la propriul său pat înainte să se întoarcă și să se îndrepte către camera ei de lucru. Alesese camera mare și aerisită pentru că poziția sudică a acesteia permitea luminii soarelui să-i încălzească oasele îmbătrânite. Acum nu avea să găsească pic de căldură acolo.

Răsuci mânerul și intră. Ușa nu era niciodată încuiată. Nu era nevoie de încuietori, fiindcă ușa era fermecată și se deschidea doar pentru Bethany, Gwynne sau pentru servitoarea stăpânei, care fusese prietena și însoțitoarea lui Bethany de când ambele erau fete. S-ar fi deschis și pentru fratele sau soțul ei, dacă ar mai fi trăit. Acum, doar femei intrau în această cameră a misterelelor.

Un curent de aer făcu ca lumina lămpii sale să pâlpeie înfricoșător peste cărțile și echipamentul din magicul ei laborator privat. Mănunchiuri mirositoare de ierburi uscate atârnavă într-un colț, iar un dulap încăpător adăpostea sticlăria și uneltele pe care le folosea pentru al-cătui poțiuni. Îi plăcea să creadă că, de-a lungul anilor, produsese lucrări originale care urmau a fi de folos viitorilor Protectori.

Un foc era pregătit, așa că ea pocni din degete, și cărbunii începură să ardă. Simpla căldură nu putea alunga răcoarea profundă care o cuprinsese când ascultase viziunile lui Gwynne, dar avea să-i ajute trupul obosit.

Se așază la birou și scoase o cutie de abanos din sertarul de jos. Lemnul dens fusese ales pentru a proteja comora dinăuntru. Săltă capacul și dezvălui un interior căptușit cu catifea și o sferă de cuarț cu un diametru de aproximativ opt centimetri.

Existau nouă astfel de sfere, câte una pentru fiecare membru al Consiliului Protectorilor. Pentru a face parte din Consiliu, era nevoie de maturitate, înțelepciune și de capacitatea de a folosi o sferă. Nu toată lumea avea acest dar. Fratele său, Emery, avusese la fel de multă putere ca ea, dar îi lipsea îndemânarea de a comunica cu claritate prin intermediul sferei, iar comunicarea era vitală pentru păstrarea armoniei între Familii.

Căzută pe gânduri, contemplă planurile și ocluziunile din interiorul pietrei transparente, în timp ce o încălzi între palmele ei pentru a trezi energia. Sferele vorbitoare fuseseră făcute de către Lady Sybil Harlowe, o strămoașă a lui Bethany și unul dintre cei mai mari magicieni din secolul al XVI-lea. Bethany putea simți

puterea lui Lady Sybil chiar și acum, precum și urmele lăsate de fiecare membru al Consiliului care o folosise de atunci încoace.

Ultimul înaintea lui Bethany fusese tatăl ei. Legenda familiei descria cum, la vârsta de trei ani, Bethany găsisse mingea și se angajase într-o conversație serioasă cu șeful uluit al Consiliului, care se găsea la acea vreme în Newcastle.

În seara aceasta tânjea după o discuție cu un alt membru al Consiliului, dar cei mai mulți probabil dormeau la ora aceasta – și chestiunea nu era suficient de urgentă încât să-i deranjeze. Cine ar putea fi treaz? Ah, Jasper Polmarric, cel mai bătrân magician din partea Familiilor din Cornwall. La fel ca ea, nu prea avea somn noaptea.

Acum sfera pulsa cu putere, așa că îi întrezări pe șapte dintre ceilalți opt membri ai Consiliului, apoi le transmise mesajul său. „Convoc Consiliul pentru o chestiune de mare urgență. Astăzi la prânz.” Încadră cererea astfel încât să nu poată fi observată până când destinatarii nu se trezeau, a doua zi dimineța. Convocarea le va da de înțeles că trebuie să meargă la sferele lor. Când aveau să le atingă, urmau a primi mesajul întreg.

Nu era nevoie să-și folosească numele. Fiecare membru al Consiliului avea o amprentă energetică la fel de distinctă precum o voce. Cei care locuiau în Londra urmau să vină la ea acasă. Membrii aflați la distanță aveau să contribuie prin intermediul sferelor lor.

Lui Jasper Polmarric îi trimise un mesaj diferit și mult mai direct. „Poți să vorbești?” Dacă era treaz, avea să dea în curând un semn.

Peste câteva minute, simți cuvinte formându-i-se în minte cu acel umor sec ce îi era caracteristic lui Jasper. „Pui la cale vreo trăsnaie, draga mea Bethany? Sau ai probleme cu somnul?”

Îl lăsă să simtă pe deplin oboseala și neliniștea ei. „De-ar fi așa, Jasper. Știi cum fiecare magician din Marea Britanie a simțit un apropiat cataclism? Aproape a ajuns, și, când se va dezlănțui, întreaga națiune va fi zguduită până la temelii.”

*

Gwynne se trezi simțindu-se surprinzător de odihnită. Se întrebă dacă Bethany avea să-i împărtășească rețeta pentru poziunea de dormit. Dacă prepararea sa nu necesita nici un fel de magie, putea să o facă ea singură.

Cască și își coborî picioarele din pat, simțind o ușoară muștrare de conștiință când văzu poziția soarelui. Trebuia să fi fost miezul zilei. Nu era de mirare că se simțea odihnită.

După ce se spălă, își chemă menajera, pe Molly, care apărură cu micul dejun pe o tavă. Gospodăria lui Lady Bethany mergea întotdeauna ceas. Gwynne își turnă o ceașcă de ciocolată fierbinte.

- Știi cumva dacă Lady Bethany poate să mi se alăture? Aș dori să vorbesc cu ea.

Molly clătină din cap.

- Doamna are companie și nu poate fi deranjată.

Gwynne își arcui sprâncenele. Când Bethany spunea că nu putea fi deranjată însemna de obicei că era implicată în vreo activitate a Protectorilor. Nu avea importanță. Puteau să vorbească mai târziu.

După ce Molly plecă, Gwynne își mai turnă ciocolată și se așeză la biroul ei, ca să lucreze la descifrarea unui jurnal vechi de două sute de ani care conținea numeroase vrăji și rețete. Era scris într-un cod la a cărui descifrare muncise ceva timp. Codurile erau mult mai ușor de înțeles decât bărbații...

Absorbită de munca ei, tresări când Molly se întoarse și spuse:

- Lady Bethany dorește să mergeți în salonul mic, milady.

Gwynne privi chiorăș spre ceasul de pe polița căminului și își dădu seama că trecuseră trei ore de când luase mic dejunul. Ce zi ciudată!

Se ridică și își dezmoțî mușchii încordați, bucuroasă să facă o pauză.

- Îți mulțumesc, Molly, cobor imediat.

Când Gwynne ajunse la salon, bătu ușor la ușă ca să o avertizeze pe Bethany că sosise, apoi intră. Avu parte

de o mare surpriză. Tocmai pășise în mijlocul unei întâlniri a Consiliului Protectorilor, iar energia era atât de puternică, încât și o piatră ar fi putut-o simți.

Toți membrii Consiliului aveau case în zona Londrei și, în orice moment, cel puțin patru sau cinci dintre ei se aflau la domiciliu. Acest lucru nu era o întâmplare; se asigurau de fiecare dată că nu plecau toți din oraș în același timp. Dacă se descopereau evenimente importante, Londra era punctul de răscruce al Marii Britanii, ceea ce însemna că, dacă era necesară intervenția Protectorilor, acțiunea urma să fie imediată.

La întâlnirea de astăzi luau parte Bethany și încă patru membri. Aceștia stăteau în jurul mesei rotunde folosite de obicei pentru jocul de cărți. Bănuind că această adunare avea legătură cu Ballister și poate și cu ea, Gwynne se înclină adânc.

- Bună ziua. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Poate că doreau ca ea să ia notițe sau să scrie o scrisoare, căci avea un scris frumos și i se puteau încredința afacerile Familiilor. Se îndoia însă că avea să fie așa de simplu.

- Chiar poți să ne fii de folos, spuse Bethany cu seriozitate. Îi cunoști pe toți colegii mei, nu-i așa? Te rog, ia loc.

Gwynne se așeză, ducând un scaun la câțiva metri distanță de masă. Să stai alături de marii magicieni ca și cum le-ai fi egal era o obrăznicie.

Micul și chelul Jasper Polmarric, care era un prieten apropiat al lui Bethany, își întoarse scaunul cu roți astfel încât să stea cu fața spre Gwynne.

- Știi că această întâlnire s-a propus din cauza ta și a lui Ballister.

Gwynne dădu aprobator din cap. Altminteri nu ar fi fost invitată.

- Nu a făcut nimic ce trebuie sancționat, domnule. Eu am fost cea căreia i-a lipsit buna-cuviință.

Polmarric făcu un gest de nerăbdare.

- Nu ne ocupăm de tinerii care își fură săruturi într-o grădină a plăcerilor. Însă, uneori, un eveniment ce pare

ne semnificativ la suprafață este asemenea unui fir de ață care, odată tras, va scoate la iveală o tapiserie. Acel sărut a fost mai mult decât un sărut.

Gwynne se îmbujoră, dorindu-și ca viața ei privată să nu fi devenit atât de publică. Polmarric avea însă dreptate - fusese mai mult decât un flirt complicat.

- Așa cum am spus aseară, toți magicienii mai vechi erau preocupați să adune evenimente, dar forma pe care o ia viitorul s-a dovedit înnebunitor de nestatornică. Bethany atinse cu vârful degetelor sticla ei de ghicit viitorul, aflată pe masă. Până acum. Le-am descris viziunile tale. Apoi am avut o întâlnire a spiritelor.

Lady Sterling, o femeie înaltă al cărei păr blond își schimba nuanța în argintiu, întrebă:

- Acest procedeu îți este cunoscut?

Gwynne observă cum mâna făcută căuș a lui Lady Sterling era așezată pe sfera vorbitoare. Prin acest contact, membrii absenți „o auzeau” pe Gwynne - orice spunea ea trecea prin Lady Sterling, care era cel mai puternic comunicator din Consiliu.

- Din câte înțeleg eu, se aduce în discuție o problemă și toată lumea e încurajată să-și împărtășească ideile și opiniile. Mai mulți magicieni puternici, lucrând împreună, își vor încuraja schimbul de idei, și este posibil să se obțină o imagine mai clară a problemei în discuție.

Bethany încuviință din cap.

- Deseori astfel de sesiuni duc în locuri dintre cele mai nebănuite. Situația politică devine cu rapiditate gravă. Dacă vrem să avem vreo influență asupra rezultatului, trebuie să acționăm imediat. Îi surprinse privirea lui Gwynne, în ai cărei ochi strălucea puterea Protectorilor. De aceea vrem să te căsătorești cu Lord Ballister.

capitolul 7

Ce noroc că Gwynne stătea jos.

- Ce vrei să faci? Vocea ei scoase un țipăt nedemn. Nu mă voi mărita cu un barbar de scoțian.

- Nu este chiar așa barbar, spuse sec Sir Ian Macleod, decanul de vârstă al Protectorilor scoțieni, numit în cadrul Familiilor Stăpânul Insulelor.

- Iertare, Sir Ian. Nu doream să insult. Privirea lui Gwynne trecu de la o figură la alta. Nu era o glumă - o priveau ca niște mâțe ce urmăresc un șoarece. Duncan Macrae e un magician puternic. Într-o zi, poate va face parte chiar din acest Consiliu. Dacă reprezintă un pericol pentru stabilitatea țării, ce pot eu face? Să îl asasinez dacă face ceva greșit?

Bethany pocni din limbă.

- Să nu spui așa ceva nici în glumă, Gwynne! Duncan e talentat, integru și are un respect profund pentru tradițiile noastre, dar împrejurările ne pot duce pe căi greșite.

- Este dificil pentru un scoțian să reziste chemării libertății, sublinie Sir Ian. Dacă nu ar fi vârsta și faptul că îmi amintesc prea bine de Răscoala din 1715, și eu aș fi tentat să lupt pentru independența Scoției. Acele Acte ale Unirii... Clătină din cap neînduplecat. Au fost amarnic de nedrepte.

Cuvintele lui o surprinseră pe Gwynne, dar îi oferiră o perspectivă mai bună despre cum o revoltă iacobită i-ar face pe Protectorii scoțieni să simtă influența loialității împărțite. Dacă până și Sir Ian era tentat de strigătul de sirenă al libertății, atunci și Duncan era vulnerabil.

- Îți aduci aminte ce ți-am spus aseară? întrebă Lady Bethany. Ballister are un potențial pentru rău, dar unul și mai mare pentru bine. Oamenii noștri sunt puțini ca număr, Gwynne. Nu ne putem permite să îl pierdem pe unul dintre cei mai buni oameni ai generației noastre. Credem că tu l-ai putea împiedica să facă rău. Voi doi sunteți profund legați. Dacă te căsătorești cu el, vei avea o influență mare asupra acțiunilor lui. Ochii bătrânei licăriră. Nu e ca și cum astfel te-ai supune unei nefericiri fără alinare.

Hugh Owens, o rudă îndepărtată de-a lui Gwynne, făcu un gest, și un set de balanțe de argint apărură

pe masă. Gwynne își ținu răsufierea. Balanțele erau probabil doar o iluzie, dar era un truc impresionant.

- Imaginează-ți că aceste balanțe sunt Marea Britanie astăzi, spuse Owens. Deși sunt multe forțe în joc, țara este într-o pace rezonabilă. În echilibru. Apoi imaginează-ți-l pe Ballister aruncând însemnata lui greutatea într-o parte a balanței. Pocni din degete, și o scânteie roșie apăru într-unul din talere. Balanța se înclină violent, făcând tot mecanismul să se scuture. Voi doi aveți o relație sortită, ceea ce înseamnă că doar tu ai puterea să îl echilibrezi.

Pocni din nou din degete, și o scânteie albă apăru în talerul celălalt. Încet, balanța reveni la echilibru.

„O relație sortită.“ Aproape că uitase cuvintele lui Emery despre destin din după-amiaza în care îi ceruse să se căsătorească cu el. Oare asta prevăzuse în acea zi?

Încercând să își ordoneze gândurile învălmășite, spuse:

- Îmi cereți să las totul și pe toți cei pe care îi iubesc și să merg printre străini.

- Să nu crezi că îți cer asta cu inima ușoară, oftă Bethany. Îmi ești mai dragă decât oricare dintre strănepoatele mele și am crezut că mă voi putea bucura de compania ta în ultimii mei ani. Se pare însă că nu este să fie.

Gwynne se cutremură când se gândi la puterea lui Ballister. Ar fi intimidată de orice pețitor cu o putere magică atât de mare, presupuse ea, dar Ballister era deosebit de înfricoșător.

- Nu mă puteți obliga să mă căsătoresc cu el.

- Nu, nu putem, spuse cu calm Lady Sterling. Îți cerem, nu te obligăm. Da, este dificil să mergi pe un teritoriu nou, printre străini, dar femeile au făcut asta din vremuri imemorabile. Ești prea tânără să te stabilești pe fâgașul obișnuinței. Mai important, ai o datorie de Protector. Deși nu ești magician, când ai devenit femeie matură, ai depus un jurământ solemn că ai să slujești și protejezi. Te-ai bucurat de privilegiile de a fi una dintre noi. Acum e timpul să îți îndeplinești responsabilitățile.

Cuvintele fură ca un duș cu apă înghețată. Lady Sterling avea dreptate; îi purtaseră de grijă și o protejaseră toată viața ei, iar acum era pentru prima dată când i se cerea să își pună dorințele ei deoparte pentru un bine mai mare. Un jurământ de a sluji era și o promisiune de a se sacrifica pe sine dacă era necesar.

În mod ciudat, nu o supăra constrângerea Consiliului. În schimb, se simți mândră că în sfârșit putea contribui și ea cu ceva: cu viața ei.

Cu mai multă blândețe, Bethany spuse:

- Nu îți cerem să te arunci de pe o stâncă, draga mea. Consideră cererea noastră ca o scuză bună pentru a ceda acelei părți din tine care a tânjit după Ballister.

Gwynne îi surprinse cu râsul ei.

- E adevărat că îl consider... foarte atrăgător. Dar cum pot fi persoana care să-i asigure echilibrul dacă sunt copleșită de puterea lui și devin o soție docilă, lipsită de voință?

Jasper Polmarric râse zgomotos.

- Îți garantez că nu vei fi niciodată o soție docilă. Aura ta pulsează de forță.

Simplu pentru el să vorbească - trăise cu puteri imense cea mai mare parte a vieții lui.

- Ce am de făcut dacă mă voi căsători cu Ballister? Voi fi un spion care îi raportează activitățile? De unde voi ști când va stârni acest mare rău de care vă temeți?

Stomacul i se strânse din pricina însemnătății sarcinii ce îi fusese dată și din cauză că era așa slab pregătită pentru a o duce la îndeplinire.

- Pur și simplu fii tu, spuse liniștitor Bethany. Ești o arhivară și o păstrătoare a învățaturii, ceea ce îți dă o gândire obiectivă. Vei fi tot timpul capabilă să îi judeci acțiunile. Iar dacă ți se va mai cere o faptă mai însemnată, cred că o vei recunoaște.

Gwynne nu voia să se gândească la ce faptă mai mare ar putea fi necesară. Deși, după cum spusese Bethany, Consiliul nu voia să acționeze împotriva unuia dintre ei, astfel de lucruri s-au întâmplat când unul dintre magicieni i-a renegat și și-a folosit puterea în scopuri

amenințătoare. Deoarece nu ar putea distruge niciodată o altă ființă vie, cu atât mai puțin pe soțul ei, trebuia să se roage să fie într-adevăr la înălțimea sarcinii ce i se încredințase.

Se uită în jos, la mâinile ei împreunate strâns în poală. Dacă s-ar căsători cu Ballister, întreaga ei viață s-ar schimba. Totuși, ce variantă avea? Au invocat jurământul ei de Protector, și nu putea refuza onorabil. Era caracteristic pentru Familii ca onoarea femeii să fie considerată la fel de importantă ca a bărbatului; nu voia să se dovedească nedemnă.

Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să se concentreze asupra aspectelor pozitive ale acestei situații. S-ar căsători cu un bărbat care era innebunit după ea, cel puțin pentru acum. Îi zisese că la Dunrath exista o bibliotecă generoasă ce ar putea fi îmbunătățită. S-ar putea, dă Doamne, să apară și copii.

Și era cel mai al naibii de atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse.

- Foarte bine, spuse ea cu voce joasă. Dacă Duncan Macrae din Dunrath mă dorește, mă voi căsători cu el. Putea simți relaxarea membrilor Consiliului atât de clar de parcă i-ar fi văzut răsufând ușurați. Uitându-se în sus, lăsă să-i scape: Sper că sunteți atât de înțelepți pe cât spune reputația voastră că sunteți.

Duncan stătea în fața lui Simon pe holul principal al casei Falconer, nici unul dintre ei nefiind tocmai pregătit să își ia rămas-bun, chiar dacă trăsura lui Duncan aștepta.

- Speram că vei sta mai mult, zise Simon.

Duncan strânse tare mâna prietenului său.

- Dacă iadul e pe punctul de a se dezlănțui în Scoția, trebuie să fiu acasă și să îmi fac datoria. Încercă să își înăbușească imaginea lui Gwynne la Dunrath, ce continua să îi bântuie mîntea. Ar trebui să vii să mă vizitezi. Ți-ar face bine puțin aer proaspăt scoțian.

- Dacă iadul se dezlănțuie, probabil o voi face. Până la urmă, dezastrul este ocupația mea.

Simon se opri brusc, devenind dintr-odată abătut.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Duncan repede.

- Nu... nu sunt sigur. Mă voi gândi la asta. Cu un efort considerabil, Simon se concentrează asupra oaspetelui său. Cel puțin după ce n-o să te mai fâțâi prin casa mea cu inima frântă, se prea poate ca vremea din Londra să alunge umezeala aceasta gri și deprimantă.

Se auzi o bătaie în ușa principală aflată la câțiva pași. Fără să își aștepte majordomul, Simon o trânti de perete. Un rân-daș îmbrăcat îngrijit îi oferi o scrisoare sigilată.

- Un mesaj pentru Lord Ballister.

Duncan înaintă să ia scrisoarea și îi dădu mesagerului un ban.

- Se așteaptă un răspuns?

- Nu, domnule.

Rân-dașul se înclină și se întoarse la calul său.

După ce închise ușa, Duncan rupse curios sigiliul de ceară. Foarte puțini știau că era în Londra. Fața îi încremeni brusc în timp ce citea cuvintele politicoase ale mesajului.

Observându-i expresia, Simon întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

- Lady Brecon solicită onoarea companiei mele cât de curând posibil.

Duncan se strâmbă.

- Ce păcat că nu am plecat acum cinci minute.

Sprâncenele celuilalt se arcuiră.

- Îmi imaginam că ai fi fericit să primești vești de la ea.

- Având în vedere cât de furioasă a fost la ultima noastră întâlnire, când a luat-o la fugă, bănuiesc că vrea să îmi spună în mai multe cuvinte că sunt cu totul necivilizat. Duncan făcu o pauză, distras de amintirea sărutului lor. O voi vizita în drum spre nord.

- Dacă preferi să nu, îi pot trimite un mesaj în care să-i spun că deja ai plecat din oraș.

- Are dreptul să mă pedepsească. Îmi voi mărturisi păcatele, îmi voi cere scuze din tot sufletul și voi pleca.

Merita să îndure cuvinte dure numai pentru a o mai vedea o dată.

Fusese al naibii de prost.

Când ajunsese în Richmond, Duncan își ținea emoțiile sub control. Finalul ultimei lor întâlniri făcuse situația mai ușoară, căci nu se mai preocupa să o curteze pe Gwynne. Avea șansa să-și ia rămas-bun și să îi dorească numai bine în viitor, indiferent de cât de mândră avea să-o găsească.

Deoarece avea nevoie de o soție, o idee bună ar fi să își caute altundeva când durerea cea mare a pierderii ei avea să se domolească. Familia Macleod din Skye avea o grămadă de fete atrăgătoare, toate cu talente magice. Poate una avea să fie atrasă de el. Căsătoria cu o scoțiancă de-a lui ar fi mult mai potrivită decât căsătoria cu o englezoaică ezitantă.

Majordomul lui Lady Bethany îl recunoscuse.

- Dacă doriți să așteptați în salonul mic, milord, o voi anunța pe Lady Brecon că sunteți aici.

Duncan păși în salon și fu lovit de un suflu de energie care i-ar fi făcut mustățile să se curbeze dacă ar fi fost o pisică. Oare ce pusese la cale Lady Bethany?

Cum Gwynne urma, cel mai probabil, să îl facă să aștepte, decise să folosească acest timp pentru a-și ascuți calitățile analitice. Se plimbă de jur împrejurul camerei și încercă să deslușească diferite semnături energetice. Interesant - erau câteva urme clare ale unor membrii ai Consiliului. Folosiseră această cameră pentru o sesiune, și asta recent.

Încercă să identifice subiectele discutate. Era o greutate în aer, ceea ce sugera îngrijorarea legată de războiul iminent, dar mai fuseseră atinse și alte subiecte. Avea un sentiment clar că numele lui fusese pomenit în cadrul discuției...

- Milord Ballister.

Era atât de implicat în analiza lui, încât vocea lui Gwynne îl surprinsese. Se întoarse și o văzu proptită în pragul ușii, de parcă era pregătită să o ia iar la fugă.

Părul ei pudrat era prins strâns în spate și purta o rochie de dimineață, simplă cu dungi verzi, din bumbac. Însăși castitatea înfățișării ei era aproape insuportabil de provocatoare.

El încercă să se adune făcând o plecăciune adâncă.

- Mesagerul tău m-a prins chiar înainte de plecarea mea în Scoția. Sunt recunoscător pentru această șansă de a-mi lua rămas-bun și de ați oferi cele mai sincere scuze. A fost greșit din partea mea să te induc în eroare la grădinile New Spring. Singura mea apărare este - ezită, dându-și seama că era greu să aperi ceva ce nu putea fi apărat - că părea o idee bună la acel moment.

Sinceritatea lui îi câștigă un zâmbet din partea ei.

- Acest gând stă, cu siguranță, la baza celor mai multe nebunii de-ale oamenilor. Te rog să iei loc.

Se așază cu ezitare pe scaun, gândindu-se că întreaga situație ar fi mai ușor de înțeles dacă Gwynne ar fi fost mai evident supărată. În loc de aceasta, dispoziția ei era conflictuală... și hotărâtă.

Ea rămase în picioare, mișcându-se prin cameră cu o neliniște ce nu se potrivea cu seninătatea chipului ei.

- Relația noastră a fost agitată ca o furtună de vară, milord.

El se gândi la vijelia pe care o provocase în ziua în care se cunoscuseră pentru că nu reușise să își controleze reacția față de ea.

- Ești o femeie ce inspiră furtuni de pasiune, nu brize călduțe de afecțiune calmă.

- Ești primul bărbat care gândește așa.

Rămase locului o vreme și se uită pe fereastră. Curbele ademenitoare ale trupului ei provocator îl făcuseră să înghită în sec.

- Nu ai fost asaltată de peșitori doar pentru că nu au știut să te caute în bibliotecă.

Se întoarse cu fața spre el, cu o expresie serioasă pe chip.

- De ce ești atât de interesat de mine? Are legătură cu felul în care arăt? Țsta ar fi un motiv superficial care

să te facă să decizi că trebuie să mă ai. Sau doar îți place să cucerești, și rezistența mea e o provocare?

Ar putea să se afunde în ochii ei de aur și să nu mai iasă niciodată... Își concentrează din nou atenția la cuvintele ei.

-Nu mă acuza de o asemenea superficialitate. Da, sunt un bărbat și îmi place frumusețea feminină, dar sunt totodată un Protector. Când ne-am întâlnit, am văzut nu numai frumusețea ta, ci și inteligența, integritatea și căldura ta. Am știu la fel de sigur cum știu forma vântului că, dacă îmi faci onoarea de a-mi da mâna ta, voi fi fermecat și îndrăgostit pentru tot restul vieții noastre.

Ea se înroși, privind în altă parte. De această dată linia fină a gâtului și profilul ei îi făcură inima să bată mai repede. Ar fi putut crede că îl tachina intenționat cu frumusețea ei, ca să îl chinuiască, doar că un asemenea comportament nu îi era deloc caracteristic lui Gwynne. Prin cameră se învârteau curenți ciudați, iar conversația lor nu urma cursul pe care îl așteptase ei.

Stăpânindu-se vizibil, se întoarse cu fața la el.

-Ești în continuare sigur că mă vrei pe mine, și doar pe mine, să îți fiu soție?

Nu înțelese ce sens avea întrebarea, dar pulsul începu să i se accelereze.

-Sunt sigur.

-Atunci, dacă îți dorești... mă voi căsători cu tine.

Cuvintele ei îl ametră. Probabil că dormea. Era singura explicație.

Dar lumea era prea distinct de reală pentru un vis. Putea simți briza printre copacii lui Lady Bethany și putea să numere bătăile rapide din gâtul zvelt al lui Gwynne.

-Dacă vorbești serios... *Da!* De o mie de ori, da. Luă o gură tremurată de aer. Mă rog lui Dumnezeu să nu spuie asta doar ca să mă chinuiești.

Ea zâmbi slab.

Urmă un moment de tăcere nesigură. Venindu-și în fire, își folosi simțurile interioare pentru a vedea dincolo de suprafață.

- Dacă aș fi un model de perfecțiune așa cum mă vezi tu, nu m-aș purta niciodată atât de rău.

Dacă nu cumva își putea controla emoțiile precum un maestru magician, era cu desăvârșire sinceră - și la fel de speriată ca o pisică amenințată de un lup.

- Gwynne. Se apropie de ea și o strânse în brațe, forțându-se să fie mai degrabă delicat în loc să se lase pradă unei fericiri nebunești și să o sperie și mai tare. Doamna mea îndărătnică și fără pereche. Te rog să nu te temi de mine. Nu ți-aș face niciodată rău. Mai degrabă mi-aș tăia mâna dreaptă.

Pentru o clipă, rămase întepenită ca o statuie. Apoi oftă și se lăsă moale în brațele lui, ascunzându-și fața în umărul lui. El își dorea să vorbească, să o sărute, să râdă și să facă dragoste cu ea - preferabil toate odată.

- Nu vei regreta că m-ai acceptat, Gwynne. Îți jur pe onoarea mea de Protector.

- Sper să ai dreptate.

Ea își înalță capul, iar el fu șocat să vadă lacrimi scânteindu-i în ochi. Nu erau lacrimi de bucurie, asta dacă nu cumva devenise incapabil să descifreze emoțiile.

- Ce s-a întâmplat? Deja regreti ideea de a te mărita? Îi veni în sfârșit în minte întrebarea pe care ar fi trebuit să și-o pună de la bun început. Ultima dată când ne-am întâlnit, aproape că ai fi preferat să nu mă mai vezi. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Ea își stăpâni cu greu lacrimile.

- Lady Bethany a spus că ar trebui să mă căsătoresc cu tine. După ce m-am gândit la asta, am acceptat.

- Te vei căsători cu mine împotriva voinței tale, doar pentru că ea ți-a ordonat? Furia puse stăpânire pe el. Dumnezeu, Gwynne, ce fel de căsătorie ar fi aceasta? Nu suntem genul care să accepte cu supușenie aranjamente făcute de bătrânii noștri. Nu îmi voi lua o soție împotriva voinței ei.

Se îndepărtă de ea. Ea îl prinse de încheietură.

- Nu te-am acceptat împotriva voinței mele, spuse ea încordată. Bethany a spus că... că te voi echilibra.

Că ar trebui să cedez părții din mine care ia foc de fiecare dată când ne întâlnim.

Voia să fie convins. Doamne, Dumnezeu, cât voia să fie convins. Dar nu era chiar neghiob. Încercând să îi citească sufletul, spuse încet:

- E adevărat, Gwynne? Căci trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, altfel mai bine stăm despărțiți.

- Adevărul e că de la bun început te-am considerat deopotrivă atrăgător și intimidant. Lașitatea ar fi câștigat dacă Bethany nu ar fi decis să facă o încercare. Gwynne zâmbi timid. Încă îmi e teamă... să-mi părăsesc casa și prietenii, să plec într-o țară străină. Și mai ales mi-e teamă să mă căsătoresc cu un bărbat care are o putere atât de mare, când eu nu am deloc, deși nu mi-ai dat nici un motiv să mă tem de tine.

El îi prinse mâinile și le ridică pentru un sărut tandru.

- Îți subestimezi propria putere, Gwynne. Puterea Evei e mai veche decât cea a Protectorilor.

- Sper să ai dreptate. Zâmbi în semn de capitulare. Știu fără nici un dubiu că alături de tine voi atinge culmi pe care niciodată nu mi le-am imaginat. Pentru asta merită să îmi înfrunt temerile.

Aceasta fu cea mai ciudată cerere în căsătorie și cel mai ciudat accept despre care auzise, dar sinceritatea era un început bun. Probabil că gândul la o nouă căsătorie o făcea să se simtă vinovată, iar permisiunea din partea surorii soțului decedat îi dăduse libertatea de a-și pune din nou inimă în joc.

Oricare ar fi fost motivul care o făcuse să îl accepte, își lua angajamentul să fie a lui. Nimic altceva nu mai conta.

capitolul 8

Tremurând, Gwynne se lăsă în îmbrățișarea lui Ballister. Reușise: îi ceruse să se căsătorească cu ea, iar el acceptase. Mai devreme, tensiunea o făcuse să devină

stană de piatră, întrebându-se dacă el avea să dea curs chemării ei și, dacă o făcea, dacă ea urma să aibă curajul să vorbească. Acum zarurile fuseseră aruncate, și se simțea profund ușurată.

- Scumpa mea Gwyneth. Doamna mea luminoasă.

Îi prinse bărbia între mâini și îi ridică fața pentru a o săruta.

Simți pentru o clipă groaza provocată de sângele și de moartea pe care le văzuse la sărutul anterior, dar de data aceasta era pregătită. Mai devreme în acea zi, Bethany o învățase un truc mental pentru situațiile când avea de-a face cu gânduri periculoase, așa că văzu cu ochii minții cum aruncă imaginile groaznice într-o cutie de plumb, apoi trănestește capacul cutiei pentru a ține închisă groaza.

Spre surpriza ei, după o clipă de dezorientare, trucul funcționează. Nu mai era paralizată din pricina șocului și, din ceea ce spusese Bethany, urma să fie capabilă să-și antreneze mintea să alunge automat imaginile.

Asta îi permise să simtă pasiunea bărbatului pe care îl lua ca soț. Gura lui era caldă, convingătoare, iar duritatea și puterea trupului său voinic trimiseră o toropeală în mădularele ei. Era ciudat gândul că elementul acesta de nouitate și explorarea de acum aveau să devină curând ceva cunoscut și familiar. Dar nu puteau fi niciodată un lucru banal.

În timp ce își strecură brațele în jurul gâtului lui, simți controlul din spatele îmbrățișării lui flămânde. Era recunoscătoare pentru acest lucru, căci pasiunea lui nestăpânită ar fi putut-o arde. Se întrebă dacă dorința ei ar putea vreodată să o egaleze pe a lui. Cu siguranță nu - intensitatea lui era unul dintre aspectele care o atrăgea la el și totodată o intimidă. Chiar și pasiunea înfrânată îi înmuia genunchii și îi zăpăcea mințile. Nu experimentase niciodată o trăire atât de intensă sau o asemenea dorință oarbă.

Nici măcar nu era conștientă că se mutaseră până când el nu puse capăt sărutului, și ea își dădu seama

că erau pe canapea, trupul ei întins lângă al lui într-o poziție intimă rușinoasă.

El șopti cu o voce îngroșată de emoție:

- Cât de curând ne putem căsători? M-aș căsători cu tine și astăzi dacă s-ar putea.

Revenindu-și în simțuri, ea se trase într-un colț al canapelei, fără să îl mai atingă.

- Am... am nevoie de mai mult timp. Poate peste o lună. Sau două?

El îi strânse mâna la piept, degetul lui mare mângâind carnea sensibilă a încheieturii ei interioare.

- Nu vreau să te grăbesc - și nu doar pentru că mă tem că te vei răzgândi. Zâmbi trist. Dar trebuie să mă întorc în Scoția cât se poate de curând. Falconer este unul dintre cei mai buni prezicători din Marea Britanie, și el spune că revolta este iminentă. Trebuie să fiu acolo să-i conduc și să-i călăuzesc pe membrii clanului meu.

În timp ce se gândea cât de mult i-ar lua să organizeze o nuntă și să-și împacheteze lucrurile, Gwynne își dădu pe spate părul umed, gândindu-se că era neplăcut de cald. Apoi își dădu seama că acea căldură nu se datora doar sărutului fierbinte. Soarele ieșise dintre nori și se revărsa prin fereastră, încălzind canapeaua.

- Ai făcut să dispară norii?

El privi cu surprindere spre fereastră.

- Cred că da. Eram atât de fericit, încât probabil am distrus fiecare nor de pe valea Tamisei. Ai un efect îngrijorător asupra mea, Gwynne. Dacă nu sunt atent, după căsătoria noastră, voi transforma Scoția într-un deșert.

Ea râse, apoi deveni serioasă.

- Știu atât de puține despre țara ta. Nimic despre familia ta, despre casa ta, despre cum va fi viața mea.

- Dunrath e probabil cel mai frumos loc de pe pământ. Nu că aș fi subiectiv, bineînțeles. Îi zâmbi atâtor. Castelul este foarte vechi și de necucerit. În vremuri mai tumultuoase, a fost asediat adesea, dar niciodată cucerit. Valea se găsește între Highlands și Lowlands, neapartținând exact nici uneia dintre regiuni. Asta cred că este bine pentru noi. Ca Protectori, membrii Macrae

din Dunrath încearcă să fie loiali unei cauze ce nu se limitează la clan. Nu e întotdeauna ușor.

- Am auzit că scoțienii sunt loiali până la moarte.

- Și, adesea, loiali unei cauze greșite. Oftă. Prea mulți dintre încăpățânații mei conaționali sunt dispuși să se lase jupuiți de vii decât să admită că e posibil să se înșele sau că există o cale mai bună pentru a rezolva o problemă. Eu încerc să ofer un exemplu de judecată sănătoasă.

- Un bărbat care locuiește într-un castel rece ca gheața vorbește despre judecată sănătoasă?

El zâmbi larg.

- Nu e chiar atât de rău. Unele dintre camere au fost amenajate pentru a fi destul de confortabile.

Ea bănuia că ceea ce părea confortabil pentru un scoțian avea s-o facă pe ea să stea înfocolită în pături și să tremure lângă foc. Fără îndoială că s-ar obișnui cu asta.

- Am citit despre Dunrath în memoriile Protectorilor. E emoționant să știu că voi trăi în casa lui Isabel de Cortes. Să știi că a fost multă vreme eroina mea. Am citit că, atunci când ea și Adam Macrae s-au certat, toată Scoția a fost zguduită.

- Ea și Adam au fost străbunicii mei din urmă cu cinci generații. Ballister ridică mâna și arată un inel masiv cu safir. Regina Elisabeta le-a oferit amândurora inele, în semn de apreciere pentru serviciul lor împotriva Armadei spaniole. Acest inel a fost al lui Adam și este purtat întotdeauna de căpetenia clanului Macrae din Dunrath. Inelul lui Isabel este prevăzut cu un rubin. Va fi al tău după ce ne căsătorim.

- Voi avea inelul lui Isabel? întrebă Gwynne, surprinsă și încântată.

Isabel de Cortes fusese fiica unui negustor londonez de mărfuri spaniole din Marranos. În ciuda originilor ei lumești, se dovedise a fi unul dintre marii magicieni ai vremii sale. Nu numai că studiase cu John Dee, alchimistul legendar al reginei Elisabeta, dar și adusese un suflu nou și sălbatic în magia Protectorilor britanici.

Gwynne se gândi că Ballister ar fi trebuit să găsească o femeie precum Isabel – o soție care era egala lui. Dar, din moment ce o voia pe Gwynne, trebuia să sperie că inelul lui Isabel avea să-i ofere și ei puțină putere.

- Dacă mi-ai fi spus mai devreme de inel, poate aș fi acceptat imediat, zise ea cu un zâmbet.

- Îmi pare rău că nu am știut asta. M-ar fi scutit de multă durere. Ochii lui cenușii erau plini de căldură. Sunt atât de mândru, atât de onorat că vei fi soția mea. Chiar dacă a fost necesar să fii convinsă de către cumnata ta.

- S-a gândit că aveam nevoie doar de un pretext ca să-mi las deoparte teama, și cred că a avut multă dreptate, Ballister.

Acest lucru era adevărat, chiar dacă nu adevărul deplin.

- Spune-mi Duncan.

- Duncan, zise ea, încercând să includă în pronunția ei un ușor accent scoțian.

Caracterul puternic al numelui i se potrivea.

- Foarte bine! Acum poți să-ți spun Gwynne?

- Cred că aș putea permite asta.

Se simțea fără suflare, năucită și mai fericită decât fusese vreodată. Ar fi așa ușor să se îndrăgostească de Duncan Macrae. Deja aproape că se întâmplase asta.

O urmă de rațiune îi umbri fericirea. Datoria ei era să-i păstreze echilibrul lui Ballister – Duncan – și să-l împiedice să declanșeze un dezastru. Lucrul acesta avea să fie imposibil dacă nu păstra departe de el o mică parte din ea însăși. Nu trebuia să devină o mireasă lipsită de simțul realității. Nu intuise cât de dificilă avea să fie o astfel de sarcină.

Nedorind ca Duncan să simtă retragerea ei, întrebă:

- Isabel de Cortes a fost esențială pentru reușita lui Adam Macrae în distrugerea Armadei? În cronici nu am văzut nici o aluzie cum că ar fi putut porunci vremii.

- Nu putea, dar era capabilă să-și canalizeze o parte din puterea ei colosală către Adam. Altminteri, el nu ar fi reușit niciodată să stârnească o furtună atât

de strașnică. Îi atinse părul. Acum, că pot să-ți spun Gwynne, când pot să te văd cu părul nepudrat? Năzuiesc de multă vreme să-ți admir frumusețea naturală.

-Nu am un păr frumos, dar presupun că, mai de vreme sau mai târziu, tot trebuie să-l vezi. Veți înțelege atunci de ce îl pudrez. Ea se încruntă, gândindu-se la tot ce trebuia făcut. Voi vorbi cu Bethany despre cât de repede poate fi organizată o nuntă cuviincioasă, restrânsă. Îmi dai răgaz o săptămână?

El ezită.

-Simt chemarea Scoției, dar un timp mai scurt nu ar face cinste evenimentului. Atunci, de astăzi într-o săptămână?

Ea încuviință din cap, încântată și puțin năucă. Peste o săptămână, urma să se căsătorească din nou și nu avea nevoie de capacitatea de a prezice viitorul pentru a ști că mariajul acesta avea să fie foarte diferit de uniunea ei cu Emery.

-În timpul peregrinărilor tale, cine a avut grijă de Dunrath?

-Sora mea, Jean. E mult mai tânără ca mine, are doar douăzeci și unu de ani, dar e deja un administrator mai bun al moșiei decât voi fi cu vreodată. Sunt sigur că-ți va plăcea de ea.

-Jean e magician?

-Are partea ei de putere, dar nu s-a preocupat îndeajuns să-și dezvolte pe deplin abilitățile.

Dădu drumul mâinii lui Gwynne și începu să-și plimbe ușor degetele pe brațul ei, provocându-i fiori de plăcere.

Gwynne speră că Jean avea să se căsătorească și să plece de la Dunrath cât de repede posibil; ultimul lucru de care avea nevoie noua stăpână a casei era o cumnată înzestrată cu puteri magice, care s-ar putea simți jignită de renunțarea la putere în favoarea soției fratelui ei.

-Vor fi atât de multe de învățat. Știi cum să conduc o gospodărie englezească, dar nu una scoțiană.

- Scoțienii tind să fie mai puțin formalii. La urma urmei, clanurile sunt grupuri familiale, așa că există o egalitate naturală care nu se găsește în Anglia. Zâmbi satisfăcut. Mi s-a spus că, atunci când Mary, regina Scoției, s-a întors din Franța pentru a-și revendica tronul, căpeteniile clanurilor au șocat-o numind-o „Fătucă”. Ai fost avertizată.

- Nu aparțin familiei regale și nici nu doresc și nici nu mă aștept la o considerație deosebită. Îmi place ideea unei societăți bazate pe o egalitate naturală.

Nu se simțise niciodată în largul ei cu servilismul cu care se confruntase după ce căsătoria o făcuse contesă. În sufletul ei, era în continuare fiica bibliotecarului. Poate că Scoția chiar avea să i se potrivească, după cum spusese Duncan cândva.

- Înainte să-i dăm veștile fericite lui Beth, îmi mai oferi un sărut?

Fără să aștepte ca Gwynne să răspundă, Duncan se apropie și o luă din nou în brațe. Gwynne de-abia avu timp să-și pregătească apărarea împotriva exploziei de imagini durcroase. Apoi se aruncă în vârtejul sărutului. Lumea dispăru, lăsând în urma sa doar senzualitatea și precipitarea dulce a dorinței. Cu atât de multă pasiune, nu avea de ce să-și facă griji că urma să înghețe în plină iarnă scoțiană.

- Ne cerem scuze.

Cuvintele sunau a scuză, dar tonul nu.

Gwynne se înroși și se trase din îmbrățișarea lui Duncan. El îi aruncă un zâmbet tainic, înainte să se întoarcă într-o manieră lipsită de grabă. Lady Bethany și Lord Falconer intrară în cameră, având pe chip niște expresii mohorâte. Sigur nu din cauză că nu erau de acord cu un sărut...

Duncan se ridică, ținând-o în continuare de mână.

- Se cuvine să fiți primii care află că Gwynne mi-a oferit onoarea de a accepta să-mi fie soție.

- Felicitările mele! Vă doresc amândurora fericire. Simon oftă. Mi-aș dori să nu fiu mesagerul veștilor rele: Prințul Charles Edward Stuart a debarcat în Scoția.

capitolul 9

- Și așa începe.

Vestea veni ca un vânt înghețat ce îi smulse lui Duncan entuziasmul și plăcerea. De ani buni, presimțise un viitor întunecat și poate dezastruos, unul caracterizat prin război și distrugere. De ce trebuise să se întâmple chiar acum, în cea mai fericită zi din viața lui?

- Deși am așteptat această revoltă, acum, că a venit... El clătină din cap. Cum ai aflat?

- În această dimineață, am avut un sentiment puternic că se desfășoară un eveniment mareț. După ce ai plecat, am început să citesc viitorul. În ciuda culorii obișnuite a tenului lui Simon, avea o întunecime în privire. L-am văzut pe prinț și pe însoțitorii lui călcând pe pământ scoțian, iar gestul acesta a găsit ecou în toată Marea Britanie. Am venit aici să văd dacă Lady Beth îmi poate confirma ceea ce am văzut.

- Simon a avut dreptate. Din păcate. Lady Bethany se așeză, lipsită de strălucirea ei obișnuită. Cred că prințul va începe să caute sprijin printre conducătorii muntienilor scoțieni.

- Știi cumva dacă francezii li s-au alăturat? întrebă Duncan. Nu mai departe de anul trecut francezii erau pregătiți pentru o invazie la scară largă a Angliei.

- O invazie care a fost blocată când furtuni neașteptate au împrăștiat flota franceză. Simon zămbi slab. Ai făcut un lucru bun, Duncan. Nu știu care e situația francezilor acum. Prințul a sosit cu un vas francez, dar asta nu înseamnă neapărat că ei îl sprijină în această aventură cu oameni și cu arme.

- Trebuie să mă duc imediat acasă. Duncan se întoarse spre Gwynne, a cărei mână o strângea prea tare. Gândul că o părăsește era ca o lamă ce îi tăia inima, dar nu avea de ales. Va trebui să reprogramăm nunta. Dacă prințul nu are sprijin francez, revolta se va înăbuși rapid. Atunci voi veni după tine și vom putea face nunta convenită.

- Nu. Gwynne se ridică, fără a-i elibera mâna. Un jurământ de nuntă este pentru la bine și la greu, iar

asta sigur nu înseamnă ca ar trebui să mă ascund aici în Anglia. Ai spus despre castelul Dunrath că este de necucerit, așa că ar trebui să fiu în siguranță dacă vin cu tine.

- Gwynne...

Era chiar mai minunată decât putea ei îndura. Voia cu disperare să o aibă aproape, dar situația era periculoasă pentru amândoi. Vedea asta la fel de bine cum vedea ochii ei aurii.

- Duncan, să ne căsătorim acum nu este o dorință, ci o condiție esențială. Vocea îi era tăioasă. Dacă vrei o soție docilă care permite să fie dată deoparte ca o pereche de mănuși până apare un moment mai convenabil, atunci trebuie să o cauți în altă parte. Putem fi cununați mâine. Cu siguranță că o întârziere de o zi nu va fi hotărâtoare.

El ezită, admirându-i curajul, dar urând gândul de a-i risca siguranța în incertitudinile unei revolte. Totuși, avea dreptate - era o femeie în toată firea, nu un bebeluș pe care să îl ții în camera lui. O parte intuitivă și profundă a sufletului lui îi spuse că era mai important să o aibă cu el în loc să o țină în siguranță în sud.

- Ai câștigat, iubirea mea. Nu pot să fiu înțelept dacă asta înseamnă să te pierd.

- Două zile, spuse Lady Bethany. Nunta poate avea loc poimâine. Garantez că întârzierea nu va fi dăunătoare, și, pentru binele amândurora, nunta ar trebui făcută cu prestigiul pe care îl merită.

În ciuda nerăbdării lui de a se întoarce în Scoția, cedă în fața bătrânei. Dacă spusese că întârzierea de două zile nu avea să facă nici un rău, atunci era cu siguranță adevărat.

- Prea bine, Lady Beth. Simon, ești dispus să mi te alături?

- Bineînțeles, dar deocamdată trebuie să îți iei rămas-bun de la doamna ta. Trebuie să ne punem mințile la contribuție și să vedem ce mai putem afla despre această revoltă. Cât despre Gwynne - îi zâmbi și o sărută pe obraz -, ea trebuie să își planifice nunta.

Lui Duncan nu-i plăcea că trebuia să o părăsească pe Gwynne, dar Simon avea dreptate. În timp ce îi oferea un sărut dulce, lung, de rămas-bun, își dădu seama de faptul că noaptea nunții era la doar două zile distanță. Trebuia să se țină ocupat până atunci, altfel risca să moară de nerăbdare.

Pentru Gwynne, următoarele două zile trecură ca prin ceață. Nu numai că trebuia să se pregătească pentru nuntă, dar trebuia să își pună în ordine bunurile și să decidă ce să fie trimis în Scoția. Ar fi cedat unor crize de isterie dacă nu ar fi fost calmul și judecata limpede ale lui Lady Bethany. Anne Tuckwell o trimisese pe fiica ei Sally să o ajute, iar Sally era bine informată în legătură cu ce era important pentru o mireasă.

Trăsura pentru bagaje, care urma să călătorească separat, putea duce cele mai importante dintre cărțile lui Gwynne, dar, din păcate, pisica ei era prea bătrână pentru a face o asemenea călătorie lungă. Iar Duncan o anunță că minunata ei iapă nu era tocmai potrivită pentru viața în Scoția, însă îi promise să-i cumpere un cal mai adecvat.

Acum, dintr-odată, venise vremea pentru nuntă. Gwynne rămase nemișcată în timp ce Molly, camerista de vârstă a doua pe care ea și Bethany o împărțeau, se chinuia cu închizătoarele corsajului. Rochia era nouă și la modă, iar Gwynne încă nu o purtase, așa că îmbrăcăminteă aceasta era o alegere bună pentru o zi care urma să-i schimbe viața.

Se uită în cealaltă parte a camerei pentru a se privi în oglindă. Corsajul și fusta erau făcute dintr-o mătase de culoare crem, brodată delicat cu flori și păsări. Materialul strălucea peste cercurile fixate de un jupon de satin alb ca gheața și peste mânecile ce se terminau într-o spumă de dantelă cremoasă. Alesese rochia pentru a fi atrăgătoare, dar în același timp discretă. Era o rochie de mireasă splendidă.

Bethany se dădu în spate și o privi cu un ochi critic.

- Ești minunată, draga mea. Mă bucur că ai hotărât să porți părul desfăcut și nepudrat. Te face să pari tânără și dornică de viață, așa cum trebuie să fie o mireasă.

- Acum, florile din păr. Molly puse pe capul lui Gwynne o cunună de flori deschise la culoare, apoi clipi puternic. Nu ați arătat niciodată mai bine, milady. Vă voi duce cu siguranță dorul.

- Oh, Molly, și tu îmi vei lipsi.

Gwynne o îmbrățișă pe cameristă.

- Aș vrea să te pot lua cu mine, dar tu nu ai merge, și Lady Bethany nu m-ar ierta niciodată dacă te-aș fura.

- Ar fi mai bine să îți alegi o localnică drept cameristă, spuse Bethany cu pragmatism. Te poate ajuta să înveți obiceiurile scoțiene.

Athena, care dormea pe pat, sări jos și se îndreptă spre Gwynne, agățându-se în trecere de dantela ce atârna din mâneca ei dreaptă. Ignorând materialul delicat al rochiei, Gwynne se aplecă și luă pisica în brațe.

- Îmi va fi dor de tine, pisicuță dragă.

Athena își frecă botul mustăcios de obrazul stăpânei, în timp ce Gwynne încercă să-și stăpânească lacrimile. Nu voia să participe la ceremonie cu ochii umflați și cu nasul roșu.

- Voi avea grijă de Athena, spuse Bethany. O vei vedea din nou când vei vizita Londra.

- Știu că va fi pe deplin fericită aici cu tine. Mie îmi plâng de milă.

Fără nici o tragere de inimă, Gwynne o lăsă pe Molly să-i ia pisica din brațe.

- Cu siguranță că există pisici în Scoția, dar nici una nu va fi o pisică atât de minunată.

- Nu se știe niciodată, draga mea. Bethany se apropie și o sărută ușor pe obraz. A venit vremea să te căsătorești.

Gwynne dădu aprobator din cap și ieși din cameră în urma bătrânei. Rochia ei ceremonioasă era atât de amplă, că abia reuși să treacă pe ușă fără să se întoarcă într-o parte. Era aproape amețită de emoții. Urma să fie altfel decât prima ei nuntă, din toate punctele

de vedere. Deși fusese emoționată și când se căsătorise cu Emery, cel puțin rămăsese în casa copilăriei ei.

O parte din Gwynne încă mai voia să se agate de viața ei sigură și familiară, dar era prea târziu pentru asta. Din clipa când Consiliul îi ceruse să se mărite cu Duncan, avusese sentimentul că făcea ceea ce era corect. De aceea și insistase să se căsătorească imediat: și intuiția îi șoptise că era nevoie de influența ei acum, în timpul revoltei. Dacă amâna nunta până la reinstaurarea păcii, era prea târziu.

Cu cartea de rugăciuni ținută strâns în mâini, își părăsi casa și se urcă în trăsură ce trebuia să o ducă spre destinul ei.

Duncan abia dacă dormise în ultimele două zile, căci, împreună cu Simon și cu alți magicieni mai în vârstă, încercaseră să sondeze viitorul, să afle ce urma să aducă revolta pentru Scoția și Anglia. Răspunsurile erau îngrijorător de vagi, cu prea multe posibilități.

Procesul fusese tulburător, pentru că simțise că propriile sale acțiuni aveau să conteze în moduri neașteptate. Probabil de aceea câțiva magicieni mai în vârstă, în frunte cu Lady Sterling, păreau temători în privința lui.

Gândul era revoltător și îl făcu să se întrebe dacă existau prejudecăți antiscoțiene într-un grup din care se considera că făceau parte minți luminate. Ca bărbat a cărui casă se găsea în centrul Scoției, trebuia să fie implicat în revoltă într-un fel sau altul, dar niciodată nu avea să se arate lipsit de loialitate. Respectase întotdeauna jurământul Protectorilor și îl sprijinise pe regele George, chiar dacă dinastia Hanovra nu reprezenta o atracție pentru el.

Existau vremuri când era supărător să fii Protector și, prin urmare, incapabil să eviți conștientizarea a ceea ce gândeau ceilalți despre tine.

Toate astea țineau de trecut acum. Astăzi era ziua nunții lui. Ceremonia se ținea în biserica Sfânta Maria Magdalena din Richmond, urmată de o masă de nuntă

organizată acasă la Lady Bethany. Îi așteptau aproximativ treizeci de oaspeți. Îi observă pe prietenii lui Gwynne din grădinile New Spring, precum și pe câțiva invitați de la Harlowe și pe șase membri ai Consiliului Protectorilor. Era o adunare impresionantă la cât de grabnic fusese făcut totul.

Cu siguranță trecuse ora la care mireasa ar fi trebuit să ajungă. El se foi neliniștit, nefiind pe deplin convins că ea nu se răzgândise. Pe măsură ce timpul trecea, era greu să nu te întrebi asta.

-Nu te mai îngrijora, îi șopti Simon. Nu e chiar așa târziu, va veni.

Duncan reuși să zâmbească. Prietenul său îi citise întotdeauna gândurile, iar astăzi sentimentele lui Duncan erau, probabil, mai mult decât evidente.

Încerca să nu mai tragă de manșete. Dacă s-ar fi căsătorit în Scoția, ar fi purtat kilt și curea, dar aici, în Anglia, îmbrăcase costumul lucrat cu finete pe care îl purtase la curtea franceză de la Versailles. Un croitor francez croise haina din mătase de culoare violet, brodată cu argint, vesta de brocart și pantalonii din mătase. Era atât de spectaculos, că abia dacă se mai recunoștea.

-Mireasa este aici, șopti Simon.

Duncan se întoarse spre ușă și aproape că i se tăie răsuflarea când intră alaiul nupțial. Când Gwynne pătrunse în biserică, razele soarelui îi transformară părul într-o vâlvătaie strălucitoare roșu cu auriu, precum răsăritul soarelui în insulele Hebride. Strălucea ca o lumânare aprinsă.

Extaziat, o privi în vreme ce se apropia de altar. Părul ei era aranjat în sus, apoi cădea peste umeri într-o cascadă de valuri imblânzite. Cununa ei de flori o făcea să arate ca o zeiță păgână a vieții și a dragostei, și totuși era ceva inocent la chipul ei și la rochia de mătase de culoare deschisă pe care o purta.

-Ai grijă să nu-ți iasă ochii din cap, glumi Simon în șoptă.

Fiul vitreg al lui Gwynne, actualul conte de Brecon, o conducea la altar, ca un semn al consimțământului său.

Nu exista nici un indiciu că această nuntă nu era bine primită în familia primul soț.

Când ajunsese la altar, îi zâmbi timid lui Duncan, părând foarte tânără și vulnerabilă. Talia îi era atât de subțire, încât cu siguranță el o putea cuprinde cu mâinile.

Emoțiile îl invadară cu o forță aproape dureroasă. Jură în tăcere că ea nu avea să regrete niciodată că îl acceptase. Cu voce tare, spuse ușor:

- Ești la fel de minunată și în zorii zilei.

Îi luă mâna, iar în depărtare se auzi un tunet.

- Iar tu ești furtuna care poartă totul înaintea zorilor, spuse ea cu o voce atât de scăzută, că nici măcar vicarul nu o auzi.

În timp ce se întorceau cu fața spre altar, el știu cu siguranță că această căsătorie era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată.

Pe măsură ce petale de trandafiri curgeau peste ei, Gwynne acceptă mâna lui Duncan și se urcă în trăsura ce îi aștepta. El o urmă și se așază lângă ea, apoi ușa trăsurii se închise. Plecară de la casa lui Lady Bethany într-un cor de urări de bine.

Masa de nuntă fusese însuflețită cu urări și râsete. Ea încercase în mod voit să se țină ocupată, vorbind cu alți invitați, și abia dacă schimbase o vorbă cu noul ei soț. Era extrem de tensionată, căci se întreba dacă el avea să-i poată citi gândurile odată ce erau cu adevărat căsătoriți. Toată lumea avea nevoie de intimitate cu propriile gânduri.

Rămaseră în sfârșit singuri. Era perfect conștientă de corpul lui înalt și masculin și de cât de mică și de intimă era trăsura lor de călătorie. Inspiră adânc și încet. Acum era Lady Ballister, nu Lady Brecon, și se îndreptau spre Scoția. Incepea o mare aventură...

O mână puternică și dură coborî să se odihnească peste degetele ei împreunate.

- Arăți pregătită să sari din trăsură și să te ascunzi în tufișuri. Este chiar atât de înspăimântătoare căsătoria cu mine, Gwynne?

Vocea puternică a lui Duncan era caldă și ironică în același timp.

Rugându-se să aibă capacitatea de a-și proteja de noul ei soț cele mai profunde gânduri, îi zâmbi înapoi, bucurându-se de cârlionții negri și dezordonati care scăpaseră de panglica prinsă la ceafă. Cu cât privea mai mult figura lui colțuroasă, cu atât îi părea mai frumos.

- Mă obișnuiesc cu ideea de a avea un lord și un stăpân nou.

- De parcă o femeie Protectoare s-ar supune cu blândețe unui bărbat! Râse. Cu siguranță nici o femeie cu părul roșu ca al tău nu a fost vreodată docilă.

Ea privi în altă parte.

- Te-am avertizat că părul meu nu e frumos. Ar fi trebuit să îl pudrez pentru nuntă.

- Nu! Degetele lui îi mângâiară încet părul. Este cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată. Să îl lași astăzi în toată splendoarea lui a fost un cadou de nuntă special.

Se aplecă și, prin firele mătăsoase, o sărută pe gât.

Ea își ținu răsuflarea, incremenită de atingerea buzelor lui. Existase atracție între ei de la bun început, iar acum dorința fusese sfintită de Dumnezeu și de om. Ridicându-și mâna, ea îi mângâie părul des. Era exact încurajarea de care el avea nevoie.

- Ești cea mai frumoasă femeie din lume, rosti el înainte să-i caute gura.

Sărutul lui alungă rețineră ei. Se simțea precum ceara topită, curgând și tânjind să se modeleze după el. Îi cuprinse un sân în palmă, iar ea aproape urlă ca reacție la această senzație splendidă. Cum putea să îl echilibreze când avea atâta putere asupra ei?

Ca și când i-ar citit gândurile, el îi spuse răgușit:

- Nu te teme de mine, Gwynne. Știi doar că nu ți-aș face niciodată nimic rău.

Acest bărbat magnific și puternic o dorea. Tensiunea de la ceremonia de nuntă dispăruse, iar el îi atinse limba cu a ei.

Era ca și cum ai fi pus o flacără lângă iască. Sărutul lui se adânci, amețind-o, iar mișcarea trăsorii le apropie trupurile unul de altul.

-Gwynne, Gwynne, suspină el. Mă întreb dacă este suficient spațiu în această trăsură pentru a ne consuma căsătoria. Ar fi o amintire palpitantă pentru când vom fi bătrâni și cărunți.

Cuvintele lui avură asupra ei efectul unui pahar cu apă rece. Își puse mâinile pe umerii lui și îl împinse.

-Nu cred că e o idee bună, Duncan. Inspiră adânc, știind că trebuia să îi mărturisească. Deși sunt văduvă, sunt... sunt și virgină.

Schimbarea de pe chipul lui Duncan fu atât de bruscă, încât era aproape amuzantă. Gwynne îl aprecie pentru cât de repede pricepuse mesajul ei.

-Înțeleg. El se așeză din nou pe scaun, punând spațiu între ei și revenindu-și în fire. Bineînțeles, Lord Brecon s-a căsătorit cu tine când avea deja o vârstă înaintată.

Ea începu să mototolească dantela de la mâneci.

-Nu cred că nu era capabil. Mai degrabă... a ales să nu o facă.

Fusese o soție dispusă să facă asta. Mai mult decât dispusă, căci îl adorase dintotdeauna pe lordul de la Harlowe și dorea să îi facă pe plac. Fusese amarnic de dezamăgită când el intrase în dormitorul lor în noaptea nunții și îi oferise doar un sărut. Văzuse dorință în ochii lui, era sigură de asta. Dar nu de-ajuns.

-Mi-a... mi-a spus că am un destin și că nu voia să se amestece în el.

Și probabil nu își mai dorea copii.

Duncan miji ochii, gânditor.

-Aș da multe să aflu ce a văzut Lord Brecon. Dar sunt de acord că tu ești destinul meu, la fel cum eu sunt al tău.

El accepta ideea destinului cu atâta ușurință - dar, desigur, era un magician. În entuziasmul îmbătător al îmbrățișării lui, ea era tentată să îi spună că decizia de a se căsători cu el fusese consecința cererii Consiliului Protectorilor, nu doar a sugestiei lui Lady Bethany. Era soția lui și voia să fie sinceră.

Instinctul îi spuse să își țină gura. Dacă i-ar dezvălui prea multe, i-ar putea modifica comportamentul pe viitor. Sau poate asta ar trebui să facă? Își reprimă o înjurătură nedemnă de o doamnă. Faptul că i se spusese să fie ea însăși nu era o îndrumare foarte utilă pentru noua ei viață, cu atât mai puțin pentru „destinul” ei.

Roțile trecură peste o groapă și vehiculul se zdruncină zdravăn. Duncan se așeză înapoi pe banchetă și îi luă mâna, împreunându-și degetele cu ale ei.

- O trăsură e o alegere nepotrivită pentru a fi inițiat în tainele pasiunii.

Ea roși, amintindu-și cât de dornică o făcuseră săruturile lui. Nu fusese tocmai conștientă de locul în care se aflau.

- În seara aceasta aș prefera un pat curat. Vom petrece noaptea la vreun han pe care îl cunoști?

- Îmi pare rău, am fost atât de ocupat, că nu am avut ocazia să îți spun că Falconer ne-a împrumutat una dintre proprietățile lui pentru seara aceasta. Este la doar câteva ore depărtare spre nord și foarte aproape de bariera orașului, așa că va fi un loc mai potrivit și mai intim decât un han. I-a anunțat pe servitorii lui că venim. Ne vor aștepta un dormitor și o cină caldă.

- Binecuvântat fie Simon. Ea zâmbi, fericită că nu avea să-și petreacă noaptea nunții într-un han oarecare. Poate putem încerca trăsura... cu altă ocazie.

Râzând, îi ridică mâna și îi sărută lung încheietura degetelor.

- Vom găsi plăcere unul la celălalt, Lady Ballister. Sunt sigur de asta.

capitolul 10

Deși încă era lumină când ajunseră în Buckland Abbey, Gwynne era recunoscătoare că ajunseseră. Era o treabă obositoare să te căsătorești.

Casa în stil Tudor era bine proporționată și întreținută imaculat. Mult, mult mai drăguță decât un han.

- Ruinele mănăstirii inițiale se găsesc în spatele casei, spuse Duncan, ajutând-o pe Gwynne să coboare din trăsură. Sunt gotice și foarte misterioase. Poate ne plimbăm printre ele dimineată, înainte să plecăm.

Ea își ridică fustele să urce scările din față.

- Credeam ca ești grăbit să ajungi în Scoția?

El se strâmbă.

- Sunt, dar Lady Beth m-a informat, în termeni destul de clari, că nu este nimic rău în a petrece ceva timp bucurându-mă de compania soției mele în drum spre casă. Așa voi face, căci ea are întotdeauna dreptate.

Gwynne râse.

- Am observat asta.

Când Duncan ridică mâna spre masivul inel de metal de la intrare, ușa se deschise brusc, iar un majordom în vârstă se înclină și îi invită înăuntru.

- Milord și milady, bine ați venit la conacul Buckland. Îmi permiteți să vă conduc spre camerele dumneavoastră, pentru a vă putea reveni după călătorie?

- Te rugăm. Duncan se uită la Gwynne. Și serviți cina imediat după ce ne revenim puțin.

Gwynne încuviință din cap.

- Am vorbit atât de mult la masa de nuntă, încât nu prea am apucat să mănânc, iar acum sunt hămesită.

În ochii lui Duncan, care aveau acum culoarea cenușie a zorilor, apăru o lumină.

- Apetitul este un lucru bun pentru o mireasă, spuse el ușor.

Încă o dată, Gwynne roși. Era uimitor câte observații puteau părea insinuante când cineva era binedispus. Deși pe drum vorbiseră despre lucruri lipsite de importanță, iar ea chiar ațipise puțin cu capul pe umărul lui

Duncan, o tensiune delicioasă pulsase între ei. În ciuda nesiguranței ei în privința căsătoriei, era dornică să fie inițiată în misterele patului conjugal de către un bărbat care o stârnea atât de tare – și care săruta atât de bine.

– Permiteți-mi să va conduc pe amândoi sus, spuse majordomul.

Când ajunseră în capătul scării și se îndreptară spre aripa vestică, servitorul le arătă capătul coridorului.

– Aceste trei camere au uși ce le leagă una de alta. Lady Ballister, camera dumneavoastră este în mijloc, a domnului este în dreapta, iar cina dumneavoastră intimă va fi servită în salonul din stânga. Sunați dacă aveți vreo cerere specială. Dorințele dumneavoastră sunt ordine pentru noi.

– Lord Falconer s-a ocupat bine de noi, observă Duncan. Sărută mana lui Gwynne. Să bați la ușa mea când ești gata să mi te alături pentru cină, draga mea.

Ea încuviință din cap, apoi intră în camera din mijloc. Încăperea era frumos mobilată și era în mod evident destinată unei doamne, oferind priveliști minunate, cu soarele ce începea să apună printre coline. Tocmai terminase să se spele, când o servitoare tânără și drăguță intră și făcu o reverență.

– Sunt Elsie, Lady Ballister. Cu ce vă pot servi?

Ordinele lui Falconer îi determinaseră pe toți slujitorii să depună eforturi excepționale.

Gwynne se întoarse cu spatele la fată.

– Mulțumesc, Elsie. Poți, te rog, să îmi desfaci șireturile? Am stat mai mult decât suficient în acest corset.

Elsie începu să o dezbrace cu iscusință.

– O anume Lady Bethany Fox a trimis aici o cămașă de noapte și un halat. Ați dori să le îmbrăcați acum?

Gwynne zâmbi pe ascuns. Bethany încercase din răsuputeri să facă această nuntă specială, în ciuda grabei. Întrucât ea și Duncan aveau să ia cina în intimitate, de ce să nu îmbrace cămașa de noapte acum? Era sigură că nu avea să treacă prea mult până să ajungă în pat.

– Mi-ar face plăcere.

Servitoarea deschise șifonierul și scoase cel mai uimitor neglijeu văzut vreodată de Gwynne. Halatul avea multe straturi de mătase pură, diafană, iar stratul de deasupra era de un verde pal, și fiecare strat de dedesubt se mai închidea puțin la culoare. Micile scântei ale firelor de aur curgeau ca niște stele pe materialul delicat. Cămașa de noapte era somptuoasă, dintr-un satin de culoarea smaraldului, cu sclipiri subtile de albastru atunci când lumina ajungea la fire.

- Cât e de frumoasă! Voi arăta ca o nimfă.

- Veți fi chiar și mai frumoasă decât sunteți acum, promise Elsie.

Cămașa de noapte alunecă ușor peste capul lui Gwynne și i se așeza pe trup cu o senzualitate provocatoare, în vreme ce halatul era legat în față cu o panglică și aluneca în jurul ei ca spuma mării. Se uită îngrijorată la decolteul adânc. Dacă nu ar fi fost vară, ar fi riscat o aprindere la plămâni. Era sigură că Duncan nu avea să se supere.

- Lăsați-mă să vă pieptăn părul, spuse Elsie. Nu vă uitați în oglindă până nu termin.

Ascultătoare, Gwynne rămase nemișcată, în timp ce servitoarea îi pieptănă părul într-o coadă strălucitoare, apoi îl legă lejer la spate cu o panglică din catifea de un verde smarald, lăsând șuvițe delicate să se onduleze în jurul feței ei.

- Acum vă puteți uita, milady.

Gwynne se întoarse cu fața spre oglinda înaltă, apoi suspină. Lady Brecon cea cuviincioasă fusese înlocuită cu o creatură de apă și foc, cu forme feminine și voluptuoase și culori strălucitoare. Oare așa o vedea Duncan? Această imagine era însă o iluzie născută din părul bător la ochi și mătășurile scumpe. Spera ca el să nu fie dezamăgit de realitatea banală a personalității ei pedante.

- Mulțumesc, Elsie. Arată mai bine decât credeam că e posibil.

Servitoarea radia.

- Acum trebuie să îi găsiți lui Lord Falconer o doamnă cuviincioasă cu care să se căsătorească. Gospodăria aceasta are nevoie de o stăpână.

Gwynne avu unul dintre momentele ei de certitudine.

- Într-un an sau doi, o va aduce pe doamna lui. Îți va plăcea de ea.

- Acum curtează pe cineva? întrebă fata cu interes.

- A vorbit doar intuiția mea feminină, spuse Gwynne. Un bărbat care nu are o nevoie urgentă de a se căsători trebuie să se coacă până în momentul în care e pregătit să devină soț. Cred că Lord Falconer se aproprie de această stare.

Cu un aer gânditor, Elsie o aprobă.

- Știi exact ce vrei să spunei, doamnă. Ned al meu, mirele meu, a dat târcoale luni întregi fără nici un cuvânt despre căsătorie, iar apoi, când a hotărât că venise vremea, s-a grăbit cu mine la altar imediat ce am primit binecuvântarea.

Femeile schimbară un zâmbet conspirativ. Duncan fusese mai rapid chiar decât bărbatul lui Elsie. Îl fermecase ea în mod special sau pur și simplu era pregătit să-și întemeieze o familie după atâția ani de călătorii? Oricare a fost motivul, acum era soțul ei.

- Mulțumesc, Elsie. Nu voi mai avea nevoie de tine în această seară.

Elsie făcu o reverență, apoi ieși. Gwynne găsi flaconul de sticlă care conținea parfumul ei preferat. Fusese făcut de actuala contesă de Brecon, care era o parfumiерă renumită, și îmbina nuanțe florale delicate cu un miros mai puternic, mai provocator. După ce stropi puțin în spatele urechii și, cu timiditate, între sâni, își puse parfumul în cutia cu cosmetice.

Se uită în oglindă pentru ultima dată, tremurând de nerăbdare. Deși știa cam ce se întâmplă în patul conjugal, cunoștințele ei erau doar teoretice. Curând avea să cunoască realitatea fizică și emoțională, iar profesorul ei era un bărbat care avea un efect asupra ei ca nimeni altul.

Cum urma să se schimbe relația lor? Nici nu își putea imagina. Dar oamenii se căsătoreau dintotdeauna, așa că și ea și Duncan ar trebui să o scoată la capăt. Fără îndoială că intenționa să fie o soție bună și credincioasă.

Traversă camera și bătău la ușa lui Duncan, rugându-se ca jurământul ei de Protector să nu intre niciodată în conflict cu datoria față de noul soț. Această soție încordată, dar dornică era pregătită să înfrunte tunetul.

Duncan socoti că era normal să fii emoționat în noaptea nunții. Din fericire, Gwynne nu era o fetișcană flusturatică, dar era o femeie candidă, iar el dorea atât de mult ca totul să fie bine. Cu halatul său din catifea albastră acoperindu-i gleznelor, se îndreptă spre fereastră și privi afară, cu mâinile împreunate la spate.

Voia cu disperare să facă dragoste cu Gwynne. Ba, mai mult, voia ca ea să se atașeze de el. Chiar dacă nu se îndoia că ea avea să-și ia în serios jurămintele, trebuise să fie convinsă să se mărite cu el. Voia ca ei doi să se contopească, să fie unul în iubire, dar simțea o reținere clară din partea ei. Spera că intimitatea urma să alunge această reținere, pentru că o dorea pe de-a-ntregul: trup, minte și suflet.

Deoarece avea nevoie să fie calm, ieșise puțin pentru a simți aerul și tiparele vremii. Erau furtuni în vest, în Țara Galilor, dar în mare parte era o seară liniștită de vară. Conștiința lui deveni un nor ce trecea pe deasupra câmpurilor de grâu copt și îi încetinea bătăile nerăbdătoare ale inimii.

Cu toate acestea, se răsuci iute și parcurse lungimea camerei din trei pași atunci când Gwynne bătău la ușa lui. Deschise, iar liniștea dispăru. Îmbrăcată în veșminte transparente de mătase verde și cu părul ca un apus care se revărsa peste umerii ei catifelati, era orbitoare. O zeiță păgână.

- De fiecare dată când te văd, ești și mai frumoasă, spuse el răgușit.

Timiditatea din zâmbetul ei avea ceva fermecător.

- Mă bucur că așa ți se pare.

Se întrebă cât timp avea să-i ia până să se încreadă în propria ei frumusețe. Cu ceva noroc, avea să reușească să o convingă până în dimineața următoare.

- Îi datorez lui Lady Beth un cadou măreț pentru că te-a convins să te căsătorești cu mine. Acum...

Se aplecă și o sărută. Buzele ei se deschiseră ușor sub ale lui și, pentru o clipă amețitoare, se gustară unul pe celălalt. Când el încercă să o îmbrățișeze, ea se îndepărtă.

- Mai întâi mâncăm, spuse ea tachinându-l. Nu am fost foarte atentă la momentul respectiv, dar din camera de alături s-au auzit zgomote și au venit niște mirosuri delicioase. Vrei să mergem să vedem ce ne-a pregătit bucătarul?

Știind că așteptarea avea să sporească împlinirea, îi sărută scobitura dezvelită a umărului, savurând parfumul ei. Mirosea a violete și a provocare.

- Dorința ta e ordin pentru mine, milady.

Își duse brațul în jurul taliei ei și merse așa spre salon. Pașii ei erau grăbiți, iar atingerea ușoară dintre șoldul ei și al lui aproape îl convinse să o ducă direct în pat.

Mai târziu. Probabil că în Scoția evenimentele sumbre erau în plină desfășurare, dar seara aceasta era doar a lor. Aveau să savureze fiecare clipă.

Când pășiră în salon, el analiză din priviri porțelanul, cristalul și argintăria așezate pe pânza albă, imaculată.

- Excelent. L-am rugat pe Simon să pregătească o *souper intime*. A promis că îl trimite pe bucătarul lui francez de la Londra să prepare mâncarea.

- O cină intimă? Are vreo semnificație specială acest termen?

Gwynne începu să cerceteze vesela de argint acoperită și așezată pe servanță, unele preparate aburind ușor deasupra vaselor cu apă fierbinte.

- Cred că francezii au inventat ideea. Este o masă creată special pentru seducție, explică el. Cu vasele încălzite și bolurile cu bucăți de gheață pentru a păstra mâncare și băutura la temperatura potrivită, nu mai este

nevoie de un servitor care să apară în vreun moment nepotrivit, iar noi ne putem îmbrăca fără etichetă. Mâncarea este aleasă pentru a fi ușoară și delicioasă, mai degrabă pentru a încânta papilele decât pentru a îngreuna corpul și a-l pregăti pentru somn.

Ea îi aruncă o privire ștregărească.

- Când un soț și o soție împart o astfel de cină se poate numi tot seducție?

Inteligența și umorul din ochii ei îi merseră la suflet. Inspiră adânc pentru a-și veni în fire.

- Va fi un alt gen de seducție, care ne va permite să ne obișnuim unul cu altul și să descoperim ce ne face plăcere.

- Mă bucură asta, spuse ea ușor.

Pe o parte a servantei se aflau sticle de vin roșu plus două sticle de vin alb, așezate într-un vas mare de argint umplut cu bucăți de gheață. În una din ele era vin spumant, așa că el umplu paharele.

- În cinstea căsătoriei noastre. Să nu fim niciodată mai puțin fericiți decât suntem în acest moment.

Luă paharul, dar o cută mică îi apăru între ochi.

- Pare aproape nesănătos să îți dorești un asemenea lucru imposibil. În cinstea căsătoriei noastre, milord, și fie să ne potrivim unul cu celălalt, chiar dacă nu vom fi întotdeauna de acord.

Pe măsură ce el sorbi din șampanie, simți fiorul unei premoniții. Aveau să apară neînțelegeri, unele dintre ele nimicioare. Totuși, nu își putea imagina să dorească o altă femeie în locul ei.

- Înțelegerea nu este esențială. Respectul și sinceritatea sunt.

- Nu îmi pot imagina ceva care să stârnească lipsa de respect. Își mută privirea de la el. Să te servesc din această minunată supă? Cred că are felii de trufe.

- Te rog. Se așază la masa rotundă, elegant aranjată. Se spune că trufele sunt afrodisiace.

- Din câte am citit, orice îi dă unei persoane puterea de a acționa după dorință a fost considerat un afrodisiac într-un moment sau în altul.

Turnă din supa cu miros delicat în boluri mici de porțelan și le puse pe pânza albă, imaculată, apoi luă loc pe scaun, straturile de mătase alunecând ispititor în jurul ei.

Duncan gustă din supă. Da, era făcută de un bucătar francez. Își savurară cina fără grabă. Fiecare fel de mâncare era ales pentru a se armoniza cu celelalte, iar mâncarea rafinată le oferi o sursă de conversație degajată. Băură vin, suficient de mult încât să se relaxeze, dar nu într-atât cât să devină dezorientați. Își oferiră reciproc delicatese la alegere, degustând atât degete, cât și buze.

Fu încântat să descopere că ea avea o poftă copioasă de mâncare, căci dragostea pentru mâncare deseori se potrivea cu alte pofte carnale. Până ajunseră la desert, el era cuprins de ameteală senzuală mai presus decât orice trăise până atunci.

El înmuie o căpșună succulentă, perfect coaptă, din sera lui Falconer, într-o ceașcă de argint umplută cu lichior cu aromă de portocale. Ea își linse o picătură de pe buza de jos. El simți o încordare în vintre, iar gura i se uscă de la căldura care creștea în el.

Se forță să-și ridice privirea de la despicătura dezvăluită de decolteul larg al neglijei ei, luă o înghițitură de vin și abordă un subiect ce trebuia discutat.

- Probabil ai aflat din studiul tău că intimitatea între Protectori este excepțional de intensă. E o deschidere a sufletelor, o soluție a barierelor. Poate părea descumantă prima dată.

- Ție așa ți s-a părut?

- Nu m-am culcat niciodată cu o Protectoare. Înainte ca ea să poată da glas surprizei sale, el îi duse la gură o altă căpșună înmuiată în lichior. Intimitatea este prea puternică pentru a o împărți cu ușurință. Chiar și cu o fată de rând sunt pericole. Un iubit nemilos și răutăcios îți poate otrăvi sufletul. De aceea, rar găsești o Protectoare îndrăzneță.

- Bineînțeles că am citit despre astfel de lucruri în studiul meu, dar subiectul era doar de interes intelectual, căci nu am avut nici iubiti și nici puteri. Își sprijini mâna de bărbie și se uită la el cu ochi languroși. Ai avut parte de vreo iubită răutăcioasă?

El se strâmbă, amintindu-și.

- O dată, când eram tânăr și prostuț. M-am lăsat ademenit de un chip frumos și nu am făcut nici un efort să privesc mai adânc. Bănuiesc că nu am vrut cu adevărat să descopăr firea ei răutăcioasă. Așa că m-am culcat cu ea și m-am simțit murdar câteva luni. Am făcut atâtea băi, încât valetul meu a crezut că am să rămân fără piele.

Gwynne își înalță capul, părul ei prinzând reflexe roșii și aurii în timp ce îi aluneca peste umăr.

- Și eu care credeam că ești un bărbat cu o experiență de viață vastă.

El zâmbi confuz.

- Ce e oare mai rău pentru mine: că îți mărturisesc decăderea sau că recunosc că sunt mai puțin experimentat decât ai crezut tu?

Ea îi oferi ultima căpșună, iar vârfurile degetelor îi atinseră buzele, tachinându-l.

- Mă bucur că nu ești un crai.

Căpșuna i se desfăcu în gură o cu dulceață picantă.

- Și eu mă bucur că ești virgină, deși nu mă așteptam. Să știi că asta e un dar rar și special.

Și putea fi de ajutor pentru a o înlănțui cu pasiune. Îi luă mâna și îi săruta palma.

- Mă voi strădui să fiu demn de el.

Mâna ei se strânse peste a lui.

- Cu siguranță că o *souper intime* te duce într-o stare plăcută. Sunt dornică să accept orice îți face plăcere.

Cuvintele ei aprinseră focul ascuns ce îi mistuia venele. Se ridică, îi luă mâinile și o ajută să se ridice și ea.

- Atunci, hai să nu mai așteptăm, mireasa mea scumpă.

capitolul 11

Plăcerile oferite de cină nu erau nimic în comparație cu desfătările oferite de atingerea lui Duncan. Gwynne, relaxată și în același timp tensionată, se lăsă pradă îmbrățișării lui. Catifeaua halatului lui avea o țesătură bogată, în contrast cu eleganța lucioasă a mătăsii ei. Dacă ea era focul și apa, el era pământul și aerul, solid și totuși al naibii de excitant.

În timp ce se sărutau, mâinile lui calde se strecurară sub neglijelul ei, pielea ei simțind fiori de plăcere.

- Mă simt ca și cum te-aș fi așteptat întreaga mea viață, murmură el.

- Și eu simt că ești ca un fulger care a lovit dintr-un cer albastru senin, schimbându-mi viața fără nici un avertisment, spuse ea cu sinceritate.

El se plecă să o muște ușor de umărul dezgolit. Reacția ei fu atât de intensă, încât i se înmuiară genunchii. Strângând-o în brațe cu putere, spuse:

- E timpul să mergem în patul nostru.

Puse stăpânire pe gura ei, iar ea abia de băgă de seamă că ajunseseră deja în dormitor. Când coapsele ei atinseră marginea saltelei, el se opri și desfăcu panglica ce ținea halatul legat, care alunecă apoi asemenea unui nor delicat în jurul gleznelor ei.

- Așa e mai bine, murmură el, punându-i mâinile pe sânii acoperiți cu satin și mișcându-și ușor în cerc palmele. Senzațiile o atinseră direct în străfunduri, creând căldura și umezeala de care era nevoie. Dar nici o rochie nu este la fel de încântătoare precum carnea femeii.

Când el dădu să-i tragă în jos umărul cămășii de noapte, ea se încordă, rușinată la gândul că avea să stea dezbrăcată în fața lui. Cu sensibilitatea lui supranaturală, el îi observă reacția.

- Arunci, mai târziu.

Fără nici un efort, el o ridică în brațe.

- Ești atât de puternic, spuse ea fără suflare. Iar eu nu sunt o silfidă plâpândă.

- Nu, ești o femeie provocatoare, senzuală. Soția perfectă la care visează orice bărbat.

O întinse pe pat.

Cinaseră din amurg până în noapte, iar dormitorul era luminat de o singură lumânare, aflată pe noptieră. Lumina dată de ea era de-ajuns pentru a face vizibile trăsăturile lui colțuroase, umerii lui puternici, privirea lui fascinantă.

Ea își strecură mâinile flămânde în interiorul halatului lui și fu surprinsă să nu descopere sub materialul somptuos nimic altceva decât o piele caldă și mușchi puternici. Conștientizarea faptului că el nu avusese nimic pe sub halat în timpul acelei mese provocatoare servite împreună o atâta peste măsură.

Halatul era prins cu nasturi de argint. Îi desfăcu unul câte unul, dezvăluind o umbră de păr brunet peste pieptul lui larg. Mânata de instinct, ea se întinse și desfăcu legătura care îi ținea părul prins la ceafă. Acesta se revărsă sub forma unui val irezistibil.

- Și tu ești frumos, șopti ea, în timp ce își strecură degetele în părul lui.

Stăpânul Tunetului păru aproape timid.

- Nici un bărbat nu poate să egaleze frumusețea femeiască, iubita mea *sassenach*.

Recunoscu cuvântul scoțian ca însemnând cineva de origine engleză. Nu era folosit de obicei ca semn de afecțiune, dar vocea lui bogată, suavă îl transformă în așa ceva.

Când el îi sărută sânul prin satinul de culoarea smaraldului, ea tresări de încântare și de uimire, sfârșul întărindu-i-se instantaneu. Ea se așteptase ca, chiar și toiul pasiunii, să-și păstreze voința trează, dat fiecare sărut și fiecare atingere declanșau senzații nemaipomenite, care dizolvau gândirea coerentă.

- Nu... nu știu ce să fac, spuse ea neputincioasă.

- Nu trebuie să faci altceva decât să te predai plăcerii, dragostea mea.

El trase în jos corsajul desfăcut, ca să aibă acces deplin la sânii ei. Ea scoase un sunet prelung și intens.

Amețită, recunoscu că, pe măsură ce mângâierile lui deveneau din ce în ce mai intime, ea devenea tot mai în acord cu spiritul lui. Dumnezeuule, dar puterea trupului său voinic, musculos nu era nimic în comparație cu mintea lui puternică, disciplinată. Îi trezea emoțiile și simțurile la fel de ușor cum stârnea vântul.

Fustele ei mătăsoase alunecară în sus, în timp ce mâna lui puternică mângâie partea interioară, extrem de sensibilă, a coapselor ei. Când el îi atinse faldurile umede și tremurătoare de carne tainică, ea țipă. Respirația ei se sparse în gâfâieli scurte, lascive.

- Te rog, icni ea.

El își scoase brusc halatul și îl aruncă deoparte, apoi se urcă peste ea.

- S-ar putea să te doară, spuse el răgușit. Voi încerca să evit asta. Acum, relaxează-te.

În timp ce presiunea stăruitoare creștea între coapsele sale, simți mintea lui revărsându-se în ea, alinând neplăcerea cu delicatețe. Când o umplu dintr-odată, nu simți decât o foarte scurtă durere, care dispăru pe măsură ce esența spiritului lui înaintă în ea precum o mare învolburată.

În vreme ce el începu să se miște încet înainte și înapoi, mâinile ei îi frământară umerii și pieptul asemenea unei tigroaice. Îi simțea puterea în fiecare fibră a trupului ei, de parcă ar fi fost umplută cu lumină.

- E magic, spuse ea copleșită.

- E mai mult decât magic, murmură el. Este un dar divin.

Își incolăci brațele în jurul mijlocului lui, în timp ce el împingea din ce în ce mai tare. Urmându-l precum o dansatoare, îi spori mișcările cu propriile ei mișcări.

În timp ce bubuitul unui tunet se auzi din cer, ea avu sentimentul amețitor că toate secretele ei îi erau acum vizibile lui. Nu-i putea refuza nimic, nimic...

El avusese de gând să înainteze încet, să o inițieze cu răbdare și cu grijă, stăpânindu-se, astfel încât toată atenția lui să se reverse asupra ei, dar răspunsul ei înflăcărât era cel mai dulce afrodisiac. Respirația puternică

și expresia ei fascinată îi zdruncinată controlul și îl transformară într-un amant, nu într-un profesor.

Cu toate că avea suficient control încât să-i domolească durerea, de îndată ce ea se legănă împreună cu el, își pierde mințile. Se născuseră pentru a fi împreună, uniți asemenea vântului și ploii care biciuiau acum conacul, asemenea tunetului și fulgerului care sfâșiau cerul. Doar o furtună era suficient de puternică încât să exprime pasiunea care izbură în el.

Fulgerul orbitor, tunetul care lovea aerul, pasiunea care vibra prin ei, pe măsură ce nevoia de eliberare atinse punctul culminant.

- Te iubesc, icni el, cuvintele sale pierzându-se în urletul furtunii. Te iubesc...

Apoi se pierde cu totul în mireasa sa.

Stăpânul Furtunilor își cucerise doamna - sau ea îl cucerise pe el? În năuceala care urmă dorinței, Duncan o trase lângă el, sângele clocotindu-i în mădulare. Acum, când puterea de judecată îi reveni, recunoscă că furtuna interioară care îl cuprinsese avea ecou în freacăta cerului. Violența furtunii care biciuia Buckland Abbey reflecta intensitatea pasiunii lor.

În ciuda epuizării, se forță să găsească inima furtunii. Fu nevoie de toată voința sa antrenată pentru a împărștia energia, înainte ca vânturile biciuitoare și ploaia nimicitoare să provoace prea multe pagube bordeielor și recoltelor.

Când furtuna se potoli și deveni o ploaie ușoară, se relaxă - era atât de sleit de forțe, încât nu era sigur că se putea întoarce pe partea cealaltă. Trebuia să găsească o cale să reducă legătura dintre pasiunea lui pentru Gwynne și magia vremii, altfel posibilitatea provocării unui dezastru în Scoția urma să fie o chestiune cât se poate de serioasă. Privi în jos la părul ei de aur veritabil, fața ei nevăzută lipindu-se de el. O mângâie gingaș pe ceafă. Pofa lui era de nepotolit, deși capacitatea lui de a funcționa era temporar pierdută.

Trecu în revistă vrăjile pe care le învățase și își aminti de una obscură, creată de Adam Macrae. Vraja avea ca scop izolarea temporară a puterii și se potrivea nevoilor lui. Oare înaintașul său avusese o problemă asemănătoare din cauza pasiunii sale pentru mărețata Isabella?

Gwynne se întoarse ușor și își ridică privirea spre el, cu ochii ei negri și visători ca niște iazuri de uimire. Într-adevăr, era splendidă, o simfonie de forme și de piele moale, netedă.

-Acum știi de ce te-am considerat atât de primejdios, murmură ea.

El se încruntă, gândindu-se că nu asta voia să audă un bărbat de la mireasa sa.

-Ce vrei să spui?

-Întu-un anumit fel, am simțit intensitatea uriașă a pasiunii dintre noi și faptul că asta mă va schimba pentru totdeauna. Cu degetele ei delicate, netezi cutele de încruntare de pe fruntea lui. Fata care eram se temea de asta, căci oare nu ne temem cu toții de abis? Totuși, acum, dacă privesc în urmă, sunt uimită. Lady Bethany avea dreptate să-mi spună că trebuia să cedez în fața părții din mine care tânjea după tine.

Fu cuprins de ușurare. Ar fi trebuit să bănuiască de ce fusese atât de ambivalentă în legătură cu el. O pasiune care are puterea să transforme pe cineva poate fi într-adevăr ceva teribil de contemplat, în special pentru o virgină care dusese o viață ferită. Și totuși, așa cum descoperiseră în noaptea aceasta, o asemenea pasiune devenea minunată atunci când era dorită și acceptată.

-Amândoi vom fi transformați, sufletul meu, inima mea. Și ne va fi mai bine.

-Dragul meu soț, îmi pare rău că ți-am creat atâtea neplăceri. Gwynne tremură puțin. S-a făcut rece. Tu ai provocat acea furtună?

-Mă tem că da. Mi-am amintit de o vrajă care ar putea să mă ajute pe viitor să țin sub control magia vremii. În momentul de față, trebuie să ne bazăm pe pături.

Trase cuverturile peste ei, apoi, cu iscusință, îi dădu jos rochia și fonată, astfel încât să poată simți pielea

ei lipită de a lui. Uimit, resimți primul fior al dorinței reînviate. Ar fi crezut că urma să aibă nevoie de mai multe zile ca să-și revină după o asemenea partidă explozivă de amor.

Dar ea era înghețată, obosită și novice în indeletnicirile Afroditei. El își încolăci brațele în jurul ei ca să-i ofere căldură.

- Dormi, scumpa mea mireasă.

Ea oftă de satisfacție, și, peste câteva minute, respirația ei avea acea regularitate specifică somnului profund. El își vârî nasul în părul ei, gândindu-se că ea mirosea a soare, a adiere de primăvară și a senzualitate.

Dar el, cu toate că era la fel de obosit, nu se putu destinde. Dorise nespus s-o facă să fie a lui și să fie legați pentru totdeauna unul de altul, dar, în ciuda faptului că ea acceptase din toată inima pasiunea care îi lega, o parte din spiritul ei rămânea indefinit. În loc ca el să pună stăpânire pe ea, acum pusese ea stăpânire pe el.

Da, căsătoria aceasta urma să-i transforme pe amândoi. Și, indiferent care era costul, Gwynne merita acest lucru.

Gwynne se trezi în momentul în care primele raze ale zorilor luminară cerul de la geamul camerei lor. Se întinse fără tragere de inimă, atentă să nu-l trezească pe Duncan, care dormea cu brațul său puternic în jurul mijlocului ei. Un ciot de lumânare continua să ardă, și, la lumina acestuia, putu să admire trăsăturile ascuțite ale feței lui. Deși forța lui era evidentă chiar și în somn, nu se mai simțea intimidată. Îi era deja greu să-și aducă aminte cât de primejdios îl considerase. Părea ceva din altă viață.

Înțelese acum de ce Emery alesese să nu o facă cu adevărat soția lui. Se căsătorise cu ea ca să-i ofere sprijin și călăuzire și să o pregătească pentru destinul ei. Răspлата lui fusese tovarășia neprețuită de care se bucuraseră amândoi.

Dar acum, când fusese inițiată într-ale pasiunii, recunosc că, dacă ea și Emery ar fi fost iubiți, legătura

puternică provocată de intimitatea dintre ei ar fi schimbat-o într-un mod fundamental. Ar fi fost o femeie diferită când l-a cunoscut pe Duncan, și probabil că acele diferențe ar fi influențat destinul misterios care o aștepta. Așadar, Emery își înăbușise propriile dorințe în favoarea binelui suprem. Fusese până la final un adevărat Protector.

Copleșită de tandrețe, mângâie bărbia țepoasă a lui Duncan cu dosul palmei. Cât de norocoasă era! Primul ei soț fusese un cărturar înțelept și simbolul bunătății. Al doilea ei soț - nu, ultimul ei soț, știa cu întreaga ei ființă că nu avea să mai existe altul - era întruchiparea forței, a inteligenței și a autorității, fiind în același timp o persoană pasionată și devotată.

Doar privind-l, începu să se trezească în ea dorința pe care nu o cunoscuse înainte ca ei să se întâlnească. Își trecu ușor mâna peste pieptul său lat, întrebându-se dacă ar fi dispus să o învețe mai multe despre pasiune dacă l-ar trezi. Nu simțea deloc durere. În schimb, se simțea... pregătită.

El se mișcă puțin, iar ea își duse mâna la inima lui, gândindu-se cât de ușor ar fi să se îndrăgostească de bărbatul acesta. Îl iubise pe Emery, dar Duncan ar putea stârni o iubire diferită, mai sălbatică.

El deschise ochii și îi zâmbi. În timp ce îi zâmbi înapoi, ea avu brusc o viziune îngrozitoare, în care el striga la ea, cu chipul schimonosit de furie și de durere.

Iar o voce glacială din străfundul minții sale spuse: „Îl vei trăda“.

Partea a doua

Vrăjitoarea

capitolul 12

Gwynne privea fără țintă pe fereastra trăsurii, admirând felul în care după-amiaza târzie poleia dealurile din Northumberland. Merseseră repede în această călătorie de nuntă, dar Duncan își făcuse timp pentru a-i arăta locurile interesante. Fiecare experiență era nouă și minunată – mai ales noapțile.

Și zilele erau, de asemenea, o plăcere, în ciuda orelor lungi de zdruncinături pe drumurile denivelate. Discuțaseră subiecte vaste și subiecte lipsite de importanță, aprofundând cunoașterea reciprocă. El îi descriesese cu atâta însuflețire cum era să mânuiești puterea, încât ea aproape simți că putea să facă la fel.

În schimb, ea îi destăinui teorii pe care le dezvoltase de pe urma cercetărilor ei, dar pe care încă nu le publicase, ca alți Protectori să le poată citi.

În cea mai mare parte a timpului, aproape reușea să uite acea stranie voce mentală ce o avertiza că într-o zi avea să-și trădeze soțul. Ideea era atât de dureroasă, încât nu suporta să se gândească la asta. Întrucât ea nu avea puteri magice, era posibil ca acea voce omniscientă să se înșele, să fie doar produsul neliniștii ei. Existau însă momente în care știa cu o certitudine absolută ceea ce urma să se întâmple, și la fel păreau să stea lucrurile și-n acest caz.

În fața lor se ivi un nou deal, o structură liniară îndrăzneță întinzându-se de-a lungul coamei. Ea se aplecă în față nerăbdătoare.

– E zidul lui Hadrian?

El încuviință din cap.

– Îl vei vedea mai de aproape, căci vom sta la Lord Montague în această seară. Acea porțiune de zid este pe proprietatea lui. Se uită pe lângă ea la zidul din depărtare și spuse îngândurat: Puternicul Imperiu Roman s-a

terminat aici pentru că triburile de sălbatici din Scoția au refuzat să își cedeze libertatea. Au luptat cu atâta ferocitate, încât împăratul Hadrian a decis că ar fi mai ușor să tragă o graniță și să o protejeze cu piatră, șanțuri și soldați.

Expresia de pe chipul său dezvăluia cât de mult însemna pentru el acea luptă antică pentru libertate. La fel ca în cazul lui Sir Ian Macleod, îi adânci înțelegerea a ceea ce însemna să fii scoțian.

- Ai avut strămoși îndărătnici, spuse ea încet.

- Libertatea valorează mult.

Oare cauza Stuarților i-a insuflat dragostea de libertate? Sperând că nu fusese așa, întrebă:

- Zidul este surpriza specială despre care mi-ai spus că o voi avea în seara aceasta?

Ea deveni deodată conștientă de înțelesul dublu al propriilor vorbe. În timp ce se uita la soțul ei, aflat pe bancheta din față, rânjetul lui îi dădu de înțeles că știa exact la ce se gândea.

Ea descoperise că nu îi putea citit gândurile, dar era ciudat de priceput în a-i citi emoțiile, iar partidele de dragoste nu făceau excepție.

- La ce te gândești nu mai reprezintă o surpriză. Ea flutură extravagant din gene. Dar este o aventură adorabilă. Această întreagă călătorie este o aventură.

- Cu siguranță te-ai săturat de șanțuri și trăsuri.

- Este adevărat, dar, cum nu am fost niciodată la mai mult de o zi de mers depărtare de Londra, această călătorie este minunat de captivantă, în ciuda drumurilor denivelate.

- Se construiesc drumuri bune în Highlands, spuse el sec. După 1715, Londra a vrut să poată trimite rapid trupe pentru a înăbuși revolta.

Cuvintele lui o reduseră la tăcere. La fiecare oprire în drumul lor spre nord, auziseră și mai multe vești despre răscoală. Se spunea că prințul Charles ridicase stindardul la Glenfinnan, în fața a mii de membri ai clanurilor Macdonald și Cameron. După ce îl proclamase pe tatăl său drept regele James al VIII-lea al Scoției și al III-lea

al Angliei, prințul plecase spre Edinburgh și aduna cu repeziciune sprijin.

Zvonurile spuneau că trei mii de membri ai clanurilor din vest mărsăluiau în spatele lui, și chiar mai mulți se alăturau armatei în fiecare zi. Fusesse numit prințul Charles Bonnie și avea farmecul personal care îi lipsise tatălui său când acesta venise în Scoția pentru a conduce revolta din 1715.

Rupând tăcerea neliniștitoare, Duncan spuse:

- Deși îți va plăcea zidul lui Hadrian, nu aceasta era surpriza la care mă gândisem. Vreau să îți dau un cal ca dar de nuntă, iar Lord Montague are cele mai bune grajduri cu cai de rasă din nord. Are mulți ponei de munte între caii lui, deci sunt duri, siguri pe picioare și au o rezistență uimitoare. Dobitoacele se potrivesc mai bine condițiilor din Scoția decât caii pe care i-ai călărit în sud. Sper să-mi găsec și eu un cal potrivit. Poate mergem călare restul drumului până la Dunrath, dacă faci față unei distanțe atât de mari.

Ea aproape sări în sus de entuziasm.

- Ce idee minunată! Să înțeleg că ai mai cumpărat și alți cai de la familia Montague?

- Da, calul meu preferat, Thor, a fost crescut aici. Duncan zâmbi nostalgic. Când am plecat în călătoriile mele, sora mea mai mică, Jen, mi-a spus că prețul pentru administrarea proprietății era Thor. Nu mă puteam opune, căci urma să fiu plecat mult timp, dar m-aș simți mai bine dacă m-aș întoarce acasă călare pe un nou armăsar, la fel de splendid. Cu puțin noroc, poate găsec unul dintre frații vitregi ai lui Thor.

Ea îl luă de mână.

- Îmi place ideea de a intra pentru prima oară în Dunrath călare. Poți să vezi mai multe călărind, și, întrucât aceea va fi casa mea, vreau să văd totul. Poteciile ce șerpuiesc printre dealuri, colinele și văile pe care le-ai descris vor fi mai romantice decât dacă mergem pe drumurile trăsurilor. Zâmbetul îi deveni și mai larg. Și, pentru că sunt cu tine, nici măcar nu mă va ploua.

- Dacă ai de gând să mă pui la lucru, îți voi cere răsplată. Se năpusti asupra ei cu brațele lui puternice, o ridică și o puse la el în poală, săltându-i fustele, astfel încât să-l încalce într-o intimitate ostentativă. După nuntă ai spus că poate vom încerca trăsura cu altă ocazie. A trecut destul de mult timp?

Ea își ținu răsufierea, surprinsă și stârnită.

- A trecut doar o săptămână...

El îi curmă restul frazei cu un sărut. Barierele mentale pe care ea le construise împotriva imaginilor dezastului răsăriră imediat, și Gwynne îi răspunse la sărut cu o dorință feroce. Chiar fusese virgină în urmă cu o săptămână? Ea și Duncan își cunoșteau deja trupurile unul altuia cu o intimitate nefirească.

Se așeză mai bine în brațele lui cu o încetineală calculată și fu răsplătită, căci el se întări instantaneu. Ochiul îi deveniră întunecați precum norii de furtună.

- Evident, o săptămână reprezintă suficient de mult timp, fetișcana mea șireată.

Ea icni atunci când mâna lui abilă alunecă între picioarele ei. Cea mai ușoară dintre atingerile lui o făcu să se simtă pregătită. Se întinse cutezătoare spre închizătoria pantalonilor.

- Dacă o să cumperi cai, trebuie să-mi exersezi călăritul.

Duncan înghiți în sec.

- Ah, Gwynne, ești absolut încântătoare.

Îi strânse șoldurile pentru a-i schimba poziția, și, dintr-odată, erau uniți, mișcarea trăsorii adăugându-se uniții lor înflăcărare.

În clipa când începu să își piardă controlul asupra propriului corp, ea își dori să nu ajungă prea curând la casa familiei Montague.

Duncan se dădu jos din trăsură, apoi îi oferă mâna soției lui pentru a o ajuta să coboare. Gwynne afișă o strălucitoare emoție senzuală, pricinuită de recenta lor partidă de amor. El îi spuse ușor:

- Ești seducătoare, draga mea.

Ea îi zâmbi cu viclenie.

- Și eu care am crezut că sunt sedusă, nu seducătoare.

Dacă Lord Montague și unul dintre zdravenii săi fii nu ar fi coborât scările coridorului, Duncan i-ar fi sărutat buzele moi și provocatoare. În schimb, îi spuse încet, înainte de a se întoarce spre gazda lor:

- Mă poți seduce mai târziu.

- Ballister, ce mă bucur să te văd! El este mezinul meu, William. Te rog să ne prezinți doamnei tale.

Montague, robust în costumul lui de călărie, se întoarse spre Gwynne. Expresia i se schimbă instantaneu, de parcă ar fi fost lovit în cap de unul dintre armăsarii săi câștigători.

În timp ce Duncan făcu prezentările, el se gândi confuz la cât de des văzuse acea expresie uimită. Cu cât mergeau mai mult spre nord, cu atât reacția bărbaților la vederea ei era mai izbitoare. Bănuia că se întâmpla asta pentru că nordicii își arătau sentimentele cu mai multă deschidere.

În momentul acela, ea arăta de parcă tocmai se dăduse jos din pat, ceea ce era aproape de adevăr, și radia de o senzualitate atât de intensă, încât bărbații ar fi trebuit să fie pe trei sferturi morți ca să nu răspundă. Tânărul fiu al lui Montague arăta de parcă ochii îi erau pe punctul să îi iasă din orbite. Chiar și vizitiul care îi adusese pe cei doi proaspăt căsătoriți tocmai din Londra o privi pe Gwynne cu o poftă nerostită.

Revenindu-și în fire, Montague sugeră:

- Poate doriți să mergeți în camerele voastre și să vă odihniți până la cină.

- De fapt, am vrea să ne uităm la caii tăi. Duncan aruncă o privire înspre soția lui. Dacă ne îmbrăcăm în hainele de călărie, poate mergem la o plimbare călare? Cred că grajdurilor din Dunrath nu le-ar strica niște animale noi.

Instinctele de afacerist ale lui Montague preluară controlul.

-Atunci, nu trebuie să căutați altundeva. Am disponibile acum câteva animale excepționale, dacă îmi permiteți să spun asta.

Mândria gazdei se dovedi întemeiată. După ce Duncan și Gwynne se îmbrăcară în hainele de călărie, se întâlniră cu batonul și cu fiul său în curtea grajdului. Privirea lui William se fixă imediat asupra lui Gwynne, deși era prea timid ca să îi vorbească. Duncan presupuse că tânărul avea în jur de douăzeci de ani. O vârstă sensibilă.

-Thor are vreun frate vitreg pregătit pentru vânzare? Montague chicoti.

-Ai norocul dracului, Ballister. Vino să îl vezi pe Zeus. Este frate bun cu Thor și cel mai minunat cal pe care l-am crescut vreodată.

-Îi voi arăta doamnei Ballister cați potriviți pentru o doamnă, se oferi William.

Gwynne îi aruncă soțului ei o privire plină de veselie, apoi plecă alături de tânăr. Duncan spera ca inima lui William să nu se frângă prea ușor.

Montague își conduse oaspetele într-o boxă a grajdului în care se găsea un murg minunat, închis la culoare.

-Ce părere ai, Ballister?

Aproape negru, Zeus era înalt și puternic, și legătura lui cu Thor era vizibilă în fiecare linie a corpului său magnific și bine proporționat. Duncan știu imediat că acesta era calul potrivit pentru el, dar nu se cădea să se arate prea entuziasmat.

-E un flăcău frumos, spuse el evaziv. Pot să iau unul dintre merele pe care le-ai adus?

În timp ce Montague îi înmână fructul, Zeus scoase curios capul din boxă. Duncan păși spre el pentru a se prezenta, transmițându-i mental un mesaj de admirație și afecțiune. Caii nu gândesc asemenea oamenilor, dar răspund la sentimente pozitive. Zeus nu făcea excepție. În câteva momente, mânca mărul din mâna lui Duncan. Calul avea o părere bună despre el însuși, dar Duncan nu simți la animal pic de răutate.

-Aș vrea să îl iau la o plimbare.

Montague îi făcu semn unui grăjdar să scoată calul și să îl înșeuze.

- Mergem să vedem ce face minunata ta doamnă?

Duncan nu fu surprins să vadă că Gwynne trecuse de caii pentru doamne și mângâia botul elegant al unei iepe înalte, de culoarea castanei, care părea aproape aurie în lumina după-amiezii. William spuse agitat:

- Sheba este plină de viață, milady. Nu este un cal pe care vi l-aș recomanda. Poate calul acesta castrat din boxa următoare.

- Ca să nu mai spun că Sheba nu este de vânzare, interveni Montague. Vreau să o țin pentru împerecheat.

Iapa se lovi prietenește cu capul de umărul lui Gwynne și aproape o trânti pe spate. Râzând, ea îi mângâie gâtul strălucitor, apoi se întoarse spre Montague.

- Vă rog, mă lăsați cel puțin să o călăresc? Este cea mai frumoasă iapă pe care am văzut-o vreodată.

Montague ezită, dar apoi cedă în fața privirii calde a femeii.

- Foarte bine, spuse el cu glas aspru. O șa laterală pentru doamna. Dar, vă avertizez, Sheba este deseori o pacoste. S-ar putea să nu fie pe gustul dumneavoastră.

- Vom vedea. Vă mulțumesc mult.

Zâmbetul lui Gwynne era amețitor.

Când calul înșeuat fu adus în curte, Duncan însuși o ajută pe Gwynne să îl încalece. Îi era teamă că, dacă William avea ocazia să atingă obiectul pasiunii lui, era posibil ca sărmanul flăcău să nu-și mai revină niciodată.

În timp ce Gwynne își căută locul și își aranjă cu atenție fustele curgătoare, Montague stătu la capul iepei și ținu căpăstrul.

- Aveți grijă cu ea, o avertiză el.

Gwynne încuviință din cap, însă prudența nu părea necesară. Când proprietarul grajdului dădu drumul căpăstrului, Sheba merse prin curte la fel de liniștită precum un bătrân cal de căruță.

- Ce ușor merge, observă Gwynne. Putem călări până la zidul lui Hadrian, Duncan?

Duncan se avântă în șa.

- Este în regulă pentru tine, Montague? Este o plimbare suficient de lungă pentru ca noi să ne dăm seama de capriciile cailor.

- Acești cai nu au capricii, răspunse celălalt bărbat. Se călăresc lin ca mătasea. Încercați să vă întoarceți la timp pentru cină.

Duncan și Gwynne merseră liniștiți până ieșiră din curte, dar, imediat ce se depărtară de clădirile fermei, el îi spuse:

- Această potecă ne va duce sus la zid.

- Să vedem acum ce poate face Sheba!

Gwynne și iapa o luară din loc într-o flacăra de lumină aurie.

Mișcarea fustelor ei îi aminti de plimbarea din Richmond Park. Doamne, asta se întâmplase cu doar două săptămâni în urmă? Îi dădu bice lui Zeus, iar calul porni la galop, dornic să își consume excesul de energie.

Chiar înainte ca grajdurile să dispară din raza lor vizuală, Duncan se uită înapoi și văzu că William o urmărea din priviri pe Gwynne cu o admirație ostentativă. Acum putea urmări felul minunat în care călărea, precum și frumusețea ei.

Plimbarea până la zid le dădu timp să verifice ritmul cailor. La fel ca toți caii lui Montague, erau minunat antrenati și era o plăcere să îi călărești. Costau cât răscumpărarea unui rege, dar merita prețul pentru plusul de prestață pe care l-ar aduce la Dunrath.

Duncan se bucură de plimbare, conștient de faptul că neplăcerile aveau să înceapă să se adune odată ce ajungeau în Dunrath. Nori ce se mișcau rapid dansau pe cer, întrerupând razele soarelui de vară târzie. Duncan se întinse pentru a alunga un nor purtător de ploaie, protejând tăcut splendida pălărie de culoarea prunei a doamnei sale.

Când ajunseră la dealul de sub zid, Gwynne încetini pasul calului ei.

- Trebuie să o am pe Sheba, spuse ea cu fața îmbujorată de la plimbarea rapidă. Am avut o senzație ciudată de când am văzut-o - aproape ca și cum mințile ni s-ar

fi legat, iar eu am fost ea, văzându-mă și dorind să fiu cu mine. Crezi că Montague o va vinde?

- O va vinde dacă îi vei zâmbi din nou, prezise Duncan. Un zâmbet și o sumă fabuloasă de bani își vor atinge scopul. Și eu simt la fel în privința lui Zeus. Și imediat cum l-am văzut am știu că el e alesul. Îi este egal lui Thor întru totul.

- Atunci ți-l voi cumpăra pe Zeus ca dar de nuntă.

- Nu este nevoie să faci asta! spuse el uimit. Tu însăși ești cel mai mare cadou pe care orice bărbat l-ar putea dori. Și, în plus, Montague îți va cere o avere.

Sprâncenele ei se arcuiră.

- Poate că nu trebuie, dar vreau eu. Aranjamentele matrimoniale mi-au lăsat șansa de a-mi controla propriii bani, dragul meu. Nu am dreptul să cheltuiesc câțiva cu tine?

Nu putea nega logica ei.

- Foarte bine, accept plin de recunoștință. Mângâie din nou gâtul negru, strălucitor. Abia aștept să călărim spre Dunrath.

- La fel și eu.

Ajunseră la zidul construit din blocuri masive de piatră și care avea de două ori înălțimea unui bărbat înalt. Fără nici un cuvânt, își puseră caii să meargă încet pe poteca paralelă cu construcția antică, Duncan imaginându-și acele zile îndepărtate când scoțienii se ridicaseră împotriva celui mai mare imperiu pe care îl văzuse lumea și câștigaseră.

- Este chiar mai impunător decât m-aș fi așteptat, observă Gwynne. Dacă ne-am cățara în vârful zidului, am putea vedea Scoția?

- Nu, dar o zi de călărit ne va aduce în Ținuturile de Jos. Care nu sunt chiar atât de joase. Dunrath se întinde în apropiere de Highlands.

- Îmi va prinde bine. Cu cât merg mai spre nord, cu atât mă simt mai vie.

Și cu atât devenea mai frumoasă. Deși făcuseră dragoste cu o seară în urmă și în după-amiaza aceasta în trăsură, dorința lui pâlăia cu o insistență dureroasă.

Dacă nu ar fi fost așteptați înapoi la casă, ar fi tras-o de pe cal pentru a adăuga viață și râset la amintirile pe care le păstrau despre anticul zid de piatră. Dregându-și vocea, spuse:

- Ne întoarcem și pornim negocierea? Jumătate din distracție o reprezintă obținerea unui preț corect.

Ea zâmbi larg.

- Las pe seama ta această parte, lordul și stăpânul meu.

- Trebuie să exersezi să fii reținută, fetițo, o sfătui el. Nu ești convingătoare.

Râzând în hohote, ea începu să coboare dealul. El o urmă, gândindu-se că era cel mai norocos bărbat din Marea Britanie.

capitolul 13

Gwynne era bucuroasă că era încă vară, pentru că la Montague Hall trăgea curentul. Foarte tare. Iarna, pereții erau înghețați din cauza vântului nordic, dar în acest sezon un șal era suficient pentru a-i ține de cald. În timp ce intră în salon la brațul lui Duncan, remarcă:

- Presupun că a venit vremea să mă obișnuiesc cu curenți și cu camere reci. Câți locuitori din Dunrath mor de aprindere la plămâni în fiecare iarnă?

El chicoti.

- Noi, scoțienii, suntem destul de rezistenți. După o iarnă în Dunrath, abia dacă vei mai băga de seamă frigul. Vei fi o scoțiancă sănătoasă și viguroasă, net superioară fragilelor doamne saxone.

- Nu reușesc să înțeleg cum confortul îl poate face pe cineva să fie inferior, spuse ea aspru. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne fie frig, nu ne-ar fi dat focul și lâna.

Zâmbetul lui Duncan se lăți, dar ea văzu că tânărul William părea speriat, ca și cum soțul ei intenționa să o țină în condiții mizere. Tare înfocat mai era tânărul William.

Ea îi zâmbi flăcăului, acceptă un pahar de vin de Xeres de la un lacheu, apoi își îndreptă atenția spre Lady Montague, pe care nu o mai întâlnise până atunci. Femeia era voinică, o scoțiancă deloc frivolă, pe deplin capabilă să conducă o gospodărie plină de bărbați înnebuniți după cai.

- Am înțeles că l-ai vrăjit pe soțul meu să ți-o dea pe Sheba, zise ea și îi aruncă o privire afectuoasă. Dintotdeauna s-a lăsat prostit de femeile frumoase.

- De aceea m-am căsătorit cu tine, fata mea. Ai fost cea mai frumoasă fetișcană din țara de nord, spuse soțul ei cu o scăpărare în privire. Iar târgul pe care l-am încheiat cu Ballister ne dă nouă primul mânz al Shebei.

Duncan ridică paharul.

- Un târg bun este unul în care ambele părți sunt mulțumite. Fie ca toate târgurile noastre să fie așa!

Toată lumea bău cu voioșie în cinstea acestui lucru. Apoi intrigile politice își ițiră capul urât. William ridică paharul și spuse:

- Un toast pentru regele de peste apă!

Era un toast obișnuit în rândul iacobiților pentru Stuartii exilați, iar cuvintele tânărului provocară o tăcere instantanee. Duncan spuse pașnic:

- Cred că George este acum în Londra, nu în Hanovra, dar să fie sănătos regele oriunde s-ar găsi.

Bătrânii Montague ar fi fost fericiți să treacă mai departe, dar William spuse:

- Membrii Casei de Hanovra nu sunt regii noștri adevărați. Sunt germani inferiori și proști, nepotrivii să se așeze pe tronul britanic. Stuartii sunt conducătorii noștri legitimi.

- William..., interveni tatăl său, ca pentru a-l avertiza.

Ignorând avertismentul, William spuse sfidător:

- Scoția a fost tratată abominabil de către Casa de Hanovra. Cu siguranță nici un scoțian nu poate nega acest lucru.

Cuvintele lui William veneau ca o trădare de țară, iar expresiile încordate de pe chipurile părinților lui arătau

că știau asta. Dorind să schimbe subiectul, Gwynne își întrebă gazda:

- Familia Montague a crescut dintotdeauna cai de rasă sau dumneavoastră sunteți primul?

Ignorând încercarea ei firavă de a distrage atenția, William îi spuse lui Duncan:

- Să îl vezi pe prinț înseamnă să recunoști adevărata familie regală. Va veni ziua când întreaga Marea Britanie îl va recunoaște.

Neliniștită, Gwynne înțelese că această conversație nu era doar despre politică, ci și despre ea. William voia să o impresioneze și să îl umilească pe Duncan. Prostul!

- Familia Stuart a avut șansa ei, spuse Duncan sec. Dacă James al II-lea ar fi condus ca un bărbat rațional și nu s-ar fi convertit la catolicism, și-ar fi păstrat tronul, dar a fost un prost, iar urmașii lui s-au dovedit la fel de necugetați. Probabil că James Francis ar fi putut lua tronul când a murit regina Anne dacă s-ar fi mișcat mai repede și ar fi trecut la protestantism, dar a lăsat această șansă să i se scurgă printre degete, și acum a trecut vremea. Chiar dacă Charles Edward este hotărât, nu are suficient sprijin să răstoarne guvernul.

- Din nefericire, are sprijinul pentru a cauza multe morți, spuse Lady Montague, încruntându-se. Haideți să nu mai vorbim despre asta. E timpul să luăm cina.

Neclintit, William se răsti la Duncan:

- Trebuie doar ca prințul Charles să pună piciorul în Anglia, și iacobii se vor ridica de pretutindeni pentru a-l sprijini, așa cum fac și în Scoția. Câți bărbați se vor alia regelui de Hanovra când trupele lui vor începe să piardă bătălii?

- Când vei fi mai matur, vei înțelege că determinarea nu este o trăsătură bună pentru un rege, spuse Duncan cu o răceală letală. Cel puțin nu alături de credința că sângele regal îți dă dreptul divin de a face orice vrei, chiar dacă este al naibii de prostesc. Un monarh plictisitor care își întreține amantele și își petrece cea mai parte a timpului pe continent e posibil să nu fie prea interesant, dar e un conducător mai sigur.

Ochii lui William scânteiară de furie, dar, înainte să poată oferi o nouă replică, tatăl lui răbufni:

- Dacă mai spui un cuvânt pe tema iacobinilor, te voi trimite în camera ta, tinere! Acum, să mâncăm.

Îi oferi brațul lui Gwynne.

Gwynne se înfioră în sinea ei când văzu că fața lui William deveni roșie. Voise să o impresioneze, și, în schimb, fusese tratat ca un copil. Ea îi oferi rapid un zâmbet plin de înțelegere. El păru puțin mai ușurat și își înclină capul înainte să se întoarcă pe călcăie și să plece tanțoș din încăpere, cu spatele drept ca lumânarea.

Gândindu-se că cina avea să fie mai relaxată fără prezența tânărului instigator, Gwynne își însoți gazda în sala de mese.

- Nu e decât un băietan, Lady Ballister, spuse Lord Montague cu o expresie de neliniște. Cuvintele lui nu trebuie luate prea în serios.

Grija lui era de înțeles. William era tânăr, dar totodată suficient de în vârstă pentru a fi executat pentru trădare și pentru a conduce întreaga familie la dezastru. Cu o revoltă în Scoția, autoritățile engleze nu ar fi prea indulgente.

Gwynne spuse pe un ton dătător de încredere:

- E un lucru obișnuit ca tinerii să aibă o atitudine romantică în legătură cu cauzele pierdute. Nu există nici un motiv ca noi să discutăm despre acest lucru în altă parte.

Expresia lui Montague se însenină.

- Am știut că sunteți o femeie cu judecată.

- Nu susțin politica, dar, ca toate femeile, nu am nevoie de război.

Lordul oftă.

- Când eram de vârsta lui William, consideram războiul un demers măreț și nobil. Luptă pentru dreptate! Arată-ți curajul! Acum știu mai bine.

- Vă este teamă că va fugi și se va alătura Tânărului Pretendent? întrebă ea încet.

Figura lui îndurerată reprezintă un răspuns sugestiv. Ea îi sugeră:

- Spuneți-i că vreți să cumpărați animale noi pentru reproducere și trimiteți-l undeva în India, în America sau în alt loc îndepărtat, unde poate avea aventuri ce nu implică un război civil.

O rază de interes apăru în ochii lui. Când îi trase scaunul, îi spuse:

- Este un sfat bun, Lady Ballister. Poate că exact asta voi face. Vă mulțumesc.

Zâmbetul lui era aproape îngrijorător de călduros, dar bărbatul se îndepărtă spre capul masei fără a mai spune ceva.

Având în vedere tensiunea creată de declarațiile politice ale lui William, cina decurse chiar bine. În afară de Gwynne, Duncan și cei doi soți Montague, la cină mai participară alți șase membri ai gospodăriei, printre care fiul și moștenitorul lor, George, și soția sa.

Obosită din cauza zilei lungi, Gwynne fu fericită când Lady Montague se ridică și le conduse de acolo pe femei, pentru ca domniile să poată discuta liber. Gwynne se întrebă dacă bărbații aveau să se aventureze din nou în politică sau urmau a rămâne la subiecte mai sigure, precum caii.

Ea sporovăi cu doamnele doar atât cât să nu fie considerată nepoliticoasă, după care se retrase în dormitorul lor. După ce se schimbă în cămașa de noapte și își împleti părul, trase draperiile de la ferestre și se duse la culcare, întrebându-se cât timp avea să treacă până să i se alătore și Duncan. Ei bine, dacă adormea, el putea foarte bine să o trezească...

Mâna de pe umărul ei o aduse pe Gwynne într-o stare de vigilență somnoroasă. Ea zâmbi, întunericul făcând-o perfect conștientă că dorința plutea în aer, alături de un miros distinct de alcool.

- Vino în pat, dragul meu.

Se întinse spre Duncan și atinse o față care nu îi era cunoscută. Trezindu-se deplin, întrebă:

- Cine e aici?

- Shhhh... Șoapta era insistentă. Am venit să te salvăm.

- William? Neîncrezătoare, se ridică în pat, adunând cuverturile spre ea. Lumina slabă de la fereastră arăta forma robustă a fiului celui mai mic al gazdei și a unui tânăr mai masiv, îmbrăcat precum un servitor. A luat foc casa?

- Nu, nu, te voi salva de acel liberal nerușinat. Vino cu Jemmie și cu mine, milady. Deschise geamul unui felinar pentru a face mai multă lumină. După ce înmână felinarul servitorului său, dădu la o parte cuverturile și o trase pe Gwynne în picioare. Trebuie să ne grăbim înainte să fim descoperiți.

Ea simți podeaua rece sub picioarele goale, dar abia dacă băgă asta în seamă din cauza modului consternant în care cei doi tineri se uitau la ea. În cămașa ei de noapte din satin, reprezenta o priveliște potrivită doar pentru ochii soțului său. Roșind furioasă, apucă de pe un scaun halatul lui Duncan și îl înfășură în jurul ei.

Simțindu-se mai puțin expusă, spuse pe cel mai potrivit ton de contesă:

- Cum îndrăzniți să intrați în dormitorul meu? Nu am habar ce credeți că faceți, dar greșiți amarnic. Ieșiți din camera mea în această clipă și mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic.

William clătină din cap. Ochii îi erau luminoși de la un amestec de băutură și nesăbuintă.

- Nu pot să îl las să te aibă. Ești o fată curajoasă dacă pretinzi că totul este bine, dar l-am auzit că a fost grosolan cu tine. Te-am văzut zâmbindu-mi, de parcă implorai să fii salvată.

Dumnezeule mare, probabil că în sinea lui de bărbat imatur a interpretat zâmbetele ei de compasiune ca un semn de interes!

- Ai înțeles totul greșit. Mă consider binecuvântată că îl am pe Ballister ca soț și nu am nevoie să fiu salvată. Iși strânse mai tare halatul în jurul ei. Acum, *plecați!*

Fața lui William se înăsprî.

- Un liberal foarte fricos care își trădează propriul popor nu te merită! Când prințul va cuceri Marea Britanie, vor fi onoruri și bogății pentru cei care l-au sprijinit, și te voi îngriji precum regina care ești. Viața noastră va fi o aventură glorioasă.

Când ea încercă să se îndepărteze, William o prinse brusc în brațele lui și dădu să o sărute. Ea reuși să își întoarcă totuși capul suficient de repede încât gura lui atinse obrazul ei, nu buzele. Revoltată, se eliberă, dar se împiedică de tivul halatului. Căzu rău, lovindu-se cu tâmpla de piciorul dur al patului.

În timp ce zăcea năucită pe podea, un accent rural nordic exclamă cu oroare:

- Dumnezeu, prietene, ai omorât-o!

Niște mâini înnebunite o întoarseră pe partea cealaltă și cercetară zona zvâcnindă a capului ei. Putea să vadă și să audă, dar nu putea să se miște.

- Nu, este doar buimacă, spuse William ușurat. Va fi bine.

O înveli repede în pături și o cără afară pe coridorul întunecat.

- Nu-ți face griji, milady, fredonă el. Voi avea grijă de tine.

Imobilizată de pături și de lovitura la cap, ea nici măcar nu putu să se împotrivească tinerilor nătângi care o răpeau. Cu toată concentrarea pe care o putu aduna, îi transmise un strigăt de ajutor soțului ei și se rugă să fie îndeajuns de Protectoare încât acesta să ajungă la el.

Lui Duncan îi făcea plăcere discuția cu Lord Montague și cu ceilalți bărbați ai gospodăriei. Erau oameni raționali, la fel de alarmați de posibilitatea unui război civil pe cât era și el. Poate că această revoltă urma a se stinge repede, înainte ca prea multe vieți să fie nimicite.

Vinul de Porto trecu din nou pe la toți mesenii, când, deodată, simți o zvâcnitură ascuțită în minte. Gwynne? Obișnuit să-și mascheze puterea, sfârși ceea ce începuse să spună înainte de a analiza ceea ce simțise. Avea

ea oare un coșmar? Probabil oboseala o făcuse să se bage mai repede în pat. Sau era împreună cu celelalte doamne și se iscase o ceartă?

Gândindu-se că nu putea fi nimic serios, continuă conversația serii, dar îl rodea neliniștea. Într-un final, blestemându-se fiindcă se comporta ca un soț îngrijorat, se ridică.

- Fiind căsătorit de mai puțin de două săptămâni, cred că voi merge să-mi caut mireasa.

George Montague, moștenitorul, se ridică și înalță paharul.

- Pentru cea mai atrăgătoare doamnă din Scoția!

- Cea mai minunată femeie din Europa!

- Afrodita renăscută!

- Cea mai frumoasă femeie din întreaga creștinătate!

Fiecare bărbat prezent sări în picioare și ridică paharul, contribuind la discurs. Duncan îi privi uimit. Evident că el credea că Gwynne era cea mai frumoasă femeie din lume, dar era soția lui. Aceste ovații fervente din partea unor domni respectabili, dintre care mulți aveau la rândul lor soții atrăgătoare, era de-a dreptul înfricoșătoare.

După ce acceptă toastul, se îndreptă spre salonul unde doamnele își serveau ceaiul. Intră și se uită prin cameră, simțind nevoia să o vadă.

- Soția dumitale s-a retras devreme, spuse Lady Montague. Nu trebuie să te grăbești - se va bucura de prezența ta oricând i te vei alătura.

Reuși să zâmbească la remarca glumeață, dar neliniștea lui crescuse și se simți iritat că pierduse timp cu discuții banale. Imediat ce manierele îi permisese, se retrase și urcă iute câte trei scări deodată. Cu siguranță că, atunci când simțise acea împunsătură, ea tocmai avusese un coșmar...

Intră grăbit în cameră, ținând lumânarea sus, și văzu că patul era gol, iar cearșafurile, mototolite. Păturile lipseau. Instinctiv, atinse o porțiune din piciorul patului și știu că Gwynne se lovise chiar acolo. În mîntea

lui se formă imaginea lui Gwynne răpită de tânărul acela idiot.

Pentru o clipă, frica și vina îl paralizară. Știusese că ceva nu era în regulă, și, din cauza lipsei sale de acțiune, Gwynne fusese pusă în pericol. Era soția lui, iar el nu reușise să o protejeze.

Va avea timp să se învinovățească mai târziu. Acum trebuia să se străduiască să o găsească. Coborî în grabă în salon și izbucni:

- Blestematul tău de fiu mi-a răpit soția, îi spuse el cu duritate gazdei sale. Unde ar putea să o ducă?

Toată lumea se uita la el cu uimire.

- Este imposibil! exclamă Montague. Probabil că doamna ta a decis să facă o plimbare târzie, poate este la bucătărie sau la bibliotecă.

- Dormitorul a fost răscolit și lipsesc păturile. Mergeți să vedeți!

Grupul porni în grabă pe scări în sus și văzu doada mută a camerei răscolite. Lady Montague își apăsă mâna peste gură, cu frica întipărită în ochi.

- Trebuie să fie o altă explicație, spuse Lord Montague de parcă încerca să se convingă pe sine. William nu este atât de imprudent încât să ia cu forța soția unui alt bărbat. Poate... poate că nu a fost silită. Sau poate că au intrat niște hoți...

- Dacă fiul vostru este nevinovat, aduceți-l, mârâi Duncan. Odată ce vă veți convinge că a comis această nelegiuire, mă veți ajuta sau va trebui să merg singur după ea?

Montague îl trimise pe fiul său cel mare să verifice, în timp ce Duncan se plimba dintr-o parte a camerei în alta, nervos pentru timpul care se pierdea. Încercă să o contacteze pe Gwynne pentru a se asigura că era bine, dar era prea supărat pentru a reuși o citire clară. Era în viață, de atâta era sigur, și probabil nu era rănită serios, dar, în afară de asta, nu putea fi sigur de nimic.

După câteva minute care părură ore întregi, George se întoarse să raporteze:

- Atât William, cât și Jemmie lipsesc și se pare că William a împachetat câte ceva în grabă. Lipsesc trei cai, inclusiv cel al lui William.

Lady Montague își apăsă o mână în dreptul inimii.

- Băiatul ăla nătâng, nătâng. Vă rog, Lord Ballister...

Vocea ei se stinse într-un mod dureros.

Frica ei îl ajută pe Duncan să își controleze mânia.

- Nu voi încerca să îl omor, deși o merită pe deplin.

Aveți vreo idee unde ar putea să o ducă?

- Există mai multe colibe sus pe deal, spuse George.

Pentru că lumina lunii e scăzută și călăritul ar fi dificil, poate a dus-o la una dintre ele și așteaptă lumina zilei.

- Arătați-mi o hartă.

Îi fu oferită una în biroul lui Montague. În timp ce George îi indică locația colibelor, Duncan își liniști mintea pentru a simți unde putea fi Gwynne. „Acolo.“ Își înfipse degetul arătător pe hartă.

- O duce la aceasta. Sunt sigur.

Familia Montague se holbă la el. Inventând o explicație care să-i justifice certitudinea, Duncan spuse:

- Presupun că vrea să li se alăture rebelilor. Dacă așa e, coliba e în drumul lui. Montague, îmi poți împrumuta câțiva dintre oamenii tăi?

Cu chipul cenușiu, gazda lui dădu aprobator din cap.

- Voi trimite doi la fiecare colibă. Eu și George te vom însoți.

Duncan se întrebă dacă putea avea încredere ca ei să se ocupe de tânăra lor rudă nelegiuată și decise că, în numele onoarei, putea. Deși aveau să încerce, de asemenea, să protejeze băiatul de furia lui Duncan.

- Atunci vom pleca, spuse el încruntat. Și dacă i-a atins fie și doar un fir de păr...

Se întrerupse. În calitate de Protector, nu ar trebui să aibă gânduri ucigașe. Dar dacă William o rănisese pe Gwynne, Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui nechibzuit.

capitolul 14

Gwynne se trezi amețită. Voci bărbătești ce vorbeau pe tonuri joase și grăbite îi redeşteptară amintirile răpirii ei, așa că își ținu ochii închiși pentru a-și evalua situația. Aerul era răcoros și cețos, iar ea era întinsă

pe o suprafață dură. Pământ bătătorit acoperit cu o pătură împăturită, bănuie ea.

Deschise puțin ochii și văzu că era într-o colibă primitivă, cu pereți de piatră și podea de pământ. Un foc mic ardea în mijlocul camerei. Cea mai mare parte a fumului se unduia printr-o gaură a tavanului, dar rămânea suficient cât să-i înțepe ochii și să-i irite plămânii.

William și servitorul lui stăteau pe pământul tare, de cealaltă parte a focului. Probabil își reveneau din beție, pentru că Jemie spuse insistent:

- Trebuie să o ducem înapoi, prietene, înainte să i se remarce lipsa. Ballister ne va vâna și ne va castra pentru asta.

- Nu! William se uita peste foc la captiva lui, iar vocea îi era pe atât de neînduplecată pe cât îi era chipul de aspru. Este a mea! Soțul ei este o brută ordinară care nu o merită. Mi-a zâmbit din străfundul sufletului. Mă dorește la fel cum o doresc și eu. Odată ce ne vom alătura prințului și armatei lui, vom fi în siguranță. Cu ceva noroc, Ballister va muri în luptă, și o pot lua să-mi fie soție legitimă până la sfârșitul anului.

Gwynne se întrebă cât de mult avea să-i ia lui William să decidă că ar fi mai eficient să-l ucidă el însuși pe Duncan decât să sperie că acesta va deveni o victimă a războiului. Când îl văzuse prima oară pe băiat, i se păruse mai degrabă draguț și cinstit, și încă simțea asta, în ciuda obsesiei ciudate pe care o dezvoltase pentru ea. Cum de putuse interpreta cele două zâmbete pe care i le oferise ca o invitație de a fugi împreună?

Indiferent de explicații, acum era un potențial pericol. Dacă se putuse convinge singur că un zâmbet prietenos însemna o manifestare a dorinței, cât avea să-i ia oare să decidă că Gwynne tânjea după îmbrățișările lui? Se înfioră la acest gând. Cu Duncan descoperise bucuria patului conjugal, iar gândul că trupul ei ar putea fi invadat de un alt bărbat i se părea dezgustător.

Știa fără îndoială că Duncan urma să vină după ea, dar cât timp avea să-i ia? Nu mult, presupuse ea - un magician

puternic ar trebui să își găsească cu ușurință soția dispărută. Poate că, dacă se prefăcea în continuare adormită, Duncan ar putea ajunge înainte ca situația să devină neplăcută.

Prea târziu. Chiar când își închise ochii la loc, Jemie spuse:

- Cred că este trează.

William se ridică, cât pe ce să dea cu capul de tavan, și veni pe lângă foc.

- Cum te simți, milady? Nu am vrut să fii rănită.

Gwynne luă decizia bruscă de a se purta cu aroganța pe care o învățase de la clasele de sus ale societății englezești. Trebuia să îl convingă că este inabordabilă.

Se ridică în șezut și se înveli, cu o atitudine demnă, în halatul lui Duncan.

- Sunt profund dezamăgită, spuse ea glacial. Cum îndrăznești să mă răpești de sub acoperișul tatălui tău?! Îți dezonozezi familia.

William se îmbujoră.

- Nam avut de ales. A trebuit să te salvez de acel om.

- Bineînțeles că ai avut de ales! Iar „acel om“ este soțul meu. Nu trebuie să fii salvată de el. Își miși ochii și-l privi cu mânie. Eu și Ballister am fost uniți în ochii oamenilor și ai lui Dumnezeu. Nu e treaba ta să ne separi.

Fu zguduit de vehemența ei.

- Poate că nu este, milady. Mâna lui William atinse pumnalul pe care îl avea asupra sa. Dar nu voi renunța la tine.

Era perfect conștientă de cât de mare era el și de cât de schimbătoare îi era starea. Oare Jemie avea să încerce să prevină violența împotriva ei sau urma să i se alăture lui William? Nu voia să afle.

- Du-mă înapoi la soțul meu acum. Nu am nici un interes pentru prințul tău prețios, cum nu am nici pentru tine.

Chipul lui William se schimbă.

- Odată ce îl vei cunoaște pe prințul Charles, vei trece de partea lui. Este atât de grandios, și totuși atât

de binevoitor. Nu ca regele acela hanoverian nepolitic și răutăcios care stă îmbufnat în Londra. Se aplecă și îi luă mâinile, săltând-o în picioare. În curând îmi vei fi recunoscătoare pentru că te-am dus spre o viață nouă și glorioasă.

Gwynne încercă fără succes să își smucească mâinile ca să și le elibereze.

- Sunt fericită cu viața pe care o am!

- Atunci te voi face să te răzgândești. Se uită la chipul ei, tânjind. Ești atât de frumoasă! Atât de irezistibil de frumoasă...

Gura lui se năpusti asupra gurii ei cu o dorință flămândă.

Gwynne icni, luptându-se cu el, fără a fi capabilă să se retragă, căci era lipită cu spatele de perete. „Duncan...!”

Ușa se trânti de perete, iar soțul ei intră brusc în colibă, precum o furtună cu tunete, cu Lord Montague în spatele său, iar George Montague, un pas mai în spate. Mantia neagră a lui Duncan se umflă impresionant, în timp ce camera se umplu de puterea lui. Era întunecat și impunător, deopotrivă splendid și înfricoșător, dar privirea liniștitoare pe care i-o oferi era plină de tandrețe. Niciodată în viața ei nu mai fusese atât de fericită să vadă pe cineva.

Traversând coliba din trei pași, tună:

- Naiba să te ia, băiete! Ar trebui să te omor pe loc!

William își mișcă repede capul dintr-o parte în alta, în timp ce Jemmie fugi spre colțul cel mai îndepărtat al colibei.

- Îi e mai bine să fie amanta mea decât soția ta, Ballister, zbiră William, dar voca îi tremura.

- Ești un tânăr prost și naiv care ar merita să i se gătească ficatul și bojocii în tocană, urlă Duncan în timp ce îl împinse pe William de lângă Gwynne. Dar, de dragul părinților tăi, am să te cruț.

- Mă consideri un adversar slab? Am să-ți arăt eu ție!

Umilit, William își smulse pumnalul și se năpusti asupra călăului său.

Duncan se feri de atacul lui, dar coliba mică îi limită mișcările, iar lama îi pătrunse în antebrațul stâng. Deși se făcu cenușiu la față, îi prinse pe William de braț și îl răsuci cu sălbăticie, izbindu-l pe tânăr de un zid de piatră. În timp ce Lord Montague își ținu răsufierea din cauza fricii, George înșfăcă pumnalul fratelui său mai mic, apoi îi prinse mâinile la spate pentru a preveni noi atacuri. Gwynne presupuse că el spera ca dezarmarea lui William să-l împiedice pe Duncan să comită o crimă.

Duncan însă nu mai era interesat de William. Se întoarse spre Gwynne, iar ea se aruncă în brațele lui cu o ușurare ameteitoare.

- Slavă Domnului că ai venit, spuse ea epuizată.

- Ți-a făcut rău, fetițo?

Ea clătină din cap.

- Când a venit să mă răpească, am alunecat și m-am lovit de pat, dar a fost un accident. Nu... nu a avut timp pentru a face mai mult.

El o strânse și mai tare în brațe. Îi luă o clipă până își dădu seama că era pe punctul să se prăbușească.

- Ești rănit.

Vocea lui scăzu până deveni aproape de neauzit.

- Pumnalul... fier.

Aproape uitase de sensibilitatea magicianului vremii față de fier, pentru că nu discutaseră încă subiectul de când se căsătoriseră. Totuși, privind în urmă, își aminti de cele câteva împrejurări în care el evitase fierul. Faptul că un obiect de fier în străpunsese carnea trebuie să fi fost dureros și istovitor, chiar dacă rana nu era serioasă. Și poate că și o rană ușoară era periculoasă pentru el - nu dăduse niciodată peste o asemenea chestiune în studiile ei.

Îl întoarse, îl sprijini de perete și îi examină rana. Deși rana sângera abundent, părea superficială și nu ar trebui să creeze probleme decât dacă fierul îl otrăvea în vreun fel.

- Trebuie să dai deoparte mantia și haina ca să îți pot lega rana până ajungem la castel.

Abia răsufliând, el spuse:

- Pune mâna peste rană și apăsă tare pe ea. Va anula efectul fierului.

Ea se temea că ar putea să îl rănească, dar totuși făcu întocmai ce-i ceruse, apăsând tare pe carnea rănită. La început, sângele se strecură printre degetele ei, dar apoi culoare începu să revină pe chipul lui.

- Este o rană serioasă? întrebă Lord Montague îngrijorat.

- Nu, răspuse chiar Duncan. Gwynne are grijă de ea. Privi la William, ale cărui mâini erau acum legate la spate. Băiatul se holba la podeaua de pământ, iar expresia lui îi trăda deopotrivă frica și furia apăsătoare. Cu cât îl trimiți mai repede pe flăcău în colonii, cu atât mai bine. Nu îl vreau la o distanță mai mică de o mie de kilometri de soția mea.

- Nu vei depune plângere? întrebă Lord Montague ușurat.

Duncan clătină din cap.

- De dragul tău și al familie tale și pentru că Gwynne nu este rănită, nu o voi face. O lumină ciudată îi apărui în privire. Înțeleg de ce ar deveni cineva fermecat de mireasa mea, dar ține-l pe William departe de Marea Britanie până învață că un bărbat adevărat nu acționează lăsându-se pradă impulsurilor.

- Va fi cum îmi ceri tu. Lord Montague își înclină capul spre Gwynne. Dacă sunteți de acord, Lady Ballister.

- Sunt de acord.

Gwynne nu voia ca băiatul să moară, dar spera să nu îl mai vadă niciodată.

Efectele apăsării ei începeau să se vadă, așa că legă cu mâini tremurânde brațul soțului ei cu o eșarfă lungă, pe care George i-a oferise în tăcere. Sângerarea aproape că se oprise, iar chipul lui își recăpătase culoarea, dar trebuia să vorbească mai târziu cu el despre reacția la fier. În calitate de soție a lui, trebuia să știe la ce să se aștepte.

Montague se întoarse spre servitorul fiului său, care încerca din răspuțeri să pară că e parte din zid.

- Cu Jemmie ce facem?

- El nu m-a rănit, zise Gwynne. Nu părea prea fericit să fie amestecat în răpire, dar nu voia să fie neloial stăpânului său.

Jemmie îi aruncă o privire recunoscătoare, iar Montague aprobă din cap și se întoarse. Cu ceva noroc, servitorul nu avea să fie trimis în colonii cu William. George își ridică fratele în picioare.

- E timpul să mergem acasă.

Duncan îi puse mantia pe umeri lui Gwynne și o conduse afară din colibă. Ea evită să se uite la tânărul care o răpise. Se întrebă cu amărăciune dacă avea să mai îndrăznească vreodată să se arate prietenoasă cu străinii.

Duncan și Gwynne abia dacă vorbiră pe drumul de întoarcere spre castel, dar el o supraveghea cu atenție. Umflătura de la tâmpla ei, unde se lovise de piciorul patului, avea o culoare îngrijorătoare, dar călărea cu capul sus și cu spatele drept. Cu mantia lui unduindu-se în aerul nopții, arăta ca o prințesă războinică revenind din luptă.

Soarele de vară răsărea devreme în ținuturile acestea nordice, și, când în sfârșit ajunseră în dormitorul lor, cerul era deja luminat în est. Patul fusese aranjat din nou cu pături curate, și Lady Montague trimisese servitoarea cu o tavă de ceai fierbinte și cu mâncare. Probabil era recunoscătoare să își vadă fiul cel mic neatins.

După ce servitoarea plecă, Gwynne aruncă mantia pe un scaun, apoi atinse obosită piciorul patului în locul unde se lovise cu capul.

- Și când te gândești că aseară nu voiam decât câteva ore de somn. În schimb, m-am ales cu o aventură.

El își strânse brațele în jurul ei și își odihni fruntea pe a ei.

- Aventurile sunt supraapreciate. Aș prefera oricând un somn bun.

Își împreună mâinile în jurul lui.

- Slavă Domnului că m-ai găsit atât de repede. Dacă ai fi ajuns numai cu câteva minute mai târziu...

Se cutremură. O îmbrățișă și el, urând ideea că dezastul fusese la un pas de-a se petrece.

- Vrei niște ceai? Oricât tânjesc după patul nostru, trebuie să vorbim.

- De acord.

Gwynne turnă câte o ceașcă de ceai pentru fiecare, iar aburul se ridică în aerul răcoros al dimineții. Chiar și cu părul încălzit și îmbrăcată în halatul lui fără formă, i se părea dureros de frumoasă.

După ce îi înmână ceaiul, luă un scaun și ținu ceașca în căușul palmelor.

- Reacția ta la fier a fost înfricoșătoare. Ai fost în... în pericol de moarte?

Duncan se cufundă în scaunul din partea opusă.

- Riscul de a muri de sabie nu e mai mare în cazul meu decât în cazul oricărui alt bărbat, dar atingerea fierului mă slăbește. Nu numai că îmi blochează puterea, dar îmi reduce forța fizică, chiar dacă rana este minoră, cum a fost aceasta.

Ea încuviință din cap gânditoare.

- Nu e de mirare că ai fost atât de atent să ții fierul la distanță și nu ai vrut să vorbești despre sensibilitatea ta. Nu se face ca dușmanii tăi să îți cunoască slăbiciunea.

Duncan se încruntă, încuviințând.

- Pericolul adevărat este că, într-o situație ca noaptea trecută, fierul m-ar face incapabil să mă apăr - sau să te apăr pe tine.

Gwynne luă o înghițitură din ceaiul ce se răcea.

- Ți-am simțit puterea amenințătoare când ai intrat în colibă. Ai folosit vreo vrajă pentru a-l controla pe William?

- Eram atât de furios, încât, dacă aș fi folosit o vrajă direct împotriva lui, probabil aș fi comis o crimă. În schimb, am folosit o vrajă ca el și servitorul său să nu fie tentați să lupte. A funcționat la Jemie, dar William era prea obsedat de tine pentru a putea fi controlat în întregime. Oftă. În ciuda nelegiuirii sale, să îl omor ar fi fost greșit, căci nu este pe de-a-ntregul vinovat de ceea ce s-a întâmplat.

Gwynne se îndreptă, cu o privire revoltată.

- Crezi că eu l-am încurajat pe băiatul ăla prostu?

Era suficientă lumină să îi poată vedea conturul pur al siluetei ei în fața ferestrei.

- Nu în mod intenționat. Nu te-ai putut abține.

- Sunt chiar așa dornică să flirtez? întrebă ea neliniștită. Nu aș fi crezut asta.

- Te-ai purtat cu o cuviință desăvârșită. Zâmbi fără pic de amuzament. Sunt un prost că nu mi-am dat seama mai devreme de ceea ce se întâmpla. Toate semnele erau acolo. De fapt, de la început am simțit că aveai rezerve neexploatare de putere, dar ai fost atât de sigură că nu ai nici o abilitate magică, încât mi-am ignorat instinctele.

Ea se încruntă.

- Nu am nici o putere, în afara unei firave intuiții și a unor momente rare de previziune. Nu mai multe decât orice muritor.

- Ba dimpotrivă, dulceață. Cu o curiozitate epuizantă, se gândi la complicațiile care îi așteptau. Ești o vrăjitoare. De aceea nu ți-a putut rezista William.

capitolul 15

Gwynne rămase cu gura căscată.

- Crezi că sunt o vrăjitoare care poate să-i scoată din minți pe bărbați? Am avut câțiva admiratori, dar Lady Bethany are mai mulți, și e cu cincizeci de ani mai bătrână ca mine.

- În Lady Beth există mai mult decât un strop de vrăjitorie, fu de acord Duncan. Dar, în această zonă a puterii, nu e nimic în comparație cu tine. Sigur ai studiat vrăjitoarele. Care este cel mai frapant aspect al puterii lor?

Se gândi la ceea ce citise în legătură cu acest subiect.

- O fărâmă de vrăjitorie e un lucru comun printre femeile Protectoare, dar vrăjitoarele adevărate sunt foarte rare - apare doar una la o generație sau două. Puterea

lor e latentă cât timp sunt fecioare. E trezită doar după ce se culcă prima dată cu un bărbat.

Acestea erau informațiile, dar Gwynne nu putea să le pună în legătură cu ea însăși. Banala Gwyneth Owens să fie o vrăjitoare? Era absurd!

Privirea lui Duncan deveni distantă, iar ea își dădu seama că el o studia nu ca un soț, ci ca un magician.

- Am simțit în tine o mare pasiune încă de la prima noastră întâlnire, și, chiar și așa, am fost uimit să văd cât de senzuală și de irezistibilă este mireasa pe care mi-am luat-o. Începând cu noaptea nunții noastre, puterea ta s-a aprins. Îi fascinezi pe toți bărbații care te văd.

- Nu că n-aș fi observat asta, spuse ea cu asprime.

- Ne-am căsătorit de curând și am pornit la drum, așa că lucrul acesta nu este evident. Dar am văzut felul în care se uită bărbații la tine de fiecare dată când se oprește trăsura noastră. Când beau vin de Porto aseară, fiecare bărbat de la masă a ținut un toast înflăcărat în cinstea frumuseții și a senzualității tale. El zâmbi ironic. A fost al naibii de neliniștitor. Atunci am bănuit pentru prima oară ce ești. Mi-am dat seama de adevăr când te-a răpit William. El doar posedă combinația potrivită de tinerețe, pasiune și nehibzuintă pentru a se convinge singur că aveai nevoie să fii salvată de mine.

- Cum face din mine o vrăjitoare nerozia lui tinerească? întrebă ea, exasperată. Mă bucur că soțul meu mă găsește atrăgătoare, dar cred că pur și simplu îți imaginezi că alți bărbați mă admiră mai mult decât o fac în realitate.

- E adevărat că William e tânăr, dar nu a mai făcut niciodată ceva atât de prostesc. A fost nevoie de putere vrăjitorească pentru a-l face să-și piardă mințile. Dar există și alte dovezi, dacă nu ești convinsă. Se frecă la bandajul nou pe care Lady Montague i-l aplicase. Când puterea unei vrăjitoare se trezește, nu se reduce la capacitatea de a fermeca bărbații. Când ne-am apropiat de colibă, strigătele tale mentale de ajutor aveau atât de multă putere în spatele lor, încât mi-au biciuit mintea asemenea strigătelor de vânătoare ale vulturilor.

Al naibii de neliniștitor. Pun pariu că ai simțit și alte manifestări de putere de când ne-am căsătorit.

Ea făcu ochii mari în timp ce se gândi la trecutul recent.

- Ai dreptate, vigilența mea a crescut în multe feluri. Îți simt puterea mai pregnant și... știi mai multe despre oamenii din jurul meu. Nu am remarcat asta întrucât căsătoria a schimbat atât de multe lucruri în viața mea.

- Schimbările de-abia au început. Duncan puse deoparte ceașca sa goală de ceai, apoi se ridică și își dădu jos haina și vesta, degetele lui obosite de-abia dibuind nasturii. Cred că voia avea o călătorie nebună. Mă simt de parcă aș fi invitat o pisică de casă în salonul meu, și ea s-a transformat într-o tigroaică.

Gwynne... o tigroaică? Ei chiar îi plăcu ideea.

- Chiar am puteri? Ce grozav!

Își dădu capul pe spate și râse cu o încântare pură, năucitoare. Nu era un om de rând fără putere. Avea puteri magice!

- Grozav, dar și primejdios, spuse el cu blândețe. Puterea vrăjitoarească este o sabie cu două tășuri. Ai putere asupra bărbaților, dar, dacă nu înveți să o controlezi, riști să-i înnebunești de poftă trupească și devii o victimă, așa cum s-a întâmplat cu William.

Cuvintele lui îi domoliră exuberanța.

- Risc să fiu răpită din nou? Se gândi la forța tânărului și la cât de ușor i-ar fi fost să o supună în vâltoarea obsesiei lui. Ce gând îngrozitor!

- E un pericol cât se poate de real. Sau poate un bărbat chipeș și fermecător te-ar putea seduce mai degrabă decât să te fure împotriva voinței tale.

El vorbea cu relaxare, dar ea recunoscuse în vorbele lui exprimarea unei temeri reale. Cât de ciudat era faptul că omul care stăpânea furtunile putea să fie atât de nesigur în privința propriei lui puteri de a cuceri inima unei femei.

- Arhivele sunt foarte clare: să fii vrăjitoare nu înseamnă să-ți fugă ochii după alții, spuse ea cu fermitate.

Tu ești soțul meu. Cum aș putea să vreau un alt bărbat?

Ea privi fascinată cum neliniștea lui nerostită dispăru. Nu, de fapt nu privise, ci mai degrabă simțise schimbarea lui emoțională. Avusese dintotdeauna o oarecare capacitate de a simți emoțiile - cele mai multe dintre femei o aveau. Acum, această abilitate era mult mai pregnantă.

El își trecu o mână obosită prin părul brunet.

- Cum nu am mai cunoscut până acum o vrăjitoare, știu foarte puține lucruri despre ele. Ce îți spun cărțile despre acest fel de putere?

- Nu am studiat subiectul în profunzime deoarece vrăjitoarele sunt rare. Cu siguranță nu am crezut niciodată că informațiile vor avea vreo importanță pentru mine.

Se duse spre oglindă și se privi lung. I se părea ei sau imaginea din fața ei părea a unei femei pline de viață, care atrăgea atenția chiar dacă trăsăturile ei erau în continuare cele ale lui Gwyneth Owens? Da, exista o diferență, hotărî ea. Chiar și istovită, cum se simțea acum, energia ei prezenta o strălucire cu totul nouă. O calitate care atrăgea privirile celorlalți de fiecare dată când intra într-o încăpere.

„Puterea vrăjitoarelor este o sabie cu două tăișuri.” Lucrul acesta fusese dovedit cu prisosință în noaptea precedentă. Acum, când îi devenise limpede că avea această putere, trebuia să înceapă să se antreneze cât mai repede posibil.

- Biblioteca din Harlowe conține un jurnal ținut de o vrăjitoare pe nume Elizabeth Jameson, care a murit acum aproximativ o sută de ani. Nu am citit niciodată jurnalul deoarece scrisul era dificil și subiectul nu mă interesa în mod deosebit, dar îl voi ruga pe Brecon să mi-o trimită. Poate reușesc să învăț ceva despre cum își controla energia de vrăjitoare.

- Pe lângă asta, vei avea nevoie și de cunoștințe despre cum să stăpânești oricare alte puteri apar. Preferabil înainte să stărnești un război. Zâmbi ușor. Bănuiesc

că Elena din Troia era o vrăjitoare care nu învățase să se controleze.

Gwynne se strâmbă.

- Acesta nu e tocmai un gând încurajator.

- Chiar deloc. Atmosfera e tensionată fără a o mai adăuga și pe Elena din Troia.

Expresia sumbră de pe chipul lui Duncan îi reaminti de potențialul dezastru care amenința ambele lor națiuni. Era posibil ca destinul ei să aibă ceva de-a face cu readucerea păcii?

Ce gând măreț! Ea nu avea magie, ci era pur și simplu o femeie cu puteri în devenire. Dar ar putea juca un rol în revoltă. Dumnezeu, dacă trebuia să-l seducă pe prinț și să-l convingă să se întoarcă la Roma? Cu siguranță nu!

Destinul o făcu să se gândească la primul ei soț. Se liniști.

- Acesta e motivul real pentru care Emery nu s-a culcat cu mine! Nu din cauză că nu m-a dorit sau fiindcă a vrut să evite să mai aibă și alți copii. Știa că eram o potențială vrăjitoare și nu a vrut ca puterea să-mi fie trezită prea curând.

- Lord Brecon era un bărbat înțelept. Căsătoria cu el te-a protejat suficient de mult încât să crești în putere. Trebuie să fi fost dificil pentru el să păstreze distanța știind ce ai fi devenit dacă te-ar fi dus în patul său.

Rămasă fără cuvinte, Gwynne dădu aprobator din cap. Ar fi fost o greșeală atât de mare dacă Emery s-ar fi culcat cu ea? I-ar fi plăcut să fie nu doar tovarășa lui, ci și iubita lui. Cu siguranță i-ar fi putut oferi plăcere în ultimii lui ani de viață. Dar își aminti vag că citise undeva că între vrăjitoare și primul iubit se crea o legătură foarte puternică, iar Emery trebuie să fi simțit că asta ar fi intrat în conflict cu destinul ei. Cu siguranță avea o legătură profundă cu Duncan, în ciuda reticenței ei inițiale în privința lui.

Cuvintele lui Duncan o smulseră din reverie.

- Ai îndeajuns de multă energie încât să încerci să-ți testezi din nou puterile? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

- Sunt îngrozitor de obosită, dar și prea entuziasmată ca să dorm.

El scoase din bagajul său o cutie mică, emailată, în timp ce ea admiră modul în care pantalonii de călărie se mulau pe picioarele lui puternice și felul în care cămașa îi scotea în evidență umerii largi. Ea descoperea acum că una dintre plăcerile căsătoriei era acea intimitate delicioasă dată de faptul că-și vedea soțul îmbrăcat în ținute de zi cu zi.

El deschise cutia și scoase din ea un disc făcut dintr-un material fumuriu, transparent, cu margini din argint prelucrat. Fără nici un cuvânt, îi înmână ei discul. Era o sticlă pentru prezis viitorul. De îndată ce discul îi atinse palma, ea spuse:

- E încărcat cu energia ta. Chiar vrei să încerc să-l folosesc? Sticlele de prezis viitorul sunt atât de personale.

- Dacă putem împărți un pat, putem împărți și o sticlă de prezis viitorul. Se așază din nou în partea opusă ei. Aceasta este din obsidian șlefuit și reprezintă o copie a sticlei lui Isabel de Cortes.

Gwynne încercase de mai multe ori să prezică viitorul, dar nu văzuse nimic. Ea simți că în seara aceasta lucrurile aveau să stea altfel. Vedea deja umbre mișcându-se în interiorul sticlei vulcanice fumurii. Străvechi și puternic, format în focul pământului, despre obsidian se spunea că era cel mai bun material pentru prezis viitorul.

- Ce s-a întâmplat cu sticla lui Isabel? S-a pierdut sau s-a spart?

- Nu, se găsește încă printre comorile din Dunrath, dar nu a mai arătat nimic după moartea ei.

Acest lucru se potrivea cu ceea ce Gwynne știa despre geniala și încăpățânată Isabel. Probabil blestemase sticla să se închidă când se afla pe patul de moarte.

- Știi teoria prezicerii viitorului, dar nu sunt foarte sigură de unde să încep. Ce ar trebui să caut?

- De ce să nu te uiți la William Montague și la destinul său? Acesta e un subiect care cu siguranță are foarte multă energie în jurul său.

Ea strâmbă din nas.

- Într-adevăr. Acum mă relaxez, îmi liniștesc mintea și mă gândesc la ce aș vrea să văd?

El dădu aprobator din cap, deși nu era mai deloc necesar. Orice copil Protector cunoștea principiile prezicerii viitorului. Pentru o clipă, Gwynne își aminti numeroasele ei eșecuri.

De data aceasta avea să fie diferit. Închise ochii și își potoli gândurile amețitoare. Când ajunse la o stare de calm, formulă în minte o întrebare în legătură cu starea mentală a lui William. Care era viitorul lui?

Preț de câteva secunde, nimic. Apoi mintea îi fu umplută de lumină. Deschizând ochii, privi în sticla de prezis viitorul și îl văzu pe William. Își dădu seama că imaginea nu era tocmai în sticlă. Era mai degrabă în mintea ei, și obsidianul, într-un fel sau altul, o aduse în prim-plan.

- Se află într-o cameră fără ferestre, undeva în partea de jos a castelului - cred că e vorba despre o magazie. Sunt acolo rafturi, saci și butoaie. Tatăl lui l-a închis acolo ca să nu poată să fugă și să se alăture rebelilor, dar mama lui s-a îngrijit să aibă mâncare, băutură și pături.

- Poți să vezi și alte detalii?

Ea se concentrează, apoi își mușcă buza.

- Stă pe burtă pe pături și plânge. E convins că și-a distrus viața. Nu poate să mă aibă, și-a făcut de rușine familia și va fi izgonit, căzând în dizgrație. Doamne, Dumnezeule, săracul băiat! Dacă... dacă ar avea pumnalul asupra sa, l-ar folosi să-și taie gâtul.

Tristețea durerii lui se năpusti asupra ei cu forța unei pedepse.

- Nu lăsa energia emoțională a ceea ce prezici să-ți otrăvească propriile emoții! spuse Duncan cu asprime. Acesta este un pericol foarte real. Trebuie să păstrezi distanța între tine și ceea ce vezi. Protejează-te cu lumină

albă, astfel încât furia și disperarea altora să nu te poată atinge.

Ea respiră adânc o dată, de două ori, de trei ori, în timp ce își reprezintă cu ochii minții scutul de lumină din jurul ei. Deși studiase toate aceste tehnici, punerea lor în practică era cu totul altceva.

- Te afli din nou în echilibru? După ce ea confirmă, Duncan continuă: Încearcă să te uiți la viitorul lui William. Dacă există o posibilitate reală ca el să se sinucidă, trebuie să luăm măsuri pentru a evita asta.

O apucă tremurul la gândul că poate avea să vadă cadavrul lui William, dar Duncan avea dreptate: dacă sinuciderea reprezenta un lucru posibil ce putea fi împiedicat, ei trebuiau să acționeze. Ar fi tragic ca un tânăr să-și irosească viața din cauza unei greșeli stupide.

„Ce îi rezervă viitorul lui William?”

Răsuflă ușurată când simți că el urma să treacă peste această perioadă întunecată fără să încerce să se autodistrugă.

- Lord Montague se va mișca foarte rapid și îl va scoate din Marea Britanie - în mai puțin de două săptămâni, cred. Va merge... într-un loc călduros, tropical. Se încruntă, întrebându-se unde. Jamaica, poate.

- Va sta acolo mult timp sau se va întoarce să se alăture noii revolte?

Întrebările lui Duncan încurajau aflarea de noi informații.

- Va fi tentat să se întoarcă să-l sprijine pe prinț, dar dorința lui de a-și răscumpăra greșelile față de familie este mai puternică. Va prelua administrarea unei plantații de trestie-de-zahăr deținute de tatăl său. Va lucra din greu și, cu timpul, va ajunge să iubească Indiile.

- Își va reveni de pe urma obsesiei legate de tine?

- Înainte chiar de a ajunge în Indii, nu-și va mai aminti de ce a simțit o asemenea dorință nestăpânită de-a mă răpi - i se vă părea asemenea unui vis urât.

Apăru o nouă imagine: tânărul și voinicul William și o femeie tânără, blondă, cu ochi mari, plini de admirație.

- Acolo va cunoaște o fată - fiica unui alt proprietar de plantație, cred. Încordarea ei se transformă într-un zâmbet. Vor fi fericiți împreună. Vor avea copii și vor face vizite ocazionale în Anglia să-și vadă familia, dar Indiile vor fi casa lui William.

- Așadar, ceea ce pentru flăcău pare acum un dezastru pe termen lung va deveni o binecuvântare. Duncan clătină din cap. A fost o prezicere remarcabilă. Dacă poți să vezi atât de clar la doar câteva zile după trezirea capacităților tale, vei fi unul dintre cei mai buni prezicători din Marea Britanie atunci când vei ajunge la putere deplină.

Gândul acesta era neliniștitor. Ea îi înmână discul de obsidian înapoi soțului său.

- Am fost atât de bună doar pentru că subiectul mă privește îndeaproape.

Privirea lui dădea de înțeles că el știa mai bine, dar nu o contrazise, ci vâri la loc în bagaj sticla de prezis viitorul.

- Vom începe mâine pregătirea ta, în timp ce vom merge călare spre Scoția, dar acum s-a crăpat deja de ziuă și trebuie să dormim. Dacă nu cumva ești în continuare prea euforică?

- Nu, prezicerea viitorului mi-a secat toată energia.

Se ridică, înăbușindu-și un căscat.

În ciuda oboselii, se trezi studiindu-se singură. Acum, când știa că era o vrăjitoare, își dădu seama că un curent puternic de energie senzuală plutea în jurul ei asemenea unui râu invizibil. Putea deja să-i dea o formă și, într-o oarecare măsură, să-l direcționeze. Odată cu trecerea timpului, măiestria ei avea să sporească.

Cea mai importantă lecție urma să fie folosirea energiei astfel încât bărbații să fie cuprinși de uimire și de respect, în loc să fie stăpâniți de o poftă trupească greu de ținut în frâu. Mai bine să fie urcată pe un pedestal decât să fie aruncată pe șaua unui cal.

Își privi soțul contemplativ, întrebându-se dacă putea să se folosească de acea senzualitate în ciuda oboselii ei. Cu toate că existau multe tehnici pentru mânuirea

puterii și crearea de vrăji, principiul de bază al folosirii magiei era reprezentarea cu ochii minții a obiectivului urmărit și apoi direcționarea voinței cuiva spre acel obiectiv.

În timp ce se lăsă purtată spre pat, își imagină o pasiune irezistibilă, vârtejurile pornind de la ea și învârtindu-se în jurul lui Duncan. Privi peste umăr, în același timp simțind și imaginându-și o dorință fierbinte și delicată...

Bineînțeles, el își dădu de îndată seama.

- Ești o vrăjitoare nerușinată, spuse el, dar în vocea lui se simțea amuzamentul. O prinse de umeri și o întoarse spre el. În ochii lui erau fulgere, iar privirea cu care o fixă stârni pulsații fierbinți, lichide în interiorul ei. În timp ce dezlegă halatul prea larg pe care ea continua să-l poarte, el spuse: Înveți trucurile vrăjitoriei cu o viteză alarmantă.

- Și asta e rău, din moment ce ne bucurăm amândoi atât de mult de rezultatele ei? întrebă ea cu răsufierea întretăiată.

- Nu am spus că e rău. Îi trase halatul de pe umeri. În timp ce materialul greu se adună în jurul gleznelor ei, se aplecă pentru a-i săruta scobitura golașă de deasupra marginii cămășii de noapte, provocându-i fiori de plăcere. Sunt binecuvântat și în același timp blestemat să te am de soață, iubito. Ești pasiune și împlinire - dar, până când vei învăța să-ți stăpânești puterile, va trebui să te apăr asemenea unui dragon.

- Faptul că alți bărbați mă doresc nu înseamnă că și eu îi doresc pe ei. Își trecu mâinile pe după gâtului lui, oboseala ei profundă fiind alungată de asaltul pasiunii. O vrăjitoare este la fel de afectată de dorința pe care o stârnește ca bărbații din jurul ei. Învață-mă ce trebuie să cunosc, scumpul meu însoțitor.

- Cred că deja m-ai depășit.

O luă în brațe și o așeză pe pat, apoi se întinse și el, astfel încât trupul său greu o prinse captivă pe salteaua moale, în timp ce îi sărută curba fină a gâtului.

- Atunci ar trebui să mă port ca o tigroaică.

Răzând, se prinse cu mâinile de pieptul lui și îl rostogoli pe spate, delectându-se cu puterea ei de a-l stârni. Era cu adevărat o putere cu două tăisuri, căci o stârnea și pe ea la fel de puternic. Voia cu ardoare să se unească cu el, să dizolve frica, ușurarea și șocul pe care le trăise în noaptea aceasta într-o plăcere arzătoare.

Îl mușcă ușor de gât, savurând gustul lui sărat și mirosul chinuitor de masculin al favoriților lui. Era în întregime bărbat – și în întregime al ei. Își frecă șoldurile de ale lui, simțind căldura tare a răspunsului său. Apoi porni să-i cucerească gura, strecurându-și limba între buzele lui...

Scene cu violență și moarte se năpustiră asupra ei cu o însuflețire oarbă. Instinctiv, trase scuturile protectoare înainte să spună ceva ce l-ar alarma pe Duncan, căci știa prea bine că asta era ceva ce nu trebuia să discute cu el până când nu ajungea ea însăși să înțeleagă.

El deveni încordat, prea receptiv să nu recunoască faptul că se întâmplase ceva. Ea îngropă imaginile în adâncul minții sale și lăsă mâna să-i alunece pe trupul lui. Duncan gemu când ea îl mângâie, momentul de distragere fiind anihilat de pasiune.

Îl ajută să-i dea jos cămașa de noapte, apoi îi oferi sânii săi. El îi supse cu lăcomie, zdruncinându-i gândurile ametoare. Cu ultima fărâmbă de rațiune, Gwynne recunoscu că descoperirea noii sale puteri aducea cu sine și o sensibilitate crescută în fața spaimelor inexplicabile.

Dar avea să-și facă mai târziu griji din pricina părții întunecate a darului ei. Acum, avea să pună capăt acelei nopți lungi învăluită în iubire.

capitolul 16

Curând ajunseră destul de aproape de Dunrath, iar Duncan trebui să se abțină să nu îl forțeze pe Zeus să meargă mai repede. Caii lor trăseseră din greu în aceste trei zile cât el și soția lui merseseră călare printre dealurile din nordul Angliei înspre Scoția.

Această ultimă parte a călătoriei fusese un fel de lună de miere mai specială. Atinseseră un grad de intimitate ce le-ar fi fost imposibil odată ajunși în Dunrath. Călătoria dură, faptul că mâncaseră pâine și brânză pe drum și dormiseră în hanuri mici și izolate îi arătaseră lui că Gwynne era atât de maleabilă și de bună din fire cum sperase. Nu își mai făcea griji că nu avea să se adapteze vieții din Scoția.

Duncan folosise acest timp pentru a o învăța pe Gwynne să își controleze puterea. Cum ea deja știa principiile, prindea totul cu viteza fulgerului. Cel puțin o dată pe zi, lecțiile îi îndemniaseră la opriri în locuri liniștite pentru a cerceta noi aspecte ale puterii vrăjitoarelor. Doar faptul că se gândea la asta îi făcea sângele să-i dlocotească în vene.

Gwynne călărea la o distanță mică în fața lui, iar el profită de această șansă pentru a o cerceta. Trupul suplu și senzual pe care îl cunoștea atât de bine. Tenul mătăsos, care era uimitor de moale și de fin prin comparație cu pielea lui dură. Scânteierea luminoasă a razelor de soare în părul ei nepudrat, care se vedea pe sub bonetă. În fiecare zi părea mai frumoasă. Mai încântătoare.

Și totuși, nu doar simpla frumusețe fizică îl atrăgea cu o asemenea forță. Chiar și când aveau să ajungă bătrâni și cărunți, nu avea să fie capabil să îi reziste. Din fericire, ea învăța cum să-și transforme energia de vrăjitoare într-un farneec elegant pe care bărbații să îl admire, dar care să nu îi scoată din minți, ca pe bietul William.

Duncan nutrea sentimente contradictorii față de puterile recent descoperite ale lui Gwynne. Îi plăcea să îi urmărească bucuria de a-și desluși magia și, de cele mai multe ori, se bucura să aibă o soție cu o putere magică intensă. Dar se căsătorise cu ea crezând că el era magician și ea nu avea nici un fel de putere, iar acum balanța se schimbase. Urma să fie la mila ei dacă ea avea să aleagă vreodată să își folosească enorma ei putere senzuală ca să-l supună voinței sale.

Nu se aștepta ca ea să facă acest lucru, la fel cum nici el nu și-ar amenința familia cu o furtună. Totuși,

puterea ei era atât de legată de intimitatea matrimonială, încât era posibil să îl influențeze fără ca măcar să își propună.

Duncan zâmbi confuz. La ce prostii se gândea! Iar da și Luna dacă ar putea – ea nu avea să fie niciodată nevoită să facă eforturi speciale pentru a-l convinge de ceva. Și, dacă ar face-o, el cu siguranță s-ar bucura cu toată ființa.

În fața lui, Gwynne își schimbă poziția în șa.

- Cât mai avem? Oricât de mult mi-ar plăcea să călăresc pe draga mea Sheba – mângâie grumazul lucios de culoarea castanei al iepel –, voi fi fericită să ajung la Dunrath.

- Vom intra în Glen Rath imediat ce trecem de următoarea curbă, zise Duncan. Cel puțin așa sper. După cei trei ani care s-au scurs, s-ar putea să nu îmi amintesc chiar fiecare cotitură a drumului.

- Pun rămășag că îți aduci aminte, replică ea și zâmbi cu căldură. Deși să numești asta un drum este generos. E cel mult o cărare.

- Ah...

Duncan luă curba și îl opri pe Zeus, în timp ce privea cu ardoare casa lui. Valea se întindea la stânga și la dreapta, iar câmpurile fertile erau la poale. Din poziția în care era, castelul se înălța de cealaltă parte a văii. Situat aproape în mijlocul văii, Dunrath fusese construit pe un pisc accidentat, care îl făcuse de necucerit timp de secole. Soarele de după-amiază târzie făcea pereții și turnurile să strălucească cu o căldură puternică. Se întreba cum avea să i se pară castelul unei saxone precum Gwynne. În ochii lui, castelul și valea erau de o frumusețe ce nu putea fi egalată.

- Mi-a lipsit atât de mult.

Gwynne se opri și ea, dornică să studieze noua ei casă.

- Dunrath, spuse ea pe un ton șoptit. Ai spus că numele înseamnă „castelul grației“.

El dădu aprobator din cap.

- Dunrath, cum a fost numit de o căpetenie de demult a neamului nostru Macrae. Clanul se află în Highlands, cu excepția noastră. Noi ne aflăm între Highlands și Lowlands, încercând să fim un model de pace și prosperitate.

- O sarcină lipsită de pretenții, dar v-ați descurcat bine cu ea. Cuprinse cu privirea întreaga vale, zăbovind mai mult asupra satului aflat la nord de castel. Pământul pare mai fertil decât în alte părți. Ea zâmbi larg. Pun rămășag că ai manipulat norii și lumina ca locul să arate cât se poate de bine atunci când ajung eu.

Duncan răsese arogant.

- Bineînțeles. Ce rost are să fii un magician al vremii dacă nu îi oferi miresei tale cea mai bună perspectivă asupra noii ei case? Vocea i se înmuie. Știu că valea este foarte diferită de Londra, dar sper că vei ajunge să o iubești la fel de mult ca mine.

Ea o îndemnă pe Sheba să meargă înainte cu prudență pe drumul prăpăstios ce ducea spre vale.

- Mi-ai spus odată că energia Scoției este minunată și revigorantă și ai avut dreptate. Mă simt incredibil de vie aici. Nu știam ce ratam petrecându-mi toată viața într-un oraș mare și urât ca Londra.

- Știi, acesta trebuie să fi fost motivul pentru care puterile tale au fost atât de puțin dezvoltate, spuse el gânditor în timp ce o urmă pe potecă. Toate Familiile provin de la hotarele celtice vechi ale Marii Britanii. Chiar și aceia dintre noi ce își petrec timpul în Londra au case departe în zona rurală. Pentru că întotdeauna ai trăit aproape, atât de aproape de oraș, puterea ta era copleșită de energia haotică a atâtor oameni. Talentul tău nu a avut nici o șansă să crească suficient de puternic pentru a-l observa.

Gwynne păru surprinsă.

- Doamne, dacă aș fi făcut o vizită lungă la familia mea Protectoare din Țara Galilor sau Cornwall, poate că aș fi văzut semne mai timpurii ale puterii chiar și atunci când energia de vrăjitoare nu era trează. Gândește-te la toate regretele de care aș fi fost scutită.

- Poate că această amânare te-a făcut mai disciplinată, sugeră el. Ești pe cale să devii una dintre persoanele cu cea mai multă magie din Marea Britanie. Îi aruncă o privire ironică. Cea mai puternică și cea mai periculoasă.

- Eu, periculoasă?

Își dădu capul pe spate și râse neîncrezătoare.

Duncan spera ca ea să continue să fie ignorantă în privința intensității puterii ei. Întrucât caii erau nevoiți să înainteze încet pe această porțiune de drum, el decise să îi descrie câteva obiceiuri locale.

- Să nu aștepti ca lumea să ți se adreseze cu Lady Ballister. Deoarece titlul este englezesc, aici nu îl folosește nimeni.

Ea păru contrariată.

- Dacă nu ți se spune Lord Ballister, atunci cum ești numit?

- Scoțienii nu iubesc titlurile, explică el. Cum cei mai mulți oameni din vale aparțin familiei Macrae și neamurilor lor, de obicei mi se spune Macrae sau poate Dunrath. Mai formal, Macrae din Dunrath, ca să nu fiu confundat cu careva din familia Macrae din Highlands.

Buzele lui Gwynne se curbară într-un zâmbet.

- Și eu cum voi fi numită?

- Lady Macrae sau Lady Dunrath, deși cei mai mulți dintre membrii gospodăriei îți vor spune pur și simplu „stăpână“. Noi, scoțienii, nu suntem atât de rigizi în obiceiuri precum saxonii.

- Cred că aș putea învăța să mă bucur de asta. Ce altceva ar trebui să mai știu?

- Deși gaelica este limba principală în această parte a Scoției, cei mai mulți oameni vorbesc varianta de Lowlands a englezei, așa că nu ar trebui să ai probleme.

Ea zâmbi cu viclenie.

- De fapt, citesc în gaelică destul de bine, căci e o limbă importantă pentru un învățat Protector. Îmi va lua ceva timp să o ascult și să o vorbesc corect, dar cu siguranță mă voi descurca.

- Ești o femeie care mă uimește la nesfârșit, spuse el fascinat. Acest lucru te va face și mai populară în vale. Se gândi ce ar mai trebui ea să știe. În general, scoțiențele își păstrează propriul nume atunci când se căsătoresc. Să te prezint ca Gwyneth Owens sau Gwyneth Harlowe?

- Prea multe nume! Pentru că sunt în Scoția, voi merge după obiceiul scoțian și îmi voi folosi numele de fată, Gwyneth Owens. Chipul îi deveni serios. Va fi un șoc pentru ceilalți când mă vei prezenta drept soția ta. Mi-aș fi dorit să fi trimis un mesaj de avertizare.

El ridică din umeri.

- Ajungem aproape la fel de repede cum ar fi ajuns un mesaj.

- Lady Bethany l-ar fi putut contacta cu sfera ei pe un membru al Consiliului scoțian, și veștile ar fi ajuns în Dunrath acum câteva zile. Gwynne îi aruncă o privire aspră. Ai vrut să eviți ca lumea să se îngrijoreze fiindcă aduci acasă o soție englezoaică?

Duncan își propuse să nu îi mai subestimeze intuiția.

- M-am gândit că ar fi mai bine dacă te-ar cunoaște fără nici un avertisment. Ca o persoană reală mai degrabă decât ca una abstractă, te vor iubi pe dată.

- Sper să ai dreptate.

- Bineînțeles că am. Până la urmă, ai puterea de-a vrăji lumea.

Caii ajunseră la fundul văii, așa că Duncan îl îndemnă pe Zeus la galop, nefiind capabil să mai aștepte. Gwynne ținu pasul cu el și se întrecură până la castel. Din când în când, câte un membru al clanului îi vedea și striga un salut, dar Duncan era prea nerăbdător pentru a face mai mult decât să fluture din mână în trecere. Mai târziu, avea să fie organizată o petrecere pentru ai-ura bun venit. Deocamdată, după prea mult timp petrecut în locuri îndepărtate, se întorcea acasă.

Gwynne ajunse la noua ei casă cu părul răvășit de vânt și cu răsufierea găfâită din cauza călăritului. Pe ultima porțiune spre castel avuseseră de parcurs un drum

prăpăstios, în zigzag, care trecea pe deasupra unui defileu îngust. Podul ce trecea peste defileu putea fi distrus cu ușurință dacă invadatorii dădeau năvală, un vestigiu al unor zile mai întunecate. Dunrath nu era un loc grandios și confortabil precum domeniul Harlowe. Fusese construit pentru război.

Cu răsufllarea tăiată, Gwynne cercetă cu privirea Glen Rath. Valea se întindea pe ambele părți, curbându-se până departe, așa că era imposibil să știi ce lungime avea. Dealurile stâncoase erau pline de turme de animale ce pășteau. Deși cele mai multe aveau culoarea cenușie a vitelor robuste, mițoase și cu cornuri lungi din Highlands, formele mai mici de gri marcau turmele de oi. Un râu mic trecea prin mijlocul văii, alimentat de câteva pârâiașe dinspre dealuri. Acum, că era în Scoția, ar trebui să numească aceste pârâiașe „izvoare”.

Castelul propriu-zis era copleșitor, o structură masivă din piatră și turnuri. Bănuia că interiorul era pe atât de rece și de incomod pe cât era exteriorul de dramatic. Își suprimă un oftat. Din fericire, avea timp până la iarnă să facă rost de îmbrăcăminte mai călduroasă. Deși iarna s-ar putea să fie mai aproape decât ar fi crezut – în aerul limpede de nord se simțea o notă toamnătică, și nici măcar un soț iubitor și totodată magician al vremii nu putea să mențină valea călduroasă toată iarna, de dragul soției lui friguroase din sud.

Duncan ajunsese în curte cu câțiva metri înaintea ei, chipul strălucindu-i de mulțumire. Acum, că sosiseră în Scoția, ea ar face bine să înțeleagă legătura lui copleșitoare cu pământul. Gwynne se întreba dacă ea avea să poată iubi vreodată noua ei țară la fel de mult cum o iubea soțul ei.

Când ajunseră, curtea era goală, dar, imediat ce el se dădu jos din șa, o voce ușoară strigă:

- Duncan!

O fată fugi în josul scării și apoi în curte și se azvârli în brațele bărbatului.

- Am simțit că vei ajunge acasă astăzi.

- Jean!

O ridică de pe pământ într-o îmbrățișare exuberantă. Vai, dar ești atât de frumoasă!

Așadar, aceasta era sora lui Duncan. Dumnezeu, dar purta nădragi ca un băiat! Gwynne se chinuia să își ascundă șocul. Cum Jean fusese administratorul de la Dunrath, probabil fusese mai comod să poarte haine masculine și să călărească bărbătește. Până la urmă, aici nu era Anglia.

Cu fețele lor zâmbitoare una lângă cealaltă, între frate și soră exista o asemănare evidentă, deși la prima privire arătau foarte diferit. Gwynne se așteptase ca sora lui Duncan să arate mai mult ca el – înaltă, întunecată și puternică.

În schimb, Jean era cu câțiva centimetri mai scundă decât Gwynne și avea un păr roșcat până mai jos de mijloc, prins într-o cosiță groasă. Pistruiată și cu ochii verzi, strălucea precum un licurici. Gwynne fu mirată când își dădu seama că simțea puterea fetei, deși era mai puțin intensă și focalizată decât a lui Duncan. El spusese că ea nu își făcuse niciodată timp să își dezvolte darurile. Poate că Jean și Gwynne aveau să învețe împreună.

Duncan se retrase din îmbrățișare și se întoarse să o ajute pe Gwynne să coboare de pe cal. Mâinile lui calde erau puternice pe mijlocul ei, în timp ce o puneau pe pământ. Cu un zâmbet intim, el spuse:

– Gwynne, permite-mi să ți-o prezint pe sora mea, Jean, cea mai neastâmpărată din Dunrath. Jean, aceasta este noua mea soție, Gwyneth Owens.

Jean icni și se dădu un pas mai în spate, cu ochii mari din cauza șocului.

– Soția ta?

Gwynne îl blestemă pe Duncan că nu își avertizase sora că se căsătorise. Săraca Jean fusese stăpână aici ani de zile, și acum se trezise pe cap nu numai cu fratele său, ci și cu o nouă stăpână a gospodăriei. Acționând instinctiv, Gwynne luă ambele mâini ale lui Jean.

– Sunt atât de fericită să te cunosc. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

– Și... și eu la fel.

Expresia lui Jean sugera că, dacă ar fi avut de ales, această englezoaică înaltă nu ar fi fost pe lista ei.

Gwynne eliberă mâinile femeii mai mici.

- Îmi pare rău că nu ai fost avertizată de venirea mea. Eu și Duncan am decis brusc să ne căsătorim și am pornit spre nord imediat după ceremonie, așa că nu a mai avut rost să scriem.

Revenindu-și, Jean spuse:

- Era timpul ca fratele meu să își ia o nevastă. Aș... aș fi vrut să fi știut, pentru a pregăti camera stăpânei pentru tine.

Accentul micuței scoțience era mai pronunțat decât în vorbirea lui Duncan.

- Sunt sigură că nu e nici o problemă. Gwynne se hotărî să își exerseze farmecul de vrăjitoare. Duncan mi-a spus că tu ești inima și sufletul acestui loc.

- Așa a spus? Jean păru încântată, dar sceptică. Acest lucru pare prea poetic să vină din partea fratelui meu insensibil.

Gwynne zâmbi.

- Nu a folosit chiar aceste cuvinte, dar asta voia să spună.

Și mai mulți membri ai gospodăriei se adunau în curte, strigându-l pe Duncan și analizându-l pe Gwynne cu o franchețe nerușinată. Amintindu-și de discursul lui Duncan despre diferențele dintre națiunile lor, ea reuși să nu se simtă rușinată. Nu era nici urmă de stimă specific englezească, doar curiozitate, și trebuia să se obișnuiască repede cu ea.

În vreme ce murmurul vocilor creștea, Duncan îi luă mâna lui Gwynne și o conduse pe cele șase scări ce duceau spre castel.

- Prieteni și rude, strigă el cu voce puternică, permiteți-mi să v-o prezint pe noua stăpână de la Dunrath, Gwyneth Owens. Provine dintr-o foarte bună familie galeză și m-a făcut cel mai fericit bărbat din Marea Britanie.

Gwynne presupuse că sângele galez era mai acceptabil decât cel englez, căci aplauzele și felicitările răsunau

între zidurile de piatră ale curții. Ea zâmbi și le făcu cu mâna oamenilor care se tot adunau spre castel.

Când zgomotul se stinse, Duncan continuă:

- Va fi suficient timp să faceți cunoștință mai târziu, dar soția mea a avut parte de un drum foarte lung călare, așa că o voi ruga pe Jean să îi prezinte castelul până când eu vă voi saluta.

Jean trecu de partea lui Gwynne.

- Ce idee bună! Vino cu mine...

Ea ezită, evident nesigură cum să o numească pe această nouă persoană care dăduse buzna în viața ei.

- Spune-mi, te rog, Gwynne. Între noi este o diferență de doar câțiva ani, și acum suntem parte din aceeași familie.

- Foarte bine, Gwynne. Acum, să evadăm înainte ca poporul să dea buzna. Odată ce oamenii încep să vorbească, vor trece ore până când vei putea scăpa, și probabil ești obosită.

De fapt, Gwynne nu era deloc obosită, dar era dispusă să amâne prezentarea familiei extinse pe mai târziu. O urmă pe Jean pe scări și dincolo de ușile largi de stejar, în holul principal.

- Menajera este în vizită la fiica ei, așa că te voi duce eu la camerele tale.

Jean străbătu cu pași sprinteni holul, îndreptându-se spre o scară abruptă de piatră.

Gwynne examinează uimită uriașul antreu. Avea pe puțin zece metri, era rece ca în plină iarnă, chiar dacă afară era o zi însorită, și era străbătut de un curent puternic. Pereții de piatră erau acoperiți cu o mulțime de arme vechi: săbii expuse circular, pumnale aranjate în formă de evantai și perechi de topoare de bătalie încrucișate.

- Ce de fier poate fi văzut în casa celui mai puternic magician al vremii din Marea Britanie.

- Toate armele familie au mânere de alamă. Jean îi aruncă o privire tăioasă. Ești Protectoare?

- Da. Crezi că fratele tău s-ar fi căsătorit cu o femeie de rând?

- Nu aș fi crezut asta, dar poate a aruncat o privire spre tine și a uitat de orice datorie de sânge.

Gwynne presupuse că acesta era un compliment, chiar dacă nu intenționat.

- Nu a pierdut deloc din vedere datoria pe care o are. Deși este drept că până de curând am crezut că nu am nici un fel de putere, sunt o cătturăreasă a învățăturii Protectorilor.

- Cum ai descoperit la vârsta ta că ai puteri?

Jean părea mai relaxată acum, când știa că Gwynne făcea parte din Familii.

- Păi, m-am căsătorit. Cu câteva zile în urmă, Duncan m-a informat că sunt vrăjitoare, care nu simte puterea până nu se căsătorește.

- Serios? Jean începu să urce scările. Vrăjitoarele sunt rare, nu-i așa? Cât de minunat trebuie să fie să atragi bărbați fără ca măcar să te străduiești!

- Asta aș fi crezut și eu, până când un băiat prost m-a răpit în Northumberland. Nu a fost o experiență plăcută, spuse Gwynne sec. Încă învăț să îmi controlez puterea, așa că sper că vei avea răbdare cu mine.

Ochii lui Jean căpătau diverse nuanțe de verde, la fel cum ochii fratelui ei luau diverse nuanțe cenușii. Acum aveau o nuanță luminoasă, de felină.

- Vei fi mult mai interesantă decât am crezut când Duncan te-a prezentat prima oară.

Gwynne clipi. Duncan menționase că scoțiencele erau directe - și nu exagerase.

Jean deschise ușa unui salon, apoi se retrase pentru ca Gwynne să poată intra.

- Apartamentul stăpânei. Dormitorul tău este în partea stângă, în timp ce ușa din dreapta dă spre camerele stăpânului.

Gwynne cercetă încăperea spațioasă, uimită de pereții tencuiți, de mobila frumoasă și de carpetele orientale groase. Solariul era în colțul donjonului, așa că ferestrele celor doi pereți permiteau ca lumina să se reverse, în timp ce două șemineuri promiteau căldură chiar și în cele mai cumplite ierni.

- Este încântător! Mult mai confortabil decât m-am așteptat.

- Mulțumește-i lui Isabel de Cortes. Cu sângele ei spaniol, iubea soarele, așa că Adam Macrae a construit acest solariu drept cadou de nuntă. De atunci, fiecare generație a făcut mai multe îmbunătățiri apartamentelor private.

- Îi sunt profund recunoscătoare lui Isabel. Gwynne își trecu vârfurile degetelor peste suprafața unui perete îmbrăcat în mătase, cu mult mai cald decât piatra brută. Ce act tangibil de dragoste era această cameră luminoasă. În ciuda întregii istorii a Protectorilor pe care am citit-o, nu am știut că Adam a creat un cuib atât de somptuos pentru mireasa lui.

- Legenda familiei spune că s-au iubit foarte mult și s-au războit tot la fel. Isabel și Adam aveau amândoi extrem de multă putere, încât trebuie să fi fost ca două săbii ce se ascuțeau una de cealaltă. Tu și Duncan veți face la fel?

- Nu am nici o lamă pe care să o ascut de cea a lui Duncan. Gwynne merse spre o fereastră și se uită afară. Pe deasupra dealurilor din Glen Rath se putea zări Highlands, întunecat și bântuitor. Un loc al magiei și al violenței. Puterea unei vrăjitoare e mai degrabă pasivă - am o oarecare capacitate de a atrage, dar e o nimica toată în comparație cu puterea activă a unui magician precum Isabel.

Își mută privirea spre curtea de jos. Apăruse un butoi, iar bărbații stăteau în jurul lui cu halbe de bere, cu Duncan în mijlocul lor. Era plin de viață într-un fel cum nu fusese în Anglia.

- Duncan a spus că nu ți-ai făcut timp să-ți dezvolti puterea. Acest gând m-a uimit - pe măsură ce creșteam, tânjeam cu disperare să am puteri magice.

Înțelegând întrebarea implicită, Jean spuse cu acreală:

- Cineva din familia asta trebuia să fie pragmatic. Tatăl meu și Duncan împrăștiau furtuni peste dealuri, iar mama mea era o vindecătoare renunțată care era mai

mult plecată de acasă. A căzut în sarcina mea să învăț abilitățile oamenilor de rând de a păstori, de a lucra la fermă și de a ține socotelile.

- A trebuit deci să îți asumi responsabilități de la o vârstă fragedă. Ți-ai dorit vreodată să ai mai mult timp pentru a-ți exersa puterile?

Jean roși.

- Vrei să spui că vei prelua tu din sarcinile mele, așa că trebuie să îmi gădesc altceva cu care să mă distrez?

- Chiar deloc, răspunse Gwynne cu blândețe. Spun doar că familia ta a profitat cu nerușinare de dorința ta de a face munca necesară, dar lipsită de glorie și că ar trebui să ți se acorde timp să-ți urmărești propriile interese, dacă dorești. Deși știu cum să conduc o gospodărie, pasiunea mea o reprezintă munca de savant. Voi lăsa bucuroasă îndatoririle în seama ta, dacă asta vrei, dar cred că meriți mai mult.

Jean se uită pe cealaltă fereastră.

- Îmi pare rău că am răbufnit. Am... am fost luată prin surprindere. Nu mai știu care este locul meu aici.

- Aici este casa ta, desigur. Acum este și a mea, dar sper că vom lucra împreună ca prietene, nu ca adversare.

Privirea lui Jean se întâlnește cu a ei.

- Ești binevoitoare. Înțeleg că Duncan nu te-a ales doar pentru frumusețea ta.

- Sper că nu. Frumusețea trece. Caracterul este pentru totdeauna. Gwynne deschise ușa spre dormitorul ei. Și aceasta era o încăpere frumoasă, cu un pat masiv cu perdea, pentru a menține căldura înăuntru. Te rog să nu crezi că încerc să te izgonesc de aici, dar cu siguranță că o fată atât de drăguță ca tine are pețitori.

Jean ridică ușor din umeri, dar păru încântată de compliment.

- Aici nu sunt chiar atât de mulți bărbați dintre care să alegi.

- Atunci, poți să mergi la Edinburgh sau chiar la Londra dacă vrei, acum, că nu mai trebuie să porți singură greutatea întregii moșii.

- Un sezon la Londra ar fi... interesant, fu de acord Jean. Dar cred că eu și Robbie Mackenzie, din valea următoare, am face o pereche frumoasă.

Gwynne analiză expresia cumnatei sale.

- Nu pari prea încântată de această posibilitate.

- Robbie e un băiat bun, dar trebuie să aștept până când se întoarce din armata prințului, zise Jean și zâmbi cu înăhnire. Adevărul fie spus, sunt supărată că nu m-a luat cu el. Poate că Duncan mă va lua.

Confuză, Gwynne întrebă:

- Crezi că Duncan se va alătura răscoalei?

- Aici o numim revoltă. Jean făcu o față lungă. Bineînțeles că ești englezoaică și probabil liberală.

- Nu prea mă interesează intrigile politice, dar prefer pacea în favoarea războiului. Presupunând că Jean nu cunoștea viziunea fratelui ei, Gwynne continuă precau-tă: Cred că și Duncan simte la fel. Războiul este o oroa-re cu puține beneficii.

- Această revoltă este despre dreptate, și Scoția va beneficia de pe urma ei, spuse Jean cu calm. Prințul Charles Edward are dreptatea de partea sa. Oamenii din Glen Rath deja i s-au alăturat, în timp ce restul aș-teaptă ca Duncan să îi conducă.

Încrederea lui Jean era neliniștitoare.

- Și dacă Duncan nu îl sprijină pe prinț?

- Atunci îi voi conduce chiar eu pe cei din Glen Rath, ripostă Jean. Jenny Cameron din Glendessary a adunat peste trei sute de bărbați în numele prințului și i-a dus la Glenfinnan atunci când a ridicat stindardul. Și eu aș putea să-i conduc pe oamenii noștri la fel de bine ca ea, dar nu va fi nevoie. Duncan se va alătura revoltei. Îți garantez.

Gwynne simți un fior rece care începu în inimă și apoi se întinse în toată ființa ei. Cu o siguranță lipsită de îndoială, înțelese că destinul ei era legat de rolul lui Duncan în acest război civil ce se întrededa.

capitolul 17

Duncan avu nevoie de ceva timp să scape de sărbătoarea improvizată din curte și să meargă în căutarea soției sale. O găsi la etajul cu încăperile familiei, îndreptându-se cu pași hotărâți spre bibliotecă.

- Iubito! O întoarse spre el și, amețit din cauza berii, o sărută exuberant. Îmi pare rău că te-am lăsat singură atât de mult timp.

- Nu contează. Îl sărută înapoi, cu gura ei la fel de dulce ca mierea din Highlands. Eu și Jean am avut posibilitatea să ne cunoaștem mai bine, și, înainte de a pleca, mi-a arătat drumul spre bibliotecă. Am timp să o cercetez sau e nevoie de mine altundeva?

- Biblioteca trebuie să mai aștepte, căci e foarte mare nevoie de tine. Pe măsură ce sărutul se adânci, scopul lui inițial începu să se disipeze. Mâinile sale îi coborâră pe spate, frământându-i formele. Trebuie să cercetăm noul tău dormitor, să vedem dacă sunt necesare schimbări.

Ea scoase un râset înecat.

- O poveste foarte verosimilă. Dar sunt sigură că aveai în minte ceva mai puțin... intim când ai început să mă cauți.

Amintindu-și de simțul datoriei, el spuse:

- În curte se formează un *ceilidh* și ar trebui să fim acolo amândoi.

- Un *kaylee*? Întrebă ea șovăind.

- Este o mare festivitate de bun venit care va ține până în zorii zilei. Auzi primele sunete tânguitoare înălțându-se din curte. Acum începe muzica.

Ea își ridică ușor capul.

- Sunetul acesta care seamănă cu un animal tăiat de viu este muzică?

El zâmbi larg.

- Da, fetițo. E nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu mărețele cimpoaie, dar nici un alt instrument nu face sângele să-ți clocotească în vene cu atâta putere.

Sângele lui deja clocotea, și nu din cauza muzicii. Puse un braț în jurul umerilor ei și o călăuzi înapoi spre camerele sale. Ea își strecură un braț în jurul mijlocului lui, pașii ei mari egalându-i pe ai lui.

- Cum pot să se adune atâția oameni într-un timp atât de scurt?

- Știrea întoarcerii mele s-a răspândit deja de-a lungul văii și pe dealurile dimprejur și toată lumea știe ce înseamnă o reuniune de clan. Mulți oameni vor aduce mâncare, întrucât bucătarii de la Dunrath nu au avut timp să gătească. Totuși, o oaie fusese repede tăiată și se frigea deja deasupra unui foc în curte. Toți vor vrea să vadă măreța frumusețe care este noua doamnă a văii.

Ea privi în jos, la costumul ei de călărie prăfuit.

- Trăsura nu a ajuns cu bagajul nostru, nu! Nu am decât acest costum și o rochie de seară mai degrabă banală, șifonată, împachetată în cobur. Nici una din ținutele astea nu e tocmai mărețată și frumoasă.

- I-am cerut lui Jean să ia rochia și să trimită să fie periată. O ținută simplă e la fel de bună ca oricare alta. Acesta nu e un bal al nobililor, ci o festivitate pentru toți oamenii din Glen Rath. Se aplecă pentru a atinge marginea încântătoare a urechii ei cu limba. Chiar dacă ai purta un sac, tot ai fi cea mai frumoasă femeie din Dunrath. Și ești cea mai frumoasă dintre toate fără nimic pe tine.

- Devii mai scoțian și mai obscen cu fiecare minut care trece, spuse ea cu o sfială prefăcută, dar ochii ei scânteiară într-un fel pe care el îl recunoscu.

Se apropiau de dormitorul ei, când, de după colț, apăru o femeie slabă, de vârstă mijlocie, purtând pe braț cealaltă rochie a lui Gwynne.

- Ah, aici sunteți. Uitați rochia dumneavoastră, Lady Dunrath.

- Stăpâna Maggie! Duncan o prinse pe femeie într-o îmbrățișare plină de afecțiune. Gwynne, ai cunoscut-o pe menajera de la Dunrath, Margaret Macrae?

- Vă mulțumesc foarte mult că ați avut grijă de rochia mea. Gwynne înaintă cu zâmbetul ei frumos și cald

întipărit pe chip și cu o mână întinsă. Mă bucur să vă cunosc. Sper că totul este bine la casa fiicei dumneavoastră, nu?

- Îmi pare rău că nu am fost aici când ați sosit, spuse Maggie cu rigiditate, în timp ce luă mâna lui Gwynne. Da, ea și copiii ei sunt bine, mulțumesc de întrebare.

- Poate îmi explicați mâine mersul gospodăriei. Sper că aveți de gând să rămâneți aici. Ați făcut ca totul să meargă ca pe roate.

Duncan privi cum încordarea lui Maggie dispărea în urma cuvintelor mângâietoare ale lui Gwynne. Era normal să fie îngrijorată pentru slujba sa, însă intuiția lui Gwynne o ajutase să risipească imediat temerile lui Maggie. Farmec vrăjitoresc în acțiune, cu o doză de putere care o făcea irezistibilă pe Gwynne. Până la sfârșitul petrecerii, toți cei din Glen Rath aveau să-i mănânce din palmă.

După ce Gwynne luă în primire rochia și Maggie plecă, Duncan deschise ușa care ducea spre dormitorul stăpânei.

- Mai avem câteva minute înainte să trebuiască să coborâm. Unde am rămas? Cred că aici.

Reîncepu să-și sărute soția, pornind din josul urechii și mergând spre sud. Pielea ei avea netezimea încântătoare a smântânii.

- Fără îndoială mai obscen, spuse ea cu răsufarea întretăiată. Pari aproape un alt bărbat aici.

- Sper că unul care îți place.

- Oh, da.

Se lipi de el, partea de jos a trupului ei pulsând ușor. În Anglia erai Stăpânul Tunetului. Aici ești Stăpânul Razelor de Soare, cel puțin astăzi.

- Nu am fost niciodată atât de fericit, scumpa mea. Sunt din nou acasă, de data aceasta pentru a rămâne, și te am pe tine. Ce altceva și-ar putea dori un bărbat?

- Pacea și siguranța ar fi bune.

Ochii ei se întunecară pentru o clipă, în timp ce atârna rochia de schimb de un scaun.

El refuză să permită umbrei revoltei să întunece acest moment. Întorcând-o spre el, îi desfăcu nasturii de sus ai vestei, apoi trecu la cămașa de dedesubt.

- Acest costum de călărie acoperă prea mult din tine. Lasă-mă să te ajut să îmbraci rochia.

Împrăstie o răsufare ușoară, caldă în decolteul ispiti-
tor pe care îl descoperi.

- Credeam că trebuie să mergem la petrecere, rosti ea pe nerăsuflete, trecându-și mâna peste trunchiul lui. Afară, cimpoierii își terminară exersarea și se uniră să cânte o melodie vioaie, care mișca și pietrele străvechi din jurul lor.

- Petrecerea poate să aștepte, spuse el cu glas răgușit. Patul era la doar câțiva pași depărtare, dar, dacă o ducea acolo, aveau să-și dorească să petreacă restul serii unul în brațele celuilalt. Va dura numai câteva minute.

O lipi de perete și o sărută pe gât. Pulsul ei se potrivea cu ritmul năvalnic și amețitor al dorinței. O parte din magia ei era reprezentată de capacitatea sa de a face pe un bărbat să se simtă dorit cu înflăcărare, peste măsură de viril.

Îi ridică fusta și juponul, plimbându-și vârfurile degetelor de-a lungul coapselor ei satinat, înainte să le cufunde în carnea ei umedă, înfierbântată. Gwynne își pierdu răsufarea și făcu ochii mari, în timp ce o pasiune orbitoare pusese stăpânire pe ea.

Își strecură mâna în pantalonii lui, iar lui Duncan nu îi mai pășă de nimic - întreaga formație de cimpoieri ar fi putut trece chiar prin dormitor, cântând până ar fi sculat morții. Se agită să-și dea jos pantalonii, smulgând un nasture în grabă.

Prea ațâțat pentru a mai fi subtil, se împinse cu putere în trupul ei nerăbdător. Preț de o clipă, rămaseră amândoi nemișcați, paralizați de plăcerea minunată a unirii. Ea începu să-și miște coapsele, respirația ei devenind un geamăt chinuitor. Mișcările ei îl trăgeau din ce în ce mai adânc în vârtoarea nebuniei, în timp ce bocetul cimpoaielor se auzea ca un ecou al zborului lui neomenesc către tărâmurii necunoscute.

Era conștient că, chiar mai mult decât unirea fizică, emoțiile lor se amestecau într-un mod nou și complicat. Era acasă, ea era soția lui și erau apropiați în moduri care depășeau tot ce trăise vreodată.

Cu toate că își dorea ca armonia aceasta mistuitoare să dureze o veșnicie, știa că doar câteva clipe îl despărțeau de punctul culminant. Strecurându-și mâna între ei, îi atinse zona intimă. Ea se topi în convulsii nebunești, care provocară propria lui eliberare cutremurătoare. Rămaseră agățați unul de altul, sprijiniți de perete, până când ea murmură:

- Oh, oh...

El râse ușor.

- Nu există cuvinte care să descrie o asemenea plăcere, vrăjitoarea mea.

O sărută cu tandrețe pe frunte și pe tâmplă. Cu ochi visători, ea își plecă ușor capul.

- De fiecare dată când voi auzi cimpoaiele, mă voi gândi la asta.

- Atunci, voi angaja un cimpoier pentru castel, veni replica lui.

Ea chicoti, depărtându-se de el.

- Ai avut dreptate, a durat doar câteva minute, dar acum nu am puterea să întâlnesc întregul Glen Rath.

- Te vei descurca admirabil, scumpa mea.

Întrucât el însuși era secat de puteri, folosi magia pentru a-și canaliza energia ca să-i ajute pe amândoi să se învioneze. Începu prin a cerceta cerurile, căutând energia vremii, până când găsi vânturi puternice în insulele Hebride. Trăgând o parte din acea energie în el însuși, împlânzi esența vânturilor până când acestea ajunseră aliniată în siguranță cu propria lui natură. Apoi o strânse de mână și îi trimise putere printr-un curent invizibil. Atingerea fizică nu era obligatorie, dar făcea transferul mai ușor.

- Uimitor! Plină de vitalitate, ea îi dădu drumul la mână și începu să se schimbe.

- Acum două săptămâni, nu aș fi știut ce faci. Acum simt cum modelezi energia și îmi transmiți rezultatul.

- Înveți cu viteza fulgerului. Privi în oglindă și hotărî că, după ce-și aranja puțin hainele, avea să arate mulțumitor, deși avea nevoie de un ac de siguranță în locul nasturelui pe care îl smulsese de la pantaloni. Mă întreb cât de departe vei ajunge. Poate vei ajunge să concurezi cu Isabel de Cortes.

- Prostii!

Gwynne își trase peste cap rochia. Alesese să împacheteze frumoasa rochie verde în cobur pentru că era ușor de purtat, iar simplitatea ei era numai bună pentru distracția din acea noapte.

- Ea a fost vrăjitoare aproape de la naștere. Eu nu voi avea niciodată o asemenea putere. Nu cred că mi-aș dori-o.

El îi înțelese punctul de vedere. Marea putere era captivantă, dar reprezenta totodată o responsabilitate uriașă și istovitoare. Erau momente când și-ar fi dorit să fi fost mai puțin binecuvântat, și totuși puterea era ceea ce îl definea. Nu se putea imagina ca pe un om de rând sau chiar și un Protector înzestrat mediocru. Deși Gwynne tânjise după putere, acum recunoștea că magia aducea, pe lângă bucurie, griji și responsabilități. Era nevoie de timp până să găsească în interiorul ei echilibrul.

Gwynne se așază la măsuta de toaletă și începu să-și aranjeze părul.

- Deși ai spus că toți de aici sunt neamuri, cu siguranță nu pot fi cu toții Protectori.

- Nu, dar au fost suficiente căsătorii între membrii tribului, astfel încât o fărâmă de putere nu este ceva neobișnuit. În Highlands, clarviziunea este acceptată chiar și printre oamenii de rând.

- Dar iubitul lui Jean, Robbie Mackenzie? Nu știu nici un Protector cu numele acesta, dar are măcar vreo putere?

- Robbie e iubitul ei? întrebă el surprins. Este prima dată când aud asta.

- Poate nu e cuvântul potrivit, dar ea a spus că se gândește că ar face o pereche frumoasă, chiar dacă este furioasă pe el fiindcă l-a urmat pe prinț și nu a luat-o și pe ea. Îl cunoști pe domnul Mackenzie?

Cu toate că Gwynne părea să-și studieze reflexia din oglindă, el își dădu seama că îl privea cu atenție.

- Da, îi cunosc pe Robbie și pe familia lui. Locuiesc imediat după dealuri, în nord. Se încruntă. Bănuiesc că este un flăcău destul de la locul lui. În termeni luneiști, ar reprezenta o partidă onorabilă, iar familiile Macrae și Mackenzie au fost întotdeauna aliate, dar, din câte știu eu, nu are nici o fărâmbă de magie. Sperasem la ceva mai bun pentru sora mea.

- Jean crede că te vei alătura revoltei.

Duncan își dădu seama că ajunseseră în miezul discuției aparent banale.

- E absurd. Nu i-am dat nici un motiv să creadă asta. Gwynne se relaxă.

- Mă bucur să aud asta. Deoarece ea te cunoaște de-o viață întreagă, iar eu de doar câteva săptămâni, nu eram sigură.

El se apropie de măsuta de toaletă și își înfășură brațele în jurul ei.

- Cei tineri au tendința de-a vedea farmecul războiului. În călătoriile mele, am văzut pe continent consecințele luptelor. Nu există pic de farmec, doar durere. Nu am nici o dorință să sprijin un pretendent la tron. Stuartii au avut șansele lor și le-au irosit.

- Mă rog la Dumnezeu ca revolta aceasta să se stingă repede.

Își ridică privirea spre chipul lui aspru. Îi plăcea felul în care arăta după ce făceau dragoste, când sufletul i se oglindea în priviri și energia lui era la fel de strălucitoare precum soarele. Forța lui o făcea să se simtă în siguranță. Dumnezeu să aibă grijă ca această forță să fie folosită întotdeauna pentru protecție, nu pentru distrugere.

capitolul 18

Când Gwynne și soțul ei reușiră să arate din nou respectabil, coborâră la petrecere. Pe scări, ea îl strânse de mână mai tare decât ar fi fost necesar.

- Nu-ți face griji, spuse el încet. Chiar și fără farmecul tău de vrăjitoare, tot ai fi iubită de oamenii mei.

- Sper să ai dreptate, zise ea și zâmbi forțat. Încerc să îmi potolesc energia, încât să fiu plăcută, fără a exagera. Să fiu răpită aici ar fi mai mult decât ciudat. Sunt suficient de înfrânată?

Duncan se uită la ea pieziș, cu privirea nefocalizată, în timp ce analiza ceea ce ea făcea.

- Dacă poți păstra acest nivel, nu vei avea probleme. Ești suficient de atrăgătoare pentru ca atât bărbații, cât și femeile să fie încântați să te aibă printre ei, dar nu atât de mult încât să provoci pasiuni zdruncinătoare. El zâmbi larg. Energia ta izbucnește ca un foc în aer liber, și arăți atât de încântător, încât îmi vine să te duc sus din nou. Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbi cu tristețe.

- Un compliment din partea ta, și îmi pierd controlul.

Nici gândul de a se întoarce sus cu el nu o ajuta. Nu se mai uită dinadins la Duncan, respirând ușor până când reuși să-și recapete stăpânirea de sine.

Exersase multe tehnici de când intrase în posesia puterilor, dar era încă departe de măiestria de care avea nevoie pentru a duce o viață confortabilă. Își propuse să înceapă cât mai grabnic să studieze viețile vrăjitoarelor de dinainte, pentru a învăța cum își manevraseră acestea darul periculos.

Își dădu seama că nu știa să existe vreun eseu pe această temă. Poate că avea să scrie ea însăși unul după ce înțelegea mai bine cum să controleze această putere specifică. Gândul la documentare și analiză îi oferi o strălucire călduroasă de cărturar.

Ajunseseră la capătul scării și intrară în antreul plin de lume și de mese încărcate cu mâncăruri.

Din fericire, cântăreții erau în curte și cântau pentru dansatori. Chiar și așa, muzica lor era suficient de puternică pentru a te surzi.

Imediat ce Gwynne și Duncan apărură, în jurul lor se adună mulțimea.

- Soția mea nu își va aminti din această seară numele tuturor, strigă Duncan, așa că aveți grijă să vă prezentați din nou data viitoare când vă întâlniți.

- E simplu să vă amintiți de noi, Lady Dunrath, strigă o voce de bărbat. Toți ne numim Macrae!

Această remarcă stârni un hohot de râs, dar era totuși destul de adevărat; nouă din zece persoane care i se prezentau lui Gwynne erau într-adevăr membri ai familiei Macrae. Ea se concentrează pe numele de botez, apoi încercă să lege numele de „aroma“ oferită de energia persoanei respective. Să simtă natura internă și unică a unei persoane era un alt talent nou.

Maggie Macrae, menajera, înaintă alături de un tânăr cu ochi mari.

- Stăpână, permiteți-mi să vi-l prezint pe fiul meu, Diarmid.

Cu părul șaten și ochii albaștri, Diarmid își înclină capul, apoi se holbă la ea cu o admirație crescândă. Gwynne își dădu seama că pierdea controlul asupra energiei sale de vrăjitoare, așa că deveni din nou mai severă. William Montague o învățase că tinerii puteau fi foarte susceptibili.

- Bună seara, Diarmid. Îmi face plăcere să te cunosc.

- Îi bine că Duncan Macrae a adus o soție în vale, lăsa el să îi scape.

- Îi bine să fiu aici.

Avu grijă ca zâmbetul ei să fie doar unul prietenos.

- Gwynne, interveni Duncan, fă cunoștință cu Donald Macrae, cel mai valoros om din această vale. Bătrânul Donald este administratorul de la Dunrath.

Administratorul cu părul cenușiu o cercetă pe Gwynne cu agerime, dând din cap aprobator. În aura sa se zărea o urmă de putere pe care probabil o moștenise

de la un strămoș Macrae. Putea fi un aliat bun și un dușman formidabil.

În timp ce ea vorbea cu bătrânul Donald, muzica se opri.

- Dansezi cu mine, inima mea? întrebă Duncan. Îi cel mai bun mod să înveți să iubești cimpoiul.

Ea își dădu ochii peste cap, luând în derădere cuvintele lui, dar acceptă buciuroasă invitația. După ce cunoscuse jumătate din Glen Rath, voia să se relaxeze cu soțul ei.

Coborâra în curte, unde aerul răcoros de seară era îmbibat de mirosuri de lemn afumat, carne de oaie ce se prăjea și berc dezagreabilă. Ea și Duncan li se alăturară dansatorilor care se aliniau unul în fața celuilalt, în linii paralele. Gwynne zâmbi când se gândi la întâlnirea lor din grădinile New Spring.

- Îți amintești de primul nostru dans?

- Cum aș putea să uit, milady? spuse el cu puternicul accent francez pe care îl folosisese în acea seară. Acela a fost un dans între străini. Acum ne cunoaștem misterele unul altuia.

Ea afișă un zâmbet cam crispat, gândindu-se la felul în care ajunseseră să se căsătorească.

Cimpoaiele începură să se tânguiască, iar conversația deveni imposibilă. Dansul era destul de asemănător celor pe care Gwynne le știa, așa că fu capabilă să urmeze pașii cu ușurință. Duncan, blestemat să fie, avusese dreptate. Să danseze pe chemarea sălbatică de sirenă a cimpoiului era ceva cu adevărat captivant. Această muzică putea conduce un bărbat - sau o femeie - în iad și înapoi.

Dansul se sfârși, lăsând-o îmbujorată și găfâind.

- Trebuie să dansăm din nou mai târziu, soțul și stăpânul meu, bâigui ea, mijindu-și provocator ochii.

- Având în vedere că am mers atâta călare, poate ar trebui să ne retragem mai devreme, spuse el la fel de provocator.

- Atunci, în curând.

Îi luă brațul, lăsându-și degetele să se plimbe senzual pe antebrațul lui puternic, până spre încheietură. Această pasiune era atât de înflăcărată din cauză că erau proaspăt căsătoriți sau magia de vrăjitoare accentuase dorința? Gwynne își stăpâni un zâmbet, gândindu-se cât de plăcută urma să fie cercetarea pentru eseul dorit.

Cântăreții luară o pauză, iar Gwynne și Duncan intrară să caute ceva de mâncare. Tocmai terminau de mâncat, când Jean apăru zglobie, cu ochii strălucind și cu mâna unui tânăr înalt strânsă într-a ei.

- Uite cine a venit! Duncan, îți amintești de Robbie Mackenzie. Gwynne, acesta este flăcăul despre care ți-am vorbit.

- Lord Dunrath, îi bine că sunteți acasă. Robbie îi strânse mâna lui Duncan, apoi se înclină în fața lui Gwynne cu grația exersată a celui bine-crescut. Timpul petrecut în armata rebelă îi cam ponosise hainele, dar accentul îi era cultivat. Bine ați venit în Scoția, Lady Dunrath. Glen Rath este un loc frumos pentru a trăi. Aproape la fel de frumos ca Glen Fannach, unde este casa familiei mele.

Îi aruncă o privire piezișă lui Jean.

Gwynne nu putea intui nici o putere în el, dar era un tânăr frumos, cu un zâmbet prietenos, și nu se simțea nici o umbră în caracterul său.

- Îmi face mare plăcere să te cunosc, spuse ea cu căldură, întrebându-se de câte ori repetase replica respectivă în această seară. Jean mi-a vorbit despre tine mai devreme.

- Așa a făcut? întrebă el cu vădită încântare. Își cui-bări o mână pe după cotul lui Jean. M-am cam gândit la fetișcana asta!

Gwynne spera din tot sufletul că Jean nu avea să-l urmeze pe Robbie în armata prințului. Cu noua ei putere, simțea că asta era o posibilitate reală.

- Haide, Robbie, spuse Jean. După ce mâncăm, dansezi cu mine?

El îi ridică mâna și îi sărută stăruiitor vârfulurile degetelor, într-un gest ce-i dezvăluia sentimentele.

- Mi-ar face plăcere, inima mea.

După ce tânărul cuplu plecă spre mesele cu mâncare, Gwynne îl întrebă încet pe Duncan:

- Ce părere ai?

Duncan se încruntă.

- Nu poate să nu-mi placă flăcăul, dar încă nu sunt entuziasmat de această legătură. Nici nu o pot interzice dacă Jean îl vrea. Are vârsta potrivită, și este o fetișcană foarte încăpățânată.

Gwynne o analiză pe fată, care se distra alături de iubitul ei.

- Îl place foarte mult, dar, din ce a spus mai devreme, nu sunt sigură că îl iubeste. Poate că, după ce se termină revolta, o putem duce la Londra. A manifestat oarece interes spre această posibilitate. Cel puțin, ar avea șansa să cunoască o gamă mai variată de bărbați.

Fruntea soțului ei se mai descreți.

- Îmi place această idee. Să sperăm că revolta se va sfârși grabnic.

Îi luă brațul și se întoarse la sarcina de a-i prezenta și mai mulți membri ai familiei Macrae. Erau, neîndoielnic, mulți, dar toți păreau primitivi. Chiar și cel mai puțin educat avea o curtoazie naturală ce lui Gwynne i se păru foarte emoționantă.

În timp ce orele se scurgeau, începu să creadă că ar fi o idee bună să se retragă mai devreme, chiar dacă nu ar face decât să doarmă. Tocmai își acoperea un căscat când muzica de petrecere de afară se opri în timpul melodiei, cimpoaiele fluierând ciudat din cauza pauzei bruște. Curioasă, îl urmă pe Duncan la poarta castelului.

Șase bărbați bine îmbrăcați intrară călare în curte. În timp ce opriră și descălecară, un murmur de voci crescuse, și mulți dintre invitații de la petrecere îngenuncheară. Privirea ei iscoditoare merse la bărbatul din mijlocul grupului de nou-veniți. I se tăie răsufletul de șocul înțelegerii. Înalt și bine îmbrăcat, tânărul avea

magnetismul irezistibil al unui rege – sau al unuia ce se voia rege.

Recunoscându-l în același timp, Duncan spuse cu voce sigură:

- Prințul Charles. Vă urez bun venit în casa mea!

- Lord Ballister?

Prințul se îndreptă cu pași hotărâți spre el, obișnuit ca toate privirile să fie ațintite asupra lui. Vorbi cu accent italian:

- Am auzit că tocmai te-ai întors din călătoriile tale de pe continent, sir. Pentru că eram în apropiere, am decis că e timpul să ne cunoaștem.

Tânărul Pretendent avea o sursă bună de informații. Gwynne observă că, spre deosebire de familia Macrae, folosise titlul englezesc al lui Duncan. Accentul lui era o dovadă a faptului că fusese crescut în Roma. Aceasta era prima lui călătorie pe „pământ natal” – și venise să provoace un război.

Bineînțeles, de aceea era aici – să adune sprijin. Care era protocolul atunci când întâmpinai un rebel împotriva regelui? Gwynne decisese să dea credit respectului, așa că făcu o reverență atunci când prințul li se alătură la intrarea în antreu. El îi răspunse cu un zâmbet exersat.

- Tu trebuie să fii Lady Ballister. Auzisem că ești de o frumusețe rară, dar descrierea pălește în fața realității.

El era chipeș, cu ochi căprui ce contrastau cu tenul deschis și cu părul pudrat. Înțelegea de ce femeile de toate vârstele suspinau după el, dar, în mod curios, simțea că, spre deosebire de alți bărbați, nu era deloc interesat de ea. Dincolo de acel zâmbet degajat se citea o hotărâre rece care nu îi oferea timp pentru flirtat.

Duncan făcu o plecăciune superficială și spuse:

- Poate doriți să ne rămâneți alături pentru a mânca și a bea ceva?

- Plăcerea e de partea noastră.

Prințul le făcu un semn însoțitorilor, și aceștia intrară în castel. O tânără înflăcărată se apropie de el și făcu o reverență adâncă, oferindu-i un zâmbet adorator.

- Îs binecuvântată că vă văd cu ochii mei, Majestate!

Charles înclină cu grație din cap înspre fată.

- După ce îi voi saluta pe oamenii aceștia buni, Ballister, aş dori să îți vorbesc între patru ochi.

Duncan strânse din buze, dar spuse:

- Bineînțeles. Putem vorbi în biroul meu.

Gwynne își ținu răsuflarea, simțind cum curenți adânci și periculoși se învârteau prin salon. Forțe puternice erau prezente, iar rezultatul avea să fie unul pe măsură.

Charles petrecu câteva minute dând ocol încăperii și salutându-și susținătorii. Prințul și însoțitorii lui erau aici pentru a fermeca - și se bucurară de succes, mai ales în rândul tinerilor Macrae. Gwynne era fericită să vadă că majoritatea oamenilor mai bătrâni și mai responsabili se arătau rezervați, iar chipurile lor erau prudent de inexpresive. Cu excepția bătrânului Donald, care nu făcea nici o încercare să-și ascundă căutătura urâtă.

După ce făcu turul încăperii, prințul întrebă:

- Biroul dumneavoastră, sir?

- În susul scărilor. Gwynne își eliberă energia de vrăjitoare, știind că farmecul ei avea să zădărnicească refuzul vreunui bărbat. Luând un felinar de pe cea mai apropiată masă, continuă: Dați-mi voie să vă luminez drumul, domnii mei.

Îi timp ce îi conducea pe scări, își dădu seama că prințul și Duncan o urmau, dar fiecare bărbat din salon se uita la ea înfometat. Speriată, își temperă din nou energia, dorindu-și să aibă un instrument pentru a măsura magia. A controla farmecul sexual era ca și cum ai încerca să coci pâine folosind praf de pușcă - prea mult ar cauza o explozie.

Când ajunseră la etajul următor, Duncan o luă primul spre biroul lui. Deși biroul era curat și confortabil mobilat cu o masă, scaune și o bibliotecă plină de cărți, avea aerul unei încăperi ce nu fusese de mult folosită. Gwynne făcu un spectacol din a aprinde lumânările, apoi turnă două pahare de vin roșu când găsi o tavă și un decantor pe o masă. Duncan nu comentă, dar ridică

ironic dintr-o sprânceană ca reacție la sfiala nenaturală a soției lui.

Prințul se încruntă când deveni clar că Gwynne avea de gând să rămână.

- Lady Ballister, voi discuta cu soțul dumneavoastră probleme politice plictisitoare. Cu siguranță că nu vreți să îmi privați însoțitorii de șansa de a dansa cu dumneavoastră.

Ea îi oferă cel mai larg zâmbet de care era în stare, alături de o doză puternică de farmec pentru a-i accepta prezența.

- Nu mă voi priva pe mine de șansa de a vă auzi vorbind, sir.

Încruntarea bărbatului dispăru, deși nu era sigură dacă din cauza magiei ei sau pentru că o considera un aliat în încercarea de a-și convinge soțul să se alătore revoltei. El acceptă vinul roșu, alege cel mai confortabil scaun și îi făcu semn gazdei sale să se așeze.

Gwynne luă loc mai deoparte, de unde îi vedea clar pe ambii bărbați. Tânăr și bine îmbrăcat, prințul avea încrederea în sine specifică omului cărui a i s-a spus că face parte dintr-o familie regală încă din clipa în care s-a născut. Era ceva mai mult decât un strop de magie în firea lui. Ea bănuia să avea abilitatea periculoasă de a inspira o loialitate profundă - indiferent dacă o merita sau nu.

Duncan era îmbrăcat mai neoficial, în haine de călărie prăfuite, iar părul negru, nepudrat, îi scăpa de sub panglica prinsă la ceafă. Însă el era cel care atrăgea prima oară atenția, căci răspândea forță, putere magică și o înțelepciune câștigată cu greu. Prințul Charles Edward Stuart era un băietan. Duncan Macrae era un bărbat.

- Castelul tău este foarte impresionant, Ballister, observă prințul. Înțeleg de ce nu a fost niciodată cucerit.

- Strămoșii mei au ales bine locul. Duncan sorbi din vin, înainte de a-și așeza cupa pe birou. Permite-mi să îți vorbesc deschis. Cauți sprijin pentru revolta ta. Nu îl vei primi de la mine. Scoția a vărsat destul sânge pentru Stuarți.

Zâmbetul lui Charles rămase netulburat.

- Sunt oameni în clanul tău care au decis altceva.

- Familiile Macrae din Kintail își aleg singure calea. Familia Macrae din Dunrath are o relație mai îndepărtată cu acestea. Deși avem sângele celor din Highlands, avem de asemenea caracterul practic al celor din Lowlands. Nu poți câștiga această revoltă, Alteță.

- Crezi că nu? La prima întâlnire dintre iacobiți și hanoverieni, o duzină dintre bărbații mei au alungat două companii de trupe regale.

Duncan făcu un gest nepăsător.

- Cazărmile guvernului din Scoția sunt insuficiente, și cele mai multe dintre trupele experimentate sunt în Flandra. Așadar, e o victorie slabă.

- Poate că da, dar am și sprijinul francezilor. Odată ce armata mea începe să câștige lupte în nord, Franța va invada din sud. Regele hanoverian va fugi înapoi pe continent, strigând după ajutor.

„Minte“, își dădu seama Gwynne. Dar mințea bine.

Intuind același lucru, Duncan spuse:

- Am auzit că francezii au refuzat să îți pună la dispoziție o armată, așa că ai venit de unul singur, sperând că prin curajul tău vei aduna suficient sprijin pentru al convinge pe regele Ludovic că ești demn de oamenii și de banii lui.

Charles mijii ochii.

- Francezii au întârziat, dar vor veni. Răspunsul iacobit de aici a fost chiar mai puternic decât aș fi sperat. În fiecare zi, tot mai mulți bărbați se îngrămădesc sub stindardul meu.

- Cei mai mulți dintre ei nu au o fărâșă de experiență militară.

- Atacul feroce al celor de aici este legendar, replică prințul. Un detașament format din membri ai clanurilor țipând și fluturând săbii în ambele mâini poate speria chiar și trupe experimentate.

- Și apoi toți muntenii vor fi făcuți bucățele, spuse Duncan cu răceală. Aceștia sunt oamenii mei,

și nu vreau să îi văd murind pentru o cauză lipsită de speranță.

-Cauza Stuartților nu este lipsită de speranță, spuse Charles vehement. În următoarele câteva zile, vom pune stăpânire pe Edinburgh. Când ne vom confrun- ta cu hanoverienii în luptă deschisă, vom câștiga, și zeci de mii de englezi iacobiți se vor ridica și ni se vor alătura. Îl voi reinstaura pe tatăl meu pe tronul ce i se cuvine, Ballister. Ar fi înțelept să te asiguri că ești de partea potrivită.

Gwynne se simți deranjată de gândul că era posibil ca el să aibă dreptate, căci nici Consiliul Protectorilor nu fusese capabil să determine felul în care această revoltă avea să ia sfârșit. Cu suficient noroc și curaj, Charles ar putea ieși învingător. Până acum, avusese îndeajuns de mult din amândouă.

-Toate lucrurile sunt posibile, spuse Duncan împă- ciuitor. Dar principala mea responsabilitate este față de oamenii din Glen Rath, iar eu nu îi voi conduce într-o cruciadă nesăbuită.

Prințul sorbi îndelung din cupă.

-Ești un om direct, Lord Ballister.

-Dacă nu voiai să ți se vorbească direct, spuse Dun- can cu un zâmbet șters, nu ar fi trebuit să vii în Scoția.

-Marea Britanie a fost dintotdeauna destinul meu.

Charles se înclină în față, iar calmul său fu înlocuit de o pasiune aprinsă, plină de farmec.

-La vârsta de șase ani, puteam să trag cu pistolul și cu arcul cu abilitatea unui bărbat. Pe când eram băiat, am construit fortificații în miniatură. La paisprezece ani, am trecut prin tranșeele spaniole în asediul de la Gaeta. Răscoalele iacobite de dinainte au eșuat din cauza orga- nizării defectuoase și a voinței insuficiente, dar eu am voință și voi reuși.

Gwynne trase aer în piept nesigură, simțind puterea acestui bărbat chiar dacă era englezoaică, femeie și com- plet împotriva acestei revolte.

Tânărul Pretendent se dedică artei de a conduce cu o credință absolută în destinul său - și, într-o manieră

profund monarhistă, presupunea că le făcea oamenilor o favoare permițându-le să moară pentru el. Gwynne putea vedea însă că avea o fire arogantă și inflexibilă și o slăbiciune pentru băutura. Deși ar fi un lider puternic cât timp ar avea succes, ea bănuia că ar da greș într-o împrejurare potrivnică.

Totuși, avea capacitatea de a crea o viziune pe care bărbații ar urma-o până la moarte. Chiar și Duncan era sensibil la acest lucru. Gwynne simțea cum barierele lui tot urcau, protejând cele mai adânci gânduri.

- Ești dârț și ai capacitatea de ai uni pe oameni, spusese el calm. Dacă ai fi fost urmașul Stuartilor după moartea lui William sau a lui Anne, nu am nici un dubiu că ai fi reinstaurat pe tron dinastia ta. Dar vremea aceea a trecut. Marea Britanie este un loc diferit acum față de cum a fost atunci.

Sprâncenele lui Charles se arcuiră.

- Da, Marea Britanie s-a schimbat. Poți spune cu sinceritate că ești mulțumit că Actele Unirii au transformat Scoția într-o simplă provincie a Angliei, care există doar pentru a fi taxată și intimidată? Aceasta a fost întotdeauna o națiune liberă - până când propriii ei conducători au vândut-o pentru aurul englezesc.

Expresia de pe chipul lui Duncan se înăspri.

- Parlamentul nu a tratat Scoția bine, dar, chiar și așa, unirea e mai bună decât un conflict nesfârșit. Și argumentele economice sunt valide. Țara mea este săracă. Unirea cu Anglia începe să schimbe acest fapt. Cu timpul, inechitățile vor dispărea, și cele două țări vor fi parteneri adevărați.

- Posibil, dar cu ce cost? Charles se lăsă pe spătarul scaunului, mai stăpân pe sine. Pot elibera Scoția de această unire odioasă, dar, pentru a face acest lucru, am nevoie de sprijinul unor oameni respectați, cum ești tu. Mi s-a spus că, de-a lungul timpului, familia Macrae din Dunrath a avut iscusința stranie de a alege partea corectă. Ceea ce înseamnă că locul tău e alături de mine.

Duncan își odihni privirea asupra cupei. Gwynne bănuia că citea viitorul în vinul rece ca sângele, încercând

să despartă vâlul viitorului pentru a vedea ce urma să se întâmple cu pământul natal.

- Te vei mulțimi cu Scoția, prințule Charles? întrebă el ușor. Sau acesta e doar primul pas într-o campanie de a ocupa tronul Angliei?

- Ce ar fi greșit în asta? replică prințul cu un calm plin de aroganță. Dinastia Stuart a fost aleasă de divinitate pentru a conduce. A fost o nebunie din partea parlamentului englez să le dea coroana acelor germani grosolani și neghiobi. Britanicii merită mai mult de atât.

Duncan păru epuizat, ca și cum zilele de călătorie și reluarea responsabilităților își lăsaseră amprenta asupra lui.

- Cele mai multe națiuni merită conducători mai buni decât cei care li se oferă, dar trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Hanoverienii sunt diavolii pe care îi cunoaștem, și, deși le lipsește șarmul, măcar nu provoacă atâtea neplăceri.

- E o laudă cam săracă pentru un rege, spuse Charles sarcastic.

Duncan ridică din umeri.

- Sau vărsat râuri de sânge în războaie religioase, așa că e mare lucru să ai conducători protestanți pentru o națiune majoritar protestantă. Dacă tatăl sau bunicul tău ar fi fost dispuși să jure credință Bisericii Angliei, Stuartii ar conduce astăzi.

Prințul sări în picioare, cu un aer scandalizat.

- Ce drept are parlamentul să dicteze religia suveranului? Stuartii sunt discipoli credincioși ai Adevăratei Biserici și așa vor rămâne.

- Și de aceea nu vei câștiga această revoltă. Modelul în această problemă e Henry de Navarra, care a spus: „Parisul merită cu desăvârșire o mesă” atunci când a renunțat la religia protestantă pentru a deveni un rege catolic al Franței. Duncan se ridică la rându-i. Nu spun ce e drept și ce e greșit în aceste situații, Alteță. Doar simpla realitate. Ridicarea stindardului aici va aduce

moarte și distrugere, atât pentru scoțieni, cât și pentru englezi.

Prințul făcu un efort vizibil pentru a-și stăpâni accesul de furie.

- Vei gândi diferit după ce îmi voi dovedi caracterul în bătălie. Ești un om încăpățânat, Ballister, dar îți admir sinceritatea. Să știi că vei fi oricând bine-venit alături de mine. Se întoarse pe călcâie și deschise ușa, fluturându-și mâna spre Duncan când acesta dădu să îl urmeze. Voi găsi eu drumul până jos, Ballister. Eu și oamenii mei ne vom bucura deplin de ospitalitatea ta înainte de a pleca.

Duncan se înclină.

- În calitate de Charles Edward Stuart, un gentleman cu sânge scoțian, ești oricând bine-venit în casa mea.

Lui Gwynne i se păru că prințul pufni înainte de a pleca. După ce ușa se închise, ea se afundă la loc în scaun.

- A fost... interesant, spuse ea ușor, în timp ce încerca să evalueze ce se întâmplase, nu doar cuvintele, ci și energiile opuse ce se răspândiseră în încăperea în timp ce bărbații vorbeau.

Duncan se îndreptă spre fereastră și se uită afară la valea întunecată. Calmul rece cu care îl înfruntase pe prinț dispăruse, fiind înlocuit de o oboseală cenușie.

- Drăcovenia e că o bună parte din spusele prințului Charles reprezintă adevărul. Mulți îl vor urma, și nu vor fi doar clanurile din Highlands. Chiar și eu pot să simt puterea chemării lui la libertate și independență.

Gwynne se holbă la soțul ei, înspăimântată. Fusese sigură că el avea să rămână alături de Consiliu împotriva acestei revolte însetate de sânge ce stătea să înceapă, însă acum Duncan părea periculos de ambivalent. O singură vizită a prințului îl făcea să șovăie. Cum urma să reacționeze când sora lui și alți oameni dragi aveau să-i ceară să îi conducă pentru cauza iacobită? Un bărbat cu puterea lui ar putea schimba rezultatul acestei revolte.

De aceea fusese rugată să se căsătorească cu el. El era destinul ei, nu datorită plăcerii și a tovarășiei pe care

urmau să le împărtășească, ci pentru ca ea să îl influențeze în asemenea chestiuni importante.

Nimeni nu zisese că acest destin era unul ușor.

capitolul 19

Duncan se întoarse când o auzi pe Gwynne oftând. Uitându-se la el cu ochii mari, plini de uimire, îi spuse:

- Cum poți să fii de acord cu el? Este un uzurpator venit să semene dezastru pentru scopurile lui egoiste. Prințul Charles este un bărbat atrăgător, dar are toate defectele neamului din care se trage.

- Dar are și virtuțile. Curajul și farmecul său îi vor strânge pe oameni de partea cauzei sale.

Se întreba dacă o englezoaică, nu conta cât de educată, ar putea înțelege profunzimea farmecului lui Charles. Vechile tradiții ale Scoției în privința libertății și a independenței fuseseră trădate de propriii conducători ai națiunii, iar Tânărul Pretendent reprezenta o cale de ieșire.

- Actele Unirii au fost o mârșăvie pe care toți scoțienii adevărați o urăsc, iar englezii și-au dat prea puțin silința să o facă mai acceptabilă în anii ce au urmat.

- Ai spus că, în timp, unirea va face Scoția mai bogată. Nu merită să suporti niște neajunsuri pentru a scăpa țara de sărăcia la care am fost martori când călăream spre nord?

- Posibil. Își frecă obosit tâmplile. Uneori însă mă întreb dacă nu cumva prosperitatea va avea un preț prea mare. Stomacul unei națiuni e important, dar la fel este și sufletul.

- Faptul că prințul știe cum să ademenească o minte scoțiană nu îl face potrivit pentru a conduce, spuse ea aspru. Cum ai spus, Stuartii au avut șansa lor, iar cei mai mulți dintre ei s-au descurcat deplorabil. Un om nu merită să fie rege doar pentru că este mai arătos și mai bine îmbrăcat decât rivalul său.

- Atracția personală a prințului este, fără dubiu, o calitate. Arată ca un rege. George al II-lea arată ca un negustor periculos, cu suflet josnic.

Gwynne nu încercă să nege.

- Cu toate acestea, nu războiul este răspunsul. Acesta este un principiu de bază al Protectorilor. Un bărbat sau o femeie are dreptul să se apere. Nu ai să omori oameni care nu sunt de acord cu tine.

- Ce păcat că nu acceptă mai multă lume asta, spuse el sec. Ar face munca Protectorilor mai ușoară. Ultima bătălie a celor Cincisprezece a fost la Sherrifmuir. După aceea, s-a cântat un cântec ce spunea: „Unii spun că am câștigat./ Alții spun că ei au câștigat./ Și alții spun că nimeni n-a câștigat defel”.

- Nu este asta valabil pentru cele mai multe dintre războaie?

- Poate că bătălia a părut a nu avea vreun câștigător, dar revolta în sine a eșuat. De data aceasta lucrurile ar putea sta diferit.

Ea se încruntă.

- Este greu de imaginat cum ar putea iacobitiții să câștige cu puține arme, fără o armată reală și fără sprijin din străinătate.

- Chestiunea este pe muchie de cuțit. Câteva victorii sunt de-ajuns ca oamenii să se înghesuie în tabăra prințului. Deși francezii nu sprijină această aventură, s-ar putea răzgândi dacă Charles dă câteva semne de succes. Franța a fost la un pas de a organiza o invazie nu mai demult de anul trecut și va fi dornică să încerce din nou dacă guvernul hanoverian este suficient de slăbit.

Gwynne își înclină capul.

- Am auzit că amenințarea cu invazia de anul trecut s-a sfârșit când o furtună a lovit flota franceză la Dunkerque. Știai acest lucru?

Duncan rememorează seara în care stătuse pe un promontoriu francez și invocase o furtună puternică. Nu fusese la fel de nimicitoare ca marea furtună a lui Adam Macrae, dar se dovedise de-ajuns. Și, la momentul respectiv, nu avusese nici un dubiu ce trebuia făcut.

- Magicienii vremii din familia Macrae au o tradiție lungă în a ține invadatorii la distanță de coastele Marii Britanii. Este avantajul insulei noastre de a fi protejată de mare. O furtună bună poate să împrăstie întreaga forță de invazie.

- Cu siguranță poți să o faci din nou dacă francezii decid să trimită trupe în sprijinul iacobitilor.

- Da, pot. Oftă. Dacă acela e lucrul care trebuie făcut.

- Chiar te îndoiești? întrebă șoptit Gwynne. Consiliul Protectorilor - chiar și membrii scoțieni - s-a temut ani de zile de posibilitatea unei alte revolte iacobite. Acum este aici, și va fi o vărsare de sânge îngrozitoare.

- Acest lucru va fi adevărat, indiferent de cum se va sfârși. Te-ai gândit la posibilitatea ca o victorie a iacobitilor să însemne mai puțin sânge vărsat și ca reinstaurarea Stuartilor să fie o soluție mai bună pentru Marea Britanie decât conducerea hanoverienilor? Spusese aceste cuvinte ezitant, pentru că până în această seară nu se gândise nici el la o asemenea posibilitate. Acum însă nu și-o putea scoate din cap. James al II-lea a fost un neghiob, dar James I și Charles al II-lea au condus mult și bine. Poate că Charles Edward are aceleași calități de conducător.

Spre meritul ei, Gwynne luă în considerație cuvintele lui și nu le respinse imediat.

- E posibil ca o victorie iacobită să fie în folosul Marii Britanii, dar instinctul îmi spune că nu.

Profund tulburat, recunosc că o asemenea discuție i-ar putea separa cu ușurință. Nu numai că era englezoaică, dar fusese crescută în sânul stabilimentului Protectorilor. Lumea nu arăta tot timpul la fel aici, în sălbăcia dintr-un colț al Marii Britanii.

- Destul cu politica. Înlăturându-și starea mohorâtă, se așază la birou. Am ceva pentru tine.

- Sper că este ceva indecent, spuse ea cu o vioiciune forțată.

Duncan bănuia că, la fel ca el, și Gwynne considera supărătoare lipsa lor de consens pe acest subiect.

- Nimic de genul ăsta, dar se poate aranja mai târziu.

Trasă rapid în aer cu vârful degetelor un model, liniile strălucitoare dispărând o clipă mai târziu. Apoi răsuci o piesă a sculpturii decorative, și sertarul său secret se deschise. Acesta conținea o cutie mică, lăcuită. Îi înmână cutia, întrebându-se dacă era suficient de inițiată încât să o deschidă.

- Acum, că ești stăpână la Dunrath, aceasta este a ta.

Gwynne se încruntă când nu putu deschide cutia, apoi își dădu seama că era pecetluită de magie, la fel cum fusese și sertarul. Inspiră adânc, privi ca prin ceață pentru un moment, și apoi capacul cutiei se deschise.

- Felicitări! exclamă el.

Progresul ei era impresionant.

- Inelul lui Isabel de Cortes, răsufală ea în timp ce sălta cu venerație cerculețul de aur din cuibul său de catifea.

Un rubin strălucitor era așezat în mijlocul unui trandafir de aur, emblema familiei reginei Elisabeta. Inelul era varianta feminină a celui purtat de Duncan. Îl lăsă să alunece pe cel de-al treilea deget, alături de verigheta simplă, de aur.

- Se potrivește perfect! spuse ea surprinsă.

- Așa se întâmplă mereu.

Își ridică mâna stângă în așa fel încât safirul inelului său să strălucească în lumina lumânării.

- Ambele inele au fost fermecate de către John Dee, la cererea reginei. Nu numai că au fost o răsplată pentru distrugerea Armadei, dar reprezintă, de asemenea, o legătură între conducătorii Angliei.

- Nu știam acest lucru. Marea regină era tare isteță. Își depărtă degetele și zâmbi încântată spre inel. Pot simți energiile femeilor care l-au purtat. Sunt ca... foile de ceapă. Cea mai recentă trebuie să fi fost mama ta?

- Da. Energia ei era blândă. Foarte diferită de a lui Isabel.

Mama lui fusese delicată - și la fel de formidabilă ca o furtună pe mare.

Gwynne își miși ochii.

- Șase femei au deținut inelul înaintea mea?

El număra proprietățile începând cu Isabel.

- Doar cinci.

- Există și o a șasea. Regina Elisabeta însăși a purtat acest inel cu câteva zile înainte de a i-l trimite lui Isabel. Probabil dorise să întărească legătura cu casa regală.

Duncan se uită la inelul său și se întrebă cum ar fi reacționat în fața prințului Charles dacă nu l-ar fi purtat. Oare ar fi fost mai înclinat să se lase convins de argumentele prințului? Mai bine să nu afle.

Căscând, Gwynne se ridică de pe scaunul ei. Umbrele oboselii îi întunecau ochii.

- Sunt atât de obosită, că abia îmi pot ține ochii deschiși. Crezi că va observa cineva dacă nu mă întorc la petrecere? Păreți destul de capabili să vă distrați și singuri.

- Du-te și odihnește-te. Dacă observă cineva, vor înțelege. Îi zâmbi slab. Cum ești o vrăjitoare fermecătoare, îți vor ierta orice.

Ea râse.

- Mă întreb dacă voi fi vreodată capabilă să cred un asemenea lucru? Încă pare doar o glumă faptul că simpla mea prezență poate avea un asemenea efect asupra bărbaților.

- Niciodată să nu te gândești la asta ca la o glumă.

Își analiză soția, care era obosită, ciufulită și absolut irezistibilă. Ce ar face dacă ea ar răspunde interesului unui alt bărbat? Gândul i se păru atât de îngrozitor, încât nu suporta să zăbovească asupra lui. O sărută ușor pe frunte.

- Te voi urma mai târziu.

Chiar înainte de a pleca din cameră, Gwynne își plimbă degetele de-a lungul interiorului sensibil al încheieturii lui, lăsând în urmă dăre fierbinți. Era tentat să o urmeze în dormitor, să dizolve prin pasiune tensiunea dintre ei. În schimb, Duncan se întoarse la fereastră, privind în gol pe deasupra dealurilor mângâiate de lună. Soția îi era în oase, dar nu recunoscuse întru

totul cât de mult îi lipsise până când nu ajunsese din nou acasă.

Să fii Protector însemna să juri că sprijini ceea ce era bine pentru cât mai mulți oameni. Totuși, ce era de făcut când calea cea mai bună nu era clară? Era posibil ca dragostea pentru pământul natal să îi distorsioneze judecata în asemenea măsură încât să o ia în direcția greșită? Se cutremură la gândul acesta. Spiritul partizan nu se potrivea cu principiile care fuseseră semănate în el încă de mic copil.

Totuși, dacă Stuartii erau cei mai buni conducători pentru Marea Britanie? Hanoverienii erau protestanți, dar încăpățânați ca niște catâri, iar prințul moștenitor, Frederick, era slab, extravagant și înșelător. Propriii părinți îl numeau „bestie dezgustătoare”. Prin comparație, Charles Edward Stuart era un model de putere și virtute. Așa cum Duncan nu trebuia să aleagă să îl sprijine pe Charles doar pentru că aveau în comun sângele scoțian, nu trebuia nici să sprijine orbește Casa de Hanovra, așa cum o făcea Consiliul.

O putere mare aducea cu sine și responsabilitatea — și Duncan avu zguduitoră premoniție că era posibil ca destinul acestei răscoale să cadă pe umerii lui. Vremea era un factor important în campaniile militare. Ar fi simplu să schimbe deznodământul unei bătălii...

Un alt principiu al Protectorilor era ca niciodată să nu intervină când nu era necesar. Acest lucru se datoră pe de o parte faptului că amestecul în liberul-arbitru al unei persoane sau al unei națiuni era din principiu greșit, iar pe de altă parte faptului că amestecul excesiv mărea riscul ca Protectorii să fie catalogați drept o minoritate periculoasă.

Familiile supraviețuiseră atât de mult datorită discreției lor, sprijinită de vrăji ce îi împiedicau pe copiii lor să le dezvăluie din întâmplare puterile în fața oamenilor de rând. Când era necesar, se aruncau vrăji de uitare asupra oamenilor de rând care văzuseră lucruri ce le puteau stârni suspiciunea. Chiar și astfel de farmece mici erau descurajate dacă nu erau absolut necesare.

Duncan se rugă ca revolta să se desfășoare de la sine, fără să fie nevoie ca el să țină partea cuiva. Dacă ar fi forțat să aleagă, nu putea garanta că ar lua decizia corectă.

Era trecut bine de miezul nopții când Duncan se retrase. Cei mai mulți dintre oameni merseseră acasă sub lumina unei luni ca de ceară. Alții sforăiau încet în colturile salonului, iar un ultim cvartet vesel cânta, prost, în jurul unui butoi de bere. Fusesse o petrecere reușită.

Din cauza orei târzii, se gândi să meargă în propriul dormitor, dar el și Gwynne dormiseră împreună în fiecare noapte de când se căsătoriseră. Avea nevoie să fie cu ea.

În camera ei era întineric beznă, așa că atinse fitiulul unei lumânări și făcu o lumină ușoară. Inima i se strânse insuportabil în timp ce îi cercetă trăsăturile fine. Oare și alți bărbați simțeau aceeași nevoie chinuitoare de câte ori se uitau la ea sau era mai rău pentru el fiindcă erau căsătoriți și împărțeau același pat? Dacă toți bărbații o considerau încântătoare, nu e de mirare că tânărul William se simțise ispitit să o răpească.

Își dădu jos îmbrăcămintea și se strecură în pat lângă ea. Intenționa doar să doarmă, dar, când ea se întoarse instinctiv spre el, hotărârea lui pâlî. Era obosită și merita să se odihnească, și totuși...

Își sprijini o mână pe unul din sânii ei. Sub muselina cămășii de noapte, era moale și perfect rotund. Își mișcă ușor degetul mare, mângâindu-i mugurul până se întări. Ea toarse încet și se apropie și mai mult.

Un gentleman nu ar trezi o doamnă adormită ca să-i ceară relații intime, dar, dacă ea s-ar trezi cu plăcere, ar putea decide singură. Pulsul îi era slab ca bătaia aripii unei păsări de mare.

Când se lipi de el, emană senzualitate prin toți porii, mâna ei explorând cu o finețe somnoroasă. Nesigur dacă ea se trezea sau dormea, continuă să o dezmierde ușor, fiecare avans din partea lui primind un răspuns din partea ei.

- Ești a mea, sufletul meu, șopti el. Acum și pentru totdeauna, numai a mea.

Probabil că ea îi dădu dreptate, pentru că îl trase spre ea cu brațe primitive.

Înfrânarea explodă într-o nevoie frenetică, iar el se cufundă în paradisul excitant al corpului ei. Ea răspunse cu o pasiune ce ar putea îngenuchea un bărbat. Aceasta era esența unei vrăjitoare - era o femeie care putea oferi dragoste și împlinire cu o intensitate atât de amețitoare, încât era imposibil să îți imaginezi viața fără ea.

Erau legați de destin. Cu siguranță că intrigile politice nu îi puteau separa...

capitolul 20

A doua zi dimineață, Gwynne se purtă ca o mireasă ascultătoare și inspectă cu seriozitate activitatea internă a gospodăriei, cu Maggie Macrae pe post de ghid. După un tur amănunțit, în care vizitase bucătăriile, spălătoria, lăptăria, distileria și sediile altor activități, spuse cu sinceritate:

- Maggie, Durrath funcționează precum un ceas de cea mai bună calitate în mâinile dumitale capabile. Sper sincer că vei continua să administrezi gospodăria. Trebuie să știu ce se întâmplă, iar deciziile importante ar trebui discutate, dar voi fi cea mai fericită dacă voi avea zilnic timp pentru propria muncă.

Maggie spuse cu aceeași sinceritate:

- Mă bucur că voi continua ce făceam înainte. Care e munca dumitale?

- Eu sunt un cărturar. Citesc, iau notițe, realizez traduceri, uneori scriu. Gwynne zâmbi dezarmant. Rezultatele sunt interesante doar pentru alți cărturari, dar contează pentru mine. Când Duncan m-a cerut de soție, mi-a spus că Durrath are o bibliotecă foarte bună. Aștept cu nerăbdare să o văd.

Femeia mai în vârstă zâmbi larg.

-Acum, că ți-ai făcut datoria, nu mai poți de nerăbdare să mergi acolo. Du-te, stăpână. Cred că ne vom înțelege bine împreună.

Gwynne nu mai avu nevoie de altă permisiune. Se trezise în dimineața aceasta știind că luna ei de miere se sfârșise. Interludiul magic datorat călătoriei lăsase locul realității implicate de viața cotidiană. Era acum timpul să toarne fundația pe care avea să se dezvolte restul vieții ei, și nu vedea nici un motiv să-și asume mai multe treburi casnice decât cele absolut necesare.

Nu-l mai văzuse pe Duncan de când luaseră împreună micul dejun. Plecase călare, împreună cu Jean și bătrânul Donald, de-a lungul văii, să vadă în ce stare erau pământul și oamenii. Bănuia că nu-i va mai vedea pe nici unul dintre ei până la sfârșitul zilei. Atitudinea lui din acea dimineață fusese aspră, iar ea nu fusese sigură dacă asta se datora faptului că gândurile lui erau la ziua care îl aștepta, sau fusese închis în sine din cauza tensiunilor politice dintre ei din seara precedentă. Totuși, nu era prea îngrijorată. Orice bărbat care venea în pat cu atâta înflăcărare precum Duncan nu se retrăgea foarte departe.

Începea să aprecieze binecuvântarea mixtă oferită de puterea vrăjitoarească. Ar fi foarte ușor să o folosească ca să-i manipuleze pe ceilalți, ceea ce ar fi fost greșit din toate punctele de vedere, atât umane, cât și ale Protectorilor. Și totuși... foarte ușor. Din fericire, Duncan nu era genul care putea să fie manipulat.

Acum, ea avea să vadă dacă el exagerase dimensiunea bibliotecii din Dunrath. Intră și trecu în revistă ceea ce se afla în încăpere. Camera era poziționată cu fața spre sud, astfel că lumina era excelentă, ceea ce era întotdeauna un avantaj la citirea textelor vechi. Covoare persane groase făceau podeaua prietenoasă. O masă lungă, un birou și șase scaune cu spătar drept erau împrăștiate în jur, în timp ce o pereche de fotolii și divanuri erau plasate comod lângă șemineu.

Dar, după o examinare atentă a titlurilor cărților, fu dezamăgită când nu găsi nici un fel de texte ezoterice.

Cu toate că era o bibliotecă foarte bună pentru un gentleman, nu conținea nici un fel de învățătură a Protectorilor.

Trebuia să fie mai mult decât atât. Poate că exista o a doua cameră, care găzduia textele secrete, cum era cazul la Harlowe?

Încruntându-se, examină cu atenție încăperea cu ochiul ei interior și descoperi imediat o ușă în colț. Fusese modelată și pictată ca să se potrivească printre lambriurile de pe pereți. Mai important, fusese supusă unei vrăji, astfel încât un ochi obișnuit să treacă pe lângă ea fără să o vadă. Cu toate că un Protector putea să o descopere cu ușurință, era puțin probabil ca un om de rând să o observe.

Mută un scaun care bloca parțial accesul și puse mâna pe mânerul plat. De îndată ce îl atinse, recunoscu faptul că o altă vrajă era implicată. Încruntându-se, trecu de vrajă de parcă ar fi umblat printr-o grădină-labirint. Ah, era o vrajă de respingere. Chiar și dacă s-ar fi întâmplat ca un om de rând, cu puțină magie sălbatică, să observe contururile ușoare ale ușii, nu ar mai fi fost interesat să afle mai multe.

Simțindu-se pe deplin mulțumită de capacitatea ei de a trece de protecțiile bibliotecii, deschise ușa și găsi o a doua cameră, mai mică, mobilată într-o manieră asemănătoare bibliotecii principale. Dar unde era amplasată în castel? Era ciudat că exista suficient spațiu încât să ascundă o cameră întregă.

Dumnezeule, era o altă vrajă! Una foarte inteligentă, care îi făcea pe oameni să fie lipsiți de curiozitate în legătură cu modul în care era aranjat spațiul. Nimeni nu ar observa că o zonă de mărimea unei camere nu ar figura nicăieri decât dacă ar măsura cu atenție podeaua întreagă. Nu-și dăduse seama singură, până când nu trecuse dincolo de barierele magice ale bibliotecii ezoterice.

De data aceasta, când traversă camera spre rafturi, recunoscu texte care se găseau în orice bibliotecă Protectoroare. Există suficient spațiu și pentru noi dulapuri

de cărți. Duncan spusese că era liberă să extindă colecția. Dacă ar fi fost o pisică, și-ar fi lins mustățile.

Multe dintre volume erau savuros de nefamiliare. Și multă învățătură Protectoare se găsea în jurnale și agende, întrucât informația nu putea fi distribuită public și tipăritul era prea scump atunci când erau necesare doar o mână de copii. Întrebându-se dacă biblioteca conținea vreo informație despre vrăjitoare, hotărî să încerce o tehnică folosită de tatăl său.

Concentrându-se din greu asupra subiectului dorit, își mută mâna deschisă de-a lungul celui mai apropiat raft, palma ei fiind la doar câțiva centimetri de cotoarele cărții. Nimic. Raftul următor. Din nou, nimic.

Neștiind sigur dacă făcea asta greșit sau pur și simplu nu exista nici un material despre vrăjitoare, încercă ultimul raft de jos. La jumătatea drumului, simți căldura emanată de un volum subțire. Îl scoase din raft și descoperi că era un tratat despre cel mai des întâlnite puteri la femei. O scrutare rapidă sugeră că avea puține informații despre vrăjitoare, dar puse cartea pe masă pentru un studiu mai aprofundat.

Se întoarse la căutarea ei și și avu parte de o surpriză în momentul în care un volum îngust, decolorat aproape îi arse palma. Cartea era jurnalul unei vrăjitoare franțuzoaice din secolul trecut. Exact asta sperase Gwynne să găsească. Era scris într-un dialect regional francez, pe care însă putea să-l înțeleagă destul de bine.

Cu cartea în mână, se îndreptă spre unul dintre fotoliile de lângă cămin, apoi se opri brusc când văzu portretul care atârna deasupra poliței. Era un tablou în ulei care îi reprezenta pe Isabel și Adam Macrae. Deși Gwynne văzuse odată o gravură a cuplului, acela fusese palid și lipsit de viață în comparație cu acesta.

Păși înainte pentru a studia mai îndeaproape portretul. Isabel de Cortes fusese eroina ei în copilărie. Și încă era.

Pentru o copilă pe jumătate Protectoare, fără nici o putere, Isabel fusese un exemplu strălucitor de cum putea să fie o femeie. Înzestrată cu magie sălbatică, nu avea

Protectori printre strămoșii ei și fusese crescută de către o familie de oameni de rând, care o iubeau dar nu o înțelegeau. Elevă a lui John Dee, magicianul personal al reginei Elisabeta, ea devenise un mare magician datorită voinței aprige și a disciplinei. Gwynne se gândise că era o ironie faptul că era opusa lui Isabel: crescută cu toate avantajele Protectorilor, dar fără nici o abilitate innăscută.

În tablou, cuplul era la vârsta de mijloc, iar părul brunet al lui Adam încărunțise la tâmplă. Lângă el, o fereastră deschisă dezvăluia un cer scoțian furtunos, ca simbol al măiestriei lui în ale vremii. Sub barba lui în stil elisabetan, trăsăturile îi erau foarte asemănătoare cu cele ale lui Duncan. Deci exista o adevărată legătură între membrii familiei Macrae. Mâna lui se odihnea pe capul unui câine înalt, care semăna cu câinii care trăiau acum în castel, așa că nu numai oamenii transmiteau urmașilor asemănările.

Dar Isabel era cea care îi atrase cel mai mult atenția lui Gwynne. Nu era o frumusețe. Fața ei închisă la culoare era prea îngustă și exotic de neenglezească, iar trăsăturile prea ascuțite. Totuși, inteligența și umorul din privirea ei erau strălucitor de fascinante. În poală ținea o pisică târcată, iar în mâna dreaptă faimoasa sticlă de prezis viitorul.

În seara precedentă, Gwynne simțise energia lui Isabel pe inelul cu rubin, iar astăzi vedea chipul lui Isabel. Combinația aceasta îi aduse eroina la viață ca niciodată înainte.

Curioasă în legătură cu ce altceva ar mai fi putut pierde când o luase direct spre cărți, cercetă camera cu mai multă atenție. O serie de miniaturi atârnavă pe perețele de deasupra biroului mare. Nu-l putu identifica pe nici unul dintre oamenii portretizați, cu toate că era clar că toți bărbații aparțineau familiei Macrae.

Stilul vestimentar îi permise s-o ghicească pe femeia care era probabil mama lui Duncan și a lui Jean. Avea un zâmbet încântător, enigmatic. Ultima Lady de Dunrath, care murise în urmă cu șase ani, aparținuse familiei

Macleod din insula Skye. De fapt, fusese sora lui Sir Ian Macleod, membru al Consiliului. Aveau aceeași ochi de un cenușiu încetoșat.

Apoi Gwynne cercetă un dulap vechi de sticlă, plin de obiecte interesante din întreaga lume. Statueta cu dragon era cu siguranță chinezească și exista și o mască ce provenea dintr-un loc din Asia pe care doar putea să-l bănuiască. Poate Indiile de Est Olandeze. Exista, de asemenea, și o cutie de argint care arăta precum un turn crenelat, poate din Spania sau Italia. Alte obiecte erau mai greu de identificat, dar toate prezentau o licărire slabă de putere magică.

Se aplecă să privească la rafturile de jos și i se opri brusc răsufletea când văzu ceea ce sigur era sticla de prezis viitorul a lui Isabel. Duncan spusese că se găsea printre comorile din Dunrath, chiar dacă lentila de obsidian nu mai arătase nimic după moartea lui Isabel. Aceasta stătea cuminte deasupra unui săculeț captușit de catifea, care se lega la capăt cu un șnur, fără ca piatra de culoarea fumului să ofere vreun indiciu în legătură cu importanța sa.

Cu siguranță că nimeni nu va avea ceva împotriva dacă noua stăpână ar atinge-o. Gwynne deschise respectuos ușița de sticlă, sperând că va simți energia lui Isabel mai puternic decât în inel, unde fusese acoperită cu alte energii.

Luă sticla de prezis viitorul din dulap, piatra transparentă fiind rece în palma ei... și fu lovită de un val de energie care o aruncă pe spate.

Inima îi bătea cu putere și trebuie că-și pierduse cunoștința vreme de o clipă, dar, în timp ce își reveni în simțiri, descoperi că sticla de prezis viitorul era în continuare în mâna ei. Recunoscătoare pentru moliciunea oferită de grosimea covorului, se ridică în picioare și se așeză într-unul dintre fotolii. Energia vibrantă a lui Isabel se imprimase adânc în obsidian, alături de o armonie masculină intensă ce se simțea în fundal.

Gwynne privi la portret, știind că energia bărbătească îi aparținea lui Adam Macrae. Era ciudat cum forța

și individualitatea personalităților lor continuau să supraviețuiască la atât de mulți ani distanță după ce trupurile lor fuseseră așezate spre odihnă în pământul rece și verde al Scoției. Se spunea că muriseră la o oră distanță unul de celălalt. Gwynne simți un nod în gât, și nu era sigură dacă era provocat de durerea cauzată de faptul că Isabel și Adam nu mai erau, sau de regretul că mariajul ei cu Duncan nu-și avea originea într-o dragoste atât de puternică. Poate că, odată cu trecerea timpului, aveau s-o obțină – dacă revolta iacobiților nu-i va dezbină.

Cu ochii puțin înceteșoși de lacrimi, se uită la sticla de prezis viitorul și descoperi că obsidianul îndelung adormit prinsese viață.

capitolul 21

Duncan se întoarse la castel după-amiaza târziu, după ce vizitase cât de multe gospodării putuse. Dealurile și figurile familiare îi alinaseră încordarea din seara precedentă. Era acasă, unde era locul lui.

Nu era surprins să afle că mireasa lui dispăruse cu câteva ore înainte în bibliotecă. Bănuind că s-ar putea să îi fie foame, comandă o tavă de ceai fierbinte și fursecuri și o luă cu el sus. Ea reușise să găsească și să intre în biblioteca privată. Din punct de vedere mental începuse deja să se gândească la ea ca la un magician în întregime pregătit. Trebuie să aibă grijă cu asta. Oricât de remarcabil era progresul, era încă o novice din multe puncte de vedere.

- Gwynne? Ținând în echilibru tava pe o mână, deschise ușa bibliotecii interioare. Probabil că ești infometată.

Ea stătea la masa lungă, cu cărțile împrăștiate prin jurul ei și un carnet plin de notițe sub brațul drept. Își ridică privirea când intră el, clipind de parcă nu ar fi fost sigură unde se afla.

- Ai avut dreptate, este o bibliotecă minunată și abia aștept să o fac și mai minunată.

Duncan se uită la cărțile de pe masă.

- Ce studiezi?

- Vrăjitoare. Am găsit jurnalul unei franțuzoaice care avea darul acesta, dar nu vorbește mult despre cum îl trăiește. Gwynne făcu o grimasă. Cred că s-a bucurat puțin cam mult de puterea ei.

- Îmi dau seama că asta reprezintă cu adevărat o tentație. Puse tava jos și se aplecă pentru un sărut ferin. Buzele ei erau reci, probabil semn că era într-adevăr înfometată. Turnă două cești aburinde de ceai și le așează lângă ea, apoi ridică o pătură de pe spătarul fotoliului și o așează pe umerii ei. Beu, îi ordonă el atunci când se așează de cealaltă parte a mesei și se servi cu fursecuri.

- Da, milord, spuse ea cu o supunere suspicioasă.

Duncan recunoscuse săculețul de catifea ce era așezat pe masă, lângă carnetul cu notițe.

- Văd că ai găsit sticla de prezis viitorul a lui Isabel de Cortes.

Ea încuviință.

- Da, am găsit-o. Și... și funcționează pentru mine.

- Serios?! El se aplecă în față. Remarcabil. Aproape ca și cum sticla te-ar fi așteptat.

- Cred că mă aștepta, recunoscuse Gwynne serioasă. Atinse săculețul de catifea. Presupun că nu se va supăra nimeni dacă va intra în posesia mea.

- Bineînțeles că nu. Faptul că sticla îți vorbește o face să fie a ta. Se uită la ea gânditor. Prezicerea viitorului și utilizarea sferelor vorbitoare sunt abilități înrudite. S-ar putea să ajungi în Consiliu.

Gwynne păru tulburată.

- Nu voi avea niciodată o asemenea putere!

- Mie mi se pare că deja ai. Acum bea-ți ceaiul și mănâncă niște fursecuri înainte să leșini de foame. Apoi îmi poți spune ce ai văzut.

După ce înghiți două fursecuri cu ceai, scoase piatra de prezis viitorul din săculețul de catifea. Privirea ei căuta în depărtări, ca și cum nu ar fi crezut că era cu adevărat a ei.

- Am văzut forțele iacobite intrând în Edinburgh și cucerind orașul fără a vărsa nici o picătură de sânge.

Duncan își ținu respirația.

- S-a întâmplat astăzi? Dacă e așa, Charles a parcurs cu mare viteză distanța de aici la Edinburgh.

- Nu astăzi. Cred că orașul va fi luat peste două zile. Dar e foarte clar și arată precis - un eveniment sigur, nu doar o posibilitate. Prințul Charles va intra călare în oraș la miezul zilei, purtând îmbrăcăminte din Highland. Pantaloni roșii și o bonetă de catifea verde cu cordă iacobită, albă.

- Chiar poți vedea asemenea detalii? Întrebă el uimit.

- Piatra este responsabilă. Degetele ei se strânseseră în jurul pietrei. Poartă o putere imensă și imaginile sunt foarte clare. Prințul va face ca tatăl său să fie proclamat James al III-lea, rege al Scoției, al Angliei, al Franței și al Irlandei.

- E vremea ca Anglia să înceteze să mai pretindă că are autoritate asupra Franței, spuse Duncan sec. Ce ai mai văzut?

- Va declara că Actele Uniunii sunt anulate.

Duncan nu fu capabil să-și ascundă o umbră de mulțumire la auzul acestei vești.

- Cu siguranță că asta îi va aduce mai mult sprijin. Poți vedea cum se sfârșește revolta?

- Acesta a fost primul lucru după care m-am uitat. Cum a spus și Consiliul, rezultatul încă nu a fost decis. Făcu o grimasă. Doar sângele și moartea au fost sigure. Prima bătălie se va purta foarte curând... cred că în următoarea săptămână.

- Știi cum se va termina bătălia?

Puse piatra înapoi în săculeț.

- Iacobiții o vor câștiga în câteva minute.

Duncan era incapabil să își ascundă plăcerea la auzul veștilor. Soarele ieși prin norii de după-amiază, iar lumina se revărsă în bibliotecă, înlăturând răcoarea toamnei.

- O victorie ușoară va face oamenii și sprijinul străin să se îngrămădească sub stindardul lui.

- Nu este o victorie ușoară pentru sutele de bărbați care vor fi omorâți, răniți sau capturați, răbufni ea. Cei mai mulți vor fi din trupele guvernamentale, dar viețile lor contează. Muntenii vor fi și ei în număr mare.

- Bineînțeles că regret acest lucru, dar dacă e să fie o luptă, o victorie rapidă va însemna mai puține victime de ambele părți.

Ochii lui Gwynne se îngustară.

- Pari mult prea încântat de veștile despre succesul iacobit. Ar trebui să sprijini cauza umanității, nu să iei partea cuiva de parcă acest război ar fi o cursă de cai.

Gura lui se strânse într-o linie subțire.

- Nu am intervenit în mod ilegal, și nici nu intenționez, dar cu siguranță am dreptul la sentimentele mele private.

- Nu e permis! exclamă ea. Ești un magician, iar sentimentele tale schimbă lumea. Când ai exultat din pricina victoriei iacobite, a ieșit soarele. Dacă aș fi spus că prințul s-a descurcat rău, fulgerele ar fi zguduit valea. Trebuie să te controlezi, Duncan. Puterea neînfrănată din jurul acestei revolte este prea periculoasă. Știi regulile Familiei. Nu ne putem permite să ne purtăm la fel de irațional precum oamenii de rând.

Duncan se înroși, știind că era adevăr în cuvintele ei, dar îi luă în nume de rău dojana.

- Nu îmi da mie lecții despre controlul puterii, milady. Am fost magician în aceste ultime două decade, în timp ce tu, în urmă cu o lună, erai lipsită de putere precum un copilăș.

- Pentru că puterea este nouă pentru mine, nu am avut încă șansa de a deveni plină de sine sau arogantă.

Vocea ei ar fi putut să spargă gheața, dar în același timp furia ei era în mod paradoxal provocatoare. Cu părul ei de un roșcat-auriu, legat simplu la spate, și cu ochii scânteietori, era atât de atrăgătoare, încât el își încleștă mâinile pentru a se opri din a o atinge.

- Dacă nu ești arogantă este doar pentru că nu deții puterea de suficient de mult timp încât să începi să abuzezi de ea, replică el. În curând îl vei manipula pe orice bărbat îți iese în cale. Acum ești condamnată de aproape de asta. Încetează să îți mai folosești magia sexuală în încercarea de a mă influența.

- Nu îmi folosesc puterea asupra ta, sări ea. Faptul că tu ești tot timpul stârnit nu înseamnă că încerc să te farmec în vreun fel.

Duncan sări în picioare și se înclină în față, cu mâinile fixate pe masă.

- Cel puțin eu sunt conștient de ceea ce fac! Nu te prefăce că nu cunoști efectul puterii tale!

În timp ce ea se trase instinctiv înapoi, furia și dorința se aprinseră într-o energie stacojie ce se învârtea prin cameră. Deasupra castelului tunetele hubuia cu o forță ce făcea ferestrele să se zguduie. Îngrozit, el își dădu seama cât de mult pierduseră control.

Înconjurând masa, o luă în brațe, disperat să sfârșească disputa.

- Gwynne, inima mea, nu trebuie să lăsăm să se mai întâmple asta!

După o împotrivire de o clipă, îl îmbrățișă și ea puternic, ca și cum ar fi încercat să se topească în corpul lui. Tremura, pe punctul de a izbucni în plâns.

Duncan își răsuci furia într-unul dintre tipurile de noduri celtice care ajutau la împrăștierea emoțiilor dezechilibrate. Dureros de tandru, el îi șopti:

- Ne sfâșiem unul pe celălalt, inima mea. Nu mai trebuie să lăsăm niciodată ca acest lucru să se întâmple.

Ridicându-și capul, îl sărută cu o nevoie devoratoare. Forțele dezlănțuite pe care le eliberaseră se aprinseră într-o pasiune fizică frenetică. În timp ce degetele ei i se înfipseră în spate, el o ridică pe marginea mesei și păși între picioarele ei, ridicându-i fustele, care se adunară în jurul coapselor lui. Era Stăpânul Furtunilor al ei, forța irezistibilă a cărei putere îi putea goni mintea din trup.

Gwynne gemu când degetele lui abile o atinseră intim, iar valurile de senzații o amețiră. Indiferent cât

de mult se contraziceau mințile lor, trupurile erau în acord perfect. Imediat ce se eliberă de pantaloni, ea îl ghidă în ea, frecându-se de el. Amândoi strigară în timp ce se uniră cu o sălbăticie imperioasă.

Împreunarea lor fu rapidă și violentă, dar preschim-bă furia într-o armonie mistuitoare ce îi lăsă pe amân-doi lipsiți de vlagă și gâfâind. În timp ce ea atârna de el, tremurând, el îi repetă cu o voce încordată:

- Nu mai trebuie să ne certăm așa, Gwynne. Mă înspăimântă felul în care îmi dispare controlul atunci când e vorba despre tine.

Ea încuviință, cu fața îngropată în umărul lui.

- Aceasta este partea întunecată a puterii, nu-i așa? Când ne certăm, riscăm să rănim mai mult, nu doar unul pe celălalt. Poate că ar trebui să evităm să discutăm despre rebeliune până se încheie.

- Asta ar fi imposibil, dar trebuie să nu ne per-mitem să devenim atât de porniți, încât să ne pier-dem detașarea.

El se îndepărtă, lăsând-o nefericită.

- Încearcă să înțelegi că îmi cunosc datoria, Gwynne. Dacă circumstanțele sunt potrivite, s-ar putea să inter-vin pentru a salva vieți, dar nu voi încerca să schimb cursul bătăliei.

- Suficient de corect.

Coborî pe podea și, cu o mână care era în continuare nesigură, turnă încă două cești de ceai răcoritor. Când începuse să numească revolta „rebeliune”, așa cum o făceau iacobiții? Spunându-și că această schimbare sub-tilă de limbaj nu însemna că devenise rebel, îi oferî o tentativă de zâmbet.

- Am fost impresionată de cât de bine i-ai făcut față prințului. Este foarte convingător.

- Mai rău de-atât, s-ar putea să aibă dreptate.

Duncan se așeză și își întinse picioarele lungi în timp ce sorbea epuizat din ceai.

- M-am gândit la asta toată ziua, și cred că este foar-te posibil ca repunerea în drepturi a Stuartilor să fie

în folosul întregii Marii Britanii. Dumnezeu știe că hano-verienii nu par să nutrească o iubire prea mare pentru insula noastră. Prințul de Wales este viclean, slab și înșelător. Dacă devine rege poate fi un dezastru mai mare decât prințul Charles Edward.

- Posibil, dar un Stuart pe tron mi se pare... alarmant. Numai dacă ar putea spune mai multe sticla de prezis viitorul, zise ea cu frustrare.

- Trebuie să avem răbdare. Evenimentele se vor dezvălui singure în timp.

Avertismentul era ușor de spus. Însă aproape imposibil de trăit cu el.

Obosită din cauza emoțiilor zilei, Gwynne se retrase în camera ei pentru un scurt somn de după-amiază târzie. Descoperirea sticlei de prezis viitorul a lui Isabel reprezentase toată emoția de care avea nevoie în prima ei zi petrecută în întregime la Dunrath. S-ar fi putut lipsi de cearta violentă și împăcarea cu Duncan, deși presupuse că cearta fusese inevitabilă și ajutase mult la lămurirea lucrurilor. Pe de altă parte, dacă toate certurile cu soțul ei se sfârșeau într-o pasiune atât de spectaculoasă, existau cel puțin recompense...

Ațipi cu zâmbetul pe buze, fiind trezită de o bătaie în ușă și de Jean, care striga:

- Gwynne, pot intra?

Gwynne se ridică și căscă în timp ce împinse deoparte cuvertura.

- Intră, te rog.

Jean intră, cu fața îmbujorată de aer proaspăt și fericire. Astăzi purta o îmbrăcăminte potrivită pentru călărie, de culoare verde, care îi sublinia părul strălucitor și tenul deschis la culoare.

- Am călărit alături de Robbie. Trebuie să se întoarcă la armată, dar poate sta aici în seara aceasta.

- Bine. Aș vrea să îl cunosc mai bine.

Privirea lui Gwynne fu atrasă de o creatură vioaie ce venea în urma lui Jean. Animalul sări la un metru de Gwynne și o privi cu niște ochi verzi și triști. Cu blana lucioasă și târcată, era cu siguranță o felină, dar nu semăna

cu nici o pisică pe care o văzuse vreodată. După ce își termină analiza, pisica o împunse cu capul în coaste, într-o încercare ostentativă de a atrage atenția. Se scărpină automat după urechile ca niște smocuri ciufulite.

- Este o pisică tipic scoțiană? Este enormă!

- Se pare că lui Lionel îi place de tine. Jean se cocoță pe scaunul de lângă masa de toaletă. Tatăl lui a fost o pisică sălbatică, asta explică mărimea și aroganța. Vine și pleacă oricând dorește, dar până acum nu a prea fost interesată de oameni.

- O pisică sălbatică? Nu am văzut niciodată una. Nici măcar una pe jumătate sălbatică. Ce coadă stufoasă ai, Lionel!

Gwynne îl mângâie, iar motanul începu să toarcă, ghearele lui frământându-i coapsa. Jean rânji.

- Cred că ai nevoie de un animal de companie. Animalele hibride au reputația că se atașează de o singură persoană. Isabel de Cortes a avut una.

- Auu! Ce gheare impresionante!

Gwynne îi scoase ghearele din piciorul ei. Acum că Jean menționase acest lucru, Lionel semăna cu pisica lui Isabel din portretul din bibliotecă.

- Cum se poate cineva despărți de o pisică sălbatică prea entuziasmată?

- Nu poate. Dacă ai fi fost o vrăjitoare, Lionel ar fi considerat un prieten apropiat.

- Protectorii nu au prieteni apropiați.

Lionel întinse o lăbuță și își arcui ghearele în fustele ei, de parcă ar fi vrut să spună: „A mea“.

Gwynne începu să râdă.

- A trebuit să îmi las bătrâna și iubita pisică vărgată în urmă. Plănuiam să îmi găsesc alta, dar nu mă așteptam ca o brută ca aceasta să mă adopte pe mine.

- Locul tău e aici, Gwynne. Lionel este încă un semn al acestui lucru. Motivul pentru care am venit la tine este să îți spun despre cina tradițională de vineri seară de la Dunrath. Ți-a povestit cineva despre ea?

Gwynne se uită pe fereastră la soarele care apunea.

- Nu, dar pentru că e vineri și aproape vremea pentru cină, e timpul să aflu.

- Familia, servitorii și un grup de arendași ales prin rotație cinează împreună în salonul mare, îi explică Jean. Este un mic ritual condus de stăpâna gospodăriei. Până acum l-am făcut eu, dar după această seară va fi responsabilitatea ta.

Și astfel se duse pe apa sâmbetei ideea vagă a lui Gwynne de a lua o cină liniștită în camera ei după ziua obositoare.

- Foarte bine, voi urmări cu atenție.

- Când te-am văzut prima oară, m-am gândit că vei fi o doamnă îngrozitoare din Londra, spuse Jean cu timiditate. Mă bucur atât de mult că nu ești.

- Nu-i de mirare că ai părut îngrozită când ne-am întâlnit. Cel mai londonez lucru la mine este garderoba, Jean. Sunt obișnuită cu o viață liniștită plină de cărți și cai.

O lăbuță grea o lovi pe coapsă.

- Și pisici.

Se încruntă la Lionel, care părea bizar de posesiv.

- Crezi că înțelege engleza?

- Nu m-ar surprinde dacă ar înțelege-o. Pisicile hibride sunt foarte inteligente și foarte loiale oamenilor pe care îi aleg.

Jean se ridică în picioare.

- Cinăm în jumătate de oră. Îți voi trimite servitoarea sus să te ajute să te îmbraci.

Apoi Jean plecă, însă nu și Lionel. În schimb, se întoarse pe spate, cu ghearele mari în aer, pentru ca Gwynne să îi poată scărpină burta dungată. În timp ce îi făcea pe plac, se întrebă cum se va înțelege pisica cu Duncan. În castel era loc pentru un singur rege...

Când Gwynne ajunse, în salonul mare erau cel puțin douăzeci de persoane, în timp ce alții intrau pe ușa principală. Focurile duceau în ambele cămine, iar mesele așezate pe capre, care de obicei se aflau lângă pereți, fuseseră scoase și așezate cap la cap pentru a crea o masă lungă. Patru sfeșnice masive din argint fuseseră așezate de-a lungul mesei.

Se gândise că va fi o ocazie formală, dar atmosfera era caldă și relaxată. Atunci când o văzu, Duncan traversă încăperea pentru a i se alătura. Expresia de pe chipul lui întunecat era prudentă. Deși își rezolvaseră neînțelegerea mai devreme, era imposibil să nu își amintească de ceartă.

- Tocmai mi-am dat seama că nu ți-am spus despre cinele de vineri seară.

- Mi-a spus Jean.

Gwynne se uită prin salon. Oamenii vorbeau degajat, mulți dintre ei bând din halbe cu bere.

- Este atât de diferit de Anglia. La Harlowe servitorii erau tratați bine, dar nu cinau niciodată cu familia.

- Deoarece toată lumea este mai mult sau mai puțin înrudită la Dunrath, aceasta este o întrunire de familie. Isabel de Cortes a început acest obicei. Credea că trebuie să ne facem timp în fiecare săptămână pentru a ne sărbători binecuvântările, nu într-un mod așa solemn cum o facem la biserică, dar cu bună dispoziție.

Un sunet muzical intens răsună prin salon, ecourile lui rezonând din pereții vechi de piatră. Gwynne sări cât colo.

- Ce a fost asta?

- Un gong din China.

Duncan rânji și îi oferi brațul.

- Ne place eclectismul la Dunrath. Pot să te conduc la locul tău, milady?

Zăbind, îi luă brațul. Locul lui era la un capăt al mesei și o așeză lângă el, ca semn al lipsei de formalitate din seara aceasta. După ce toată lumea se așeză, Jean intră în salon ducând o lumânare subțire ce ardea. În timp ce aprindea lumânările de pe masă, vorbăria încetă și oamenii se instalară într-o tăcere confortabilă.

Când sfeșnicele începură să răspândească o lumină caldă, Jean se îndreptă spre scaunul ei, aflat la celălalt capăt al mesei lui Duncan. Înainte de a se așeza, spuse cu o voce clară:

- Este ultima oară când mă voi purta ca stăpână în Dunrath. Bun venit la Glen Rath, Gwynne Owens.

Făcu o reverență în fața cumnatei ei, cu ambele mâini și palmele în sus.

- Bun venit, familie și prietenii!

În timp ce privirea i se îndreptă spre grupul străns, făcu un alt gest reverențios.

- Și bun venit și altor vizitatori ce ni se vor alătura în seara aceasta.

Îi zâmbi cald lui Robbie Mackenzie de lângă ea și făcu încă un gest înainte de a se așeza.

- Acum să mulțumim pentru binecuvântările oferite de familie, mâncare și prietenii.

Își acoperi ochii cu mâinile, la fel făcând și oaspeții adunați acolo. Gwynne îi urmă exemplul lui Jean, dar nu se rugă, deoarece gândurile îi erau pline de mirare. Când momentul rugăciunii luă sfârșit, se aplecă spre Duncan și îi șopti:

- Cunoști originea acestei ceremonii?

Duncan păru confuz.

- După cum ți-am spus, Isabel de Cortes a început acest obicei.

- Odată, Lord Brecon m-a dus să luăm cina în casa unui prieten de-al lui, un învățat evreu. Era vineri scara, iar doamna casei a săvârșit un ritual foarte asemănător acestuia pentru a întâmpina Sabatul. Gwynne zâmbi. Deși Isabel și familia ei s-au convertit la creștinism, și-au păstrat unele dintre tradițiile vechi.

Chipul lui Duncan se luminează.

- Iar aceste tradiții continuă să viețuiască aici, în sălbăticia Scoției. Sunt bucuros să știu asta.

O luă de mână și împărtășiră un moment perfect de înțelegere. Gwynne știa că îi vor mai aștepta și alte conflicte, dar mai știa, dincolo de orice dubiu, că era la locul potrivit... și împreună cu bărbatul potrivit.

capitolul 22

Jean era atât de cufundată în citirea unei scrisori, încât nu observă când Gwynne intră în salonul pentru micul dejun. Presupuse că scrisoarea era de la Robbie

Mackenzie. Îi scria de cel puțin două ori pe săptămână, iar scrisorile erau groase. La fel erau și răspunsurile lui Jean.

În săptămânile care au urmat ocupării orașului Edinburg de către iacobiti, nu se întâmplaseră multe, cu excepția bătăliei de la Prestonpans. Așa cum Gwynne prezisese, fusese o victorie rapidă pentru trupele prințului. De atunci încolo, rebelii se pregăteau și adunau forțe pentru următoarea mișcare.

Gwynne luă loc, Lionel sărind pe scaunul de lângă ea. Manierele sale erau ireproșabile și nu s-ar fi cățarat pe masă, dar aștepta să fie recompensat pentru această stăpânire de sine. Ea îi dădu o bucată de brânză, apoi se întinse să umple ceașca lui Jean cu ceai proaspăt, aburind. Cumnata sa privi în sus, clipind.

- O, îmi pare rău, Gwynne, nu știam că ești aici.

- Exersezi invizibilitatea, spuse Gwynne cu o seriozitate prefăcută.

Jean rânji.

- Când eram copil, am crezut întotdeauna că ar fi grozav să fii invizibil. Gândește-te la toate trăsăturile pe care le-ai putea face fără să fii pedepsit!

- E greu să fii invizibilă când ești roșcată.

Râseră amândouă, compătinindu-se una pe alta. Gwynne se apucă să-și mănânce micul dejun, gândindu-se că Duncan avusese dreptate când spusese că își va găsi în curând locul în Dunrath. Lipsa de snobism a noii stăpâne, acceptarea obiceiurilor existente în gospodărie și progresul în vorbirea limbii gaelice făcuseră să fie îndrăgită de către toți din castel. Nici părul roșcat, care o făcea să pară scoțiancă, nu-i stricase. Bătrânul Donald o lăudase pe Gwynne pentru tactul ei. Ea nu explicase că motivul ei nu era reprezentat de tact, ci de trândăvie. De ce să smulgi controlul unei gospodării din mâinile celor cărora le face plăcere să o administreze, când interesele sale se găseau altundeva?

Întinse dulceață din fructe de pădure pe o bucată de pâine.

- Spune ceva Robbie despre situația armatei rebele, sau sunt doar vorbe dulci menite numai pentru urechile doamnei sale?

Jean se înroși și împături scrisoarea.

- Ultima știre e că mai multe nave franțuzești au reușit să străpungă blocada englezească, având asupra lor arme, provizii și bani.

Pâinea lui Gwynne deveni brusc lipsită de gust.

- Ce noroc pentru prinț.

- Deși îți dorești ca Charles Edward să ajungă în iad, observă Jean, revolta devine pe zi ce trece mai puternică. Iacobiții pot să câștige tot, Gwynne. Ce mult aș vrea să fiu alături de armată! Dar Robbie spune că doar aș sta în drum.

Gwynne era recunoscătoare judecății sănătoase a lui Robbie, care încerca să-și țină iubita impetuoasă într-un loc sigur, cu toate că Jean nu aprecia grija lui. Avea o inimă de războinică și s-ar fi alăturat răzmeriței fără să stea pe gânduri dacă ar fi fost bărbat. Mai mulți tineri din Glen Rath merseseră la prinț. Absența lor nu era discutată.

Gândindu-se că era timpul să schimbe subiectul, Gwynne spuse:

- În dimineața aceasta voi lucra la câteva vrăji interesante. Vrei să mi te alături?

- Nu, mulțumesc, am treburi de făcut.

Era răspunsul pe care Jean îl dădea întotdeauna invitațiilor lui Gwynne de a lucra împreună, dar astăzi Gwynne cedă în fața curiozității.

- Nu pot să nu mă întreb de ce alegi să nu-ți dezvolti puterile.

Jean ezită înainte să răspundă.

- Să-l am pe Duncan drept frate a fost destul de copleșitor. Sunt cu doisprezece ani mai tânără, așa că el era deja magician când eu eram suficient de mare încât să observ lumea. Părinții mei și alți Protectori băteau câmpii în legătură cu puterea lui - cum că urma să fie cel mai mare magician al vremii de la sfințitul Adam, și poate chiar și mai bun. Nu aș putea să încep să concurez

cu asta. Potențialul meu este cel mult mediocru, așa că am hotărât să mă concentrez pe chestiunile oamenilor de rând pe care aș putea să le fac bine.

- Înțeleg că e dificil să ai un frate mai mare atât de talentat, fu de acord Gwynne. Dar nu ești interesată de magie în sine? Să folosești puterea este minunat. Când o fac cum trebuie, mă simt... una cu creația. E cel mai captivant sentiment pe care l-am cunoscut vreodată.

Bineînțeles, cu excepția căsătoriei sale cu Duncan.

Puțin melancolică, Jean scutură din cap.

- De cele mai multe ori am considerat-o teribil de frustrantă. Știi că a fost dificil pentru tine să crești fără puteri, dar, când magia ta a apărut, a sosit în mare grabă. Nu ai trecut niciodată prin faza ciudată, dificilă. Pentru mine, încercarea de a mânui puterea era asemenea tăierii pietrei cu un cuțit bont. Poate aș reuși să zgârii suprafața, dar rezultatele nu merită efortul depus.

- Poate că puterea ta a crescut odată cu trecerea timpului.

- Presupun că asta e posibil să se fi întâmplat, dar, să fiu sinceră, chiar nu am dorința să mă concentrez asupra unor cărți plictisitoare, când lumea este un loc atât de interesant. O nouă zi se ivește la orizont și vreau să fac parte din ea. Poate voi călători la Edinburgh să stau cu verii mei.

Jean își termină ceaiul și se ridică, cerând permisiunea printr-un semn din cap. Gwynne își reumple ceașca de ceai, sperând că Jean nu va merge până la capăt cu ideea ei de a merge în vizită la Edinburgh. Deși revolta era acum tăcută, capitala urma să fie cu siguranță un centru al conflictului dacă forțele guvernamentale contraatacau.

Avea uneori dificultăți în a-și aminti că un război se afla în plină desfășurare nu foarte departe de ei. Gwynne avea suficient timp să citească și să studieze și, cu toate că nu învățase foarte multe despre alte vrăjitoare, primise în ziua precedentă un pachet promițător de cărți din biblioteca din Harlowe. Viața ar fi fost idilică

dacă nu ar fi existat pericolul care atârna asupra Scoției și tensiunea din mariajul ei.

După explozia din bibliotecă, ea și Duncan încetaseră să mai discute politică. Lucru care împiedicase alte certuri, dar pusese în același timp o barieră între ei. Erau amabili și afectuoși unul cu altul, dar apropierea care se dezvoltase înghețase complet. Relațiile conjugale, indiferent cât erau de nemaipomenite – și erau! – nu puteau să compenseze prudența emoțională. Ea jelea pierderea apropierii dintre ei. Când revolta aceasta blestemată avea să se sfârșească, poate reușeau să găsească drumul spre adevărata apropiere.

Era pe punctul să plece din salonul pentru micul dejun, când Duncan își făcu apariția în pragul ușii, îmbrăcat pentru călărie și având un zâmbet răutăcios întipărit pe chip. Lionel își schimbă ostentativ poziția, întorcându-se cu spatele la Duncan și ascunzându-și nasul sub coadă. Duncan îi ridică bărbia și o sărută cu neșaf.

– Vino, milady. E o zi frumoasă, nu am îndatoriri urgente la castel și e timpul să renunți la cărțile tale pentru o frumoasă plimbare călare.

– Mă plimb călare în fiecare zi, protestă ea.

– Dar nu ai ieșit din Glen Rath. Astăzi vom vizita un loc care cred că îți va plăcea. Schimbă-te în costumul de călărie până când voi pregăti eu niște mâncare pentru călătorie.

Ea privi pe fereastră la cerul senin, bătut de vânturi.

– Ești plin de tine, milord, dar voi trece cu vederea acest defect fiindcă o excursie într-o zi senină de toamnă sună cu adevărat atrăgător.

– Ne vedem peste douăzeci de minute la grajduri.

Dispăru din nou. Zâmbind, Gwynne se îndreptă spre etaj ca să se schimbe. Ar trebui să verifice sticla de prezis viitorul, să vadă dacă ar putea afla destinația lor? Încerca să transforme fiecare aspect al vieții cotidiene într-o altă lecție. Dar, de data aceasta, hotărî ea, ar prefera să fie luată prin surprindere.

- Nu-i așa că priveliștea aceasta merită o plimbare pe stânci abrupte?

Duncan arată spre panorama aflată dinaintea lor. Ziua era vântoasă și cerul din Highlands era limpede precum cristalul. Dedesubt, la mică distanță de ei, un vultur plutea pe cer în timp ce își căuta prada în valea întinsă.

Râzând, Gwynne își scoase boneta, astfel încât vântul să poată să-i fluture prin păr.

- Într-adevăr, merită. Sunt uimită că acești cai pot să urce astfel de poteci.

El îl mângâie pe Zeus pe gâtul lucios.

- Familia Montague crește cai vânjoși, care se potrivesc foarte bine cu dealurile noastre.

- Presupun că merită o tentativă de răpire.

Privirea lui Gwynne explorează peisajul accidentat. Deși unii copaci își pierduseră frunzele, alții străluceau de culoare.

- Aceasta s-ar putea să fie ultima zi atât de caldă și frumoasă până în primăvara viitoare. Îi aruncă o privire ironică. Dacă nu cumva intenționezi să oferi o iarnă blândă în Glen Rath...

Când ea se uită astfel la el, fu tentat să transforme valea într-un paradis tropical, dar clătină din cap.

- Îi ofer văii mele mai multe raze de soare decât primește cea mai mare parte din Scoția, dar dacă aş face asta prea mult ar bate la ochi. Păcat că nu locuim pe o insulă unde șabloanele vremii să poată fi specifice. Iona, o insulă sfântă din Hebride, va fi însorită, deși ploaia va cădea de jur împrejurul ei.

Gwynne se încruntă într-o expresie fermecătoare.

- Cum e posibil așa ceva?

- Presupun că, atunci când Sfântul Columba și-a adus călugării celți pe Iona, exista un magician al vremii în grupul lor, care a stabilit pe insulă o vrajă atât de puternică, încât chiar și în ziua de azi norii de ploaie se țin la distanță.

- Sună minunat. Putem să o vizităm într-o bună zi?

- Va fi plăcerea mea să te duc acolo.

„După ce revolta se va sfârși.“ Aceasta era o condiție nementionată, care se aplica tuturor lucrurilor din viețile lor. Se simțea de parcă ar fi fost în pragul iadului, așteptând ca o furtună mare și groaznică să lovească.

- Mai am o altă priveliște pentru tine.

O luă înainte pe poteca îngustă care însoțea creasta muntelui, apoi coborî într-o mică vâlcea împădurită, aflată la jumătatea drumului. Descălecă și priponi calul, apoi o ajută pe Gwynne să coboare. Să-i simtă în mâini talia subțire îi dădu idei despre cum putea să profite de ziua însoțită după picnic.

Ea studie valea îngustă de dedesubt, unde se vedeau un drum și un râu. Pe dealurile de pe partea cealaltă se putea vedea o căsuță singuratică, dar drumul era circular, arcuindu-se deasupra unui râu îngust pe un pod de piatră.

- Acesta e drumul spre Fort Augustus?

- Da.

El își puse mâna streășină la ochi.

- Privește, o companie de soldați guvernamentali. Cu siguranță mărsăluiesc spre nord, să întărească fortul.

Hainele stacojii arătau impresionant în contrast cu valea verde, dar el observă că marșul era neregulat. Probabil că erau recruți noi, lipsiți de experiență. Forțele ambelor tabere erau prost echipate și prost pregătite.

Asta se va schimba dacă... - ba nu, când - guvernul hanoverian va aduce înapoi regimente experimentate din Flandra, unde slujeau acum. Dacă prințul ar fi înfruntat trupe experimentate la Prestonpans, rezultatul ar fi fost mult diferit și ar fi provocat mult mai multe pagube armatei iacobite. Întrebându-se cât va mai dura norocul prințului, el spuse:

- Nu te-am adus aici să admiri priveliștea, cu toate că este minunată. Luând-o de mână, o duse în dumbrava cu copaci mici. Există o mare putere aici.

Gwynne studie dumbrava fără să-și îndrepte privirea spre ceva anume.

- Văd strălucirea a două... nu, trei linii de forță.

El încuviință. Cei din vechime știau cum să descopere tiparele energetice ale pământului și și-au construit locurile sfinte acolo unde acestea converg.

- Poți să vezi și altceva?

Ea se încruntă.

- Mai există ceva, care este puternic, dar nu la fel de vechi.

- Doamna mea este foarte receptivă.

Intrară într-o poiană și aproape se lovira de o piatră plată, cu forme neregulate, care fusese fixată în pământ astfel încât stătea verticală, fiind aproape la fel de înaltă ca un bărbat. Șase astfel de pietre stăteau de pază în jurul poienii.

- Un cerc druidic! Plină de respect, Gwynne atinse suprafața acoperită de licheni a pietrei. Acest loc are ceva ce nu am văzut în nici un alt cerc. Făcu un semn spre piatra în formă dreptunghiulară care ieșea în afară în mijlocul pajiștii. O cruce sculptată! Câtă măiestrie! Gwynne se mută în centrul poienii și apăsă palma pe cruce. Simt energia bărbatului care a sculptat-o. Era călugăr și și-a sculptat credința în piatră. Urmări cu degetele tiparele care se amestecau și acopereau suprafața ridicată a crucii. Aceasta a fost pusă aici mult mai târziu decât pietrele așezate în picioare. Secole mai târziu.

- Călugărul tău și prietenii lui trebuie să fi hotărât să folosească energiile liniilor de forță și ale cercului druidic pentru a amplifica puterea creștină.

La fel ca Gwynne, urmări tiparele șerpuitoare care împodobeau crucea, simțind liniștea care le crease.

- Lumea este atât de mare, iar noi suntem atât de mici. Cred că credința în ceva mai important reprezintă o nevoie umană de bază.

- Păcat că oamenii credincioși sunt atât de grăbiți să-i ucidă pe alții care nu cred exact la fel, spuse cu amărăciune Gwynne.

Tresări în momentul în care o serie neregulată de bubuituri răsună printre dealuri.

- Focuri de armă?

- Soldații!

Blestemându-se că se bucurase atât de mult de ziua petrecută împreună cu Gwynne încât nu acordase atenție lumii, Duncan fugi înapoi prin pădurice până când putu să privească jos, în vale. Gwynne ajunse și ea câteva clipe mai târziu, în timp ce o salvă de împușcături răpăia în aerul amiezii, iar fumul negru acoperi valea imaculată.

Priviră împreună îngroziți la ceea ce fusese în trecut o vale verde liniștită. Războiul îndepărtat le bătea la ușă.

capitolul 23

– La naiba!

Duncan blestemă, în timp ce o companie de munteni care strigau se năpustiră asupra trupelor guvernamentale. O mână de hanoverieni își mențineau poziția, iar câțiva atacatori căzură sub focul muschetelor. Dar cei mai mulți dintre soldații guvernamentali fără experiență se speriaseră și fugeau de-a lungul podului îngust de piatră, lovindu-și cu coatele camarazii, în încercarea disperată de a scăpa de atacatorii lor.

Rebelii nici măcar nu încetiniră atunci când unii dintre ei căzură. Își continuau atacul, fluturând paloșe și urlând după sânge. Cei câțiva hanoverieni care încercaseră să-și mențină poziția renunțară și se alăturară retragerii panicate.

Chiar și sus, pe dealul unde se aflau Duncan și Gwynne, mirosul înțepător de pulbere neagră se simțea clar. Duncan observă că animalele erau deranjate de zgomot și miros, și merse la Zeus, folosindu-se de putere pentru a-și liniști armăsarul. Gwynne făcu același lucru cu Sheba.

– Poate fi oprită oare bătălia înainte să aibă loc un masacru? întrebă ea încordată. Iacobiții au scăpat de sub control. Vor tăia trupele regale în bucățele.

Avea dreptate: soldații erau cel mai vulnerabili atunci când se retrăgeau, de aceea trupele experimentate știau că era mai sigur să stai și să lupți. Duncan simți frica

și groaza hanoverienilor la fel de viu pe cât putea auzi strigătele încinse ale muntenilor învingători.

O furtună mare ar stăvili muschetele și însuflețirea luptătorilor. Se întinse spre cer pentru un scurt inventar al norilor și al vânturilor. Subliminal, era întotdeauna conștient de vreme la câțiva kilometri în jur, iar căutarea lui îi confirmă că nici o ploaie nu era suficient de aproape pentru a îneca această bătălie.

Vântul era însă puternic deasupra dealurilor. Suficient cât să creeze o vijelie? Poate că da. În Marea Britanie aceste furtuni erau rare și slabe, dar văzuse în Spania o tornadă în plină desfășurare și fusese impresionat de maiestuoșitatea și puterea vremii în cea mai violentă stare.

Nu încercase niciodată să invoce o vijelie - erau considerate mult prea periculoase, chiar și pentru un magician al vremii experimentat. Însă dacă ar fi putut să creeze o vijelie mică în josul văii, putea întrerupe lupta înainte ca pierderile să devină serioase.

- Gwynne, du caii în cercul druidic și stai cu ei.

Pe tăcute, luă cele două hamuri și conduse caii în dumbravă, pentru a-i proteja. Acum că ea era în siguranță, Duncan se concentrează asupra tiparelor de vânt. Să adune norii disponibili. Să găsească aer rece și uscat, apoi curenți mai calzi și umezi de deasupra unui lac. Să îi învârtească împreună până când era creat un curent violent.

Își revărsă propria energie în dezvoltarea vârtejului până când, pe dealul opus, vânturile atinseră o viteză sălbatică. Cerul căpătă o nuanță de verde, și se formă o pâlnie amenințătoare - o bestie urlătoare, furioasă, ce lupta să îi scape de sub control. Puterea i se întindea la maximum în timp ce încerca să stăpânească vijelia și să o mute în direcția potrivită.

Tocmai silise pâlnia să se îndrepte spre fundul văii, când își dădu seama că Gwynne se întorsese alături de el. Distragerea atenției îl făcu să își piardă concentrarea, iar tornada îi scăpă de sub control. Își simțea genunchii și capul plesnind de durere. Urlând înfiorător de tare,

vârtejul explodează deasupra văii, rupând copaci, transformând căsuța de piatră în bucățele și făcând pământul să se cutremure.

- Jos!

O luă pe Gwynne de mână și o trase în tufiș, alături de el. Vijelia avea să lovească mai întâi în trupele guvernamentale, apoi în munteni. Bărbați din ambele tabere fugeau în speranța disperată că își vor scăpa viețile. Câțiva munteni încetău să ajungă într-un loc sigur, în timp ce un hanoverian căzu în genunchi, rugându-se înspăimântat.

Îngrozit, Duncan își dădu seama că vijelia lui ar putea omori mai mulți oameni decât săbiile și mușchetele. Cu îndârjire, își organizează energia rămasă, apoi se luptă cu vânturile letale până când intrară din nou sub control. Cu o durere acută de cap, aruncă pâlnia pe o nouă cărare de-a lungul râului, printre cele două grupuri războinice.

Vijelia trecu peste râu, absorbind apă și huruind chiar și mai tare. Lovi podul arcuit și îl sfărâmă, pietrele zburând în toate direcțiile. Din fericire, pâlnia trecu printre cele două grupuri de soldați fără să lovească pe cineva. Se îndreptă însă spre deal - în direcția lor.

Când forța furtunii îi lovi, trăgându-i de păr și de haine, Duncan se aruncă deasupra soției lui pentru a o proteja. Prea sleit de puteri pentru a devia tornada, intră în câmpul de energie al lui Gwynne, trăgând fără milă din puterea ei pentru a-și sprijini forța sa destrămată. Nu avea decât o clipă, dar cum...?

Vijeliile au o viață foarte scurtă... „Da”, aceasta era cheia distrugerii ei. Lovi vârtejul, blocând cu forță brută tiparul ce se învârtea. Apoi, vânturile se separară și, dintr-o dată, valea se liniști.

Duncan își permise să alunece într-o epuizare amețitoare. Nu era de mirare că magicienii erau învățați să nu invoce niciodată tornade...

Tremurând, Gwynne împinse greutatea soțului ei pe o parte și se chinui să îl așeze în șezut.

- Duncan, te simți bine?

- Destul de bine. Deschise ochii. Aveau culoarea cenușii. Nu ai rămas cu caii.

- Bineînțeles că nu. Să mă ascund nu ajuta la nimic.

Gwynne nu se simțea mai bine decât arăta el. Frecându-și capul care o durea, îl întrebă:

- Ce ai făcut?

- Îmi pare rău. Duncan se ridică și inspiră înfiorat. Nu am avut destulă putere rămasă pentru a împrăști vijelia înainte să ne lovească, așa că am tras din puterile tale.

Deși era o violare a regulilor Protectorilor să iei din puterea cuiva fără permisiune, Familiile erau întotdeauna rezonabile când venea vorba de o urgență. Acest asalt brusc asupra energiei trupului ei fusese răscolitor și foarte intruziv, aproape un viol al minții, dar situația fusese într-adevăr groaznică.

- Dacă nu ți-aș fi distras atenția într-un moment critic, nu ar fi trebuit să o faci.

El făcu o grimasă.

- Ar fi fost mai ușor dacă am fi avut timp să ne pregătim. Transferul de putere nu trebuie să fie dureros, dacă legătura este stabilită delicat.

Într-un fel ciudat, era fericită pentru durerea cauzată de lovitura energetică a lui Duncan, pentru că o făcuse să participe la intervenția salvatoare de vieți.

- S-a scris că atunci când Isabel și Adam au oprit Armada, el a împrumutat din forța ei la fel cum tu ai împrumutat din a mea. Am citit despre asta, dar nu prea am înțeles cum este să împarți puterea.

- Îmi pare rău, spuse el din nou.

- Dacă nu ai fi făcut ceea ce era necesar, spuse ea cu o grimasă, am fi fost azvârliți până la Glasgow. Probabil în bucățele.

Duncan își dădu părul pe spate, căci fusese răsfirat de vânt, pe umeri.

- Mă simt de parcă cineva mi-ar fi înfipt un cui în cap.

- Având în vedere ce cantitate mare de putere ai consumat, nu e surprinzător.

Mișcându-se ușor, se ridică în picioare. Pământul se legănă puțin.

- Merg să aduc coburii de șa. Amândoi trebuie să mâncăm ceva.

Consumul unei cantități mari de putere crea o foame vorace. Gwynne ar fi putut să mănânce o pâine proaspătă de una singură fără să se străduiască prea mult, așa că probabil Duncan se simțea de parcă nu ar mai fi mâncat de o lună.

Găsi caii păscând iarbă liniștiți în cercul de piatră. Înainte de a-i lega mai devreme, folosise o vrajă de calmare similară celei pe care Duncan încercase să o folosească asupra lui William Montague și a servitorului său. Însă caii erau subiecți mai buni decât William, căci nu păreau perturbați de bătălia din apropiere și de vijelie.

Duse coburii înapoi la Duncan, care din fericire adusesese destulă mâncare pentru a hrăni o familie de șase membri. Chiar înainte de a întinde fața de masă pentru picnic, îi dădu două pâinici cu ovăz, pe care el le devoră în timp ce ea mai scoase alte pâinici, brânză, pește afumat și plăcinte de oaie. Aveau un urciur cu bere și două cupe, așa că turnă băuturile înainte să se arunce asupra mâncării, la fel de infometată ca și Duncan.

După ce termină două treimi din mâncare, Duncan arăta aproape normal.

- Este uimitor cum mâncarea îți reîntregește forțele. Mă simțeam de parcă aveam nouăzeci de ani. Dacă în viitor voi mai fi tentat să invoc o vijelie, amintește-mi cât e de dificil.

Gwynne arată spre josul văii. Ofițerii hanoverieni își adunau oamenii demoralizați pentru a relua marșul lor spre nord, în timp ce iacobitiții erau strânși în grupuri mici, bandajându-și rănilor și discutând despre supraviețuirea lor miraculoasă.

- Deși a fost dificil, ai reușit. Cele două forțe au fost separate, iar podul a dispărut. Chiar dacă muntenii vor să treacă prin apă, până când vor reuși, trupele guvernamentale vor avea timp să scape.

- Se pare că lupta s-a sfârșit pentru toată lumea.

Analiză rămășițele podului. În afară de câteva pietre care marcau fundația pe fiecare mal, nu mai rămăsese nimic.

- Nu am lucrat niciodată cu o vreme așa capricioasă. Ce noroc că vijeliile sunt atât de rare în Marea Britanie. Îți poți imagina ce dezastru ar fi dacă una ar lovi Edinburgh sau Londra? Daunele ar fi îngrozitoare. Sper că nu a fost nimeni în căsuță.

Gwynne își pusese aceeași întrebare, așa că analiză cu ochii minții structura distrusă, apoi se concentrează să vadă dacă erau semne recente de locuire.

- Căsuța era goală, slavă Domnului. Ai salvat multe vieți și nu ai rănit pe nimeni în acest timp, în afară de tine.

- Ești surprinsă că am depus atâta efort să protejez trupele hanoveriene, în ciuda înclinațiilor mele iacobite? spuse el ironic.

- Chiar deloc, replică ea imediat. Soldații ambelor tabere sunt doar niște băieți, unii nu mai mari decât fiul lui Maggie, Diarmid. Bineînțeles că ai vrut să îi protejezi. Se uită zâmbind la Duncan. Magicienii sunt antrenați să își folosească judecata în situații critice, dar asta s-a întâmplat atât de repede. Cum ai decis ce să faci și dacă să intervii? Ți-ai făcut griji să nu schimbi cursul revoltei?

- Atâtea aspecte mi-au trecut prin minte, încât decizia finală a părut mai mult instinct decât logică. Se încruntă. Intervenția în cursul evenimentelor nu trebuie făcută ușor, dar o ciocnire de acest fel nu înseamnă nimic în comparație cu revolta în sine. Singurii afectați ar fi băieții uciși și familiile lor, așa că nu am putut să stau deoparte și să nu încerc cel puțin să pun capăt ambuscadei.

Ea se gândi la frica pe care o simțise radiind dinspre tinerii soldați îngroziți și se cutremură.

- Războiul este nebunie - nu găsesc altă explicație. Cei mai mulți dintre soldații ambelor tabere sunt scoțieni. Ar putea să fie chiar frați. Totuși, pentru că unii au haine roșii și alții poartă cocarde albe, au încercat să se omoare unii pe ceilalți.

- *Dulce et decorum est pro patria mori*, șopti el.

- Nu mi-l cita pe Horațiu! replică ea. Nu e nimic dulce și frumos la niște tineri care mor pentru ambiția unor bătrâni. Dacă este necesară o luptă, să rezolve Bătrânul Pretendent și regele George problema într-o singură luptă. Și dacă s-ar omori unul pe celălalt în timpul luptei, eu nu aș plânge.

- Războiul nu este numai despre ambiția unor bătrâni, spuse Duncan serios. Sunt motive pentru care merită să mori. Libertate. Dreptate. Să îi aperi pe cei vulnerabili.

- Arată-mi libertatea și dreptatea în bătălia asta. Făcu semn spre vale. Arată-mi pe altcineva, în afară de tine, care îi apără pe cei vulnerabili.

- Unii munteni luptă pentru că liderii lor le ordonă, dar alții luptă pentru că ei cred că pretenția prințului la tron e dreaptă. Ezită. Mai e și... un fel de nebunie de muntean pe care o englezoaică sensibilă ca tine s-ar putea să nu fie capabilă să o înțeleagă. Dorința feroce de a plăti orice preț, chiar și moartea, pentru principii și credințe. Toți murim până la urmă. Este o grandoare în a muri pentru o cauză care este nobilă.

Gwynne clătină din cap cu vehemență.

- Asta e gândirea unui bărbat.

Duncan făcu o grimasă.

- Vinovat.

Ea oftă.

- Poate că este o diferență de netăgăduit între bărbați și femei. Foarte bine, recunosc că sunt principii și persoane pentru care merită să mori. Dar merită să omori?

- Aș omori ca să te protejez pe tine, spuse el grav. La fel cum aș muri pentru tine.

Se făcu palidă ca moartea la auzul acestei mărturisiri directe. „Îl vei trăda.“ Acea voce mentală dură era cu ea în fiecare zi. Cum va putea suporta să îl trădeze pe bărbatul care era dispus să moară pentru ea? Un bărbat care îi ținea inima în mâinile lui? Totuși, simți un abis căscându-se între ei și văzu nedeslușit genul de dilemă care ar forța-o să facă o alegere agonizantă.

- Aș vrea să cred, murmură ea, că aș avea curajul să mor pentru tine sau pentru altcineva pe care îl iubesc, ori pentru nevinovați aflați în primejdie. Dar, de departe, aș prefera să trăiesc cu tine decât să mor pentru tine.

Disperată să își îngroape toate gândurile de trădare, se aplecă spre el și îl sărută cu sălbăticie, îngropându-și mâinile în părul lui. Pasiunea dintre ei era viață și adevăr, opusul a ceea ce simțea. Viitorul nu era încă scris. Poate, cu dragoste și devotament, trădarea nu va fi niciodată necesară.

Răspunsul pasional al lui Duncan la sărutul ei dezvăluie nevoia lui egală de a îngropa conflictul în dorință. Dar, chiar și în timp ce se împreunau cu o pasiune furioasă, nu se putea convinge pe sine că nu se aflau pe drumul spre dezastru.

capitolul 24

În timp ce Duncan mergea călare spre nord, pe dealuri, vântul bătea cu putere dinspre Marea Irlandei. Lăsă calul să găsească cea mai bună cărare, iar el medită la revoltă. După ce, împreună cu Gwynne, fusese martor la ciocnirea dintre cele două forțe oponente, se găsisese incapabil să mai nege faptul că războiul îi bătea la ușă.

Nu numai că avea grijile obișnuite legate de supraviețuire ale cuiva care trăia într-o potențială zonă de război, dar căra după el și povara de a discerne unde se afla interesul națiunii sale. Dacă părerea lui, era

diferită de cea a Consiliului, care ar fi obligat să ia o decizie cumplită.

În noaptea precedentă se trezise tremurând dintr-un coșmar în care devenise renegat. Prin naștere și antrenament, Protectorii erau în general mai obiectivi și mai altruști decât cei mai mulți dintre oameni. Dar, în același timp, erau oameni expuși slăbiciunilor. Uneori, se întâmpla ca un magician să se îndrăgostească de putere și să-și sfițeze jurământul pentru a folosi magia în scopuri egoiste sau chiar distructive.

Astfel de renegați erau primejdioși, iar Consiliul nu pierdea timpul când venea vremea să rezolve problema lor. Dacă simțirea lui Duncan îl va face să se opună Consiliului în numele Scoției, va fi oare declarat renegat? În ciuda faptului că o astfel de acțiune nu s-ar datora egoismului, risca totuși să fie exilat din Familii, ceea ce constituia primul nivel de pedeapsă. Tuturor membrilor li s-ar ordona să nu mai aibă de-a face cu el.

Nu toată lumea s-ar supune, având în vedere că Protectorii reprezentau un grup independent. Însă siguranța Familiilor era dată de unitatea lor, iar cei mai mulți s-ar fi supus decretului dat de Consiliu. Și astfel ar fi îndepărtat emoțional și spiritual de singurii oameni care înțelegeau cu adevărat cum e să ai putere.

Jean probabil că i-ar rămâne alături, dar Gwynne? Nici măcar nu se putea gândi la ideea că l-ar părăsi. În ciuda rezervei ei uneori înnebunitoare, era cel puțin pe jumătate îndrăgostită de el, iar loialitatea era cea mai importantă parte a caracterului ei. Dar dacă ar fi fost să aleagă între soțul ei și jurământul de Protector? Nu avea nici o idee ce ar alege – și se temea de ce era mai rău.

Dacă un magician constituia o amenințare pentru ceilalți, exista și un al doilea nivel de pedeapsă în Consiliu: înăbușirea prin forța magiei a puterii sale. Aplicarea decretelor date de Consiliu era, în mod tradițional, datoria celor mai puternici magicieni din Marea Britanie, iar cel care aplica decrete pentru Consiliu era Simon, Lord Falconer.

În ciuda numeroșilor ani de prietenie care îi legau, Simon ar fi lipsit de milă în a-și face datoria așa cum considera de cuviință. Și dacă s-ar isca un conflict de putere între ei, cine ar câștiga? Duncan nu era sigur, dar în mod clar cel puțin unul din ei ar ajunge mort.

Spunându-și în sinea sa să nu se îngrijoreze fără motiv, își îndreptă gândurile spre subiecte mai simple, precum vijeliile. Acum înțelegea de ce magicienii vremii erau avertizați să nu se încurce cu ele, căci erau fenomene ale naturii al naibii de dificile și distructive. Ar fi însă posibil să creeze o versiune mai mică și mai ușor de controlat?

În ultima săptămână citise orice informație pe care biblioteca din Durnath o conținea despre acest subiect, și dezvoltase o teorie despre cum să creeze și să manevreze vijeliile. Iar astăzi intenționa să pună în practică teoria, motiv pentru care se îndrepta spre Glen Creag, o zonă atât de pietroasă și izolată încât până și oile o disprețuiau. Însă pentru scopul lui era perfectă: plană, ascunsă după dealuri și cu șanse mici de a găzdui martori.

Îl legă pe Zeus la hotar, cățărându-se pe ultimul deal abrupt, cu o desagă de mâncare pentru a se întrema în caz de epuizare. Dacă teoria lui era corectă, încercarea ar fi trebuit să fie mai puțin epuizantă decât invocarea de urgență din urmă cu o săptămână. Secretul era să echilibreze căldura și frigul, uscăciunea și umezeala, norul și vântul. Cât de mult din fiecare era necesar pentru a crea curentul de care avea nevoie? Cât de încet s-ar putea învârti vântul înainte ca pâlnia să se prăbușească?

Pentru acea primă invocare frenetică, lucruse din instinct și disperare. Rezultatul era un miracol dublu: primul, reușise să creeze o tornadă. Miracolul și mai mare era însă că nu omorâse pe nimeni. Astăzi, urma să abordeze această sarcină într-o manieră mai organizată.

Lucră rând pe rând cu elementele unei vijelii, până când reuși să-l controleze pe fiecare cu exactitate. Apoi experimentă găsirea celui mai bun echilibru între elemente. Din când în când, făcu o pauză de masă pentru a-și păstra energia; aceasta era cea mai provocatoare

lucrare pe care o întreprinsese vreodată. Climatul și relieful Marii Britanii nu erau tocmai potrivite pentru vârtejuri, ceea ce însemna că trebuia să folosească doze mari de energie pentru a crea chiar și unul mic.

În ciuda oboselii, după-amiaza era antrenantă. Să îți dezvolți noi abilități magice era întotdeauna antrenant. Pregătirea lui culmină cu invocarea atentă a unei tornade. Deși era slabă după standardele sale, era totuși suficient de puternică pentru a întrerupe o bătălie mică. Reuși chiar și un anumit nivel de control, deși grămada aceea explozivă de vânt tot avea o tendință alarmantă de a scăpa de sub supraveghere.

După ce își destrămă creația, se îndreptă spre Dunrath obosit, dar mulțumit. Mai avea nevoie de exercițiu pentru a obține o măiestrie adevărată și îi era greu să își imagineze că ar mânui o astfel de forță distructivă pentru orice altceva în afară de oprirea unui masacru. Dar, întrucât în jurul lor se afla în desfășurare un război, cu cât avea mai multe unelte la dispoziție, cu atât era mai bine.

Lui Gwynne i se tăie respirația când văzu imaginea ce apăru brusc pe sticla ei de prezis viitorul: Duncan și o vijelie. Soțul ei stătea în mijlocul unui peisaj muntos pustiu, iar concentrarea sălbatică era aproape palpabilă în timp ce se lupta să își controleze creația.

Deși nu avea niciodată vreo intenție să îl caute, energia îi urmărea cugetul, iar ea se gândea deseori la soțul ei. Din acest motiv, nu era neobișnuit ca o imagine de-a lui să apară atunci când încerca să prevadă viitorul și nu se concentra prea bine. Asemenea celor mai multe sticle pentru prezis viitorul, a ei era vrăjită în așa fel încât să nu detecteze scene ce ar invadea intimitatea altora, așa că de obicei vedea o imagine a lui Duncan călărind sau vorbind cu oameni din vale. Îi zâmbea cu drag, apoi se întorcea la exercițiile ei.

De această dată însă, scena avea o semnificație. Își mușcă buza, întrebându-se dacă îi va spune despre experimentul lui. Dacă el nu-l va menționa de unul singur,

ea n-ar fi trebuit să facă asta, întrucât nu voia să fie acuzată că-l spiona.

Oare de ce creă vijelia? Datorită bucuriei pure oferite de magie? Era dorința unui perfectionist de a stăpâni o abilitate nouă? Era curiozitate intelectuală? Toate aceste lucruri puteau fi adevărate. Dar mai era adevărat și că o tornadă era o armă fără egal. Dacă alegea să își folosească puterea în serviciul revoltei...

Făcând puțină gălăgie, Lionel alunecă de pe masa bibliotecii în poala ei, apoi se așează pe picioarele din spate și se frecă de ea cu obrajii mustăcioși. Îl mângâie recunoscătoare. Abilitatea lui de a-i simți stările era stranie... poate chiar erau prieteni apropiați. Era uneori tentată să creadă că animalul putea trece prin pereți, deși probabil exista o explicație pământească pentru această abilitate a lui de a apărea atunci când ea avea nevoie de companie.

Își frecă fața de blana moale a felinei și își aminti că Duncan nu îi dăduse nici un motiv să se îndoiască de fidelitatea lui. Da, manifesta ceva simpatie față de cauza rebelă, dar mai era drum lung până la trădare. Trebuia doar să spere că era suficient de lung.

Ușa bibliotecii ezoterice se deschise brusc, iar Jean se năpusti înăuntru. Gwynne clipi, iar Lionel părăsi poala ei pentru a se adăposti sub masă.

- Este prima oară când te văd aici. Nu eram sigură dacă știi drumul.

- A trebuit să vin aici ca să te găsec, spuse Jean cu o logică de necontestat. Se aruncă într-un scaun. Am auzit că armata iacobită mărșăluiește în sud spre Carlisle. E adevărat?

Gwynne își deschise palma, care conținea în continuare sticla. Nu se simțea confortabil să urmărească revolta pentru a satisface curiozitatea lui Jean, dar nu putea găsi un motiv bun să o refuze. Inspiră și expiră ușor, apoi se concentrează asupra întrebării lui Jean.

- Da, armata se mută spre sud. Până acum nu li s-a opus nimeni, și nu cred să existe vreo opoziție iminentă.

- Minunat! Jean se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Am avut senzația că vom înainta spre Anglia fără opoziție, dar nu am fost sigură de previziunea mea, așa că am sperat ca tu să o confirmi, ceea ce s-a întâmplat.

Gwynne oftă.

- În viitorul apropiat, nu vor mai fi bătălii, dar multe vieți vor pieri înainte ca revolta să se termine. Îți garantez.

Imaginile pline de violență pe care le vedea de când îl întâlnise - și-l sărutase - pe Duncan erau foarte convingătoare.

- Mai sunt și războaie, spuse Jean hotărâtă. Nici mie nu îmi plac, dar există unele motive pentru care merită să lupti și să mori. Oamenii care devin soldați știu ce riscuri își asumă. Oameni mor în fiecare zi, de boală, în accidente sau în încăierări la betie. Nu e mai bine să îți pui zălog viața pentru ceva nobil?

Duncan avea dreptate, decise Gwynne. Există cu adevărat o nebușie caracteristică muntenilor atunci când venea vorba de război.

- Frumoase cuvinte, Jean, dar războiul implică tot felul de transformări, afectându-i nu numai pe soldații nobili, ci și pe soții și pe copii, și câmpurile care nu sunt lucrate fiindcă proprietarii lor sunt morți. De aceea Protectorii sprijină aproape întotdeauna pacea.

- Familiile sprijină ceea ce e bine pentru cei mai mulți dintre oameni de-a lungul timpului, replică Jean. Dar disputa privind binele pe termen lung nu este ceva neobișnuit. Chiar și Duncan, care s-a străduit să accepte gândirea conservatoare a Consiliului, nu este convins că hanoverienii sunt potriviți pentru țară. Va fi război. Vor muri oamenii. Trebuie doar să sperăm că se va vărsa sânge pentru motivele corecte.

- Cel puțin în privința asta, suntem de acord. Gwynne își coborî capul într-o parte. Sunt surprinsă că nu ai mers la Edinburgh, așa cum ai vrut.

- Mi-a plăcut ideea de a fi cu alți iacobiți, recunoscu Jean, dar am știut că armata va pleca din acea zonă

în curând. Cu capacitatea ta de a prevesti viitorul, voi ști mai multe despre asta decât dacă aș fi în Edinburgh. Fața îi căpătă o expresie serioasă.

- Robbie va muri în revoltă?

Un val de tristețe profundă o înghiți pe Gwynne și îi luă câteva momente să răspundă.

- Mă pricep mai bine să văd ce se întâmplă în altă parte în acest moment decât la prezis viitorul.

Privirea veselă a lui Jean deveni fixă.

- Crezi că va muri.

- Chiar nu știu. Este în pericol mare, spuse Gwynne sinceră. Mi-e teamă pentru el, dar nu cred că este inevitabil să moară în luptă.

- Mi-aș dori să fiu un bărbat care poate merge la război! exclamă cu pasiune cumnata sa. Chiar și mai bine, ar fi trebuit să îmi dezvolt puterile până în punctul în care să pot ajuta cauza prințului.

Gwynne își pierdu răsufierea, cu adevărat șocată.

- Ai risca să fii ostracizată de către Familia?

- Pentru asta, da. Jean se uită fix la cumnata ei, cu ochii ei verzi la fel de sălbatici precum ai unei pisici. Facem jurăminte, dar suntem, de asemenea, antrenați să ne ascultăm inima și sufletul. Dinastia de Hanovra este slabă, nepotrivită să conducă Anglia, cu atât mai puțin Scoția. Îmi voi face datoria așa cum o văd eu - și nu îmi doresc decât să fi avut mai multă putere pe care să o folosesc în sprijinul prințului!

Pentru prima dată, Gwynne era fericită că tânăra femeie își neglija studiile. Deși studiile Protectorilor tind să domolească firea cuiva, iar Jean ar fi avut de câștigat din asta.

- De ce nu lucrezi la prezicerea viitorului? Pentru că ești profund interesată de revoltă, poate descoperi că te poți conecta eficient la evenimente.

Jean se opri din plimbarea ei și făcu o mutră comică.

- Te folosești de asta pentru a mă face să studiez, nu-i așa? Dar... nu e o idee rea.

Fără să spună un cuvânt, Gwynne îi oferii sticla lui Isabel.

- Nu a funcționat niciodată pentru mine. Jean o ținu în palmă, cu ochii îngustați. Interesant. Nu văd nimic, dar într-un fel piatra mi se pare vie acum. Înainte nu mi se părea. Ai readus-o la viață după un somn lung.

Lo înapoie. Gwynne acceptă sticla și chicoti.

- Nu am crezut niciodată că voi fi vreodată bucuroasă că o sticlă mă place. Probabil că ai primit o sticlă de prezis viitorul când ai ajuns la vârsta potrivită.

Când Jean dădu afirmativ din cap, ea continuă:

- Vrei să o aduci să exersăm împreună? Cum sunt și eu nouă la asta și încă învăț, s-ar putea să îmi amintesc unele sfaturi utile pentru îmbunătățirea tehnicii, pe care magicienii experimentați le-au uitat de mult.

- Îmi aduc piatra și mă întorc. Și o tavă cu ceai și biscuiți și marmeladă. Apoi, cu o mână pe mânerul ușii, adăugă: Sper să putem rămâne prietene chiar dacă suntem în tabere diferite, Gwynne.

- Sunt de partea păcii, Jean. Cred că puține femei sunt de partea războiului.

Jean ezită, apoi se înclină ușor înainte de a ieși din bibliotecă.

Lumea ar fi mai bună, decise Gwynne, dacă femeile ar fi la conducere.

capitolul 25

Gwynne încercă să-și aranjeze repede părul în timp ce se năpusti afară din bibliotecă, spre holul principal. Ce bine că masa de vineri seară nu era una protocolară. Ea și Jean deveniseră atât de captivate de prezicerea viitorului, încât pierduseră noțiunea timpului. Jean se descurcase foarte bine, susținând că lucrul acesta se datora profesorului bun pe care îl avea, dar Gwynne bănuia că, acum, când fata avea un motiv convingător, se străduia mai mult decât în timpul lecțiilor nedorite din vremea tinereții. Cu siguranță nu-i lipsea talentul.

Gwynne se opri la baza scârilor să-și tragă sufletul. Îi plăcea foarte mult întâlnirea săptămânală. Atmosfera

caldă, relaxată o făcea să se simtă parte din această familie extinsă într-un fel în care nu prea reușise la Harlowe. Acolo fusese mireasa-copilă a bătrânului conte, tolerată și nu foarte importantă în viața gospodăriei. Aici se simțea în siguranță și acceptată – mai ales cea de-a doua senzație fiind bine-venită, date fiind originile ei englezești.

Se plimbă de-a lungul holului, stând de vorbă cu oameni care îi deveneau prieteni și întrebându-se unde era Duncan. Cu siguranță nu fusesc atât de neatenți încât să se lase luat de propria vijelie. În timp ce discuta dacă să sune gongul pentru cină, în ciuda absenței lui, observă o aparentă ceartă între Maggie Macrae și fiul ei. Sub privirile ei, Diarmid o luă din loc, lăsându-și mama abătută.

Gwynne s-ar fi alăturat menajerei să-i ofere consolația de care avea nevoie, dar Duncan alege tocmai acel moment să intre pe ușile principale, atrăgând atenția tuturor celor prezenți cu energia lui impresionantă, măturată de vânturi. Ea se îndreptă zâmbitoare spre el.

- Dragul meu, arăți de parcă ai fi alergat. Ai pierdut noțiunea timpului?

- Mă tem că da, iubita mea. O sărută pe obraz, buzele lui calde promițându-i mai mult de-atât. Munca unui fermier nu se termină niciodată.

Ea își dădu seama că nu avea de gând să-i spună despre exersarea vijeliei. Nu acum și nici mai târziu. Reamintindu-și că tăcerea lui în legătură cu acest subiect nu însemna neapărat o intenție ticăloasă, spuse încet:

- Armata prințului mărșăluiește în sud spre Carlisle.

Cu fruntea brăzdată de griji, Duncan evaluează noutatea:

- Cu luna noiembrie care se apropie, nu e o perioadă potrivită pentru campanii militare, dar s-ar putea ca asta să fie spre avantajul rebelilor. Mă întreb... Se opri. Putem să facem speculații mai târziu. Acum e timpul să împărțim pâinea cu prietenii și familia.

Ea îl luă de braț în tăcere și se mutară la masa mică, unde se găsea gongul pentru cină. Asemenea celor mai mulți dintre bărbați, lui Duncan îi plăcea să facă

zgomot, așa că ridică ceremonios ciocanul de lemn și lovi iscând un sunet pur, trepidant.

Vorbind și răsând, oaspeții își găsiră locuri la masă. Duncan și Gwynne aveau singurele locuri stabilite în prealabil; acum ea se ocupa de ritual și stătea în capul mesei. În calitate de cap al gospodăriei, el stătea în celălalt capăt. Nu se mai puteau așeza unul lângă celălalt.

Ea își aprinse lumânarea subțire de la cel mai apropiat cămin, apoi atinse în mod solemn lumânările din sfeșnicul masiv, aducându-le la viață. La fel ca întotdeauna, ritualul se desfășură într-o tăcere liniștită. Ocupându-și locul din capul mesei, săvârși primul său gest din ceremonial.

- Rude și prieteni, bine ați venit!

După ce isprăvi ritualul de bun venit, își ridică furculița ca semn al începerii mesei. Înainte ca oamenii să se înfrupte, un tânăr aflat aproape de mijlocul mesei se ridică în picioare. „Necazuri!“ Gwynne îl recunoscuse pe Fergus Macrae. Trecut puțin de douăzeci de ani, avea o energie vibrantă care îl făcea fermecător, dar acum o făcea pe ea să se simtă profund neliniștită. La fel ca William Montague, Fergus ridică paharul și strigă:

- Un toast pentru regele de peste ape!

Era o invitație și o provocare. Gwynne era profund conștientă de dilema lui Duncan privind modul în care să trateze această problemă. Apoi alți trei tineri se ridicară în picioare și înălțară paharele. Unul dintre ei era Diarmid Macrae, care stătea în stânga lui Gwynne.

- Pentru regele de peste ape! strigară ei în cor.

Pe măsură ce tensiunea se rotea ca un vârtej prin hol, Duncan se ridică, prezența sa dominând asistența.

- Sunt vremuri grele. Le doresc sănătate membrilor dinastiei Stuart, care a condus Scoția timp de secole, dar toastul meu este pentru regele George, conducătorul întregii Marii Britanii.

O hărmălaie de voci izbucni. Jumătate dintre bărbații prezenți se ridicară și ținură toasturi, deși cuvintele contradictorii arătau clar că erau împărțiți între simpatiile

iacobite și hanoveriene. Fergus ridică glasul pentru a se face auzit:

- Duncan Macrae, e timpul să te porți ca stăpânul din Dunrath și să ne conduci în sprijinul adevăratului nostru rege. Am auzit că prințul înaintează spre Anglia, iar locul tuturor scoțienilor este lângă el!

- Nu voi face așa ceva, spuse Duncan, vocea sa umplând camera fără nici un efort. Stuartii au avut șansa lor și au dat greș. Fiecare încercare de a revendica tronul a costat vieți scoțiene. Nu-i voi conduce pe membrii clanului Macrae din Glen Rath la o înfrângere sigură.

Diarmid interveni cu ardoare:

- Dacă toți scoțienii îl sprijină pe prinț, nu va da greș!

- Dar nu toți scoțienii sprijină cauza Stuartilor, și chiar și mai puțini englezi o fac. Guvernul are soldații, pregătirea, armele, materialele.

Vocea lui Duncan era străbătută de un tremur slab.

- Ce dețin iacobiti în afară de curaj și de loialitatea câtorva oameni curajoși?

Gwynne îl aprecie că rămăsese pe poziție, însă putea simți profunda lui ambivalență în legătură cu acest subiect. Oare puteau și alții să observe asta? Jean sări în picioare, părul ei roșcat strălucind în lumina lumânării.

- Dacă nu îi vei conduce tu pe bărbații din Glen Rath la prinț, atunci o voi face eu!

Un icnet colectiv răsună în încăpere. Gwynne înțelese brusc barbarismul pur al scenei: pereții aspri de piatră, holul cu tavan înalt, expus curentului, torțele palpătoare și lumina lumânărilor înfățișând mulțimea săbiilor și a pumnalelor expuse. Mai devreme simțise că face parte din acest loc. Acum, în timp ce tinerii din Dunrath se certau în privința războiului, ea era o străină.

- Jeannie, nu, spuse Duncan cu o voce îndurerată.

- Trebuie, Duncan. Nu sunt prima femeie din Scoția care conduce războinici, și cu siguranță nu voi fi ultima.

Privirea lui Jean cuprinse întreaga cameră, zăbovind asupra aceluia care își exprimaseră sprijinul pentru prinț.

- Vom pleca în marș mâine-dimineață. Aduceți provizii și ce arme aveți și chemați-i și pe alții care vor să ni se alăture.

Se auziră ovații din partea iacobiților, cei mai mulți dintre ei fiind tineri, însă nu toți bărbați. Gwynne estimă că simpatizanții rebelilor erau aproximativ o treime din total. Toți oamenii mai în vârstă păreau triști sau îngroziiți, cu excepția unui bătrân păstor care își pierdise piciorul în 1715. Aștepta o altă răscoală a Stuarților încă de pe atunci, și acum trâncănea cu o veselie știrbă.

- Te voi urma, stăpână! strigă Diarmid.

- Și eu! urlă Fergus.

Și cel puțin încă alte șase voci li se alăturară.

- Foarte bine!

Jean zâmbi micii sale trupe.

- Dacă mă scuzați, trebuie să mă pregătesc de plecare. Dacă nu cumva plănuiești să mă închizi în temniță împreună cu restul rebelilor, Duncan Macrae?

Măinile lui erau încleștate, dar vocea era fermă.

- Nu e treaba mea să-mi întemnițez sora, sau alții vor crede cu adevărat în această cauză. Dunrath este castelul înțelegerii, și toți cei care locuiesc în vale sunt întotdeauna bine-veniți sub acoperișul meu. Mă voi ruga pentru sănătatea voastră.

Gwynne se ridică în picioare.

- La fel voi face și eu. Aici suntem prieteni și rude. Nu uitați niciodată asta.

Jean roși puțin.

- Sunteți amândoi binevoitori. Vă promit că nu voi face de rușine numele Macrae.

- Știu asta, spuse calm Duncan. Nu pleca încă, Jeannie, și nici unul dintre voi. Dacă mâine începeți o călătorie lungă, ar trebui să mâncați bine astă-seară.

Jean încuviință și se așeză. Aceasta putea fi ultima dată când toți acești oameni se adunau împreună și cunoașterea acestui fapt crea o atmosferă grea și înăbușitoare. O femeie plângea cu sughituri, incapabilă să-și înghită lacrimile.

Gwynne se gândi la vraja de protecție pe care o studiasse. Poate că ar fi fost folositoare aici?

- Haideți să ne unim toți mâinile și să ne rugăm pentru siguranță și pentru binele pământurilor și al oamenilor pe care îi iubim.

Se întinse spre vecinii ei, luând mâna lui Diarmid la stânga - Dumnezeu, era atât de tânăr - și a lui Annie Mackenzie, femeia mai în vârstă din dreapta ei. Nesiguri la început, toți oaspeții îi urmau exemplul.

Când toți cei din jurul mesei lungi fură legați între ei, Gwynne simți un curent puternic de energie curgând în jurul cercului. Cu timpul, putu identifica fiecare fibră individuală. Fără nici un efort, recunoscu entuziasmul lui Diarmid, teama mamei sale, hotărârea feroce, sânge-roasă a lui Fergus.

Cât timp Gwynne se rugă cu voce tare, trimise de asemenea și o vrajă de protecție pulsând prin cercul format de mâinile unite. Își închipui fiecare persoană prezentă învăluită în lumină, astfel încât nici sabia și nici glonțul să nu le poată face rău.

O clipă mai târziu, lumina izbucni mai strălucitoare, Duncan adăugând efortului ei energia lui puternică. Simți o notă de mirare din partea bătrânului Donald, care avea suficient sânge Protector încât să simtă folosirea magiei.

Apoi li se alătură și Jean, puterea ei fiind ușor neregulată, dar intensă. Poate cu participarea a trei magi, rebelii din Glen Rath vor supraviețui și se vor întoarce acasă.

La sfârșitul rugăciunii, în timp ce Gwynne șopti „Așa să fie“, se gândi că simțea un alt Protector în apropiere, unul care contribuia la vraja de protecție. Dar cu siguranță nu putea fi vorba de...

Chiar dacă toți rămaseră la cină, atmosfera era sumbră și oaspeții plecară cât mai repede posibil. Când Jean se ridică, Duncan o urmă, ajungând-o cu pașii săi lungi din urmă înainte ca ea să se apropie de scări. Știind că trebuie să-și păstreze stăpânirea de sine, spuse:

- Jean, nu e prea târziu să te răzgândești.

Ea își arcui sprâncenele.

- Din momentul în care am spus public că îi voi conduce pe oamenii noștri la prinț, nu a mai existat cale de întoarcere. O scoțiancă are la fel de multă mândrie ca și un scoțian, Duncan.

- Nu ți se va permite să-i conduci pe oamenii noștri în luptă. Charles Edward are o gândire foarte convențională. Dacă apari înaintea lui în pantaloni de călărie, va fi îngrozit.

Ea făcu o grimasă.

- Presupun că asta înseamnă că trebuie să folosesc șaua laterală. Vreau să stau cu armata cât pot de mult, dar nu mă aștept să mi se permită să particip la bătălie. Ceea ce e la fel de bine - nu cred că mi-ar plăcea prea mult. Planul meu e să-i duc pe oamenii noștri la Robbie, în care se poate avea încredere că va avea grijă de ei.

- E un plan bun.

Se gândi la ciocnirea la care fuseseră martori el și Gwynne.

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă! Când două armate se pândesc una pe alta, există multe ambuscade care pot ucide, chiar dacă nu reprezintă bătălii adevărate.

- Voi fi bine. Gwynne a aruncat o vrajă de protecție puternică. Îi puse o mână pe braț. Nu încerca să negi că ești tentat să faci ceea ce fac eu, Duncan. Dar ești prea responsabil să-ți urmezi inima în chestiunea aceasta.

El oftă, privirea sa traversând holul care se golea cu repeziciune. În seara aceasta oamenii nu mai zăboveau să discute.

- Există o parte de adevăr în ceea ce zici. Minteaa mea știe că prințul are slăbiciunile sale, dar e un lider înnăscut și sufletul meu de muntean vrea să ridice sabia și să strige „La naiba cu saxonii!“.

- Indiferent care tabără câștigă, Dunrath este protejat, Duncan.

Jean rânji răutăcioasă.

- Dacă forțele guvernamentale triumfă, ți se va recunoaște meritul că ai fost loial. Dacă iacobitiții ies învingători, voi spune că mi-ai zis să duc oamenii noștri în ajutorul prințului.

El zâmbi amar.

- Ai dreptate, bineînțeles. Dar e greu să mă gândesc la politică atunci când viața singurei mele surori ar putea fi în pericol.

- Pericolul ne poate paște oriunde. Și tu să ai grijă de tine.

Îl îmbrățișă scurt, apoi se întoarse și plecă, asemenea unei adevărate lady neimblânzite din Highland.

În timp ce sora lui dispăru pe scări, un braț zvelt fu petrecut în jurul mijlocului său. Se întoarse și își îmbrățișă soția. În afara câtorva servitori care strângeau mesele, erau ultimii doi rămași în hol.

- Sperasem să nu se ajungă la asta, spuse el sumbru.

Ea își lăsă capul pe umărul său, părul ei moale gâdilându-i bărbia.

- Avem noroc că ruptura nu s-a făcut cu furie. Cred că Jean va fi bine.

- Fizic, nu va fi vătămată, spuse el cu o fărâmă de previziune. Dar această revoltă o va schimba.

- Viața este schimbare. Poate va fi rănită, dar nu va fi înfrântă.

„Se va rupe de Duncan“, se gândi ea.

- E timpul să stingem lumânările și să mergem la culcare.

- Înainte să vă retrageți, puteți să-mi oferiți un pat pentru noaptea aceasta? întrebă o voce nouă.

Uimit, Duncan se întoarse.

- La dracu', Simon, te pricepi al naibii de bine să te ascunzi! Ce cauți aici?

Lord Falconer zâmbi, elegant chiar și îmbrăcat în haine de călătorie murdărite. Era un maestru al vrăjilor care îi făceau pe oamenii de rând să privească pe lângă el, pe lângă scuturile care îi împiedicau și pe Protectori să-i simtă prezența. Era de-a dreptul imposibil dacă

nu știau că se afla în preajmă. Era unul dintre motivele pentru care era executorul-șef al Consiliului.

- Am fost trimis să vorbesc cu tine și să te iau într-o misiune, dacă ești dispus.

- Simon! Gwynne înaintă spre el și îl îmbrățișă calduros. Ce surpriză minunată!

- Pentru Dumnezeu, Gwynne, te-ai schimbat! Aproape o împinse. O vrăjitoare? Inspiră adânc, apoi zâmbi hâtru. Mă bucur să te văd, draga mea fată, și sunt sigur că ai o poveste interesantă să-mi spui despre cum ți-ai descoperit puterile, dar te rog să le pui scut, căci altfel mă tem pentru eventualele consecințe.

- Îmi pare atât de rău! Gwynne se îmbujoră și făcu un pas înapoi, blocând vraja. Nu am dobândit încă obiceiul de a le bloca mereu.

În ciuda tonului glumeț al lui Simon, Duncan văzu că prietenul său fusese năucit serios de îmbrățișarea nechibzuită a lui Gwynne. Ca Protector, era deosebit de sensibil la puterea ei de atracție. Dorind să alunge stinghereala celui alt bărbat, el spuse:

- Vino să-ți facem rost de ceva mâncare și apoi putem vorbi.

- Îmi este permis să ascult, sau este una dintre acele întâlniri destinate doar bărbaților? întrebă Gwynne ușor ironică.

- Prezența ta nu este numai acceptată, ci și necesară, spuse Simon. Și tu ești vizată de misiunea mea. Dar nu am nevoie de mâncare, am mâncat deja.

- Atunci vom merge în camera mea de lucru, pentru un pahar de vin roșu.

În timp ce urcau scările, Duncan întrebă peste umăr:

- Când ai sosit?

- Chiar înainte ca tânărul iacobit înfierbântat să propună toastul său. Date fiind circumstanțele, am considerat că e mai bine să nu inflamez situația cu prezența mea foarte englezească. Așa că am coborât la bucătărie și m-am servit singur.

Fiind Simon, reușise să facă asta fără să observe cineva. Cu toate că, dată fiind succesiunea de întâmplări dramatice din timpul cinei, un pluton de munteni ar fi putut să defileze cântând la cimpoaie și nimeni nu ar fi observat.

- Ai văzut ce a făcut Jean?

- Am văzut cât se poate de bine. Sora ta mai mică a crescut.

Un amestec de amuzament, respect și îngrijorare se oglindeau în vocea lui. Nu mai vorbiră până intrară toți trei în camera de lucru a lui Duncan. În timp ce Gwynne turnă fiecăruia vin roșu, capul lui Simon se ridică, iar el se întoarse încet, ca un câine de vânătoare care adușmea vântul.

- Pretendentul a fost aici.

Falconer era foarte, foarte bun.

- Așa e, recunosc Duncan. În seara în care am ajuns în Dunrath, a nimerit în mijlocul petrecerii și s-a prezentat. Am urcat aici, și el a încercat să mă recruteze pentru cauza sa.

- A dat dovadă de curaj. Și răspunsul tău?

Aducându-le bărbaților vinul, Gwynne replică:

- Duncan i-a spus că prințul nu poate să câștige și i-a urat bețivanului să se ducă acasă.

Simon râse.

- Cu siguranță nu i-ai spus prințului că e un bețivan care trebuie să plece acasă.

- Nu, dar lucrul acesta a fost sugerat, spuse Duncan în timp ce amândoi se așezară. E un bărbat convingător și periculos, Simon.

- De aceea sunt aici. După cum trebuie să știi, forțele iacobite se îndreaptă spre Anglia.

- Și? Duncan își arcui sprâncenele când Simon ezită. Ce are asta de-a face cu mine?

- Consiliul ar dori ca noi doi să urmărim pas cu pas armata prințului. Nu să ne alăturăm, ci să stăm în apropiere, astfel încât să observăm evenimentele și să fim disponibili dacă puterile noastre sunt necesare.

Privirea lui Duncan se îndreptă involuntar spre Gwynne. Gândul de a-și părăsi mireasa era aproape insuportabil. Ea nu arăta mai fericită decât el, dar dădu încet din cap în semn de încuviințare. Datoria trebuia să fie întotdeauna pe primul loc.

- De ce amândoi? Ca să poți struni eventualele porniri iacobite pe care le-aș putea avea? întrebă el ironic.

- Dacă e necesar. Și, în egală măsură, pentru ca tu să poți struni periculoasele mele porniri englezești. Îi disprețuiesc pe Stuarti pentru aroganța lor și pentru credința încăpățanată în misiunea lor divină de a conduce. Astfel, noi doi ar trebui să atingem echilibrul.

Iritarea lui Duncan dispăru. Echilibrul era întotdeauna un obiectiv al Protectorilor, astfel că avea sens ca membrii Consiliului să le ceară amândurora să conlucreze. Probabil că prietenia lor îndelungată avea să-i ajute la crearea unei punți peste neînțelegerile lor politice.

- Care este scopul nostru? Să reducem pierderile de vieți omenești?

Simon făcu o grimasă.

- Da, bineînțeles, fără să modificăm cursul general al evenimentelor.

- Cum e posibil să le faceți pe amândouă? întrebă Gwynne. Puteți salva viața unui om de milă, iar mai apoi acesta ar putea să-l împuște pe unul dintre ofițerii aflați la comandă în cealaltă tabără, schimbând complet rezultatul revoltei.

- În asta constă problema, fu de acord Simon. Aceasta este artă, nu știință. Războiul este situația cel mai greu de echilibrat. Trebuie să sperăm că vom face mai mult bine decât rău.

- Știind, în același timp, că niciodată nu putem fi siguri de asta.

Duncan realizase un studiu în legătură cu încercările trecute ale Protectorilor de a diminua efectele războiului. Dată fiind înclinația umanității spre violență, nu ducea lipsă de material, dar nu exista nici o teorie coerentă despre cum era mai bine să se procedeze. Fiecare situație trebuia dusă treptat la bun sfârșit.

- Când veți pleca? întrebă Gwynne.

- Măine, răspuse Simon. Trupele prințului sunt aproape de Carlisle. Este foarte posibil să aibă loc un asediu. În plus, guvernul începe să mobilizeze trupe care să vină în nord și să-i atace pe iacobiți.

Atât de curând? Totuși, Simon avea dreptate. Distanța era importantă pentru cele mai multe forme de magie, iar ei trebuiau să fie suficient de aproape încât să evalueze situația pe măsură ce se dezvolta.

- Foarte bine.

Duncan se ridică.

- Gwynne, avem pregătită o cameră pentru oaspeți?

- Îl voi conduce pe Simon în camera sa.

Falconer se ridică, chipul său oglindindu-i oboseala, acum că își atinsese țelul.

- Gwynne, chiar și cu puterile protejate, răspândești forță precum un foc aprins. E greu de crezut că toate acestea s-au dezvoltat de când te-am văzut la nuntă, dar dovada strălucește în jurul tău. Ai descoperit alte puteri excepționale, dincolo de ce pot să facă cei mai mulți dintre Protectori?

- E o viziună mai bună decât tine, iar sticla lui Isabel s-a trezit la atingerea ei, spuse Duncan cu o urmă de răutate. Aștept alte progrese cu o fascinație alarmată.

Gwynne zâmbi.

- Îmi place mult că am acum putere, dar nu sunt deloc alarmantă. Talentele mele sunt tăcute, feminine. Citesc bine energia oamenilor, sunt acceptabil de pricepută la a vedea ce se întâmplă în altă parte cu ajutorul sticlei lui Isabel și am învățat să ascund energia destul de bine, încât nu am fost răpită decât o dată.

Simon își arcui sprâncenele.

- Fascinant, într-adevăr. De-abia aștept să aflu mai multe. Își înăbuși un căscat. Măine.

Gwynne îl conduse spre camera de oaspeți, în timp ce Duncan rămase în camera de lucru și își notă o listă cu chestiunile pe care trebuia să le rezolve înainte să plece. Bine că își pusese afacerile la punct de când se întorsese în Dunrath.

Partea cea mai grea va fi să o părăsească pe Gwynne. Gândul acesta îi apăsa plămâinii și îi îngreuna respirația. Împărțeau dormitorul ei și, în timp ce se îndrepta într-acolo, mintea lui repeta: „Ultima noapte, ultima noapte, ultima noapte”. Își spuse singur că nu va fi plecat mult timp, poate nu mai mult de două săptămâni, dar îi era deja dor de soția sa, deși încă nici nu plecase.

De îndată ce Gwynne intră în dormitor, merse direct în brațele lui.

- Nu-mi place deloc că pleci, spuse ea cu vocea înăbușită de umărul lui.

- Nici mie, sufletul meu.

O sărută, disperarea punând stăpânire pe el. Cum să suporte ideea de a nu o avea în brațele sale în fiecare noapte?

- Îmi vei lipsi așa cum mi-ar lipsi mâna mea dreaptă dacă ar fi tăiată. Dar nu voi fi plecat pentru mult timp.

- Și o zi va fi prea mult.

Ea făcu un pas înapoi și își despletii părul, care căpătă irizații strălucitoare în lumina lumânării. Se întoarse, astfel încât el să-i poată dezlega rochia cu degete nerăbdătoare. După ce îi deschise corsajul, își strecură mâinile sub material pentru a-i prinde în palme sânii minunați. Ea se înfioră și își arcui spinarea, după care se îndepărtă.

- Încă nu.

Renunțând la protecții, îngădui întregului său farmec să se reverse liber. Copleșit de ideea că incredibila ei senzualitate era doar pentru el, păși spre ea pentru a o îmbrățișa. Ea se feri din nou, cu grație.

- Stai.

Cu instinctul Evei în sânge, își dădu încet jos hainele, veșmânt cu veșmânt. El rămase țintuit locului, în timp ce fiecare desfătare vizuală îi era dezvăluită. Curba mlădioasă a mijlocului ei, când își dădu jos rochia. Scobitura delicioasă dintre sânii ei. Picioarele și gleznelor sale armonioase, în timp ce își scoase ciorapii lungi. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, atmosfera încărcată de erotism se intensifica, accelerându-i pulsul

și îngreunându-i răsufierea. Când ajunsese la pânza lenjeriei intime, el murmură:

- Gwynne, iubita mea, destul cu așteptarea.

- Nu ai așteptat nici pe departe suficient de mult.

Zămbind cu viclenie, începu să-l dezbrace, atingerile ei ușoare devenind înnebunitor de provocatoare în timp ce îi descheie nasturii, deznodă materialul și îi dădu jos hainele.

Avea impresia că va lua foc de atâta nerăbdare. Când încercă din nou să o îmbrățișeze, ea răsese și îi împinse umerii, astfel încât să stea întins pe spate în pat. Îi urcă picioarele pe cuvertură, apoi se aplecă deasupra lui, sâniile ei goi frecându-se de pieptul lui dezvelit în timp ce îi sărută gâtul.

- Trebuie să facem din noaptea aceasta o noapte de neuitat, dragul meu, murmură ea. Pentru toate nopțile în care vom fi despărțiți.

El gemu când buzele ei coborâră pe trupul său, gustându-l pe tot. Știa că nici unul din ei nu se va bucura de prea mult somn în noaptea aceasta. Vor face dragoste până când amândoi vor fi epuizați, încercând să umple fântâna pasiunii, astfel încât să-i susțină pe amândoi până când vor fi din nou împreună.

Și, cu toate acestea, știa deja că se va simți pustiit de îndată ce va ieși călare din Glen Rath.

capitolul 26

Gwynne păși în curte și o găsi fremătând de viață, căci rebelii lui Jean se adunau. I se alătură cumnatei sale, care stătea pe trepte, de unde putea supraveghea cu multă atenție activitatea.

- Se pare că a venit multă lume, Jean.

Tânăra se întoarse, plină de entuziasm. Costumul ei de călărie era împodobit cu o împletitură aurie în stil militar, peste el fiind aranjat un tartan strălucitor, în timp ce o cocardă albă i se legăna pe bonetă. Avea chiar și una dintre săbiile cu mâner de alamă ale familiei

într-o teacă prinsă de o curea ce atârna în jurul taliei ei subțiri. O femeie-războinic desăvârșită.

- Se pare că vreo treizeci și ceva de bărbați vor călări alături de mine - nu doar din vale, ci și de pe dealurile de dincolo. Sunt cu toții dornici să servească bine cauza.

Gwynne încercă să nu pară prea îngrijorată.

- Pentru că mama ta nu este aici pentru a o spune, o voi face eu. Ai grijă, Jean, de tine și de bărbații pe care îi conduci.

- Nu voi face nimic nechibzuit, dar tu te poți alătura unei revolte în plină siguranță.

Jean cercetă castelul, iar dezamăgirea i se citea pe chip.

- Duncan nu vine să mă conducă? Speram să...

Își mușcă buza. Gwynne își coborî vocea, în așa fel încât să nu se audă sub freamătul și strigătele de bucurie ale tinerilor.

- Nu este un mod de a-și arăta dezaprobarea. A plecat dis-de-dimineată cu Lord Falconer, care a ajuns azi-noapte târziu.

Sprâncenele lui Jean se arcuiră.

- Are ceva de-a face cu această revoltă. Îmi pare rău că Duncan nu este aici, dar nu regret că nu l-am întâlnit pe Falconer. Omul ăla mă sperie.

- Simon? spuse Gwynne surprinsă. Întotdeauna l-am considerat gentlemanul perfect.

- Nu are legătură cu manierele lui... doar că are prea multă putere. Cu excepția lui Duncan, consider îngrijorătoare puterea celorlalți magicieni bărbați.

Gwynne se întrebă dacă nu cumva de aceea iubitul fetei nu era Protector.

- Și eu am simțit asta în legătură cu Duncan. Atât de multă putere concentrată este îngrijorătoare.

- Dar acum ai capacitatea de a vrăji bărbații. De a transforma leii în miei.

Jean zâmbi larg.

- Eu mai degrabă înfurii miei și îi transform în lei.

- Dezvoltă-ți puterea pentru a putea face față unor bărbați precum Simon.

Jean ezită.

- Poate când o să mă întorc voi aloca mai mult timp lecțiilor. Mi-a plăcut să lucrez cu tine. Ești o profesoară foarte bună.

Se formau șirurile de soldați în devenire, așa că Gwynne își îmbrățișă repede cumnata.

- Ești o elevă bună. Vino repede acasă, Jeannie.

- Aceasta este aventura vieții mele, așa că voi merge cu vârtejul cât de departe mă va duce. Putem câștiga, Gwynne, și putem elibera Scoția de sub tirania Angliei!

Strălucind de tinerețe și încredere, Jean se întoarse cu fața spre bărbatul care urca treptele spre ea. Era mai în vârstă decât cei mai mulți dintre voluntari, iar Gwynne își aminti că fusese în serviciul armatei. Era bucuroasă că cineva din grămada asta pestriță avea experiență.

O salută pe Jean.

- Căpitane Jeannie, oamenii tăi sunt gata de plecare. Ea dădu din cap cu eleganță.

- Foarte bine, sergent Macrae.

Ridicându-și privirea, scrută bărbații care stăteau în rânduri ușor neregulate în fața ei.

- Suntem scoțieni, curajoși și liberi! Această trupă mică poate face diferența dintre succesul sau eșecul prințului Charles Edward. Vă salut. Acum, înainte!

Sergentul o ajută să urce pe cal. Deși numai Jean călărea, mai multe animale de povară fuseseră luate pentru provizii. Ea arăta magnific - curajoasă, frumoasă și dureros de tânără. Tot ce putea face Gwynne era să nu plângă.

Plânsese în acea dimineață după ultimul sărut pasional dintre ea și Duncan, deși reușise să își înăbușe lacrimile până când bărbații plecaseră. Într-un fel, acum era mai rău. Duncan și Simon puteau să aibă grijă de ei aproape în orice împrejurare, dar Jean și trupele ei păreau vulnerabili și irecuperabil de naivi.

- Dumnezeu să te aibă în pază, șopti Gwynne.

într-o teacă prinsă de o curea ce atârna în jurul taliei ei subțiri. O femeie-războinic desăvârșită.

- Se pare că vreo treizeci și ceva de bărbați vor călări alături de mine - nu doar din vale, ci și de pe dealurile de dincolo. Sunt cu toții dornici să servească bine cauza.

Gwynne încercă să nu pară prea îngrijorată.

- Pentru că mama ta nu este aici pentru a o spune, o voi face eu. Ai grijă, Jean, de tine și de bărbații pe care îi conduci.

- Nu voi face nimic nechibzuit, dar nu te poți alătura unei revolte în plină siguranță.

Jean cercetă castelul, iar dezamăgirea i se citea pe chip.

- Duncan nu vine să mă conducă? Speram să...

Își mușcă buza. Gwynne își coborî vocea, în așa fel încât să nu se audă sub freamătul și strigătele de bucurie ale tinerilor.

- Nu este un mod de a-și arăta dezaprobarea. A plecat dis-de-dimineată cu Lord Falconer, care a ajuns azi-noapte târziu.

Sprâncenele lui Jean se arcuiră.

- Are ceva de-a face cu această revoltă. Îmi pare rău că Duncan nu este aici, dar nu regret că nu l-am întâlnit pe Falconer. Omul ăla mă sperie.

- Simon? spuse Gwynne surprinsă. Întotdeauna l-am considerat gentlemanul perfect.

- Nu are legătură cu manierele lui... doar că are prea multă putere. Cu excepția lui Duncan, consider îngrijorătoare puterea celorlalți magicieni bărbați.

Gwynne se întrebă dacă nu cumva de aceea iubitul fetei nu era Protector.

- Și eu am simțit asta în legătură cu Duncan. Atât de multă putere concentrată este îngrijorătoare.

- Dar acum ai capacitatea de a vrăji bărbații. De a transforma leii în miei.

Jean zâmbi larg.

- Eu mai degrabă înfurii mieii și îi transform în lei.

- Dezvoltă-ți puterea pentru a putea face față unor bărbați precum Simon.

Jean ezită.

- Poate când o să mă întorc voi aloca mai mult timp lecțiilor. Mi-a plăcut să lucrez cu tine. Ești o profesoară foarte bună.

Se formau șirurile de soldați în devenire, așa că Gwynne își îmbrățișă repede cumnata.

- Ești o elevă bună. Vino repede acasă, Jeannie.

- Aceasta este aventura vieții mele, așa că voi merge cu vârtejul cât de departe mă va duce. Putem câștiga, Gwynne, și putem elibera Scoția de sub tirania Angliei!

Strălucind de tinerețe și încredere, Jean se întoarse cu fața spre bărbatul care urca treptele spre ea. Era mai în vârstă decât cei mai mulți dintre voluntari, iar Gwynne își aminti că fusese în serviciul armatei. Era bucuroasă că cineva din grămada asta pestriță avea experiență.

O salută pe Jean.

- Căpitane Jeannie, oamenii tăi sunt gata de plecare. Ea dădu din cap cu eleganță.

- Foarte bine, sergent Macrae.

Ridicându-și privirea, scrută bărbații care stăteau în rânduri ușor neregulate în fața ei.

- Suntem scoțieni, curajoși și liberi! Această trupă mică poate face diferența dintre succesul sau eșecul prințului Charles Edward. Vă salut. Acum, înainte!

Sergentul o ajută să urce pe cal. Deși numai Jean călărea, mai multe animale de povară fuseseră luate pentru provizii. Ea arăta magnific - curajoasă, frumoasă și dureros de tânără. Tot ce putea face Gwynne era să nu plângă.

Plânsese în acea dimineață după ultimul sărut pasional dintre ea și Duncan, deși reușise să își înăbușe lacrimile până când bărbații plecaseră. Într-un fel, acum era mai rău. Duncan și Simon puteau să aibă grijă de ei aproape în orice împrejurare, dar Jean și trupele ei păreau vulnerabili și irecuperabil de naivi.

- Dumnezeu să te aibă în pază, șopti Gwynne.

Deși îi înconjurase pe soldați cu vrăji protectoare, se temea că, fără alți Protecători, aveau prea puțin efect.

Voluntarii o salutară în calitate de reprezentantă a puterii în Dunrathi. Ea și ceilalți membri ai gospodăriei care veniseră să-i salute pe rebeli stăteau drepti, în timp ce soldații mășăluiau în ritmul unei tobe și pe sunetul ascuțit și triumfător al cimpoiului. Pe obrazii lui Maggie Macrae curgeau lacrimi.

Gwynne se descurcă mai bine. Doar după ce cimpoiul nu se mai auzi, se duse înăuntru și plânse.

Oprindu-și calul în vârful dealului, Simon făcu o pauză pentru a cerceta dealurile cețoase și îmbibate de apă. Își trase pălăria mai jos pentru a-și proteja chipul de ploaia aspră.

- Dacă chiar le trebuia un război, păcat că nu au ales un anotimp mai bun ca să invadeze Anglia. Privi spre Duncan. Tu ești magician al vremii. Nu poți să faci ceva în legătură cu asta?

După zilele întregi de călărit prin vânturi reci și burniță înghețată, Duncan se simțea la fel de incomod, dar ridică doar din umeri.

- Acest sistem climatic este imens și acoperă cea mai mare parte din Atlanticul de Nord și nordul Europei. Dacă vrei, pot opri ploaia în zona din jurul nostru, dar îmi va trebui o cantitate mare de energie și probabil că va bate la ochi.

Prietenul lui bombăni.

- Iar noi nu trebuie să atragem atenția. Ah, bine, în curând va fi timpul să căutăm un han.

- Există un han la aproximativ un kilometru și jumătate depărtare, de-a lungul drumului, spuse Duncan. E mic, dar e confortabil și curat. Ne-am putea opri acolo peste noapte.

Simon își puse din nou calul în mișcare.

- Ce păcat că Pretendentul nu a ascultat de consilierii lui scoțieni să stea în Scoția. Chiar și eu recunosc că se pot aduce argumente care să permită Scoției să își recapete independența sub un rege din dinastia Stuart.

Dumnezeu știe că a fost o cheltuială importantă din partea Angliei, fără mari beneficii. Dar nu, Pretendentul trebuie să asculte de consilierii lui francezi și irlandezi, care spun că trebuie să invadeze Anglia.

- Cum dorința personală a prințului e să invadeze, bineînțeles că va asculta de cei care îl încurajează, spuse Duncan. Mi-aș fi dorit să stea în Edinburgh și să aștepte ajutoarele franțuzești. Ar fi transformat Scoția într-o fortăreață care nu ar fi meritat efortul regelui George pentru a fi recâștigată.

În schimb, iacobii invadau Anglia cu mai puțin de cinci mii de bărbați, cei mai mulți dintre ei nepregătiți. Hanoverienii puteau aduna de zece ori mai multe trupe, toate mai bine pregătite și mai bine echipate. Cu cât prințul se deplasa mai în sud, cu atât puneă în pericol mai mare revolta. Era un nebun, și totuși exista o parte din Duncan care admira curajul înflăcărat al acțiunii lui Charles: un prinț singuratic, cu o armată mică, îndrăzne să învingă leul englezesc. Sortit eșecului, probabil, dar magnific.

Era aproape întineric când ajunseră la Border Lord. Erau singurii oaspeți, căci călătorii înțelepți evitau drumurile armatei. Vremea detestabilă însemna că nici măcar localnicii nu veniseră la tavernă în seara aceasta.

Când terminară cina simplă cu șuncă fiartă și napi, Simon își desfăcu ceasul și se uită la piatra de prezis viitorul. Blestemă în șoaptă.

- Generalul Wade, care are de două ori mai mulți oameni decât Pretendentul, a decis să părăsească Newcastle ca să vină în ajutorul celor din Carlisle. În loc să stea locului, prințul tău idiot vrea să îl atace pe Wade într-o zonă rurală deluroasă, așa că mărșăluiește cu o bună parte a armatei spre est, într-un loc numit Brampton.

Duncan îngână și el un blestem.

- Până acum nu prea au avut loc lupte. O luptă înverșunată în astfel de condiții va provoca multe victime.

Printre care vor fi, cu siguranță, și bărbați din Glen Rath. O urmărise din când în când pe sora lui și știa că se alăturase principalei armate iacobite. Stătea și ea cu ei,

în loc să se îndrepte spre casă. Ce femeie încăpățanată. Ca și în cazul prințului, îi admira curajul și, în același timp, voia să îi sucească gâtul.

Strângând din buze, Simon închise capacul ceasului.

- Sunt gata de culcare. Dimineța e suficient de de vreme să decidem ce ar trebui să facem, dacă este să facem ceva.

Amândoi se retraseră în odăile lor. Duncan era fericit să aibă intimitatea propriei camere ca să se poată gândi la Gwynne. Cu fiecare zi în care erau despărțiți, durerea lui fizică și emoțională creștea.

Înainte să se dezbrace, își scoase sticla de prezis viitorul și o căută pe Gwynne. La fel ca în cele mai multe dintre seri, ea citea cu Lionel în brațe. Privind-o cum mângâia capul greu al pisicii, și-ar fi dorit să fie el în poala ei. Părea obosită. Presupunea că îi era dor de el, așa cum și lui îi era dor de ea. Se uită în sus, aproape ca și cum ar fi fost capabilă să vadă prin sticlă. Duncan zâmbi involuntar, apoi eliberă imaginea.

După ce își făcuse pe plac urmărind-o pe Gwynne, căută mai în detaliu. Generalul Wade și armata lui făcuseră tabăra pentru noapte. Oamenii lui se zgribuleau morocănoși în jurul focurilor sau în corturi care nu reușeau să țină afară ploaia. Le va lua două sau trei zile să ajungă în Brampton, unde îi aștepta prințul. Asta dacă nu...

Încruntându-se, deschise fereastra și privi cu ochi pierduți în noaptea udă și amară, în timp ce se gândea la lupta sângeroasă ce ar rezulta dacă cele două armate s-ar întâlni.

Ce-ar fi dacă armatele nu s-ar întâlni? În această perioadă a anului, ar fi ușor să invoce zăpada care să blocheze înaintarea lui Wade. Dacă Duncan înfăptuia asta, acțiunea lui ar fi ocrotit viața, ceea ce reprezenta întotdeauna un scop al Protectorilor.

Dar ar putea fi considerat și ajutor partizan al cauzei iacobite. Oare oprirea lui Wade ar fi considerată o intervenție prea mare în lucrurile lumești? Sau era doar o ocazie de a salva mai multe vieți?

Se încruntă, amintindu-și că până și Simon era de părere că ideea Stuartilor de a-și recupera tronul Scoției era întru câtva îndreptățită. Un asemenea țel putea fi atins cu relativ puțin sânge vărsat. Scoția ar fi din nou o națiune liberă. Deși Scoția și Anglia au fost vecine instabile timp de secole, treptat au devenit mai pașnice. Nu era nici o nevoie să fie conduse de același rege.

Încadrată în acești temeni, o intervenție minoră începu să pară rezonabilă. Dacă probleme legate de vreme l-ar încuraja pe prinț să se retragă în Scoția, toată lumea ar avea de câștigat.

Chiar și așa, Duncan se protejă pe sine însuși înainte să înceapă lucrul. Nu voia ca vreo bucatică de magie răătăcită să îl avertizeze pe Simon de ceea ce se întâmpla. Își dădu jos și inelul fermecat de safir al lui Adam Macrae, care crease o legătură cu tronul britanic. Nu voia ca puterea lui de concentrare să fie subminată de istoria veche.

Ar fi fost dificil să oprească ploaia cu totul. Să schimbe ploaia în zăpadă în zona deluroasă din Anglia de nord era relativ ușor în acest anotimp. Închise ochii și găsi aer arctic în nordul Insulelor Britanice. În loc să îi permită să se miște direct spre Scandinavia, făcu vânturile să împingă masa înghețată mai departe în sud. Când aerul înghețat avea să întâlnească ploaia, cândva înaintea răsăritului, zăpada va începe să cadă peste coasta deluroasă a Marii Britanii. Oamenii și artileria lui Wade se vor împotmoli fără speranță.

Era țeapăn de oboseală când termină, mai puțin de la transformarea vremii, cât de la efortul de a ascunde toate semnele folosirii magiei de Simon. Se simți ușurat când se târi în patul rece și solitar. O luptă fusese evitată. Nu numai că salvase vieți, dar era posibil să fi modificat cursul revoltei într-un mod pozitiv. Oare se amestecase prea mult? El nu credea acest lucru, însă era posibil ca alții să îl contrazică.

Gwynne se trezi speriată din cauza coșmarurilor repetate cu moarte și distrugere și își dădu seama,

cu un junghii tăios, că lumea ei se prăbușea într-o mare de sânge.

În dimineața următoare, nordul Angliei era imaculat, sub o pătură groasă de zăpadă. Duncan i se alătură lui Simon în bar. Sunetele din bucătărie arătau că micul dejun era pe drum. Simon privi încruntat la zăpada care cădea în continuare. În această misiune abandonase hainele elegante londoneze și era îmbrăcat simplu în albastru, cu părul blond nepudrat și prins la spate într-o coadă. Cu toate acestea, eforturile lui de a atinge simplitatea nu îl făcuseră să arate ca un om de rând.

Se uită la Duncan.

- Ce coincidență interesantă că vremea a devenit atât de nepotrivită pentru operațiuni militare.

Din răceala oglindită în ochii lui, Duncan știa că magia din noaptea precedentă nu trecuse nedetectată. Ei bine, nu intenționase niciodată să mintă în legătură cu acțiunile sale. Nu se pricepea la acest lucru, chiar dacă ar fi fost posibil să îl mintă pe Simon, ceea ce probabil nu era.

- Nu e o coincidență. Evenimentele se îndreptau spre o bătălie sângeroasă cu mii de victime. Oamenii răniți ar fi murit din cauza locurilor neprielnice, înainte de a putea fi tratați. Am decis că merită să intervin pentru a ocroti viața.

Simon încă îl privea cu ochii mișiți.

- Probabil că ai salvat multe vieți, dar ai ajutat și cauza iacobită. Probabil că ai ajutat prea mult.

- Acțiunile mele nu au fost nechibzuite. Dacă vremea convinge armata iacobită să se retragă, revolta se poate termina repede cu Stuartii reveniți pe tronul Scoției, și Anglia dornică să accepte situația.

- Este o interpretare cam optimistă a posibilităților.

- Probabil, recunosc Duncan. Dar unde se trage linia? Când devine salvarea legitimă a vieților un amestec inacceptabil? Când simpatia privată pentru o cauză alunecă în partizanat interzis?

Privirea lui Simon se înmuie.

- La naiba dacă știu. Dar Duncan... ai grijă! S-ar putea ca linia să fie foarte clară după ce ai trecut-o.

Mesajul lui nerostit era: „Nu mă face să mă lupt cu tine“. Duncan era perfect de acord. Dar trebuia să își asculte conștiința. Și Simon ar fi făcut la fel, așadar, să îi ferească Dumnezeu să ajungă dușmani.

Partea a treia

Destinul

capitolul 27

Cu Duncan, Jean și mulți dintre bărbații tineri plecați, Dunrath aștepta într-o stare de uitare neliniștită. Gwynne era stăpâna castelului și a clanului, ceea ce i se părea ciudat, căci era abia sosită în Glen Rath. Din fericire, autoritatea ei era acceptată fără nici o întrebare, iar întreaga vale aștepta împreună cu ea.

Își petrecea o parte din timp scriindui lui Lady Bethany și altor prieteni englezi. Din pricina distanțelor și a drumurile grele, răspunsurile veneau foarte greu, dar nu se simțea izolată într-un mod neplăcut. Oamenii din această vale îndepărtată depindeau unii de ceilalți, ceea ce crea un sentiment mai profund de comuniune decât cunoscuse ea la Harlowe.

Și pentru că nu îi era distrasă atenția, studiile ei prosperau. Nici nu era de mirare că toate Familiile păstrau case în extremitatea celtică a Britaniei. Pe dealurile scoțiene cu energie pură și sălbatică, puterea ei continua să crească. Așa cum îi spusese lui Simon, abilitățile ei tindeau să fie tăcute și feminine. Nu datorită capacității ei de a chema vânturile sau de a-i vâna pe răufăcători, dar nu mai părea imposibil ca într-o zi să facă parte din Consiliu.

Farmecul ei de vrăjitoare era acum sub control. Dezvoltase niveluri diferite de protecție, în funcție de cum voia să îi influențeze pe cei din jur. În public, descoperea o cantitate modestă de farmec pentru a părea plăcută și demnă de respect, dar nu provocatoare. Dacă voia să convingă un bărbat, elibera suficientă putere pentru a-l face dornic să o asculte și să îi ia în considerare punctul de vedere, dar nu atât de multă încât acesta să devină o pacoste. Cât despre întreaga ei putere de vrăjitoare - nimeni în afară de Duncan nu o va vedea vreodată, și numai când ei îi vor putea da curs.

Combinatia dintre pregătire zilnică ordonată și folosirea sticlei de obsidian îi ascuți abilitățile, mai ales vederea la distanță, în locuri îndepărtate. Putea aproape întotdeauna să găsească orice căuta, și de obicei înțelegea ce însemnau imaginile.

Să îi găsească pe Duncan și pe Lord Falconer era mai greu din cauza protecției lui Simon. Deși știuse că era un magician puternic, înainte îi lipsise capacitatea de a-i aprecia forța. Presupusese că el și Duncan erau egali în putere, deși talentele lor speciale erau destul de diferite. Spera ca Simon să țină sub control înclinațiile iacobite ale lui Duncan.

Prezicerea viitorului era o abilitate diferită de vedere la distanță. Uneori avea parte de frânturi de cunoaștere dinainte, ca atunci când simțise că viitorul vieții lui William Montague era în Indiile de Vest, dar avea prea puțin control asupra procesului. Chiar și în rândul Protectorilor, prevestirea exactă era foarte rară, pentru că viitorul e un amalgam complex și veșnic schimbător de posibilități. Era fericită că nu avea un talent mai mare în acel domeniu, căci viitorul nu era tot timpul un loc confortabil.

Chiar și mai puțin confortabile erau coșmarurile ei sângeroase. Când se trezea, speriată, era recunoscătoare pentru prezența caldă a blănii lui Lionel. Și-ar fi dorit ca alături de ea să fie un alt Protector, de preferat Lady Bethany, cu care să poată discuta despre viziunile ei de coșmar. Dar aceasta era o povară pe care trebuia să o care singură, cel puțin deocamdată.

Alături de cultivarea talentelor sale individuale, mai lucra la stăpânirea vrăjilor generale pe care le putea invoca oricine deținea putere. Vraja care îndemna să te uiți în altă parte folosită pentru a acoperi intrarea în biblioteca ocultă era una dintre acestea, iar Gwynne le studie cu plăcere. Era mai ales mândră de modul în care reușea să ascundă un cal într-un padoc, în așa fel încât grăjdarul să nu îl găsească până când nu desfăcea ea vraja. Din fericire, grăjdarul nu era curios din fire.

Mai exersă și vrăji de protecție personală, care erau în mod special folosite pentru femeile. Deși Gwynne refuză să învețe vraja care ar putea să îl facă pe atacator să ia foc, existau vrăji mai mici pe care le putea folosi dacă era nevoie.

Era destul de ocupată cu treburile gospodăriei, studiul și notițele pe care începuse să le ia pentru trei eseuri diferite. Dar nu prea ocupată încât să nu numere nopțile lungi și singuratice în care îl aștepta pe Duncan să se întoarcă acasă.

De la Jean Macrae
Derby, Anglia
4 decembrie 1745

Dragă Gwynne,

Armata noastră a intrat în orașul Derby! Datorită istețimii noastre de a îndepărta inamicul cu atacuri simulate, am evitat două armate englezești, iar drumul ne este deschis spre Londra, aflată la mai puțin de o sută șaiszeci de kilometri distanță. Deși știi că prințul este dezamăgit că nu ni s-au alăturat mai mulți englezi iacobini, moralul trupelor este până sus la cer. Ne simțim cu toții privilegiați să fim parte dintr-o cauză atât de măreață. Datorită rapidității și ușurinței înaintării noastre, au fost puține victime de ambele părți.

Îmi imaginez că „vezi” că sunt bine. Cred că pot să simt când te uiți la mine – de fapt, cred că s-ar putea să mă urmărești acum. Înșfățișarea mea este mai mult decât murdară, dar nu-ți face griji. Sunt bine și sănătoasă, deși să călătorești cu o armată este dificil când ai o garderobă (foarte) limitată.

Robbie îți trimite salutări. Este interesant să îl văd departe de vale. Pare mai bătrân. Mai responsabil. Este un ofițer bun, iar oamenii îl respectă.

Spune-i lui Maggie Macrae că Diarmid este teafăr și îi transmite dragostea lui. Nu spune asta în aceste cuvinte, bineînțeles, pentru că la șaisprezece ani

nu vrea să pară copilăros, dar știu că sentimentul este în inima lui.

Trebuie să mă grăbesc să termin deoarece curierul care duce mesajul spre nord este nerăbdător să plece, iar eu nu am abilitatea de a convinge oamenii să facă orice le cer!

Rămas-bun deocamdată, sora mea dragă.

Jean Macrae din Dunrath

Gwynne își ținu respirația în timp ce sticla de prezis viitorul îi arăta scrisul mic și puternic al lui Jean, în timp ce așternea cuvintele pe hârtie. Mișcă în tăcere condeiul, îl scufundă în cerneală, apoi reluă scrisul. Din pură întâmplare, o privea pe cumnata ei în timp ce fata era ocupată chiar cu scrierea acelei scrisori. Să privească cum se formau cuvintele era o experiență nouă.

Imaginea pâlpâi în depărtare. Gwynne presupuse că împăturise pagina și îi pusese sigiliul pentru curier. Avea să-i ia cel puțin o săptămână să ajungă la Dunrath.

Apoi îl căută pe Duncan, dar nu putu să detecteze decât o urmă slabă ca argintul viu din partea lui. Știa că el și Simon se aflau și ei aproape de Derby, ceea ce era mai bine decât nimic. Din când în când primea însemnări scurte din partea soțului ei, alături de rândurile „Totul este bine, mi-e dor de tine, inima mea”. Era liniștitor, dar prea puțin mulțumitor.

Cu sprâncenele încruntate, puse deoparte sticla de prezis viitorul. În ciuda entuziasmului lui Jean legat de progresul armatei, situația nu era prea bună pentru iacobiți. Dacă ar fi ajuns în Londra, fiecare portar, vânzătoare de pește și coșar din oraș s-ar fi alăturat trupelor guvernamentale pentru a-și apăra casele. Gândul unei lupte înverșunate pentru oraș o făcu să se cutremure. Victimele de ambele părți ar fi fost extrem de numeroase. Să dea Dumnezeu să nu se întâmple.

Deși poate că nu Dumnezeu era cel care făcea ca această revoltă să fie relativ lipsită de vărsare de sânge. Era posibil ca munca tăcută a Protectorilor, din spatele cortinelor, să dirijeze posibilitățile departe de un dezastru

sângeros. Acest gând aproape că o făcu să fie împăcată cu absența soțului ei. Cel puțin în timpul zilei. Noaptea, când se trezea arzând de dorință și singurătate, era cu totul altceva.

- Interesant, murmură Simon pe când își contempla sticla de prezis viitorul. Armata ta iacobită se va întoarce în Scoția.

Duncan își ridică privirea de la carnea de oaie fiartă, ascunzându-și mulțumirea iscată la aflarea veștilor. Făcuse progrese imense în a-și ascunde gândurile și magia de percepția ascuțită a lui Simon.

- Așadar, au câștigat capetele mai înțelepte?

Prietenul lui încuviință din cap.

- Pretendentul vrea să înainteze până în Londra și are încredere că legiunile de iacobiți se vor ridica să îl sprijine, dar teoretic nici unul dintre consilierii lui nu este de acord. Armata va începe mâine o retragere organizată. Pretendentul este furios că i se stă în cale, bineînțeles, și jură că nu va mai convoca consilii.

Duncan se încruntă.

- Sper că nu a vorbit serios. Prințul nu are experiența să conducă singur armata.

- Nu m-aș baza pe el să revină asupra cuvintelor spuse la furie, zise Simon ironic. Încăpățânarea letală este una dintre caracteristicile definitorii ale Stuartilor.

Duncan ignoră împunsătura. Era ceva adevăr în asta, dar cei mai buni dintre Stuarti aveau, de asemenea, viziune, curaj și abilitatea de a cuceri inimile oamenilor. Charles Edward avea să salveze Scoția cu aceste calități, odată ce abandona visul nebunesc de a cuceri Anglia.

Duncan fusese profund dezamăgit când furtuna de zăpadă pe care o invocase în apropiere de Carlisle nu îl convinsese pe prinț să se retragă în Scoția. În schimb, armata înaintase spre sud, în Anglia. Din fericire, nu fuseseră atacați, iar acum reveneau în sfârșit acasă. Cu siguranță că până la sosirea anotimpului pentru campaniile de primăvară, Charles va vedea înțelepciunea de a-și consolida puterea în Scoția.

Gândindu-se la casa regală, Duncan își scoase piatra lui de prezis viitorul și îl căută pe regele George. Probleme ale Coroanei și chestiuni legate de ele. Nu era greu să găsești energia unui rege, căci ei erau furtuni cu fulgere pe lângă oamenii obișnuiți. După ce-l urmări câteva minute, scoase un fornăit de dezgust.

- Nobilul vostru suveran și-a încărcat corabia regală cu prețioasele sale comori și e pregătit să fugă dacă rebelii se apropie mai mult de Londra. Ce admirabil!

- Nu am spus niciodată că îi admir pe cei din dinastia Hanovra, spuse Simon calm. Este doar o situație în care găsesc că greșelile lor sunt mai tolerabile decât eșecurile Stuartilor.

Duncan zâmbi fără tragere de inimă.

- Ești un cinic cumplit, Simon.

- Prostii. Este imposibil să fii cinic în legătură cu casele regale. Cel mai nedigerabil comentariu are preț de simplu adevăr.

- Poate ar trebui să încercăm o republică, asemenea vechilor atenieni.

- Ar fi un experiment amuzant, deși ar fi sortit eșecului. Oamenii mediocri sunt și mai puțin capabili să se conducă decât sunt regii, care cel puțin sunt crescuți pentru asta.

Simon își tăie absent, în bucăți mici, oaia tare. Recunoscând cu întârziere că nu era ceva în ordine, Duncan întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

Simon se încruntă în fața farfuriei.

- Cred că a venit vremea să ne despărțim, iar tu să urmărești retragerea iacobită, în timp ce eu urmăresc armatele englezești.

Despărțirea simplifică situația lui Duncan, dar fu surprins de sugestie.

- Am putea acoperi un teren mai mare, dar am crezut că scopul Consiliului era ca noi să ne echilibrăm unul pe celălalt.

- Nu sunt sigur că mai e necesar acum, căci revolta începe să se clatine, ezită Simon. Trebuie să merg

la vânătoare. Simt că e cineva – cu siguranță un Protector – care lucrează pe tăcute în culise, pentru a crea probleme mai mari.

– Nu am simțit nimic din toate acestea, spuse Duncan surprins.

– Puterile tale sunt în altă parte. Oricine ar fi cel pe care îl simt, trebuie să aibă o putere mare dacă a se ascunde atât de bine. Dacă nu cumva îmi imaginez asta – energiile pe care le simt sunt atât de subtile, încât uneori mă întreb dacă sunt reale. O lumină periculoasă apăru în ochii cenușii ai lui Simon. Însă rareori mă înșel în legătură cu astfel de percepții.

Ascunzându-și neliniștea, Duncan întrebă:

– Această putere misterioasă îi ajută pe iacobiți sau pe hanoverieni?

– Nici pe unii, nici pe ceilalți, cred. Sentimentul meu este că vrea să creeze probleme. Mă gândesc la el ca la Haos.

Duncan se relaxă. Indiferent ce simțea Simon, nu erau intervențiile ușoare ale lui Duncan în favoarea cauzei iacobite.

– Vânătoare plăcută! Oricine ar fi individul ăsta, este cineva care trebuie oprit.

Un gând nou îi trecu prin cap, alături de faptul că tânjea dureros după Gwynne.

– Dacă prințul se îndreaptă spre nord, aş putea fi acasă de Crăciun.

Zâmbetul lui Simon era melancolic.

– Foarte probabil. Ești un bărbat norocos, Duncan.

Știa asta – și spera ca norocul lui să țină.

După ce imaginea ultimei scrisori a lui Jean se risipi în sticla de prezis viitorul, Gwynne se lăsă pe spate pe pernele de pe pat și își frecă fruntea care o durea. Crease o vrajă care să o avertizeze atunci când tânăra redacta o scrisoare pentru acasă, pentru a putea afla ce se întâmpla fără să aștepte zile întregi. Nu era ușor să o supravegheze pe Jean, dar îi permitea să afle sentimentele fetei în legătură cu ceea ce se întâmpla.

Jean părea să simtă o undă de deziluzie în privința prințului, și bine făcea. Previziunile lui Gwynne arătau că Charles bea din greu în fiecare seară, trezindu-se morocănos și posac în ziua următoare, după ce armata începea deja să mărșăluiească. Așa cum bănuise singura dată când se întâlniseră, îi lipsea statornicia de care avea nevoie un lider în împrejurări potrivnice.

Era o oră târzie, iar castelul era liniștit, așa că puse deoparte sticla de prezis viitorul și își termină ceașca de ceai liniștitor din ierburi. Când stinse lumânările, Lionel ieși dintr-un cotlon și i se alătură sub cuvertură. Avea o precizie de ceasornic să apară la momentul potrivit, să o liniștească pentru somn cu torsul lui zgomotos.

Spre dimineață, somnul ei deveni mai ușor, iar în starea nedeslușită dintre vis și trezie îl văzu pe Duncan în mintea ei. Îi zâmbea cufundată în somn, iar mâinile ei îi mângâiau trupul, pentru că în timpul acesta aproape putea simți că el împărțea patul cu ea, sărutările lui înfierbântându-i sângele în vine. Putea simți mâinile lui pe sâni ei și gustul sării de pe pielea lui. Cu trupul pulsând, își întinse brațele...

Duncan din vis se îndepărtă, chipul său exprimând suferința. Stătea singur pe un munte arid, iar când ea încercă să se apropie, un fulger trosni din cer pentru a forma o barieră strălucitoare între ei.

Zări nedeslușit că membrii Consiliului stăteau în cerc în jurul soțului ei, cu chipurile încruntate, în timp ce el îi ținea cu fulgerul la distanță. Încercă să îi strige numele, dar din gât nu îi ieși nici un sunet. El se întoarse și își ridică brațele. În timp ce pâlnia întunecată a unei tornade apăru deasupra lui, lumea explodă în furtună și sânge.

Gwynne se trezi pe deplin, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul și sudoarea umezindu-i fața. „Doamne sfinte, Duncan, ce ai făcut?”

capitolul 28

Era după-amiaza devreme, în ziua dinaintea Crăciunului. Deși sărbătoarea Anului Nou, numită și Hogmanay, era mai importantă în Scoția, Gwynne sugerase să dea un ospăț pentru locuitorii din vale în Ajunul Crăciunului. Ca englezoaică, își dorea asta, plus că se gândea că o petrecere va ridica de asemenea moralul oamenilor, acum când atât de mulți bărbați erau plecați.

Privi pe fereastră, cu mâinile odihnindu-i-se pe tortul cu fructe și mirodenii pe care îl decora cu marțipan. Afară, fulgii de zăpadă cădeau într-o liniște diafană. Bucătăria reprezenta un contrast zgomotos, căci toate femeile din gospodărie, alături de altele din vale, pregăteau mâncarea. Egalitatea veselă dintre participanți era în contrast puternic cu ceea ce se întâmpla la Harlowe. Acolo, chiar și pe când era doar fata bibliotecarului, Gwynne nu lucrase niciodată în bucătărie. Ar fi putut sta deoparte aici, dar îi plăceau camaraderia și agitația în timp ce împărțeau munca zilelor de sărbătoare.

- Sunt cu toții teferi, să știi, spuse Maggie Macrae de dincolo de masa de pin care fusese frecată bine.

Smulsă din visarea ei, Gwynne îi zâmbi menajerei.

- Știu că sunt. Dar ar fi cu adevărat frumos să-i avem pe Duncan, pe Diarmid și restul bărbaților din Glen Rath acasă în seara aceasta.

- Bărbații vor fi întotdeauna bărbați, adică niște proști care preferă războiul în locul casei și al căminului, spuse cu acreală Maggie. Își ridică privirea. Poți vedea departe, nu-i așa? Chiar dacă nu ești munteancă.

Luată prin surprindere de pomenirea întâmplătoare a abilității sale de către cealaltă femeie, Gwynne se bâlbâi:

- Un... pic, poate. Cel puțin, sunt foarte sigură uneori de anumite lucruri. Ca de exemplu acum, când sunt sigură că Duncan și Diarmid sunt teferi.

Îl văzuse pe Diarmid în dimineața aceea în sticla e de prezis viitorul.

- Mi-ai spune dacă ai avea o viziune cu Diarmid?

Cu toate că discuțiile despre puterile Protectorilor erau interzise, Gwynne presupuse că nu era nici un pericol dacă vorbea ca și cum ar fi „văzut“.

- Am avut un vis scurt cu el azi-noapte. Arăta mai slab și obosit, dar era bine și îl ajuta pe un alt rebel care avea nevoie de ajutor. Se va întoarce înapoi un bărbat, nu un băiat, Maggie Macrae.

Zâmbi în sinea ei. Cu cât trecea mai mult timp de când se afla în Scoția, cu atât folosea mai mult nume întregi răsunătoare, așa cum procedau cei din jurul ei.

Chipul lui Maggie se destinsese. Înainte să poată să spună mai multe, atenția îi fu atrasă de fiica sa, care venise să ajute cu pregătirile. După ce Maggie se îndepărtă, Gwynne se întoarse să decoreze tortul, preparat după o rețetă englezească pe care o adusese cu ea.

Dacă era ocupată însemna că nu se mai gândea la Duncan de mai mult de douăsprezece ori pe oră. Absența lui era asemenea unei dureri acute, un gol pe care nimeni altcineva nu-l putea umple. Începând cu nunta lor și până în acel moment, perioada de timp în care fuseseră separați era mai mare decât cea în care fuseseră împreună. Dar cel puțin știa că era sănătos și în siguranță, ceea ce era mai mult decât știa majoritatea femeilor care așteptau.

Punea ultima stea de marțipan pe tort, când avu brusc o revelație. „Duncan?“ Își ridică privirea și se uită în jur, așteptându-se parcă să-și vadă soțul intrând în bucătărie, cu fulgi de zăpadă căzându-i de pe manta, dar el nu era acolo.

Totuși, era... aproape. Cu siguranță nu-și imagina asta. Dezlegându-și șorțul, îi spuse lui Marie, bucătăreasa-șefă:

- Poți să supraveghezi tu restul pregătirilor? Trebuie să fac ceva.

- Bineînțeles, stăpână.

Marie ciupi o bucățică din marțipanul moale și o vâri în gură.

- Deși, bineînțeles, asta înseamnă să gust bucatele!

Zăbind distrată, Gwynne părăsi bucătăria cât putu de repede. În holul din spate, își luă mantaua și mănușile, apoi își aruncă pe umeri un tartan greu din lână, după care se îndreptă grăbită spre grajduri. Ninsoarea liniștită prefăcuse totul într-o lume imaculată și tăcută. Zăpada avea deja aproape zece centimetri, și ninsoarea nu dădea semne că s-ar opri.

Nu se vedea nici unul dintre grăjdari, așa că o înșeuă chiar ea pe Sheba, neîngăduind să piardă timp cu găsirea unui ajutor. Nerăbdătoare, se urcă în șa și scoase iapa la galop în zăpadă. Din fericire, rochia ei largă de dimineață era un înlocuitor potrivit pentru un costum de călărie.

Sheba era fericită să-și dezmoștească picioarele, deși energia îi mai scăzu la lizieră, în momentul în care trebui să se cațăre pe drumul abrupt care reprezenta singura ieșire a văii spre sud. Stăpânindu-și nerăbdarea, Gwynne îi permise Shebei să-și stabilească propriul ritm. Nu ar fi fost bine să cadă și să-și rupă amândouă gâturile.

Arzând de bucurie, înaintă prin zăpadă, în tropot de copite care parcă strigau „Duncan, Duncan, Duncan“.

Istovit, Duncan ajunse pe creasta dealului și se opri să privească în vale. „Acasă.“ Cu dealurile și câmpurile familiare acoperite de alb, valea era un tărâm de basm. Furtuna aceasta ar fi trebuit să fie mult mai rea, dar el o îmblânzise pentru a-și face călătoria mai ușoară.

Chiar și Zeus păru să-și dea seama că se apropia de casă, căci își înalță capul și necheză. Dar acesta nu era un sunet obișnuit, era sunetul pe care Zeus îl scotea atunci când simțea un alt cal. Întrebându-se cine călătorea pe vremea aceasta, în Ajunul Crăciunului, Duncan își îngustă privirea și scrută cu atenție aerul alb.

„Gwynne.“ Înflăcărat de certitudine, el îndemnă în mod nesăbuit pe Zeus să meargă mai departe. O siluetă întunecată începu să capete contur de-a lungul drumului.

- Duncan!

La fel de nesăbuită ca și el, se ivi privirii de după perdeaua de zăpadă în momentul în care el și Zeus ajunseră într-un punct în care poteca se lărgea. Cu gluga dată jos și acoperită de cristale de gheață, era un înger al furtunilor cu părul în flăcări.

Se apropiară unul de celălalt. În timp ce își opriră caii alături, Duncan sări de pe armăsarul său și se întinse să o tragă în brațele lui. Avu suficientă inteligență încât să arunce o vrajă de „oprire” asupra cailor înainte să se piardă în ea.

- O, Dumnezeule, Gwynne, m-am gândit la tine în fiecare clipă a fiecărei zile!

- Mincinosule, râse ea. Obrajii ei erau trandafirii din cauza frigului, și puterea cutremurătoare a farmecului ei de vrăjitoare făcu restul lumii să dispară. Ai fost ocupat cu protejarea păcii și cu siguranță te-ai gândit la mine o dată la o oră sau două.

El îi opri vorbele cu buzele sale și se prăbușiră împreună, încercând cu ardoare să se unească într-o singură ființă.

- Nu am știut câtă nevoie aveam de tine, iubirea mea, murmură el. Dacă m-aș fi lăsat să-mi fie dor de tine, nu aș fi putut să plec niciodată.

- Tot ce contează e că acum ești acasă.

Gura și mâinile ei flămânde îl scoaseră din minți. Fără să se gândească, își aruncă tartanul pe un morman de zăpadă și o așeză jos, urmând-o ca să o încălzească cu propriul trup, formele ei pline sprijinindu-l, moliciunea ei fiind o invitație la păcat.

Când ea se lipi de el, Duncan trase faldurile tartanului ei peste amândoi, apoi își desfăcu pantalonii, atât de ațâtat încât carnea lui întărită nu simțea aerul înghețat. Ridicându-i fustele, o găsi fierbinte și pregătită, gemând la atingerea lui intimă. Apoi se împlântă în ea, căci avea nevoie de unire mai mult decât avea nevoie de aer.

Ea țipă, și lovituri de trăsnet bubuiră prin zăpadă, violente și impunătoare precum pasiunea pe care o împărțeau. Dură doar câteva clipe până când explodară într-un extaz cutremurător. I se tăie respirația, plămâni

înțepându-l din cauza aerului extrem de rece, dar simți în același timp o pace profundă. Pentru prima oară de când se despărțiseră, se simțea întreg.

Pacea se fărâmiță în momentul în care o văzu că plânge, lacrimile curgându-i pe obrajii înroșiți de frig.

- Îmi pare atât de rău, sufletul meu.

În timp ce își ridică greutatea de pe ea, o sărută pe frunte.

- Te-am rănit? A fost groaznic din partea mea să te iau precum o fiară nebună.

Ochii ei se deschiseră, dezvăluind nu durere, ci furie.

- Ai ajutat cauza iacobită. La naiba, Duncan Macrae, cum ai îndrăznit?!

El rămase nemișcat, întrebându-se dacă ea știa cu adevărat ceea ce el îi ascunsese chiar și lui Simon.

- Despre ce vorbești?

Se rostogoli de lângă el și se așeză la capătul tartanului, ridicându-și genunchii și strângând cu putere mantaua.

- Nu încerca să pretinzi că nu ai făcut nimic greșit. Când ești în interiorul meu, nu poți să ascunzi ce ai făcut.

El întrebă cu grijă:

- Ce vrei să spui?

- Atingerea ta m-a făcut să am viziuni de la primul nostru sărut, mai ales imaginii cu sânge, haos și moarte. Acesta a fost motivul principal pentru care nu am vrut deloc să am de-a face cu tine. Inspiră adânc aer în piept. Până în noaptea nunții învățasem deja să mă protejez de imaginii chiar și în vâltoarea pasiunii. Deoarece mi-a fost atât de dor de tine, astăzi scuturile mele au fost slabe, iar imaginile mai intense ca niciodată. Te-am văzut folosindu-ți puterile ca să protejezi forțele rebele.

Se simți gol. Șocat și rușinat. Furios. Străduindu-se să facă față emoțiilor, spuse încet:

- Mi-am folosit puterea ca să reduc victimele de ambele părți. Nu e nimic greșit în asta.

Ea închise ochii și fulgii de zăpadă se prinseră în genele ei precum stelele.

- E o explicație rațională, Duncan. Dar interviu în moduri care vor accelera dezastrul.

Nu-și anulase puterile de vrăjitoare și era atât de dureros de atrăgătoare, încât voia să se arunce pe tartan în fața ei și să-i ceară iertare pentru tot ce greșise. Fu nevoie de o voință puternică pentru a rezista efectelor farmecului ei devastator.

- Cu toate acestea, te-ai căsătorit cu mine, în ciuda atingerii mele dăunătoare. Nu poți să nu te întrebi de ce, Gwyneth Owens.

Deschise ochii, iar privirea îi rămase fixă.

- Consiliul Protectorilor mi-a cerut să devin tovarășa ta pentru echilibru. Sperau cu toții că aș putea să te împiedic să provocî o catastrofă.

Cuvintele ei erau ca un pumnal înfipt în inimă. Soția sa mințise în legătură cu căsătoria lor, iar mairii Familiilor, bărbați și femei pe care îi știa și îi respecta, îl consideraseră un pericol la adresa lumii.

- Așadar, te-ai căsătorit cu mine nu fiindcă Lady Beth a considerat că era o idee bună, ci prin ordinul Consiliului. Cât de ciudat! Amețit, se ridică în picioare. Credeam că mi-am luat o soție. În schimb, am un martir-spion care se jertfește în patul meu.

- Sunt soția ta, nu dușmanul tău. Te-am considerat deopotrivă fioros și fascinant, iar îndemnul Consiliului m-a ajutat să fac ceea ce inima mea dorea cu adevărat. Suntem legați unul de celălalt cu lanțurile sorții, Duncan. Cerința Consiliului a fost doar o legătură.

Se ridică și ea în picioare, scuturându-și tartanul de zăpadă înainte să-l înfășoare în jurul umerilor tremurători.

Duncan își trase tartanul de pe zăpadă bătătorită ca să se protejeze de frigul năprasnic. La naiba, spaima lui făcuse ca temperatura să scadă vertiginos. Își forță mintea să intre în disciplina de care avea nevoie ca să îmbunătățească starea vremii, înainte să înghețe amândoi de frig, apoi întrebă:

- De ce acțiuni îngrozitoare sunt acuzat?

- Ai folosit puterea vremii ca să îți armatele la distanță și să le permiți iacobiților un marș liber spre sud, spuse ea obosită. Poate că scopul acesta ar putea fi justificat ca fiind legitim, dar ceea ce mi-a trecut prin minte au fost vina și îndoielile tale. Deși pretinzi că ai acționat pentru binele tuturor, în inima ta știi că încerci să schimbi rezultatul acestei revolte. Îndoielile te trădează.

Ochii lui se îngustară provocator.

- Da, am dubii că nu iau deciziile corecte, dar numai un nebun tratează asemenea chestiuni cu ușurință. Ce nu poate fi tăgăduit însă, până acum, este faptul că acțiunile mele au redus cantitatea de sânge vărsată. Eu și Simon am muncit să împiedicăm armatele să intre într-o luptă înverșunată, iar el e un saxon la fel de loial ca și tine.

- Intențiile contează. Indiferent ce spui sau cum îți explici acțiunile, încalci principiile Protectorilor ca să-ți sprijini propriile dorințe.

Furia lui explodă.

- Locul cărților și al principiilor tale prețioase e în biblioteci. Eu trebuie să lucrez în lume așa cum este! Un război civil e în plină desfășurare. Nu eu l-am început, dar, pentru că e în desfășurare, fac tot ce pot ca să controlez pagubele. Toate acțiunile mele au avut drept țintă încurajarea prințului să se retragă din Anglia. Odată ce se întâmplă acest lucru, poate să revendice tronul Scoției, care aparține Stuartilor prin dreptul sângelui. Scoția și Anglia pot fi din nou vecine și egale.

Privirea ei era de neclintit.

- E un vis frumos, dar nu se va întâmpla. Prințul vrea să conducă întreaga Britanie. Nu se va mulțumi niciodată doar cu Scoția.

Ea dădea glas propriilor lui temeri - acelea că ambițiile prințului vor intra în conflict cu un scop care era atât mai bun, cât și realizabil. Nedorind să recunoască asta, el mârâi:

- Ce te face să fii atât de sigură? Ai văzut asta în sticla lui Isabel?

Ea ezită, ca și cum s-ar fi întrebat cum să explice inexplicabilul.

- Cu mult înainte ca noi să ne întâlnim, am avut un talent magic. În momente foarte rare, am simțit în mod absolut că ceva este adevărat. Așa cum am spus, senzația aceasta este rară, dar până acum nu a dat greș niciodată. Știi cu întreaga mea ființă că o victorie a Stuartilor ar fi un dezastru pentru întreaga Britanie și că prințul tău va distruge Scoția pe care o știi.

Chiar dacă el nu era de acord, siguranța ei era înfricoșătoare.

- Ce formă va lua acest dezastru? Eu cred că o victorie iacobită în Scoția ne va reda libertatea pentru un preț relativ mic în termeni de suferință umană. Cum ar putea fi asta greșit?

Ea clătină din cap cu frustrare.

- Aș vrea să pot să spun de ce, dar dețin cunoașterea fără să știu motivele.

Gura lui făcu o grimasă amară.

- Va trebui să vii cu argumente mai convingătoare decât astea, Gwynne Owens. Ți-ai petrecut viața înconjurată de membri englezi ai Consiliului, care nu aveau nevoie de iacobiti, și asta îți deformează orice gând despre acest subiect.

- Eu nu sunt doar ecoul blând al opiniilor Consiliului, Duncan. Tremurând, își strânse și mai tare tartanul. Sperasem că dacă îți voi spune despre viziunile mele te voi convinge să reexaminezi cursul pe care l-ai ales, dar am eșuat. Am sperat, de asemenea, că neînțelegerile noastre nu ne vor afecta căsnicia, dar am eșuat și aici. Te-am dezamăgit pe tine, m-am dezamăgit pe mine și am dat greș cu căsătoria noastră.

Inima lui păru să se oprească. Cum de trecuseră atât de repede de la pasiune arzătoare la înstrăinare?

- Vei... vei pleca și vei spune Consiliului să mă condamne?

Întinse o mână în semn de rugămintă, dorind să o țină lângă el.

- Nu!

Ea se retrase de lângă mâna lui până când ajunse la Sheba. Căii se înghesuiau unul în celălalt ca să se apere de vântul mușcător.

-Nu te părăsesc încă. Mă voi întoarce la Dunrath și mă voi ruga să-ți vină mintea la cap înainte să fie prea târziu.

Ușurarea fu atât de profundă, încât îl slăbi.

-Poate tu ești cea căreia trebuie să-i vină mintea la cap. Caută-mi inima, Gwynne. Știi că doresc cu adevărat să ajut cât mai mulți oameni, și asta reprezintă esența de a fi Protector.

Ea se urcă în șa fără ajutorul lui.

-Drumul spre iad e pavat cu bune intenții, Duncan Macrae. Tu ai nevoie de limpezimea de a vedea dincolo de dorințele tale personale pentru Scoția. Făcu o grimasă amară. Lady Bethany mi-a spus că voi ști ce să fac. Îmi doresc doar ca ea să fi avut dreptate.

Spunându-și singur că atitudinea ei se va înmuia, îl încălecă pe Zeus și o urmă în vale, pe poteca ninsă. Senzualitatea vrăjitoarească a soției sale funcționa în ambele sensuri: așa cum el avea nevoie de ea, tot așa și ea avea nevoie de el. Câteva zile de pasiune vor înmuia refuzul ei saxon de a înțelege. Nu îndrăznea să creadă altceva.

capitolul 29

Gwynne simți un calm ciudat dându-și seama că sose un moment critic în viața alături de soțul ei. Deși drumul înapoi spre castel fu tăcut, intrară în curte unul lângă celălalt. Un observator mai puțin perspicace ar fi putut crede că erau binevoitori unul cu altul.

Duncan se bucura că sărbătoreau Ajunul Crăciunul, crezând probabil că petrecerea - și băutura gratis ce curgea în valuri - îi va îndulci atitudinea lui Gwynne. Aproape că și ea își dorea ca acest lucru să se întâmple, dar nu se putea elibera de sentimentul de disperare pus-tiitoare. Raționamentele lui Duncan îl împinseseră în mod primejdios în punctul în care ar fi putut fi declarat

renegat dacă Consiliul ar fi fost conștient de partizana-tul său.

Plecă devreme de la petrecere, incapabilă să mai mențină masca veselă. În siguranța camerelor ei, făcu focul în timp ce un vânt ca de gheață lovea în ferestre. Astfel de nopți o făceau să fie deosebit de recunoscă-toare pentru renovarea apartamentelor. Dacă vechiul castel ar fi rămas în starea inițială, ar fi înghețat până în măduva oaselor.

Lionel apăru cu obișnuita lui coordonare impecabilă. Îl ridică, recunoscătoare:

- Ne așteaptă vremuri grele, șopti ea în blana lui moa-le, tărcată.

Deși nu îl mințise niciodată pe Duncan, îi ascunse-se întregul adevăr. Astăzi îi păruse potrivit să îi mărtu-risească tot, în speranța că îl va putea convinge să se întoarcă de pe calea pe care se afla. Ar fi putut foarte bine să nu se mai obosească. Tot ceea ce făcuse era să îl rănească și să îl îndepărteze, iar durerea lui răsuna și în ea.

Însă, în ciuda convingerii ei că făcea o greșeală cum-plită, îi putea înțelege atitudinea. Protectorii erau cres-cuți pentru a fi apărători, iar pentru Duncan nevoile pământului natal și ale confrăților săi îi inspirau o lo-ialitate extraordinară. Nu era de mirare că sperase ca prințul Charles Edward să se dovedească un beneficiu pentru Scoția. Însă Scoția nu va apărea ca o națiune liberă și independentă sub dinastia restaurată a Stuarti-lor - vocea interioară a lui Gwynne era destul de sigură de asra.

Era oare posibil ca vocea ei interioară să se înșele? Teoretic, da, dar Gwynne era la fel de sigură de acest adevăr ca de orice altceva din viața ei. Îi murmură lui Lionel:

- Ce pot să fac pentru a-l opri pe Duncan să devină catalizatorul unui rău imens?

„Trădează-l.” Răspunsul era la fel de infiorător precum viforul iernii. Deși încă nu putea vedea ce formă va lua trădarea ei, nu mai era posibil să creadă că o putea

cvita. Își va respecta jurământul chiar dacă Duncan îl va încălca pe al lui.

Îl puse pe Lionel jos și își scoase rochia. Alesese în mod intenționat un corsaj cu șireturile în față și o îmbrăcăminte pentru care nu avea nevoie de servitoare. În seara aceasta avea nevoie de intimitate.

Își luă pe ea cea mai călduroasă cămașă de noapte, gândindu-se cu melancolie la legendele arthuriene despre vrăjitoare care puteau ține un bărbat sclav atâta timp cât și-ar fi dorit. Dar aceasta era o legendă. Dacă Gwynne ar încerca să își convingă soțul să renunțe la cauza iacobitilor folosind magia, efectul ar fi cel mult temporar, iar el ar fi pe bună dreptate furios pe încercarea ei de a-l manipula, după ce pasiunea avea să se stingă.

Pasiune... Memoria senzuală a incredibilului lor act de iubire de pe dealuri îi răsări în minte cu forța labei încinse. Nu știuse că dorința putea să fie atât de cutremurătoare. Doar după consumarea extazului simțise comportamentul trădător al lui Duncan și decisese că era vremea să îi spună întregul adevăr.

Când și dacă Duncan va părăsi petrecerea pentru a i se alătura, va fi oare capabilă să îi reziste? Sau îi va cădea pradă cu o nevoie sălbatică, așa cum o făcuse în această după-amiază? Fiindu-i teamă să afle, încuie ambele uși ale camerei. Cu siguranță că asta îl va convinge că nu îi putea fi soție până când nu dădea dovadă de înțelepciune.

Se târî sub cuverturi și se ghemui alături de Lionel. Chiar dacă Duncan va recunoaște mesajul ușilor închise, cu siguranță nu îi va plăcea.

Căldura celebrării din Ajunul Crăciunului reprezenta un contrast imens față de săptămânile reci și izolate în care urmărise armata iacobitilor. Când ajunse la cea de-a patra dușcă de whisky, Duncan decisese că această adunare ar trebui să devină o tradiție obișnuită la Dunrath, un preliu mai delicat pentru sărbătoarea mai destrăbălată a Noului An.

Acum însă era vremea să meargă la soția lui și să repare răul pe care îl cauzase cearta lor de mai devreme. Ea era orbește de credincioasă Consiliului conservator al Protectorilor, dar era, de asemenea, inteligentă și adaptabilă. După ce o va lămuri cu calm și cu mai multe detalii despre poziția sa, ea îi va accepta punctul de vedere. Cu puțin noroc și cu pasiunea lui de a convinge, s-ar putea chiar să îi împărtășească părerile, odată ce va renunța la prejudecăți.

Pașii lui se iuțiră pe măsură ce urca scările. Unirea lor de mai devreme fusese extraordinar de satisfăcătoare, dar acum trebuia să facă dragoste cu ea încet, acordând o atenție sporită fiecărui centimetru din corpul ei desăvârșit. Dumnezeu, cât de dor îi fusese de ea! Atinse mânerul ușii...

Dormitorul era încuiat. Se uită spre el șocat, zgâlțâind mânerul elegant de porțelan, importat din Franța. Ușa însă nu se deschise. Nevenindu-i încă să creadă, intră în salonul pe care îl împărțeau și încercă și acea ușă.

Încuiată.

Furia se aprinse în el, declanșând străluciri de fulger pe cerul de iarnă. Ignorând fiecare regulă de înfrânare, lovi mânerul cu o energie răsunătoare. Mecanismul intern al încuietorii se sfărâmă, eliberând încuietorea.

Trânti cu furie ușa de perete și dădu buzna în dormitor.

- Cum îndrăznești să încui ușa împotriva soțului tău?

Lumânarea de noapte o arătă pe Gwynne ridicându-se brusc în pat. Coada cu părul ei strălucitor căzând peste umeri se găsea într-un contrast puternic cu fața ei palidă și expresia încordată.

- Whisky-ul îți face accentul mai scoțian, spuse ea cu calm. Nu am avut o simplă ceartă, Duncan Macrae. Ți-ai întins jurământul Protector până la punctul de rupere și nu pot fi soția ta cât timp acest lucru este adevărat.

Se holbă la ea, neîncrezător. Gwynne purta o cămașă de noapte concepută pentru căldură, nu pentru seducție, și totuși era atât de atrăgătoare, încât îl durea să se uite la ea.

-Nu știu cum se rezolvă lucrurile în Anglia, dar în Scoția un soț și o soție își rezolvă neînțelegerile în pat.

Știa că un singur sărut ar fi fost suficient pentru a-i topi rezistența încăpățânată. Ea îl dorea la fel de mult cum o dorea și el, iar în amestecul trupurilor lor ar fi capabili să creeze o punte peste abisul care se forma între ei. Între furie și disperare, el se îndreptă rapid spre pat și se întinse după ea.

În timp ce ea icni și se trase înapoi, o furie urlătoare sări de sub cuverturi și îl atacă. Bestia i se fixă de brațul stâng cu gheare ascuțite, în timp ce colții i se afundară prin haină pentru a-i suge sângele. Surprins, azvârli creatura de pe brațul lui și, instinctiv, recurse la represalii.

-NU!

Gwynne contracară puterea lui cu o lovitură ce îl îndepărtă de pat și îi neutraliză atacul energetic. El se clătină și apucă un scaun cu ajutorul căruia să se echilibreze, fiind atât de slăbit, încât avu nevoie de cea mai mare parte a energiei doar pentru a respira.

În timp ce încerca să scape de efectele vrăjii ei de apărare, atacatorul lui se ghemui, pregătindu-se pentru un alt asalt. Era pisica blestemată a lui Gwynne, aproape de nerecunoscut pentru că blana i se umflase de două ori față de mărimea ei obișnuită. Pisicile sălbatice erau cei mai de temut prădători din Marea Britanie, iar această corcitură părea gata să îi sfășie gâtul.

Înainte ca pisica să poată ataca din nou, Gwynne se prăvăli asupra ei și o prinse într-un prosop, înfășurându-i ușor membrele pe care le mișca energic pentru a preveni să fie rănită.

-E în ordine, Lionel, spuse ea liniștitor.

Duncan simți furnicătura magiei, ceea ce însemna că, pe lângă cuvinte și atingeri, folosea o vrajă de liniștire. Pisica încetă să se mai lupte, iar blana ei începu să revină la forma normală. Ea îi gânguri:

-Nu îți face griji, dragul meu, soțul meu nu mă va viola. Ridicându-și capul, se uită la Duncan. Nu îi voi permite.

Amețit, se întrebă dacă și-ar fi posedat soția împotriva voinței ei. Cu siguranță nu. Totuși, atunci când o atingea, controlul dispărea... Duncan inspiră neregulat.

- Nu îți voi face niciodată rău, sufletul meu. Dar nu nega ceea ce este între noi. Pasiunea este un dar enorm, iar prin el putem găsi un punct comun.

Cu o expresie implacabilă, ea își cuibărește animalul pe sânii săi moi și provocatori.

- Amorul nu este răspunsul de data aceasta, Duncan. Problemele sunt prea importante și amenință prea multă lume.

Orice fărâmă de dorință pe care o avuse dispăruse.

- Dacă Consiliul spera că mă vei înnebuni, nu s-a înșelat. El se cufundă în scaunul de lemn pe care se sprijinise. Puterea i se reîntorcea, dar foarte încet. Ar fi trebuit să îmi amintesc că vrăjitoarele au un talent special pentru vrăji de apărare, deoarece au nevoie de protecție mai mult decât oricine. Trebuie să îți mulțumesc că nu ai folosit o vrajă cu foc.

Gwynne se cocoță pe marginea patului, ținând pisica drept scut.

- Îmi pare rău dacă te-am rănit, dar mi-a fost frică să nu îl omori din greșeală pe Lionel.

- Dacă îl voi omori, nu va fi din greșeală.

Văzând expresia de pe fața ei, adăugă:

- Era o glumă. Nu mă voi atinge de vreun fir de păr din capul acestei mâțe rele.

Își frecă tâmpla săgetată de durere, dorindu-și să fi băut mai puțin whisky.

- Bestia asta chiar îți e prieten apropiat.

- Protectorii nu au prieteni apropiați. Este doar un motan. Un motan loial care a crezut că aș putea fi în pericol.

Privirea ei se îndreaptă spre mâna lui stângă.

- Nu porți inelul lui Adam Macrae. L-ai scos pentru a putea nega legătura clanului tău cu tronul englez?

Intenționase să își pună inelul înapoi înainte de a intra în Dunrath, dar uitase atunci când Gwynne se întâlnește cu el pe dealuri. Scoțând inelul din buzunar, îl lăsă

să alunece pe deget și simți o împunsătură neplăcută de energie. Se uită la safirul strălucitor, întrebându-se dacă fantoma lui Adam îl pedepsea. Blestemând în tăcere whisky-ul pentru că îi cauzase gânduri superstițioase, își scoase inelul și îl puse în buzunar.

- Nu putem rămâne amândoi sub acoperișul castelului Dunrath, căci ne vom înnebuni unul pe celălalt, spuse ea încet. Voi pleca a doua zi de Crăciun.

- Nu! exclamă el, îngrozit de ideea că, dacă părăsea valea, era posibil să nu se mai întoarcă niciodată înapoi. Dacă pleacă cineva, eu voi fi acela. Aveam de gând să stau până de Anul Nou, dar pot porni la drum mâine.

- Nu te pot alunga din propria casă, Duncan. Mai ales nu de Crăciun.

- Aceasta este și casa ta și, cum atât eu cât și Jean suntem plecați, Dunrath are nevoie de tine.

Se gândi la campania deprimantă de iarnă ce se prefigura înaintea armatelor.

- Când se va termina revolta, mă voi întoarce și ne vom putea... împăca.

Gwynne oftă, dar nu îl contrazise. Duncan se întrebă ce orori văzuse în viziunile ei, dar decise că era mai bine să nu știe. Cel puțin, cu puterile ei care creșteau pe zi ce trecea, putea fi capabilă să protejeze valea și oamenii ei dacă războiul se apropia prea mult. De obicei, trupele iacobite tratau onorabil civilii, dar numai Dumnezeu știa ce puteau face hanoverienii. Nu toți soldații făceau distincția între rebeli și scoțienii loiali regelui George. Se gândea la Jean și spera că își putea folosi vrăjile de apărare.

Se ridică în picioare clătinându-se, încă sub efectul incredibilei explozii de energie pe care o mânuise Gwynne.

- Voi pleca de dimineață înainte să te trezești.

În ochii lui Gwynne licăriră lacrimi.

- Rămâi măcar pentru slujba de la biserică.

Chiar dacă își masca farmecul, era nesfârșit de atrăgătoare. Gura lui Duncan se răsuci într-o grimasă.

- Cum ai spus și tu, ne vom înnebuni unul pe celălalt dacă suntem sub același acoperiș fără să fim tovarăși unul pentru celălalt. Rămas-bun, sufletul meu.

Ea puse pisica deoparte și rămase locului de parcă ar fi vrut să meargă spre el, dar apoi se opri tremurând, dându-și seama că ar fi o nebunie să îl atingă.

- Ai grijă, Duncan. În toate felurile. Iar dacă părerea ta în legătură această revoltă se schimbă - pentru numele lui Dumnezeu, vino acasă!

- Am învățat principiile Protectorilor de mic copil, dar sângele și sufletul îmi sunt scoțienec, spuse el râzând amarnic. Nu îmi voi abandona țara sau prințul.

Se întoarse și ieși din cameră, rugându-se ca Charles Edward să conducă revolta spre o victorie rapidă și relativ lipsită de vărsare de sânge, iar apoi să fie mărinimos cu dușmanii înfrânți. Nimic altceva nu avea să-i aducă pe Duncan și Gwynne din nou împreună.

În ciuda eforturilor intense pe care Gwynne le făcuse pentru a citi scrisorile lui Jean atunci când erau scrise, ultimul ei mesaj venise pe calea normală, pe drumurile de gheață dintre Glasgow și Dunrath. Deși Jean încercase să pară veselă, în cuvintele ei se simțea tensiunea campaniei. După spusele ei, rebelii urmau să se retragă în nord și să aștepte primăvara pentru a lansa o nouă ofensivă. Oare când se va termina totul?

Gwynne nu se obosi cu sticla de prezis viitorul. În schimb, se așeză în scaunul ei preferat din bibliotecă și își închise ochii pentru a vedea dacă meditația ar putea să o ajute să vadă perspectiva mai largă a evenimentelor.

Pe măsură ce mintea ei se liniștea încet, simți că o bătaie nedecisă era iminentă, iar criza va veni în primăvară. Probabil în aprilie. De acolo, viitorul se ramifica în două direcții principale. Și oricum ar fi, repercusiunile se vor face simțite de-a lungul anilor, schimbând Scoția pentru totdeauna. Deși ambele posibilități ale viitorului conțineau schimbări bruște și violențe tragice, unul

era de departe cel mai rău, și acesta era viitorul pe care Duncan îl putea aduce la viață.

Când senzația de calm o părăsi, deschise ochii și se întinse după sticla de prezis viitorul pentru a-l găsi pe Duncan. Ca de obicei, eșuă. Presupuse că se ascundea de ochii Protectorilor, iar asta însemna că și de ea și de Consiliu. Nu aflase nimic despre el de când plecase din Dunrath în ziua de Crăciun.

Spera oare că ochii care se văd mai rar se iubesc mai mult? Era imposibil, căci deja îl iubea cu tot ce avea în ea. Să se despartă de el fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată.

Dacă trebuia să îl salveze pe Duncan de la distrugere, cucerindu-i inima și folosindu-și influența pentru a-l face să se răzgândească, eșuase. Duncan era prea încăpățânat ca să se întoarcă din druinul lui, chiar dacă i se frângea inima. Se întrebă dacă ar fi fost fericit să știe că și inima ei era frântă.

capitolul 30

Nori negri fugeau pe cer în timp ce Duncan găsi o poziție înaltă, discretă și avantajoasă, care îi permitea să vadă atât forțele iacobite, cât și pe cele hanoveriene. Ținea furtuna în golf, gândindu-se că ar putea fi utilă în timpul bătăliei ce era pe punctul să înceapă.

Ochii i se îngustară în timp ce rebelii ocupară dealul Falkirk, o mlaștină ce dădea spre tabăra armatei hanoveriene, care fusese trimisă să ridice asediul asupra castelului Stirling. Deși forțele regale erau superioare ca număr rebelilor cu aproape două mii de oameni, nu erau bine poziționate, iar ofițerii lor nu luau în serios amenințarea rebelă. Conducător englez cel idiot, generalul Hawley, nici măcar nu era cu trupele lui – se bucura de un prânz scăldat în băutură alături de contesa de Kilmarnock. Cu cât stătea mai mult timp departe, cu atât creșteau șansele rebelilor de a nimici forțele guvernamentale.

În afară de faptul că privea mișcările trupelor, Duncan cerceta sticla de prezis viitorul pentru a vedea dacă altundeva aveau loc evenimente interesante. Făcu o grimasă atunci când îl văzu pe generalul Hawley galopând frenetic pentru a se alătura trupelor amenințate. Bărbatul era ciufulit și fără perucă - ce făcuse oare cu contesa? Poate că doamna aceea partizană a iacobiților hotărâse să contribuie cu virtutea ei la sarcina de a-l face inutil pe general.

Cum artileria lui Hawley era împotmolită în noroi, generalul începu să organizeze regimentele de dragoni care să asalteze dealurile înainte ca rebelii să-și întărească trupele cu tranșee în vârf. Era un moment critic. Dacă Duncan ar elibera vânturile pe care le adunase, ar distruge orice șansă ca dragonii regali să aibă succes. Probabil că ar termina și bătălia mai repede și cu mai puține victime. O acțiune din partea lui ar putea fi justificată, căci era în beneficiul ambelor părți, dar ar ajuta cauza iacobită mai mult.

Cât de departe era de a trece granița, devenind rene-gat? Sau era deja acolo? Fiecare intervenție din partea sa o făcea pe următoarea mai ușoară. Gwynne avusese dreptate, la naiba cu logica ei de saxonă calculată. Deși putea să stea în fața Consiliului să își justifice acțiunile, în sufletul lui trecuse deja linia.

La un semnal al generalului, dragonii porniră atacul asupra dealului. Duncan îi privi, remarcând superioritatea lor în privința echipamentului, a numărului și a pregătirii, și ultima urmă de obiectivitate se făcu țândări. Rapid, înainte de a se putea gândi mai mult, dădu drumul vânturilor.

Furtuna lui lovi fețele dragonilor hanoverieni în timp ce aceștia încercau să urce panta abruptă. Când ajunseră în vârf, erau deja în dezordine. Rebelii nu deschiseră focul până în ultimul moment posibil... apoi eliberară un potop nimicitor. Zeci de cai și călăreți căzură, răniți mortal.

Duncan închise ochii și încercă să ignore durerea oamenilor și a cailor răniți. Faptul că sprijinise o tabără

nu îl scutea de agonia celeilalte tabere. Mureau oameni buni aici, iar stomacul i se răsuci dureros, pentru că știa că se făcuse părtaș la această bătălie.

Duncan deschise ochii și văzu un câmp de luptă haotic. Ploaia cădea cu putere din cerul întunecat, reducând vizibilitatea pentru trupele hanoveriene, care fugeau stăpânite de panică. Fiindcă muschetele deveniseră inutile din pricina apei, lupta se transformase într-o treabă afurisită cu săbii și pumnale.

Se termină în douăzeci de minute, iar iacobiții repur-tară o victorie imensă. Acoperit de ploaia ce cădea puternic, Duncan se retrase rapid din acea zonă. Din cauza vremii groaznice, numărul morților era relativ scăzut. Salvase vieți de ambele părți, iar dacă iacobiții continuau lupta în mod agresiv, aveau să fie în curând stăpânii întregii Scoții.

Spera din tot sufletul ca asta să se întâmple. Cu cât se termina mai repede acest război, cu atât se putea întoarce mai repede la Gwynne.

Gwynne oftă cu gândul la ultima scrisoare. Durase aproape două săptămâni să ajungă la ea, deși Dunrath nu era îngrozitor de departe de Inverness, actualul sediu al armatei rebele.

Deși starea generală a lui Jean era de resemnare obosită, îi spuse o poveste amuzantă despre cum, într-o noapte furtunoasă, cinci iacobiți creaseră un război suficient de mare încât să sperie o întreagă armată hanoveriană. „Banda de băieței”, cum fusese numită, îi permisesse prințului și supușilor lui să scape fără a fi prinși. Ceva legat de vremea din acea seară purta iz de Duncan.

Duncan. Încă nici o veste despre el. Tot ceea ce putea Gwynne să facă era să aștepte. Și să se roage.

Cu o expresie încruntată, Duncan își puse deoparte sticla de prezis viitorul. Iacobiții își risipiseră avantajul în zilele ce urmaseră după Falkirk. În loc să urmărească inamicul demoralizat sau să se îndrepte spre est pentru

a pune din nou stăpânire pe Edinburgh, se întorseseră la asediul zadarnic al castelului Stirling. Niște nebuni!

Încruntându-se, se ridică pentru a mai pune lemne pe focul mic ce ardea în gura unei peșteri în care își găsisse refugiu. Pentru că nu își permitea să fie urmărit, trăise în condiții grele în cea mai mare parte a timpului de când părăsise Dunrath. Intrarea în peștera lui era sus pe deal și nu era vizibilă de jos, așadar ar fi trebuit să fie suficient de în siguranță acolo.

Înțepă cu un băț o bucată veche de caltaboș și o ținu aproape de flăcări, dorind să mănânce ceva cald. Când începu să sfârâie, o întinse pe o turtă sfârmicioasă de ovăz și începu să mănânce cina neîndestulătoare. Oare lui Gwynne îi era dor de el?

Imediat ce i se formă acest gând, îi simți durerea și dorința la fel de acut de parcă ar fi atins-o. În mintea ei însă nu era nici un regret. Era convinsă că el se înșela, iar dacă s-ar fi întors acasă, ar fi riscat ca ea să îl raporteze Consiliului.

Gândul la ea îi stârni dorința. Și cea mai mică neglijare a autocontrolului l-ar fi putut face să urce pe spinarea lui Zeus și să se îndrepte spre Dunrath.

Luă o înghițitură din ceaiul pe care îl făcuse mai devreme, gândindu-se melancolic la cât de greu era să schimbi cursul evenimentelor sau să vindeci prostia. Când fusese mai tânăr, citise cărți de istorie militară. Lecția principală ce reieșea din studiul său era că războiul era o chestiune confuză și plină de stângăcii, iar victoria era repurtată de cele mai multe ori de cel care făcea mai puține greșeli. Nu era de mirare că Protectorii erau adepții păcii.

Tocmai sorbea ultima înghițitură de ceai, când înlemni, simțind cum i se ridică părul pe ceafă. Era vânat. Abia respirând, analiză acel impuls subtil și iscoditor de putere.

„Simon.” Câinele de vânătoare al Consiliului se întorsese în Scoția și îl căuta. Era aproape, la vreo doi kilometri depărtare. Duncan văzu o imagine mentală

cu Simon călărind neabătut prin înserarea rece, cu toate simțurile alerte, în timp ce își vâna prada.

Înăbuși focul pentru ca nici măcar un fir de fum să nu fie vizibil. Zeus era în spatele lui, rumegând lenes niște fân. Cățăratul spre peșteră era dificil pentru un cal, chiar și atunci când Duncan îl conducea, dar un saxon precum Simon, care era obișnuit cu caii englezești, ar fi considerat urcarea imposibilă. Duncan își odihni mâinile pe grumazul animalului și făcu o vrajă de liniștire suficient de puternică încât să-l oprească pe Zeus să devină interesat de alți cai care ar fi putut traversa drumul greu de sub peșteră.

Apoi Duncan se întinse pe pături și se pregăti să fie trecut cu vederea. Peștera era protejată de o vrajă pentru a nu fi văzută. Întări vraja, având grijă să elimine orice urmă de magie ce ar fi putut atrage atenția lui Simon, și chemă burnița ce amenințase să cadă toată după-amiaza.

În cele din urmă, își scăzu propria energie la cel mai slab nivel posibil, în care mai era încă conștient. Stătea întins asemenea unui foc stins, ce nu ar fi trebuit să atragă atenția lui Simon.

Cu toate acestea, vânătorul se apropia tot mai mult. În tăcerea dealurilor, Duncan putea să audă bătaia ușoară a copitelor și să simtă apropierea lui Simon. Aproape... aproape...

Tropotul potcoavelor se opri exact sub peșteră. Duncan avu o puternică senzație că celălalt bărbat analiza energiile din zonă, conștientizând cu frustrare că fugarul fusese aici la un moment dat, dar fiind incapabil să detecteze poziția actuală a lui Duncan.

Închise ochii, nepermițându-și să simtă vreo satisfacție, căci o schimbare în energia lui ar fi putut atrage vigilența hipersensibilă a lui Simon. Abia respirând, așteptă.

După un răgaz nesfârșit, tropotul potcoavelor începu din nou, îndreptându-se spre nord. Era în siguranță. Cel puțin deocamdată.

capitolul 31

Gwynne rămase cu privirea pierdută în întuneric, mângâindu-l cu o mână pe Lionel, iar cu restul trupului tânjind după soțul ei. Trecuseră trei luni de când nu îl mai văzuse pe Duncan, iar în această perioadă nu auzise nimic despre el, nu primise nici una dintre scrisorile lui lapidare și nu văzuse nici o imagine de-a lui în sticla de prezis viitorul. Dacă nu ar fi fost corpul care să îi amintească de trupul lui, ar fi putut să înceapă a crede că și-l imaginase.

Singurul lucru pe care nu îl putea bloca era sentimentul că el era în viață și că era bine. Ar fi știut dacă ar fi fost mort. Alții din Glen Rath nu fuseseră atât de norocoși. Doi tineri de-ai locului fuseseră omorâți în ambuscade în apropiere de Inverness, unde grupuri mici de iacobiți și hanoverieni intrau în mod regulat în conflict.

Era pe punctul de a ațipi, când simți brusc o prezență masculină, care o făcu să se ridice în capul oaselor.

- Duncan? șopti ea, simțind o furnicătură a puterii.

- Slavă Domnului, nu.

Pocni din degete, aprinzând o lumânare, care ilumina fața elegantă și obosită a lui Simon, Lord Falconer.

- Îmi pare rău că dau buzna peste tine așa, dar prefer să vin și să plec cât se poate de invizibil.

Simon părea cu zece ani mai bătrân decât la ultima vizită la Dunrath. Chiar și părul lui blond strălucitor părea șters.

- Probabil că îți este foame, spuse Gwynne. Vino cu mine în bucătărie.

- Cu plăcere.

O altă pocnitură din degete și în palma lui străluci un glob cu lumină rece.

- Trebuie să învăț să fac asta, spuse Gwynne cu admirație. Pare a fi o vrajă foarte utilă.

- Este, mai ales pentru oamenii ca mine, care uneori vânează în locuri întunecate, ceea ce am făcut

mult prea mult timp în ultima vreme. Oftă. Dacă vrei, îți voi arăta trucul când nu voi mai fi atât de obosit.

- E vremea să mănânci.

Se ridică din pat și îi oferi halatul de catifea albastră al lui Duncan, pe care ea îl folosea pentru că se simțea confortabil în esența imprimată a personalității lui. Era și o protecție bună împotriva curentului rece din alte părți ale castelului.

În bucătărie, o oală mare cu supă de miel cu orz fierbea încet pe sobă, așa că îi pregăti un castron cu mâncare, în timp ce Simon aprinse lămpile. Adăugă pâine și felii de brânză pentru amândoi, alături de cel mai bun vin roșu din castel.

Bărbatul înfulecă mâncarea ca un lup, dacă lupii ar fi putut fi vreodată eleganți. Atunci când termină, turnă mai mult vin pentru amândoi, arătând mai puțin ca statuie de piatră decât la sosire.

- Stăpânirea curiozității tale de a pune întrebări este uimitoare, Gwynne. Acum e rândul tău. Dă-i drumul.

Ea ezită, întrebându-se de unde să înceapă.

- Am înțeles că tu și Duncan nu ați mai fost împreună de ceva vreme.

- Din păcate, nu. A fost ideea mea să ne despărțim pentru că am vrut să urmăresc ceva ce mi s-a părut a fi Protector care dorea să provoace haos. Nu am avut nici un succes... Cred că distrugătorul mi-a simțit căutarea și nu a mai încercat să provoace necazuri. A fost un noroc, însă odată ce Duncan a rămas pe cont propriu, tendințele lui iacobite au pus stăpânire pe el. Simon făcu o grimasă. Trebuia să fi știut mai bine. Trebuia să ne echilibrăm unul pe celălalt, dar am crezut că criza trecuse atunci când rebelii începuseră să se retragă spre Scoția. M-am înșelat.

Ceea ce însemna că sarcina lui Simon era să îl vâneze pe unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi. Al naibii de groaznic!

- Nu este vina ta, spuse Gwynne. Duncan îi ajută deja în tăcere pe rebeli, chiar dinainte ca drumurile

voastre să se despartă. L-am văzut de Crăciun. La acea vreme își justifica intervențiile ca fiind pentru ocrotirea vieții, dar mi-e teamă că deja pornise pe drumul de a înlătura raționamentele și de a se atașa în totalitate de cauza rebelă.

- Dacă aș fi stat, cred că aș fi putut să îl opresc să treacă de punctul în care nu mai există cale de întoarcere. Simon își înclină cupa spre lampă, vinul căpătând străluciri rubinii. L-am căutat fără succes timp de câteva săptămâni.

Gwynne își duse mâna la gură. Dacă cei doi aveau să ajungă față în față, iar Simon avea sarcina de a-l opri pe Duncan... Se cutremură la acest gând.

- Așadar, se poate ascunde chiar și de tine?

- Am găsit semne pe unde a trecut, dar nu am fost capabil să îl găsesc în carne și oase. Oftă. Asta dacă nu cumva în inima mea nu vreau să îl găsesc și îmi subminez puterea.

Se aplecă spre el și îi acoperi mâna cu a ei.

- Nu te lăsa chinuit de acest gând, Simon. Are o putere mare și o dorință imensă de a nu fi găsit.

Mâna lui subțire se încordă sub degetele ei.

- Ai devenit specialistă în a-ți controla puterea de vrăjitoare, spuse el cu un calm nefiresc, dar atingerea ta încă nu este inofensivă.

- Îmi cer scuze.

Îmbujorându-se, își trase mâna. Trebuia să mai lucreze la asta.

- Știi unde este? întrebă Simon.

Ea clătină din cap.

- Este capabil să se ascundă foarte bine de mine. Este teafăr și se află undeva în apropiere de Inverness, cred. În afară de asta, știi la fel de puține ca tine.

Gwynne se gândi preț de o secundă.

- Și Jean este în Inverness. Îmi scrie, dar dacă l-a văzut pe Duncan, nu mi-a pomenit despre asta.

- Am vorbit cu Jean. Spune că nu l-a văzut, iar eu o cred.

Gwynne îi analiză chipul slab. Fuseseră întotdeauna prieteni, iar acum bănuia că o parte din acest lucru se datora faptului că fusese o Protectoare fără putere. Se putea relaxa alături de ea pentru că ea știa ce era el, dar nu avea capacitatea de a-l vedea cu ochii puterii.

Ea înțelese acum că cei care erau capabili să îl vadă așa cum era cu adevărat aveau tendința să fie precauți, dacă nu cumva aveau o putere magică egală. Deținea prea multă putere ca să fie liniștit.

- Trebuie să fie greu să fii atât de singur, murmură ea.

Simon își înalță capul. Pentru o clipă, crezu că îi va ignora comentariul sau se va preface că nu îl înțelegea. În schimb, spuse:

- Este. Blestemul de a fi un Falconer. Trebuie să te adaptezi.

Nu mai voia să discute mai mult despre asta. Dădu din cap aprobator.

- Armatele se apropie tot mai mult. Criza este aproape, nu-i așa?

- Foarte. Mai sunt cel mult două săptămâni. Poate chiar mai puțin. Se aplecă în față, cu ochii cenușii fioroși. Trebuie să îl oprești pe Duncan, Gwynne. Ești singura care poate. Dacă nu o vei face, mă tem de consecințe.

- Aș face-o dacă aș putea, dar cum?

Gwynne își întinse mâinile deznădăjduită.

- Dacă tu nu poți să îl găsești, eu cu siguranță nu pot.

- Nu îl căuta. Adu-l la tine.

Ea făcu ochii mari.

- Cum îl pot convinge pe scoțianul astă încăpățânat să facă ceva?

- Trimite-i o chemare mentală. Invocă-l, folosindu-te de fiecare frântură din puterea ta de vrăjitoare, spuse Simon concis. Nu cred că va fi capabil să îți reziste. Folosește-ți fără îndurare cunoștințele despre punctele lui forte și despre slăbiciunile lui, dar oprește-l!

Gwynne își mușcă buza.

- Duncan este atât de inteligent, cu o experiență lumească mult mai mare decât a mea. Te-ai întrebat vreodată dacă are sau nu dreptate? Ar fi posibil ca prințul să fie cea mai bună alegere posibilă?

- Am purtat această conversație cu Duncan și am făcut tot posibilul să mă lămuresc în legătură cu acest subiect. Simon oftă. Sunt niveluri diferite de adevăr, iar Duncan a găsit un... un adevăr pe termen scurt care îi vorbește credinței lui. El visează ca Scoția să își recâștige independența și să prospere încă o dată ca o națiune suverană. Sunt însă adevăruri mai mari, iar în acest caz Duncan nu le vede. Visul Stuartilor restaurați în Edinburgh are o atracție romantică - chiar și eu m-am întrebat dacă s-ar putea sfârși bine. Cu cât am meditat mai mult la acest subiect, cu atât am simțit mai mult cât era de greșit. Dacă Stuartii recâștigă tronul în Scoția, cât timp va trece până când vor începe din nou războaiele legate de graniță? O Scoție independentă reprezintă un potențial trădător la ușa din spate a Angliei, iar Anglia nu va mai permite să se întâmple acest lucru. Are destui dușmani. Iar dacă Pretendentul ar câștiga și Anglia...

Simon clătină din cap, cu expresie dezolantă.

Niveluri diferite de adevăr... da, avea sens. Binecuvântat fie Simon pentru capacitatea lui de a pune situația în perspectivă. Era, de asemenea, recunoscătoare că un bărbat cu puterea și experiența lumească a lui Simon vedea pericolele unei victorii iacobite.

Ora trădării sosise. Deși era ciudat, știa acum ce trebuia să facă pentru a-l putea aduce pe Duncan suficient de aproape încât să-și folosească amăgirile.

Cum să trăiască cu ea însăși după ce comitea fărădelegea era ceva pentru care trebuia să se îngrijeze mai târziu.

Simon șovăia dacă să rămână peste noapte, dar Gwynne insistă. Îl așează în camera de oaspeți, făcând o vrajă de ignorare la ușă pentru ca nici o servitoare să nu îl deranjeze dimineața, apoi se întoarce în propria odaie.

Cum bătălia decisivă urma să aibă loc cel mai probabil în următoarele zile, nu era timp de pierdut dacă voia să îl aducă pe Duncan alături de ea. Se întoarse în pat, își închise ochii și își îndreptă simțurile spre magie. Dacă ar fi fost obligată să descrie puterea, ar fi spus că era ca un fluid ce îi umplea trupul, mai ușoară decât aerul, dar strălucind cu o lumină subtilă. Când își concentra puterea, lumina creștea și simțea un fel de furnicătură internă, ca și cum ar fi fost mai vie decât oricând.

Când puterea ei magică atinse apogeul, îl contactă pe Duncan, încercând să îi atingă mintea cu a ei. Nu era orice bărbat, era soțul ei. Bărbatul pe care îl iubea, trup, minte și suflet. Cu siguranță îl putea găsi... „Nimic.“ Continuă să încerce, fără să-și dea seama de timpul care trecuse, până când renunță din cauza oboselii. Nu avusese nici cel mai slab sentiment că se conectase cu el.

Cu tâmplele zvâcnindu-i, se întrebă dacă exista vreo altă metodă în afară de minte-atingere. „Trup, minte și suflet.“ Își ținu respirația. Nu îi spusese Simon să își folosească puterea de vrăjitoare? Puterea ei era a trupului, nu a minții. Cum ea și Duncan erau legați de pasiunea lor comună, așa putea ajunge la el. Își concentrează încă o dată puterea până când începu să tremure din pricina magiei. Apoi îl vizualiză pe Duncan, dar de această dată se concentrează mai degrabă pe detaliile intime decât pe cele lumești.

Felul în care mustățile lui îi înțepau buricul degetelor, zâmbetul ce îi apărea în ochi când se uita la ea, chiar dacă expresia feței îi era serioasă. Felul în care o putea stârni cu o singură privire pasională... Ritmul inimii i se înteti și își atinse buzele cu limba. „Duncan, iubirea mea, te rog, vino acasă, am nevoie disperată de tine.“

Presiunea provocatoare a gurii lui, mirosul de mosc al amorului, încheștarea umedă a trupurilor lor după ce pasiunea se consumase. Explozia de extaz când se împlânta în ea. Pe măsură ce amintirile se intensificară, coapsele ei începură să pulseze. „Soțul meu, voi încerca să fiu soția care îți dorești să fiu, numai vino acasă.“

Măinile i se mutară peste sâni, mângâindu-i, înainte să alunece mai jos cu o încordare urgentă. Își frământa carnea în încercarea febrilă de a simula ceea ce dorea de la Duncan. În timp ce vizualiza împreunarea lor, fu străbătută de fiori. „Am nevoie de tine așa cum pământul are nevoie de ploaie, așa cum trupul are nevoie de respirație. Vino acasă, iubitule!”

O, Doamne, ce putea fi mai sublim decât pasiunea împărtășită cu cel pe care îl iubești? Valuri de extaz trecură prin ea și pentru o clipă știi că erau uniți, în suflet, dacă nu în trup. „Te iubesc, sufletul meu, te iubesc...”

Fiorii se diminueară, lăsând-o stoarsă de energie, satisfăcută și stânjenită de nerușinarea ei. La un nivel intangibil, făcuse dragoste cu soțul ei, și era sigură că el îi simțise prezența la fel de clar cum o simțise și ea. De această dată fuseseră uniți așa cum nu se întâmplase când încercase prin minte-atingere.

Dacă chemarea din seara asta nu reușea să-l aducă înapoi la ea... ei bine, avea să încerce din nou. Trup și suflet.

Duncan se trezi dintr-odată, ca și cum carnea i-ar fi luat foc. Pentru o clipă nu-și mai dădu seama unde se afla. Singura certitudine era că tocmai avusese visul cel mai pasional al vieții sale. Sau nu fusese un vis?

Respirând greu, se sprijini pe un cot și se uită de jur împrejurul peșterii, care era slab iluminată de dâmbul de cărbuni de lângă el. Gwynne era o Protectoare cu mijloace de a învăța lucruri ce nu erau disponibile oamenilor de rând. Păruse atât de reală, încât nu ar fi fost surprins să o găsească întinsă pe pături alături de el. Doamne sfinte, își dorea ca ea să fie acolo!

Asudat și cu răsuflarea tăiată de parcă tocmai făcuse dragoste, se întinse înapoi pe pături și încercă să analizeze ceea ce tocmai se întâmplase. Mai avusese alte vise pasionale în viața lui - de fapt, aproape în fiecare noapte. Însă acesta fusese diferit. De o senzualitate intensă, dar aproape întruchipând ceea ce părea un mesaj.

Trecu mental peste esența experienței sale din vis. Fusese ca un contact minte-atingere, dar profund fizic. O chemare a trupului. „Soțul meu, voi încerca să fiu soția care îți dorești să fiu, numai vino acasă.“ Își schimbă Gwynne părerea despre revoltă? Sau chemarea ei venea din pricina singurătății?

Cu siguranță motivul era cel din urmă, căci și el simțea la fel. O dorea cu o fervoare ce nu se răcorea niciodată. Plecase din Dunrath pentru că ea nu voia să-i fie soție atât timp cât el sprijinea revolta. Dar chemarea, dacă asta era, nu era strigătul unei femei care i-ar refuza patul soțului ei.

Să îndrăznească oare să răspundă chemării și să se întoarcă la Dunrath? Încercă să se gândească la toate obiecțiile. O bătălie majoră se contura în apropiere, dar era încă la câteva zile distanță. Era suficient timp să meargă acasă, căci nu era mai departe de o zi de mers călare.

Încerca oare să îl atragă acasă pentru a fi întemnițat de autoritățile hanoveriene? Nu, nu l-ar trăda în acest mod. Încerca oare să îl predea Consiliului? Câțiva membri ai Consiliului care să îl aștepte în Dunrath ar fi capabili să îl înfrângă. Dar aceasta ar constitui o situație explozivă și periculoasă, cu șanse mari să provoace victime. Nu și-o putea imagina pe Gwynne iertându-și așa ceva, indiferent de cât de mult dezaproba opiniile politice ale soțului ei. Și nu exprimase dezaprobare în vis...

Obosit, se întoarse pe cealaltă parte. Ar fi meritat să își asume riscul pentru a merge acasă să facă o baie așa cum trebuie. Iar dacă Gwynne îl va întâmpina cu brațele deschise, asta ar justifica aproape orice pericol.

Un gând mai întunecat îi trecu prin minte. Deși nu fusese în pericol la Falkirk, faptul că se afla într-o zonă de război putea fi letal chiar și pentru un magician. Era destul de posibil să nu supraviețuiască ostilităților ce aveau să urmeze. Dacă ar fi așa, aceasta ar constitui ultima ocazie în care să o vadă pe Gwynne.

Căzând din nou pe spate, decise să ia decizia atunci când va fi mai puțin distras de urmările unui amor fantomatic. Dacă cumva asta fusese...

capitolul 32

Gwynne făcuse pregătirile necesare planului ei, apoi petrecuse încă alte două nopți folosindu-și puterea de vrăjitoare pentru a-și chema soțul, înainte de a se da bătută. În ciuda sentimentului că se crea o legătură între ei, fie dăduse greș, fie el rezista invitației. Cum nu mai avea timp, în cea de-a treia seară se îngropă pur și simplu în pernele ei și ordonă visului să apară, folosind o altă tehnică, în timp ce dormea.

Fu trezită de-a binelea de sentimentul acut că nu era singură. Se gândi îmbufnată că unul dintre dezavantajele vieții de Protector era modul în care membrii Familiilor se furișau și speriau oamenii de moarte. Cu o pocnitură din degete, aprinse o lumânare. Folosirea magiei mărunte în viața cotidiană devenise rutină.

- Duncan?

Lumânarea se aprinse, iluminând figura unui muntean uriaș și bărbos, aflat lângă ușă. Își ținu răsufierea, alarmată, înainte să își identifice soțul absent de mult timp.

- Soția mea.

Păși spre lumină, în vreme ce ea mai aprinse o lumânare. În lunile trecute de la Crăciun, își lăsase o barbă neagră, cu nuanțe de castaniu, ce îi masca expresia. Probabil că își luase kiltul, tartanul și armele cu mânere de alamă în timpul vizitei de Crăciun. Arăta ca un barbar, fiind intimidant... și de o masculinitate atât de atrăgătoare, încât pulsul i se accelerează.

Duncan se uită la ridicătura de pe pat.

- I-ai spus prietenului tău apropiat să se poarte frumos?

Lionel se strecură încet de sub cuverturi, ochindu-l pe Duncan cu interes, dar fără ostilitate. Gwynne spuse:

- E un motan mic și blând, atâta timp cât nu simte o amenințare.

Îi mângâie blana moale, spunându-i mental: „Du-te“. Pisiul dispăru tăcut în întuneric.

Alunecă din pat, perfect conștientă de cămașa ei de noapte, aleasă cu grijă, care îi sublinia corpul în mod provocator. Sfârcurile i se întăriră sub privirea fierbinte, devenind obraznic de vizibile sub materialul subțire. Atmosfera era încărcată cu tensiune sexuală și prudență reciprocă.

Păstrând distanța, el întrebă:

- Să sper că m-ai chemat pentru că te-ai răzgândit în legătură cu felul meu de a gândi?

Se gândi dacă să mintă, dar decise să nu. Era în cel mai bun caz o mincinoasă modestă, și n-ar fi putut păcăli niciodată un magician ca Duncan. Ceea ce însemna că tot ceea ce îi spunea în această întâlnire critică trebuia să fie adevărat, dacă nu chiar pe de-a-tregul adevărat.

- Încă sunt de părere că prințul Charles Edward ar trebui să se întoarcă de unde a venit, dar nu mai pot lăsa asta să intervină între noi. Vocea ei șovăi. Mi-e teamă pentru tine, Duncan, așa cum îmi e pentru Scoția și Anglia. Dacă... e să se întâmple ce e mai rău, nu vreau să trăiesc cu ideea că ultima noastră întâlnire a fost dominată de furie. Aș prefera ca sentimentul să fie pasiune.

Sprâncenele lui castaniu-închis se arcuiră.

- După modul în care m-ai condamnat, crezi că mai pot fi adus atât de repede înapoi în patul tău?

Se panică pentru o clipă. Apoi văzu o urmă de amuzament în ochii lui.

- Da, spuse ea cu un zâmbet tremurat. Cred.

- Ai dreptate. Pulsul lui se accelerase, dar încă nu se îndrepta spre ea. Dar nu cred că mă poți vrăji să îmi schimb punctul de vedere.

Ea zâmbi cu o sinceritate melancolică.

- Știu prea bine asta.

- Pasiunea este suficientă pentru a fi dornică să te culci cu dușmanul?

- Ești soțul meu, nu dușmanul meu.

Dacă voia mai multe motive, ea avea.

- Vreau să am un copil cu tine, Duncan. Dacă dezastreul e în fața noastră, vreau ceva de la tine care să dureze pentru tot restul vieții.

Eliberând în mod conștient energie din farmecul ei de vrăjitoare, se îndreptă spre el, cu brațele ridicate a rugămintă. Rezistența lui se prăbuși.

- Ah, Gwynne, dragă Gwynne, răsuflă el în timp ce îi ridică într-o parte chipul. Nici un bărbat nu îți poate rezista. Nici măcar nu vreau să încerc.

„Sărut și trădare.“ Gândul îi trecu prin minte, dar și-l suprimă imediat, temându-se că va surprinde vreo nuanță a acestui gând în răspunsul ei, dacă nu era complet concentrată asupra pasiunii de a se împăca.

De Crăciun, se împreunaseră în zăpadă fără nici o reținere. În această seară, foamea era și mai disperată, dar fiecare mișcare era mai încetă, mai ispititoare. Se simțea de parcă se reînvățau unul cu celălalt, nesiguri de răspuns. În timp ce se sprijinea de el, simți o formă tare ce o împungea. Zâmbind ironic, îi spuse:

- Te rog, înlătură-ți pumnalul și sabia. Ești suficient de bine înarmat și fără ele.

El râse și își dădu jos armele, curelele și tartanul, aruncându-le pe un scaun. Ea îl opri înainte să își poată jos mai multe veșminte.

- Mă gândeam că un kilt prezintă câteva posibilități periculoase.

În timp ce îi sărută pielea sensibilă a gâtului, vizibilă lângă cămașă, își strecură mâinile pe coapsele lui, pe sub kilt. Mușchii puternici deveniră rigizi, iar el gemu la mângâierea ei.

- Kiltul face un bărbat mult prea vulnerabil, spuse el șuierând.

- Vrei să mă opresc?

Își strecură mâna în partea din față a corpului său și strânse membrul fierbinte, ca de oțel.

- Să nu îndrăznești, vrăjitoarea mea saxonă!

O purtă în pat, ridicându-i în același timp poalele cămășii de noapte. O urmă pe pat într-un amestec

de membre goale și râs ce le tăie respirația. Pe când trupurile lor se apăsau carne pe carne, el îi gusta sânul prin rochia subțire.

Ea gemu și abia dacă mai era capabilă să își amintească faptul că avea un scop mai presus de pasiune. Era ceva ce trebuia să facă... Nimic însă nu conta mai mult decât satisfacția excepțională de a-l primi în ea, dansul frenetic al înaintării și retragerii, căldura arzătoare și fluidele alunecoase ale intimității fierbinți, până când ea ajunsese la extaz. Când reveni în lumea obișnuită, începu să plângă în tăcere.

Istovit, Duncan se întoarse pe partea lui și îi sărută lacrimile de pe obraji.

- De ce ești așa tristă, sufletul meu? spuse el ușor. Am fost binecuvântați de farmec.

- Nu suport să te văd întorcându-te iar în pericol, șopti ea, cu un nod în gât, întrebându-se dacă era capabilă să facă ceea ce trebuia făcut. De ce nu putem fi întotdeauna împreună?

- După prea multe nopți ca acestea, aș fi mort, deși aș avea un zâmbet pe față. Îi dădu părul pe spate. Lumea e un loc complicat, iar dragostea este doar una dintre cele mai importante porunci. Datoria și onoarea trebuie să aibă și ele locul lor. Sunt un scoțian loial, la fel cum sunt și Protector și trebuie să fac ce este mai bine pentru țara mea.

Oftă și își închise ochii, pentru că nu suporta să se uite la chipul lui iubit.

- Îmi place barba. Se simte plăcut.

- Și eu care credeam că mă face să arăt ca un sălbatic.

- Și asta.

Se adăposti lângă el. În curând își va face datoria. Până atunci, se va bucura de ceea ce avea să fie ultimul moment fericit al căsniciei sale...

Soarele va răsări în curând. Duncan se mișcă ușor spre marginea patului, ca să nu o trezească pe Gwynne. Poate că barba nu îl făcea sălbatic, dar să doarmă în kil-tul și cămașa șifonată era cu siguranță necivilizat.

Se aplecă să îi sărute fruntea lui Gwynne, întrebându-se dacă reușiseră să creeze împreună un copil. Spera că da și se întrebă dacă va trăi să îl vadă. Ochii ei se deschiseră. Văzându-l că stătea pe marginea patului, se întinse să îl prindă de braț.

- Nu se poate să pleci deja.

- Trebuie, sufletul meu. Va fi un drum lung înapoi. Îți mângâie sânul cald, dorindu-și să nu se oprească din a o atinge. Dar a meritat. Dacă... se întâmplă ceva, aminteste-ți de mine cu drag chiar dacă crezi că sunt un scoțian al naibii de nebun.

- Nu pleca încă!

Cu o expresie frenetică, se ridică și îl trase înapoi în pat. Cu o putere surprinzătoare, îl rostogoli pe spate și se urcă peste el.

- Încă o dată, Duncan. Te rog.

Căldura trupului și a gurii ei îi destrămară împotrivirea. Chiar dacă ar fi fost pe jumătate mort de epuizare mai târziu, își dorea această ultimă uniune la fel de mult cum și-o dorea și ea.

Ca o vrăjitoare ce era, Gwynne îl tachină cu săruturile, mângâierile și respirația ei caldă până când abia dacă mai putu suporta. Era pe punctul de a o trage sub el, când ea se ridică pe genunchi, apoi se lăsă pătrunsă ușor de el.

- Ahhh... murmură ea, în timp ce începu să își miște coapsele cu un ritm ce îi uimi simțurile.

Trupul ei suplu strălucea în mișcare, iar ea se aplecă și îl sărută, punând stăpânire pe gura lui, apoi îi fixă mâinile ca într-o delicioasă iluzie a captivității. La naiba cu răsăritul ce se apropia și riscul de a fi văzut plecând. Se lăsă pradă în totalitate senzațiilor mistuitoare ce îl pârjoleau. Erau uniți în spirit, la fel de mult cum erau și în trup, neliniștea și dragostea ei fiind palpabile cu fiecare pătrundere ce o făcea să se cutremure.

Pasiunea explodă într-o eliberare fermecătoare. Gwynne strigă și îl strânse cu o putere intimă, iarăși și iarăși, până când ultima flacără a dorinței deveni cenușă. El își pierdu răsufarea, pe jumătate mort și fără să-i

pese. Cum ar putea pleca de lângă ea? Cum ar putea trăi fără senzația formelor catifelate lipite de trupul lui? Plângând din nou, Gwynne se împinse în sus, trupurile lor fiind încă unite.

- Îmi pare rău, dragostea mea, șopti ea. Atât, atât de rău.

Lacrimile ei fierbinți căzură pe obrazul lui, în timp ce încerca să se ridice deasupra lui, mâinile ei încă ținându-i încheieturile de saltea.

El tocmai voia să îi spună ceva liniștitor, când ea îi eliberă încheietura dreaptă. Trase de saltea, apoi, cu un zăngănit de fier rece, soția lui pasional de dulce îi puse o pereche de cătușe în jurul încheieturii.

capitolul 33

Ochii lui Duncan se măriră neîncrezători când își dădu seama ce făcuse ea. Apoi explodă de furie.

- La naiba cu tine!

Speriată, ea îi apucă mâna dreaptă și o încătușă, apoi se rostogoli din pat. Pe mâna lui stângă era atașată o cătușă care avea celălalt capăt fixat de piciorul patului, în timp ce la încheietura mâinii drepte avea o cătușă de care nu era atașat nici un lanț. Vor fi oare suficiente aceste lanțuri de fier pe pielea lui goală pentru a-l slăbi?

El se aruncă spre ea, dar cătușa fixă îl opri din mișcare.

- Târfă depravată și trădătoare, blestemă el.

Ochii îi scânteiară în timp ce se smuci în strânsoare. Putea să observe că el se chinuia să folosească magia, dar nu reuși. Răsufală ușurată. Deși știuse când îl văzuse slăbit după rana de cuțit provocată de William Montague, nu fusese sigură dacă o cătușă de fier la fiecare încheietură ar fi suficientă pentru a-i bloca puterile. Se pare că era.

- Ce mai vrei acum, târfă saxonă? mârâi el, furia lui fiind incapabilă să ascundă cât era de slăbit. Va veni Cumberland să mă ridice? Sau Consiliul Protectorilor? Sau Simon?

- Nici unul dintre ei. Poate că eu te-am trădat, dar nu te voi da pe mâna inamicilor tăi. Clipind pentru a-și reține lacrimile, se schimbă repede din cămașa de noapte într-o rochie de zi. Te voi ține închis în temniță până după luptă.

- Ești atât de sigură că ai dreptate?

Ochii lui aveau culoarea lapoviței.

- Da, sunt. Îl fixă cu privirea. Ești orb la consecințele mai importante a ceea ce intenționezi să faci. Gemu în timp ce o imagine se născu în mintea ei. Sfinte Dumnezeule, dacă iacobitiților le-ar fi mers rău în bătălia următoare, ai fi fost pregătit să invoci o tornadă pentru a le schimba soarta!

- Da, izbucni el. Am exersat și am devenit expert în mânuirea unei vijelii. Ar fi o chestiune foarte simplă să opresc forțele guvernamentale până când prințul și oamenii lui vor fugi ca să poată lupta și într-o altă zi.

Ea clătină din cap disperată. Intervențiile lui anterioare puteau fi justificate pentru că reduseseră numărul victimelor, dar acum plănuia să-și folosească puterile pentru a schimba rezultatul întregii revolte. Acțiunile lui anterioare puteau fi uitate, dar aceasta niciodată.

- Atunci îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-am oprit.

- Te voi ucide dacă îmi vei da drumul vreodată, spuse el cu precizie de gheață, dar sub vorbele lui îi simți suferința la trădarea ei.

- Am făcut ceea ce a trebuit să fac, și așa vei face și tu, spuse ea încet. Dar deocamdată te voi duce în temniță înainte să fie prea multă agitație în castel. Nu vreau să afle nimeni că ești aici și să te elibereze.

Ea trase cuvertura. Duncan încă purta kiltul și cămașa sa șifonată, iar pledul bar fi încălzit, dar picioarele îi erau goale. Ea se întinse sub pat și scoase șosete călduroase din lână și pantofi cu cataramă. Se pregătise cu grijă pentru întoarcerea lui.

Lovi cu piciorul spre ea când încercă să-i tragă ciorapul pe piciorul stâng.

- Nu mi te împotrivi în această privință, spuse ea. În temniță este frig și ți-ar putea îngheța picioarele dacă sunt goale.

Scrâșnind din dinți, o lăsă să-i tragă șosetele și pantofii. Reuși să o lovească din nou când termină. O lovi cu piciorul în partea de sus a brațului, dar fără a avea suficientă forță de a-i provoca altceva decât o vânătăie ușoară.

Urmărindu-l cu prudență, desprinse cătușa stângă de pe piciorul patului. El încercă să o atace din nou, dar ea îl evită cu ușurință. Viteza și puterea lui erau atât de grav afectate, încât era ca și cum avea de-a face cu un copil mic. Ura că îi făcea acest lucru, dar măcar așa îl ținea sub control. Reamintindu-și că acționa pentru binele superior, îi spuse:

- Ridică-te din pat.

Cu ochii strălucind, își legănă picioarele până la marginea saltelei. Când se ridică, ea aruncă stofa din jurul umerilor ei, căci nu dorea să se apropie suficient de mult pentru a o înfășura în jurul lui. Lanțul din jurul încheieturii stângi era destul de lung pentru a fi o lesă acceptabilă. Încercând să nu se gândească la umilința de a-l conduce ca pe un animal de fermă, îi spuse:

- Trebuie să coborâm în liniște pe scările din spațe. Ești suficient de puternic să faci asta fără să te prăbușești?

El se înalță cât de bine putu.

- Dacă voi cădea sau voi sări, poate că vom muri amândoi la capătul scărilor.

- Dacă se întâmplă asta, voi da drumul lanțului și vei cădea singur. Nu încerca asta Duncan, spuse ea cu răceală. Dacă vei muri, vei pierde oportunitatea de a mă ucide. Și dacă nu, te-ai putea răni atât de tare, încât să rămâi invalid pentru tot restul vieții tale.

Văzu în ochii lui că furia arzătoare se transforma într-o supărare rece, grea. În aceste circumstanțe, era o îmbunătățire.

- Hai să mergem.

Trecu șovăitor pe ușă când ea o deschise, apoi îl conduse spre scările din spate, zalele lanțului ciocnindu-se amenințător. Încercă să le înconjoare cu o vrajă de îndepărtare a privirii, dar îi era greu să își concentreze puterea. Vina și frica îi ocupau prea mult din minte.

Duncan trebui să se țină de balustradă, dar coborâră spre parter fără incidente. Îl supraveghea îndeaproape, bănuind că avea nevoie de mult efort pentru a-l ține ferm pe picioare.

Traversară scara ce ducea la nivelul unde era temnița, când Maggie Macrae păși în coridorul din spate, cu rufe curate și împăturite, îngrămădite în brațe. Se opri când îi văzu, iar ochii ei se deschiseră larg din cauza șocului.

- Stăpână?

Înainte ca Gwynne să poată răspunde, Duncan își adună puterile și izbucni:

- Soția mea saxonă nebună mă va întemnița pentru a mă preda ducelui de Cumberland spre execuție. Eliberează-mă, Maggie Macrae!

Când privirea îngrozită a menajerei se întoarse spre stăpâna ei, Gwynne spuse calmă:

- Minte, Maggie. Doresc să îl întemnițez într-o cămăruță de jos, dar este pentru a-i salva viața, nu pentru a-i curma. Ai presupus că am capacitatea de a vedea departe, și într-adevăr o am. Duncan intenționează să se alătore armatei iacobiților în marea bătălie la care tânjește prințul. Mă... mă tem că va fi ucis.

Fața menajerei păli.

- Crezi că rebelii vor fi învinși?

- Sunt sigură de asta.

O izbucnire profetică înfricoșătoare o străbătu pe Gwynne, iar cuvintele îi ieșiră singure din gură.

- Oricum vor muri oameni, Maggie. Acest lucru este suficient de înspăimântător, dar lucruri mai rele urmează să se întâmple. Este bine-cunoscut faptul că Jean a condus oamenii în tabăra iacobiților și a călătorit cu armata. Dacă Duncan dă greș în lupta pentru prinț, Dunrath va fi considerat adăpost pentru rebeli. Hanoverienii vor cere o răzbunare sângeroasă, și până

și copilași precum dulcii tău nepoți nu vor mai fi în siguranță.

-Nu o asculta! izbucni Duncan. Este o spioană saxonă pentru hanoverieni. Țelul ei este să schilodească forțele iacobiților. Prezența mea poate face diferența, Maggie Macrae. Pentru binele Scoției, strigă după ajutor și cliberează-mă!

Inima lui Gwynne se cufundă într-un abis. Maggie îi servise pe părinții lui Duncan, îl văzuse crescând. Niciodată nu va lua partea unei englezoaice împotriva conducătorului clanului.

Cu gura încleștată, Maggie spuse:

-Mi-aș dori să fi avut curajul să-l întemnițez pe Diarmid al meu, stăpână. Ai nevoie de ajutorul meu?

Duncan o privi neîncredător.

-Mă vei trăda și tu? Un membru al clanului pe care îl cunosc de-o viață?

Gura lui Maggie se încleștă și mai tare, dar îl țintui cu privirea.

-Sunt o Macrae, dar sunt, de asemenea, femeie și mamă. Nu vâd scopul pentru care regii conduc băieți precum Diarmid la pierire, de dragul puterii regale și a mândriei. Îi aruncă o privire lui Gwynne. Câteodată, mi se înfățișează o viziune în vise. Seara trecută am visat că Dunrath a fost șters de pe fața pământului, casele arendașilor au fost arse, și cadavre zăceau întinse pe pământ. Dacă întemnițându-l pe Duncan Macrae se poate preveni asta, vă voi ajuta, și Dumnezeu să mă judece.

Ușurată, Gwynne rosti o rugăciune în tăcere ca semn de mulțumire.

-Am aranjat una dintre celule pentru a-l întemnița pe Duncan. Vino cu mine ca să știi locația. Dacă mi se va întâmpla ceva, trebuie să știe și altcineva unde este.

Își reprimă un fior la gândul că el ar putea muri de foame într-o temniță de unde nimeni nu i-ar auzi strigătele. Expresia lui Maggie arăta că și ea avusese același gând. Așeză pe masă grămada de rufe.

-Ar fi mai bine dacă i-aș duce eu mâncarea. Mișcările dumitale sunt mai ușor observate.

Gwynne încuviință, și coborâra toți trei treptele vechi care duceau spre labirintul de odăi și pasaje, ce alcătuiau nivelul cel mai de jos al castelului. Odăile de sub bucătărie aveau scări separate și erau utilizate pe post de depozit, iar partea cea mai veche fusese folosită drept temniță.

Gwynne alesese celula cea mai îndepărtată și făcu o vrajă care împiedica vederea. Pe măsură ce se apropiau de capătul coridorului rece de piatră, menajera se încruntă confuză. Gwynne modifică în grabă vraja, astfel ca Maggie să nu fie afectată. Alți oameni de rând ce ar fi ajuns aici probabil că s-ar fi întors, crezând că dăduseră peste o fundătură.

Gwynne deschise ușa. Celula era mică, cu două ferestre înguste care nu i-ar fi permis niciodată unui bărbat de mărimea lui Duncan să evadeze, chiar și dacă nu ar fi fost prevăzute cu grilaje de fier. Nu că dacă ar fi ieșit pe fereastră ar fi fost liber. Celulele fuseseră cioplite într-o stâncă abruptă ce făcea castelul de necucerit, iar celulele dădeau spre neant.

Gwynne adusese păături și perne curate pe patul simplu și îngust de lemn. Transportase pe scări, furișându-se, o masă mică, un scaun și covorașe mici și ponoșite. Pe masă erau cărți și lumânări, în timp ce o gaură dintr-un colț exterior asigura în mod grosolan facilitățile sanitare. În ciuda eforturilor depuse, era totuși un loc rece și sumbru.

- Îmi pare rău că nu e mai bine, dar strămoșii tăi nu iroseau prea mult efort pentru confortul prizonierilor.

Duncan se încruntă la ea.

- Mă faci prizonier în propria casă, și apoi îți faci griji pentru confortul meu? Sunteți o pereche de femei nebune și netoate!

- Fii recunoscător că ești ținut captiv de femei, spuse ironic Gwynne. Nu are nici un rost să suferi inutil, dar dacă așa preferi, se poate aranja.

El păși în interior, disprețuitor.

- Adam Macrae a fost întemnițat în Turnul Londrei cu rachiu și servitori, dar o închisoare este tot o închisoare.

Și lanțurile erau tot lanțuri. Din istoria familiei, Gwynne știa că Adam fusese încătușat pentru a fi împiedicat să evadeze din Turn. Atingerea fierului fusese foarte eficientă.

Își urmă soțul în celulă. Un motiv pentru care alesese aceasta celulă era inelul ruginit, dar solid care era fixat în perete. Lanțul lung atașat inelului sugera că această cameră găzduise în trecut și alți magicieni cu sensibilitate la fier. Închizând capătul desfăcut al cătușei stângi de lanț, îi spuse:

- Ar trebui să ai suficient spațiu ca să te miști cu ușurință împrejurul celulei.

Sprâncenele lui se arcuiră.

- Ce nevastă monstruoasă ești să mă ții legat în lanțuri, într-o celulă din care nimeni nu a evadat vreodată.

Comentariul lui venise în ajutorul lui Maggie, de vreme ce bătrâna nu știa despre Protectori și sensibilitatea lui Duncan la fier.

- Gândește-te la acest lanț ca la respectul pe care îl port inteligenței tale, stăpânul meu.

Aruncă o ultimă privire împrejurul celulei și își notă în minte să aducă o cutie cu iască, căci el nu își putea aprinde lumânările folosind magia. Deși nu exista un cămin, era aprilie și avea suficiente pături, deci captivitatea lui nu va fi prea incomodă. Nu putea face mai mult de-atât.

- Anunță-mă dacă ai vreo cerință anume.

Își ridică pledul de uineri și îl trecu cu precauție în jurul lui. Palid și extenuat, era departe de a se rezezi la ea, dar ochii lui negri ca metalul încă ardeau de furia trădării.

- Cât timp mă vei ține aici?

- Până când revolta va lua sfârșit. Cred că mai puțin de două săptămâni. Cu glasul încordat, adăugă: Îmi pare rău.

- Dacă ți-ar părea rău, m-ai elibera, spuse el.

-Nu-mi pare atât de rău.

Când simți că nu-și mai putea stăpâni lacrimile, părăsi celula. După ce Maggie ajunse lângă ea, în pasaj, Gwynne roti cheia grea în încuietoare. Mai exista o a doua cheie pe care menajera o putea folosi pentru a-i aduce mâncare în celulă. Avea o singură cheie pentru cătușe, iar pe aceea Gwynne o va păstra până când Duncan putea fi eliberat.

Pe măsură ce ea și menajera își croiau drum prin labirintul pasajului, îi spuse:

-Îți mulțumesc pentru sprijin, Maggie. Mă simt îngrozitor că îi fac asta lui Duncan, dar nu știu ce altă alegere aș fi avut.

-Ce păcat că nu sunt mai multe femei cu curajul și hotărârea dumitale. Maggie se uită la ea bănuitoare. Lorzii din Dunrath au fost întotdeauna strănii, și dumeata ești făcută din același aluat, Gwynne Owens.

Gwynne încercă să-și ascundă uimirea. Trebuia să își dea seama că, deși vrăjile Protectorilor erau menite să reducă din curiozitate printre vecinii oameni de rând, puterea uriașă nu puteau fi întru totul trecută cu vederea de oamenii care locuiau împreună cu membri ai Familiilor.

Pe când ajunseră la capătul scărilor care duceau spre parter, Maggie o întrebă șovăind:

-Diarmid al meu... poți să vezi dacă va supraviețui acestei bătălii?

Gwynne tresări, dorindu-și să nu fi pus întrebarea, dar de vreme ce se întâmplase, trebuia să încerce să-i răspundă. După ce întrezări fața tânără a băiatului, îl mută mintal în viitor, încruntându-se pe măsură ce încerca să trieze posibilitățile. Maggie scoase un sunet de disperare când văzu expresia lui Gwynne. Aceasta îi spuse repede:

-Nu-l văd ucis în luptă. Dar nu uita că previziunea este departe de a fi o abilitate perfectă.

-Atunci, se va întoarce acasă nevătămat?

Cu privirea deconcentrată, Gwynne se luptă să își limpezească impresiile.

- Nu știu. După bătălie, armata victorioasă va urmări soldații învinși cu... mare înverșunare.

O imagine rapidă a unui călăreț depășind un băiat fugar și tăindu-i capul îi făcu greață. Oare băiatul era Diarmid? Nu credea asta, dar cu siguranță avea să înfrunte astfel de pericole când va încerca să ajungă acasă. Maggie înghiți în sec.

- Ești sigură că faci ceea ce trebuie?

Gwynne se clătină puțin în timp ce se gândi la responsabilitatea enormă care atârna pe umerii ei. Dumnezeu mare, dacă greșise? „Vei ști ce trebuie să faci.“ Deși Lady Bethany făcuse ca totul să sune atât de simplu și logic, acum că venise criza, alegerile ei nu erau deloc simple.

- Da, sunt. Poate că Tânărul Pretendent are puterea și dorința de a câștiga tronul, dar trebuie să o facă fără sprijinul lui Duncan.

Maggie suspină.

- Nu cred că prințul poate câștiga, așa că mă voi ruga ca sfârșitul să vină mai repede. Cu cât răscoala durează mai mult, cu atât vor muri mai mulți flăcăi ca Diarmid. Gwynne se va ruga la fel de stăruitor.

De îndată ce cheia răsună în broască, Duncan se împletici către cel mai apropiat pat și se prăbuși. Niciodată în viața lui nu fusese forțat să îndure atingerea unei cantități atât de mari de fier pentru atât de mult timp, și se simți de parcă îi fusese luată o bucată din viață.

Totuși, ceea ce simțea nu era tocmai o durere fizică. Era mai degrabă o fărâmițare a naturii lui care îi paraliza cea mai profundă parte din ființa sa. Se simțea ca o creatură a pădurii care fusese lovită de fulger și rămăsese în viață, neajutorată însă, pradă ușoară pentru orice animal ce-i apărea în cale.

Întinzându-se, simți o mică revenire a puterilor. Se va obișnui oare cu fierul și își va recăpăta o parte din puteri? Nu era nimic în arhivele familiei Macrae care să sugereze acest lucru. Putea cel mult să sperie că disconfortul lui fizic se va reduce. Își ceru mental iertare

de la Adam Macrae pentru că nu înțelesese cum se cuvine ceea ce strămoșul lui suferise în timpul aceluiași an și jumătate din Turnul Londrei.

Din locul în care stătea întins, studie celula în căutarea unui punct slab, dar nu văzu nimic. Ticăloasa lui soție saxonă se folosise de dragostea și încrederea lui pentru a-i întinde o cursă când se aștepta mai puțin și îl ascunsese într-o închisoare din care nu putea să evadeze.

Dacă soarta îi adusesese împreună, era o soartă cumplit de crudă.

Într-o căsuță aflată la sud de Inverness, Simon, Lord Falconer, se trezi în zori cu o dispoziție surprinzător de bună, în ciuda ceții reci și deprimante. Se întinse, mușchii lui plângându-se de încă o noapte petrecută pe pământul tare cu doar o pătură care să-l încălzească. Totuși, se simțea mai optimist decât fusese în ultimele luni de zile. Ce se schimbase?

Căută în minte tabloul evenimentelor și găsi răspunsul instantaneu. Ușurarea năvăli cu o intensitate năucitoare. În jocul de șah al războiului, Duncan Macrae fusese înlăturat de pe tablă. Gwynne reușise.

capitolul 34

14 aprilie 1746

Inverness

Dragă Gwynne,

Îmi doresc să nu fi început să-mi testez puterea, pentru că acum am un sentiment îngrozitor, nefiresc, cum că sfârșitul este aproape, și nu va fi unul bun. Previiziunile mele arată că ducele de Cumberland și armata lui sunt la doar câțiva kilometri depărtare, la est de Inverness, iar ei arată bine hrăniți și foarte odihniți, nu ca soldații noștri.

Sfătuitoarii scoțieni ai prințului, precum Lord George Murray, l-au îndemnat să împrăstie armata și să trimită pe toată lumea acasă. Rebelii care cunosc țara pot foarte ușor să îi hărțuiască pe hanoverieni, apoi să dispară înapoi în munți. Mai târziu, armata poate fi adunată pentru o nouă campanie.

Dar prințul ascultă doar de consilierii lui irlandezi și francezi, care îl îndeamnă să rămână să lupte. Nu pot să vadă cât ar fi de dezavantajos să lupte împotriva unei armate considerabile și mai bine echipate?

Chiar și eu, o femeie simplă, fără nici un fel de pregătire militară, pot să văd pericolele într-o bătălie împotriva unui adversar cu mult superior. Curajul oamenilor noștri a făcut ca zilele să se scurgă în continuare în ciuda oricăror sorți de izbândă, dar simt în oasele mele că norocul nostru se va termina.

Aș vrea să pot face ceva. Orice. Dacă mi-aș fi învățat lecțiile mai bine când am fost tânără! Dacă aș fi moștenit magia familiei Macrae de a schimba vremea. Chiar dacă știi că folosirea puterilor pentru scopuri partizane ar însemna o violare a jurământului meu, sunt suficient de disperată și, dacă aș fi putut, aș fi invocat o furtună cumplită care să permită oamenilor să fugă dacă asta ar fi necesar. Nu știu dacă ar trebui să fiu fericită sau tristă pentru că Duncan este făcut dintr-un aluat mai tare și nu-și va încălca jurămintele.

Fii puternică, dragă Gwynne. Intuiția mea îmi spune că ești cea mai bună și poate singura speranță pentru Dunrath. Și dacă aceasta va fi ultima mea scrisoare, să știi cât de binecuvântată mă simt că, pentru o perioadă de timp, am avut o soră.

Jean Macrae din Dunrath

Ochii lui Gwynne se umplură de lacrimi până când nu mai reuși să vadă scrisoarea în sticla ei de prezis viitorul. În momentul în care viziunea i se limpezi, imaginea dispăru.

Ar mai fi oare cumnata ei atât de afectuoasă dacă ar ști că Gwynne îl întemnițase pe Duncan pentru a-l opri să ajute cauza iacobitiilor? Probabil că nu. Bineînțeles, Jean presupunea, de asemenea, că Duncan nu ar lua în considerare niciodată încălcarea jurământului lui. Ar fi șocată să afle nu doar că-i ajutase pe rebeli într-o mică măsură, ci și că fusese pregătit să schimbe chiar rezultatul revoltei? Sau ar fi fericită că el îi împărțase convingerile partizane?

Slavă cerului că Jean nu era o vrăjitoare a vremii. Gwynne nu ar fi putut să întemnițeze doi Macrae.

La două zile după ce Gwynne o văzu pe Jean scriind scrisoarea, lupta avu loc într-un loc mlăștinos numit Drummosie Moor, la câțiva kilometri la sud-est de Inverness. Gwynne ținu sub observație mișcările armatei, urmărind cum se poziționează.

Când văzu fumul provocat de prima salvă a artileriei, fu tentată să pună deoparte sticla de prezis viitorul ca să nu vadă bătălia, dar se forță cu îndârjire să o urmărească. Întemnițându-l pe Duncan, se asigurase că revolta își va urma cursul firesc. Putea măcar să fie martoră.

Muntenii infomețați și extenuați luptară cu un curaj care era sfâșietor de urmărit. Gwynne privi cu ochii uscați, fără urme de lacrimi. Lupta se sfârși în mai puțin de o oră, lăsând câmpul de luptă presărat cu răniți și muribunzi. Izul morții umplea aerul, izbindu-i capul și copleșind-o cu durere.

Urmărirea brutală a trupelor invinse era ceea ce prevăzuse, și chiar mai rău. Când nu mai putu să suporte, Gwynne se ridică de la masa din bibliotecă și se îndreptă spre temniță.

În zilele care trecuseră de când îl întemnițase pe Duncan, fusese rușinos de fericită că Maggie Macrae avusese grijă de prizonier, dar această veste trebuia să vină de la Gwynne.

Când deschise ușa celulei, Duncan se uită în sus de la masa unde citea.

- Cât de elegant din partea ta să-ți vizitezi prizonierul. Însă înainte să poată face o altă remarcă ironică îi văzu expresia. Sări în picioare. Ce s-a întâmplat?

Îi trebuiră două încercări să rostească:

- Trupele guvernamentale au repurtat o mare victorie. Iacobii au suferit pierderi masive. Inspiră înflorată. Revolta a fost înăbușită.

El păli.

- Prințul a murit? Dar sora mea? Câți oameni din vale au murit?

- Prințul a supraviețuit pe câmpul de luptă, dar în afară de asta, știu doar puține detalii. Scotoci după cuvintele care să explice ceea ce văzuse. Bătălia a lăsat o ceață de agonie și emoții frenetice, iar imaginile însângerate îmi fac imposibil să mă concentrez asupra unei anumite persoane. L-am căutat pe Jean, pe Diarmid și pe alții din vale, dar nu am reușit să-i văd.

Se întreba dacă asta însemna că ei erau morți. Cu siguranță nu toți cei pe care-i cunoștea și îi iubea și luptaseră pentru cauza rebelilor fuseseră omorâți.

- La naiba cu tine! Cu o mișcare chinuită a mâinii, răsturnă masa, făcând cărțile să zboare și spărgând o ceașcă de ceai chinezească, din porțelan. Puteam să-i salvez! Tu și fanatismul tău ipocrit m-au oprit să o fac. Își întoarse fața spre ea, iar suferința și furia erau oglindite în mod egal. Sora mea ar putea fi chiar violată sau ucisă pe marginea drumului.

- Jean ar trebui să fie în siguranță în Inverness.

Gwynne se ruga să fie așa.

- Crezi că sora mea e o lașă? Spre deosebire de tine, ea nu s-ar adăposti în siguranță când are o datorie de îndeplinit. Dacă va muri, este numai din vina ta, Gwyneth Owens. Vocea lui coborî, transformându-se într-o șoaptă amenințătoare. Fie să trăiești în vină și durere pentru tot restul vieții tale.

Buzele ei făcură o grimasă amarnică.

- Poți să te bucuri știind că nimic din ce poți face tu nu va fi mai rău decât vina pe care deja o port.

Expresia lui se schimbă și se uită unul la celălalt, singuri în propriul iad. Fiecare din ei credea cu tărie

în propriul adevăr – asta îi adusese aici. Duncan fu cel care sparse tăcerea.

- Când mă vei elibera?

Obosită, încercă să vadă conturul evenimentelor care vor urma.

- Vei fi eliberat în câteva zile, când se va mai potoli haosul din urma bătăliei. Nu mai mult de o săptămână.

- Vei avea deci un avans de câteva zile când vei fugi. Ochiul lui era ca niște ghețari. Când nu voi mai fi legat de fier, nu există nici un loc destul de îndepărtat unde vei putea să mergi și eu să nu te pot găsi.

- În acest moment, moartea nu-mi este inamic.

Gwynne ieși din celulă, încuind cu grijă ușa în urma ei, apoi se prăbuși tremurând pe pereții dur de piatră al coridorului. Dacă ar fi refuzat dorința Consiliului de a se căsători cu Duncan, ar fi fost încă în siguranță și nevinovată în Anglia. Ar fi deplâns revolta și ar fi fost îngrijorată pentru jertfa dureroasă a oamenilor, dar această grijă ar fi fost una distantă.

În schimb, își urmase curajul și se căsătorise cu Duncan, descoperind atât puterea, cât și pasiunea. Fuseseră atât de fericiți...

Ar fi fost mai ușor să stea deoparte, să fie o nevestă sfioasă care nu ar îndrăzni nici să viseze să se opună soțului ei. Atunci nu ar fi simțit că are mâinile însângerate.

În timp ce urca atentă treptele înguste spre etajul principal al castelului, vocea ei interioară îi șoptea: „Ce ai făcut a fost corect. Dacă Duncan ar fi intervenit pentru a lăsa rebelii să fugă, nu ar fi făcut decât să prelungească suferința Scoției“.

Nici măcar faptul că știa asta nu era o alinare.

capitolul 35

„Gwynne, ajută-ne!“

Gwynne se trezi dintr-un somn întunecat, epuizant, crezând că fusese strigată pe nume. Dar aceea nu era o voce reală, ci doar o parte dintr-un vis chinător.

Trecuseră două zile și jumătate de la bătălie. Știrea ajunsese la castel a doua zi după înfrângere, sub forma unui iacobit care scăpase cu viață și avusese suficient noroc încât să aibă un cal. Gwynne nu putea suporta să audă poveștile îngrozitoare despre urmărirea hanoveriană, care incluseră măcelărirea tuturor celor care purtau îmbrăcăminte din Highlands. Văzuse deja imaginile în sticla de prezis viitorul.

Dădu ordine ca fugariilor să le fie oferite mâncare și o odihnă scurtă înainte ca aceștia să meargă mai departe, chiar dacă aceasta reprezenta un risc. Căci dacă trupele guvernamentale ar fi găsit rebeli în Dunrath, castelul și valea ar fi fost probabil distruse, exact așa cum visase Maggie Macrae.

„Gwynne, te rog, fie-ți milă!”

Șocată, Gwynne își dădu seama că vocea era reală – Jean folosea vraja minte-atingere și, după claritatea cuvintelor ei, trebuia să se găsească foarte aproape. Slavă Domnului că era în viață – dar cu siguranță într-o situație disperată.

Gwynne își vârî picioarele în papucii de casă și își aruncă o mantie groasă peste cămașa de noapte, după care apucă o lampă și fugi jos. Degetele ei neîndemânatică băjbăiră pe zăvorul ușii de afară înainte să reușească să o deschidă. Păși afară... și, la lumina fantomatică a unei luni acoperite în răstimpuri de nori, văzu curtea plină de fugari răniți: zeci de bărbați și o femeie.

Calul lui Jean purta două siluete căzute, după câte se părea, bărbați loviți. Jean însăși era pe jos, în fruntea trupei zdrențuroasc. Părul ei frumos era prins la spate ca al unui bărbat, iar ea purta pantaloni de călărie în timp ce înainta împleticindu-se.

– Te rog, Gwynne. Ajută-ne.

Se legănă, stând dreaptă doar din pură voință.

– Trupele guvernamentale sunt la doar câteva ore în spatele nostru.

Gwynne sări treptele și prinse fata în brațe înainte ca aceasta să se prăbușească.

- Cum ați ajuns atât de departe, Jean? Cei mai mulți dintre fugari au fost doborâți la câțiva kilometri de câmpul de luptă.

Tremurând, Jean își odihni capul pe umărul lui Gwynne.

- Am luat-o pe cărările sălbatice de pe dealuri. De fiecare dată când i-am simțit că se apropie pe oamenii călăului Cumberland, le-am poruncit tuturor să părăsească drumul și i-am mascat cu vrăji care împiedică vederea. Nu știu cum am reușit. Privi în sus, cu ochi plini de implorare. Știu că venirea aici reprezintă un pericol pentru toți oamenii din vale, dar nu am știut unde altundeva să merg.

- Faptul că ai ajuns până aici e un miracol!

Jean privi în jur.

- Unde este Duncan? Nu-i simt prezența.

- Nu e aici, spuse Gwynne nedeslușit, în timp ce cercetă fugarii. Aceștia o priveau cu diverse grade de speranță, epuizare și disperare. Cei mai mulți păreau să fie oameni din vale. Cunoșteau la fel de bine pericolul la care expuneau castelul Dunrath dacă li se oferea adăpost.

Ce ar fi trebuit să facă? Într-o zonă accidentată, o vrajă care împiedica vederea ar fi fost suficientă pentru a ascunde oameni care erau de la început destul de bine ascunși. Valea reprezenta o chestiune foarte diferită. Chiar dacă bărbații s-ar fi întors acasă și ar fi pretins că nu pleaseră niciodată, o cercetare rapidă a castelului și a grădinilor i-ar fi dat imediat de gol. Rânile, sângele și îmbrăcămintea distrusă i-ar face pe cei mai mulți dintre rebeli ușor de identificat, cu rezultate dezastruoase pentru toți ceilalți care trăiau în vale.

Doar dacă... Ar putea fi posibil să-i ascundă în temnițe, cu vrăji puternice care să împiedice vederea ușilor? Ar fi nevoie și de alte vrăji. Gwynne se îndoia că un magician ar avea suficientă putere pentru efortul solicitat, iar Jean era prea epuizată ca să ajute. Dar

putere lui Duncan, combinată cu cea a lui Gwynne, ar fi suficientă.

- Te rog, Gwynne, șopti Jean. Nu mai suport să văd și alți morți.

Orice dubii existente dispărură din mintea lui Gwynne.

- Aceasta este casa clanului Macrae din Dunrath. Bineînțeles că sunteți bine-veniți aici.

- Stăpână?

Vocea neîncrezătoare a bătrânului Donald se auzi din spatele lui Gwynne. Se întoarse și îl văzu privindu-i pe rebelii loviți.

- Bărbații noștri au ajuns în siguranță acasă și îi vom ascunde în temnițe, spuse ea cu calm.

El se încruntă.

- Ne vom asuma cu toții un mare risc.

- Da, dar nu putem să-i abandonăm, răspuse Gwynne. Există cineva în vale care i-ar preda pe rebelii trupelor guvernamentale?

- Nu, spuseră Donald și Jean în același timp.

Administratorul adăugă:

- Au fost mulți care nu l-au aprobat pe prinț, dar cu toții le vom fi loiali alor noștri.

Gwynne spera ca ambii să aibă dreptate. După o clipă în care se gândi ce trebuia făcut ca să aibă șanse de succes, ea spuse:

- Treziți-i pe toți cei din castel. Avem nevoie de mâncare, băutură și pături, și cu siguranță de ajutor medical. De asemenea, ar fi de folos dacă urmele ar fi șterse, astfel încât să nu fie evident că un grup mare de bărbați a sosit aici.

- Voi trimite o turmă de vite de-a lungul drumului de nord, spuse Donald. Ar trebui să fie suficient.

- Perfect!

Întorcându-se spre grupul de oameni, Gwynne spuse cu voce ridicată:

- Acum veniți repede înăuntru! Cred că putem să vă ținem în siguranță în partea cea mai veche a castelului. Are cineva nevoie de ajutor să urce scările?

În timp ce bărbații istoviți începură să urce treptele din față, Maggie Macrae strigă:

- Diarmid!

În picioarele goale și doar cu un tartan aruncat deasupra cămășii de noapte, fugi în curte, riscând să-și rupă gâtul, și merse direct la o siluetă slabă, care sprijinea un bărbat mult mai grav rănit.

Fără să-i pese de mizeria lor, îi îmbrățișă pe amândoi fugarii, cu lacrimi curgându-i pe față.

- Mulțumesc lui Dumnezeu!

Uitând că era suficient de bărbat încât să meargă la război, Diarmid își îmbrățișă mama, în vreme ce umerii i se cutremurau din cauza hohotelor de plâns.

Îngăduind intimitate reuniunii lor, Gwynne începu să dea ordine precise slujitorilor și arendașilor care veniseră cu duiumul în curte. Păstră un braț în jurul lui Jean ca să o sprijine, știind că fata nu se va odihni până când banda ei de rebeli nu era bine ascunsă.

În mijlocul vociferărilor soldaților, Gwynne avu o clipă de liniște ca să vorbească cu Jean.

- Dar Robbie Mackenzie?

Jean făcu o grimasă.

- A murit conducându-și oamenii în asaltul final, în timp ce nenorocitul ăla de italian fricos a fugit de pe câmpul de bătălie!

- Vrei să spui prințul?

Jean scuipă.

- Era într-adevăr un pretendent. Pretindea onoare, loialitate, curaj. Tot ce voia era putere și glorie pentru Stuarti. Sper să-l găsească repede Cumberland și să poată fi sfârtecat de viu.

Furia lui Jean se făcea simțită dincolo de oboseala ei. Întristându-se din cauza nimicirii crunte a idealismului fetei, Gwynne o conduse înăuntru, urcând-o în apartamentele familiei.

- Oamenii tăi sunt acum înăuntru și vom avea grijă ca toți să fie îngrijiți. E timpul să te odihnești. Ai grijă să te speli înainte să mergi la culcare. Dacă sosesc trupe

guvernamentale, poate va trebui să te arăți și să pretinzi că ești nevinovată.

Jean zâmbi fără haz.

- Gwynne, am purtat sabie și am mers călare alături de bărbații din Glen Rath pe câmpul de bătălie. Cum aș putea nega asta?

Duncan avusese dreptate în legătură cu curajul surorii sale.

- Nu poți să negi că ai călătorit cu armata, dar poți să spui că ți-ai urmat iubitul, încercând să-l convingi să abandoneze nebunia iacobinilor și să se întoarcă acasă.

Tânăra femeie ezită.

- Nu sunt dispusă să-mi reneg convingerile și oamenii. Loialitatea și onoarea noastră erau reale, chiar dacă Pretendentul nu era demn de ele.

Gwynne îi prinse privirea.

- Curajul și onoarea nu au nevoie de apărare, și nu ar trebui să fie motivul pentru care oamenii viteji sunt măcelăriți. Dacă eu pot să mint ca să le salvez viețile, la fel poți și tu.

- Dacă pui lucrurile astfel, bănuiesc că nu pot să te refuz. Își pieptănă părul încâlcit cu degete nesigure. Dar dacă m-a recunoscut cineva pe câmpul de luptă?

- Dacă pretinde cineva că te-a văzut acolo, vom râde de absurditatea acestui gând. Tot ce trebuie să faci este să apari în rochia ta cea mai elegantă și feminină și se vor simți rușinați de acuzația că ai fi putut merge la bătălie.

Jean râse ușor.

- Deși nu-mi place să recunosc asta, probabil că ai dreptate.

- Nici un bărbat nu va dori să creadă că o biată femeie este egala lui în curaj și îndemânare. Acum, du-te.

Gwynne o împinse ușor pe cumnata sa în dormitorul ei, după care se retrase în propria cameră pentru a îmbrăca o rochie de dimineață. Nu va mai putea dormi în noaptea aceasta.

După se ce schimbă, coborî în temnițe și verifică atent cum erau așezați fugarii. Bătrânul Donald își amintise

că în partea de răsărit a castelului se găsea un șir de celule aflate pe același coridor, accesul realizându-se printr-o singură ușă. Asta însemna că doar acea ușă trebuia vrăjită, ceea ce le îmbunătățea șansele de succes.

La ordinul administratorului, fuseseră aduși baloți de paie și așezați pe podeaua celulelor drept așternuturi primitive. În fiecare celulă stăteau înghesuiți trei sau patru bărbați, mulți dintre ei deja adânciți în somnul epuizării.

În timp ce Gwynne inspectă celulele, o femeie cu părul cărunt apăru pe coridor.

- Tu trebuie să fii Lady Dunrath. Eu sunt Elizabeth Macrae, vindecătoarea. Făcu semn spre tânăra ce căra numeroase boccele în spatele său. Iar aceasta este nepoata mea, care mă ajută. Unde se află cei cu răni mai grave?

- Aici jos.

Gwynne le conduse spre capătul îndepărtat al coridorului, unde era mai puțin probabil ca gemetele să fie auzite dacă pivnițele erau cercetate.

- De ce altceva aveți nevoie?

- Apă fierbinte, săpun, prosoape și poate mai multe bandaje.

Suflecându-și mânecele, Elizabeth Macrae îngenunche lângă un tânăr al cărui tartan era întărit cu sânge uscat.

Gwynne le lăsă pe vindecătoare și pe nepoata ei la munca lor și dădu ordine să se aducă apă fierbinte și alte provizii. Îi spuse lui Maggie:

- Trebuie să aducem totul în zona aceasta și să o izolăm până vor sosi următorii.

- Poți împiedica trupele guvernamentale să îi găsească? întrebă Maggie cu o expresie îngrijorată.

- Cred că da. Dar voi avea nevoie de ajutorul lui Duncan.

- Înseamnă că-l vei elibera. Asta e bine... nu ar trebui să rămână neștiutor în legătură cu ce li se întâmplă oamenilor lui chiar sub nasul său.

Era adevărat, dar Gwynne nu aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu soțul ei.

- Mă duc acum la el. Mă aștept ca discuția noastră să dureze ceva timp, așa că deții comanda, Maggie Macrae. Ai grijă să nu fie urme de noroi sau praf sau urme de picior în holul cel mare, și să nu fie lipsuri evidente în bucătărie sau în rufărie. De asemenea, oamenii care locuiesc în capătul de nord al văii ar trebui trimiși acasă în curând. Dacă grădinile lor sunt goale, vor da de bănuț hanoverienilor.

Maggie zâmbi.

- Ai o minte bună pentru înșelăciune, stăpână.

- Sper să fiu suficient de bună.

Pregătindu-se pentru confruntare, Gwynne o lăsă pe menajeră și se îndreptă spre celula lui Duncan, care se afla la capătul opus al castelului față de zona rebelilor și era luxoasă în comparație cu aceasta. Întemnițându-l, semănase vânt. Acum va culege furtună.

Ceva nu era în regulă. Chiar și cu puterea paralizată, Duncan putea simți ceva ciudat. Era mijlocul nopții și, dacă trebuia să aștepte până când Maggie îi aducea pâinea și ceaiul dimineață, asta însemna să înnebunească.

Cheia se răsuci în încuietoare, iar el se întoarse, moment în care ușa se deschise și o dezvălui privirii pe doamna sa, ținând în mână o lampă. Chiar și îmbrăcată simplu și cu farmecul ei vrăjitoresc complet protejat, era dureros de atrăgătoare. Se ura pentru că o dorea. Întrebă cu asprime:

- Ce naiba se întâmplă?

- Așadar, chiar și blocat de fier poți să-ți dai seama că ceva nu e în regulă.

Așeză lampa pe masă.

- Jean s-a întors cu cei mai mulți dintre bărbații din Glen Rath, inclusiv cu tânărul Diarmid. Ea spune că hanoverienii sunt pe urmele lor, așa că îi ascundem pe rebeli aici jos.

El descoperi că lămurirea ei nu îl făcea deloc mai fericit.

- Vrei să ne omori pe toți? Dacă sunt găsiți aici, toți din Glen Rath vor fi considerați trădători!

- Știu. De aceea am nevoie de ajutorul tău să-i ascundem. O umbră de zâmbet i se așternu pe chip. Nu fi atât de șocat de nechibzuința mea. Nici tu nu le-ai fi întors spatele.

Avea dreptate, bineînțeles. S-o ia naiba! Gwynne scoase cheia mică de la cătușe.

- Te rog să te abții de la a mă omori până când Dunrath va fi în siguranță.

- Sunt surprins că ești dispusă să-ți riști gâtul tău frumos pentru o grămadă de rebeli, spuse el ironic. De ce nu-i lași să fie măcelăriți de către Cumberland?

Exasperată, îi ridică brațul drept și desfăcu cătușa de fier.

- Nu fi un nebun mai mare decât ești deja. Revolta e încheiată și nu voi mai vedea oameni murind fără sens.

Lăsă cătușa să cadă pe masă și se întoarse la încheietura mâinii stângi.

Cu părere de rău, știa că observația lui era nedreaptă, dar îi era greu să-și controleze furia arzătoare. Așteptă răbdător, în timp ce ea se chinui să deschidă cătușa. Când în cele din urmă o îndepărtă, el inspiră adânc, în timp ce puterea explodă în el precum un râu care își sfărâmasse barajul. Se bucură de întoarcerea puterii cu lăcomie, dar senzația nu era plăcută. Își simțea trupul și sufletul ca și cum ar fi adormit, iar acum se întorceau la o viață intensă.

Cu o tandrețe impersonală, Gwyne îi apăsă umerii, astfel încât el se așeză pe pat. Își îngropă capul în palme, cutremurându-se. Când simți că-și recăpăta mai mult sau mai puțin controlul asupra lui însuși, înălță capul. Ea era suficient de aproape cât să o poată atinge, dar după precauția din ochii ei înțelegea că era pregătită în caz că ar fi atacat-o. Nu trebuia să-și facă griji. Indiferent de răzbunarea pe care o putea alege, aceasta putea să aștepte până când bărbații din Glen Rath erau în siguranță.

- Ce trebuie făcut?

- Toți rebelii sunt acum în celulele de pe coridorul de răsărit. Sper ca puterile noastre combinate să poată produce o vrajă care să împiedice ca ușa către acel coridor să fie descoperită, chiar dacă are loc o căutare amănunțită.

El se încruntă.

- Nu e suficient - acea vrajă doar îi face pe oameni să dorească să privească în altă parte. Dacă în căutare vor fi implicați mai mulți oameni, e puțin probabil să se lase păcăliți în egală măsură. Va trebui să fie o vrajă de iluzie la scară maximă și roagă-te ca nici unul dintre cei care caută să nu atingă suprafața și să-și dea seama că se simte ca lemnul, și nu ca piatra.

- Poți să faci o vrajă de iluzie? Eu am încercat, dar fără prea mult succes.

- Sunt destul de bun la ele.

Totuși, iluziile erau obositoare, deoarece magicianul trebuia să le mențină continuu, altfel se prăbușeau. Cu toate acestea, el credea că putea să reușească.

- Trebuie să ne descurcăm cu o iluzie, căci înțeleg că nu e timp pentru altceva. Cât de departe sunt hanoverienii? Au făcut tabără peste noapte?

- Nu sunt sigură. Își frecă fruntea. Am fost atât de ocupată încât nu am avut timp să privesc în sticlă de prezis viitorul ca să le găsesc așezarea.

- Ei bine, verifică acum!

Scoase sticla și se pregăti mental, apoi privi în obsidianul fumuriu cu ochii pe jumătate concentrați.

- S-au oprit peste noapte probabil la nici cinci kilocetri la nord de vale. E un detașament destul de mare de soldați călare - cel puțin douăzeci și cinci de oameni, poate și mai mult. Dacă Jean și oamenii ei nu au fi mărșăluit în timpul nopții, ar fi fost ajunși în dimineața aceasta.

- Ploaia îi va încetini dimineață.

- Ai recăpătat suficientă putere încât să invoci o furtună? întrebă Gwynne, părând încrezătoare.

Fără să-i răspundă, merse la una dintre ferestrele deschise, inspiră aerul umed al nopții și începu să examineze cerul. În aprilie, ploaia nu era niciodată foarte departe și găsi ploaie peste insulele Hebride și o furtună nemaipomenită aproape de insulele Orkney. Bucurându-se din plin de abilitatea de a modela din nou vânturile, le chemă la el, adăugând umezeala grea care era deja în aer peste Glen Rath. În doar câteva minute, primii stropi de ploaie începură să cadă, iar magia vremii curăță o parte din furia existentă în sufletul său.

Îndepărtându-se de la fereastră, spuse:

- Ploaia se va întezi în mod constant. Până în zori, o furtună mare va uda până la piele trupele guvernamentale. Urmele fugarilor ar trebui să dispară aproape în întregime.

- Bătrânul Donald a trimis o cireadă de vite de-a lungul drumului. Va fi imposibil să găsească urmele cuiva spre castel.

Duncan încuviință.

- E isteț Donald că s-a gândit la asta.

- La nord de vale există mai multe poteci care duc în direcții diferite. Cu puțin noroc, hanoverienii nu-și vor da seama pe care călătorea Jean.

- Chiar și cu vremea care îi va încetini, cu siguranță vor ajunge aici până după-amiază.

Gwynne se încruntă.

- Dacă pretind că sunt o liberală bună, va trebui să mă ofer să-i găzduiesc peste noapte.

El se încruntă.

- Nu cred că voi putea să mă port civilizată cu ei.

- Nici nu va trebui. Am scornit câteva minciuni bune, cred.

Pe măsură ce Gwynne îi explică, el trebui să admită că planul ei era bun. Dar nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut nu ar fi putut vindeca vreodată rănilile adânci ale trădării ei.

capitolul 36

Servitoarea Annie intră în salonul de dimineață și făcu o reverență.

- Stăpână, a sosit un grup de soldați de-ai guvernului, iar ofițerul comandant, colonelul Ormond, dorește să discute cu dumneavoastră.

Gwynne încercă să își calmeze bătăile accelerate ale inimii pe măsură ce veștile pe care le așteptase sosiseră. Puse jos pana de găscă pe care o folosisese pentru a scrie o scrisoare pentru Lady Bethany - o misivă ce nu conținea nimic semnificativ, doar impresii pe care te-ai aștepta ca două doamne aristocrate să le schimbe. Destul de inofensive dacă un ofițer suspicios ar fi ales să le citească.

Fugarii, vindecătorii și Duncan era ascunși în siguranță în spatele unei vrăji de iluzie. Restul locuitorilor din Glen Rath își vedeau în continuare de treburile lor obișnuite și puteau să spună că erau complet ignorați în legătură cu iacobiții din vale. Să păstrezi un secret printre atâția oameni era problematic. Ar fi fost bine dacă ar fi existat o vrajă care să poată fi aruncată peste vale pentru a le aminti oamenilor ce să spună și cum să pară convingători, dar magia avea limitele ei. Această situație avea nevoie de ajutorul unei forțe superioare.

Gwynne se uită în sus cu cea mai curtenitoare expresie.

- Ce bine că avem parte de noutăți. Te rog, escortează-l pe colonelul Ormond aici și adu o gustare. Dacă a călătorit pe vremea aceasta îngrozitoare, cu siguranță are nevoie de o tratație cu ceai cald.

- Într-adevăr, Lady Ballister, vaș fi mai mult decât recunoscător pentru asta.

Vocea masculină aparținea ofițerului îmbrăcat în sta cojiu. O urmărise pe servitoare, probabil în speranța de a o surprinde pe stăpâna casei făcând ceva suspect. Înalt și ars de soare, colonelul Ormond avea o față lungă și o postură rigidă în ciuda cizmelor din piele îmbibate cu apă și a perucii din care picura apa.

Gwynne se ridică de la biroul sculptat, cu eleganță. Astăzi purta o rochie cu o crinolină largă mai potrivită pentru o recepție oficială în Londra decât pentru Highlands, alături de o perucă elaborată, cu mulți cârlionți și pudrată. Spera că arăta prea a englezoaică să fie iacobită.

În timp ce se îndrepta spre ușa, îi citi caracterul ofițerului. Apropiindu-se de patruzeci de ani, era un soldat onorabil și experimentat, care urăse atrocitățile comise împotriva civililor după bătălie. Nu se clintea din a-și face datoria, dar nici nu ar fi căutat scuze pentru a face arestări. Bine.

- Bun venit la Dunrath! spuse cu căldură. După această iarnă lungă și hidoasă, nici nu vă puteți imagina ce fericită sunt să văd o figură civilizată.

Colonelul se înclină politicos. În timp ce se îndreptă și se uită la chipul ei, lăsa să-i scape:

- Lady Brecon! Ce faceți în Scoția?

Expresia lui arăta atât că o recunoscuse, cât și o admirație uimită. Probabil că îl întâlnise undeva în Londra. Da, cu ani în urmă, la un bal mare. Dansaseră, fără să-i atragă prea mult atenția, dar trebuia să fi fost născut într-o familie bună ca să se miște în cercuri atât de înalte.

- Mă bucur să vă văd, colonele. Sunt Lady Ballister acum. Dragul meu Harlowe a murit acum doi ani. Nu am crezut niciodată că mă voi mărita cu un barbar de scoțian, dar Ballister m-a făcut să mă îndrăgostesc până peste cap vara trecută. Ea râse ironic. Mă tem că mi-am ales un moment prost să mă mut în nord.

- Cu toate acestea, nordul vă priește, Lady Ballister.

- Mă flatați, domnule, spuse ea cu un vag reproș în voce.

Trebuia să se gândească la ea ca la o femeie virtuoasă. Genul care nu ar ascunde rebeli în pivniță.

O percepție mai profundă a ființei lui Ormond îi pătrunse în minte. Se căsătorise recent cu o tânără frumoasă și avea nevoie să creadă că o soție frumoasă putea fi virtuoasă chiar și atunci când soțul ei era plecat luni de-a rândul. Instantaneu, Gwynne își ajustă puterea

de vrăjitoare pentru ca ofițerul să o perceapă drept o soție minunată, credincioasă și iubitoare - genul de femeie pe care o respecta.

Putea să simtă o reacție subtilă la schimbarea puterii ei. O admira în continuare, dar o accepta drept o femeie măritată castă, genul care să merite protejată. Privind de jur împrejur, spuse:

- Cele mai multe dintre castelele scoțiene pe care le-am văzut sunt fortărețe dezolante, dar aici, în apartamentele private din Dunrath, îmi pot imagina că sunt în Anglia.

- Nu sunt prima mireasă englezoaică adusă la Dunrath, așa că familia Macrae a creat o oază de civilizație.

Gwynne spera ca asta să implice și faptul că familia avea suficient sânge englezesc și nu ar avea înclinații iacobite.

Uitându-se peste colonel, Gwynne făcu un mic semn spre servitoare.

- Băuturile, Annie. Și ai grijă ca oamenii colonelului să fie invitați în salonul cel mare și să fie serviți cu ceva cald. Pe vremea asta nu-ți vine să lași nici un câine afară.

Când servitoarea plecă, Gwynne se scufundă pe canapea cu volanele luxuriante ale fustelor de mătase fluturând pe lângă ea.

- Vă jur că servitotii aceștia locali sunt pe punctul de a mă scoate din minți. Pur și simplu nu știu unde le e locul. Vă rog să vă așezați, colonele, și spuneți-mi veștile.

Se așază pe scaunul aflat vizavi de ea.

- Veștile sunt bune, după cum sunt sigur că știți.

- Ce revoltă înfiorătoare! M-am gândit serios să mă întorc la Londra, dar nu am putut suporta gândul de a fi gonită din casa mea de aventurierul acesta italian și nebun. Își netezi o cută a fustelor. Este așa o ușurare să știu că revolta a luat sfârșit. Se spune că Cumberland i-a zdrobit pe iacobiți într-o bătălie mare de lângă Inverness. Așa este?

- Într-adevăr, așa este, Lady Ballister, dar revolta nu se va sfârși până când nu va fi eliminat și ultimul iacobit din Highlands.

Annie intră cu o tavă cu ceai pe care erau o ploscă de whisky și suficientă mâncare încât să satisfacă un soldat flămând. Gwynne turnă ceai, apoi ridică plosca plină cu whisky deasupra ceștii ofițerului.

- Colonele Ormond?

După un moment de ezitare, el răspunse:

- Mi-ar face mare plăcere, doamnă.

Turnă o porție zdravănă de whisky înainte de a-i înmâna ceașca.

- Dacă vă aflați în căutare de iacobiți, ce vă aduce la Dunrath? Suntem toți liberali adevărați aici.

Înghiți jumătate din ceai din două sorbituri lacome înainte de a-și aduna puterile să spună:

- O includeți aici și pe domnișoara Jean Macrae? Știe toată lumea că a adunat o companie de rebeli și i-a condus personal la Pretendent, stând cu armata rebelă până la sfârșit. S-a spus chiar că a fost văzută pe câmpul de luptă purtând o sabie.

- În ce feluri se poate răstălmăci adevărul! spuse Gwynne cu indulgență amuzată. Da, Jean a călătorit alături de armata rebelă, în ciuda rugămintelor mele de a sta aici, în siguranță. Este o fată încăpățânată care a fost crescută la castel, în sălbăticie, și care nu vrea să asculte de rațiune, dar nu este iacobită. Acum că răscoala a fost înăbușită, trebuie neapărat să o duc la Londra ca să se cizeleze puțin.

- Fapra că e femeie nu o va salva de acuzația că este rebelă, spuse el fără menajamente. Dacă numai jumătate dintre poveștile despre ea sunt adevărate, va fi judecată și exilată. Sau... și mai rău.

Gwynne nu trebui să se prefacă deloc că se cutremură la acest gând.

- Nu pot nega că nu s-a purtat prostește, dar nu a fugit la armata rebelă pentru că era simpatizantă a iacobiților. Voia pur și simplu să fie cu logodnicul ei, Robbie Mackenzie din Fannach. Nu l-am întâlnit decât

o singură dată. Părea un tânăr plăcut, cu excepția convingerilor politice prostești. Am rugat-o pe Jean să rupă logodna, dar era sigură că îl poate convinge să-i părăsească pe rebeli și să se întoarcă acasă.

- Și trupa de bărbați pe care a adunat-o pentru prinț? spuse Ormond sceptic.

- Acesta trebuie să fie un zvon creat pentru că adevărul nu este interesant. O fată singură n-ar putea să traverseze de capul ei Scoția, așa că a călătorit alături de un grup de voluntari care se îndreptau spre armată. Gwynne își mușcă buza ca și cum ar fi preocupat-o ceva. Deși nu-mi place să recunosc, erau vreo doi sau trei bărbați din Glen Rath în acel grup. Eu și soțul meu am făcut ce ne-a stat în putință pentru a curma discuțiile despre revoltă, dar întotdeauna mai sunt câțiva oameni prea îndrăzneți.

- Îndrăzneții s-au întors înapoi în vale?

- Din câte știu eu, nu. Oftă. Poate că au murit în timpul campaniei. Poate că așa ar fi mai bine, căci nu ar fi nici un viitor pentru ei aici. Pretendentul nu este popular în Glen Rath, colonele.

- Totuși, mi s-a spus că a făcut o vizită la castel, nu la mult timp după ce a ajuns în Scoția.

Ormond era periculos de bine informat.

- În noaptea în care eu și Ballister ne-am întors acasă din Anglia, a apărut în mijlocul petrecerii de bun venit și a încercat să obțină sprijinul soțului meu. Am fost uimiți, dar presupun că aventurierii trebuie să fie cutezători.

- Ar fi fost mai bine pentru toți cei implicați dacă soțul dumneavoastră l-ar fi luat prizonier pe prinț, spuse el mucalit.

Gwynne ridică grațios din umeri.

- Ospitalitatea este sacră în Highlands. Este un obicei străvechi, necesar pe un teren atât de sălbatic. Este de neconceput ca Ballister să se poarte lipsit de onoare cu un oaspete, fie el și neinvitat. Dumneata așa te-ai purta, colonele?

Ormond se strâmbă.

-Nu, presupun că nu. Cel puțin nu cu atâtea luni în urmă, înainte să se iște o revoltă adevărată. Dar dacă l-aș vedea pe prinț acum, l-aș lua prizonier într-o clipă. Merită să plătească prețul pentru dezastrul pe care l-a cauzat.

-Sunt perfect de acord.

Gwynne putea să simtă că scepticismul colonelului scădea. Se uită pe fereastră și văzu că Duncan oprise ploaia, iar razele de soare se iveau printre nori. Cu puțin noroc, îi va mai servi câteva minciuni, iar el va fi gata să plece la drum.

-Poate că domnișoara Macrae nu a fost o partizană a iacobitilor când a plecat din Dunrath, spuse Ormond, dar dacă a luptat în bătălie alături de armata rebelă, probabil că a devenit.

Gwynne râse din nou.

-E absurd! Jean e doar o fată. În plus, a fost aici în timpul bătăliei. S-a întors acasă în urmă cu cinci zile, după ce în sfârșit a renunțat să îl mai facă pe logodnicul ei să se răzgândească.

-Spuneți că se află aici, la Dunrath? întrebă Ormond, contrariat.

-Bineînțeles. Obosită și foarte tristă, bineînțeles, dar în siguranță. E greu să fii supărată pe ea după toate prin câte a trecut. Dorești să vorbești cu ea?

După ce colonelul dădu din cap, Gwynne sună după servitoare și dădu ordine ca Jean să fie chemată.

În timp ce așteptau, Ormond spuse:

-Și Ballister? Au fost, de asemenea, zvonuri că este un simpatizant iacobit.

Gwynne își arcui sprâncenele, ușor disprețuitoare.

-Și despre el se presupune că a intrat în luptă alături de iacobiti? Vă asigur, colonele Ormond, că soțul meu nu s-a aflat nici măcar în apropiere de Inverness.

-Atunci, unde a fost, doamnă? Ochii lui Ormond se îngustară. Un bărbat a cărui descriere corespunde cu a sa a fost observat în vecinătatea rebelilor în timpul invaziei lor în Anglia. S-a sugerat că Ballister a fost iscoadă pentru trupele rebele.

Era vremea pentru o altă minciună imensă.

- Voi fi sinceră cu dumneata, colonelule Ormond. Deși e un servitor loial al Coroanei, pe soțul meu l-
îndurerat foarte mult să își vadă pământul natal distrus
de revoltă. La insistențele mele, a călătorit într-adevăr în
Anglia, deși cu siguranță că nu ca iscoadă pentru iacobiti.
A avut ceva treabă pe-acolo, și să fie departe de Scoția
era mai puțin dureros pentru el. A luat cu el și câțiva
tineri din vale. Dar nu erau rebeli, ci tineri îndrăzneți
care ar fi putut fi tentați să se alătore prostiei iacobite
dacă nu ar fi fost distrași.

- De aceea păreau să fie puțini bărbați în timp ce am
trecut călare prin vale?

Colonelul era perspicace. Gwynne răspunse:

- Da, am trimis cât mai mulți dintre ei. Și câțiva flăcăi
din Glen Rath deserveșc forțele guvernamentale. (Cee-
ce era adevărat.) E mai bine pentru ei să fie ocupați și
interesați de altceva, decât să stea aici și să fie vânați
de scandalagii.

- Ingenios, spuse colonelul îngândurat. Bărbații tineri
sunt precum iasca, și e mai bine să nu îi expui la
idei înflăcărâte. Ballister s-a întors la Dunrath?

- Nu, dar sper să fie acasă în curând. Gwynne zâm-
bi melancolică. Este greu pentru noi să ne despărțim
când suntem proaspăt căsătoriți, dar oamenii de ran-
înalt trebuie să își asume responsabilitatea pentru
supușii lor.

Cei mai mulți dintre membri familiei Macrae din
Glen Rath ar fi fost indignați că fuseseră numiți „su-
puși“, dar colonelul dădu aprobator din cap. Cu ce-
noroc, după ce va vorbi cu Jean va fi gata să își continue
vânătoarea altundeva.

Gwynne mai adăugă ceai proaspăt în cești și îl zori pe
colonel să mănânce mai mult, când se deschise ușa și
Jean intră în salon. Gwynne o felicită în gând. Cu păr-
pudrat și purtând o rochie de mătase deschisă la culoar
cu mâneci lungi de dantelă, Jean părea delicată ca o ad-
vărată lady și tânără de aproximativ șaisprezece ani.

Cu privirea în pământ, făcu o reverență adâncă în fața colonelului, în timp ce Gwynne făcu prezentările. Ormond se uita neîncrezător, în mod vădit incapabil să împace descrierea fecioarei luptătoare cu această tânără fragilă și afectată.

-Jean, așază-te lângă mine, spuse Gwynne liniștit în timp ce turna o altă ceașcă de ceai. Știu că va fi dificil, dar colonelul Ormond trebuie să îți pună câteva întrebări.

Ofițerul își dresе vocea, incomodat de sarcina de a pune întrebări grele unei fete care abia ieșise de pe băncile școlii.

-Domnișoară Macrae, sunteți acuzată că ați adunat o trupă de bărbați din Dunrath și că v-ați alăturat iacobitilor. Se spune chiar că ați luptat la Drummossie Moor și că ați fugit cu un grup de rebeli. Acestea sunt acuzații foarte grave.

Jean își înălță capul și se holbă la el cu ochi mari și uimiți.

-Eu, o simplă femeie, să conduc un grup de soldați? Ce idee bizară! Am mers cu iacobitii, dar am făcut asta pentru a mă alătura iubitului meu, Robbie Mackenzie. Am... am sperat să îl conving să se întoarcă acasă și să se căsătorească cu mine înainte de a fi prea târziu.

-Lady Ballister a spus că v-ați întors acasă cu aproape o săptămână în urmă. Dacă e așa, probabil că nu ați auzit că tânărul a murit în luptă. Ormond îi dădu vestea cu delicatețe, dar privirea îi era iscoditoare pe când se uita la Jean.

-Sfinte Dumnezeule, nu! Jean începu să plângă. Am visat că ar fi fost ucis, dar m-am rugat să mă fi înșelat. O, Gwynne!

Se aruncă în îmbrățișarea cumnatei ei, corpul tremurându-i din pricina hohotelor de plâns, în timp ce ea își aduna durerea autentică în interpretarea ei.

-Fii puternică, draga mea, spuse Gwynne cu o compasiune la fel de adevărată ca și nefericirea fetei.

Incomodat de faptul că o făcuse pe tânără să plângă, Ormond spuse:

- Căpitanul Mackenzie a luptat cu curaj, domnișoară Macrae. Sper ca asta să vă aducă puțină alinare dumneavoastră și familiei lui.

Jean își înalță capul, iar lacrimile îi curgeau pe fața mică.

- Nu e nici o alinare! Și-a dat viața pentru... pentru italianul acela escroc și abject! Robbie al meu valora cât o mie de Stuarti. Dacă trebuia să moară, mi-aș fi dorit să aleagă o cauză demnă de curajul lui.

Cuvintele ei furioase erau mai convingătoare decât oricâți oameni calmi care i-ar fi tăgăduit spusele. Părând afectat, Ormond spuse cu seriozitate:

- Înțeleg... domnișoară Macrae. Condoleanțele mele pentru pierderea suferită. Îmi pare rău dacă v-am supărat cu aceste acuzații nefondate.

Jean scoase o batistă din mânecă pentru a-și șterge lacrimile.

- Trebuie să vă faceți datoria, colonele, spuse ea într-o încercare sfâșietoare de a zâmbi. Scoția e în haos acum. Cu toții trebuie să colaborăm pentru a restaura pacea.

Și acest lucru suna a adevăr.

Gândindu-se că colonelul era bine și pe de-a întregul convins de nevinovăția ei, Gwynne spuse:

- Poftim niște ceai, draga mea. Te va calma.

În acel moment, ușa se trânti de perete și apărură un alt ofițer îmbrăcat în roșu, însoțit de un localnic îmbrăcat dezordonat. Jean scoase un șuierat ce abia putea fi auzit când îi văzu pe nou-sosiți.

Gwynne era mai preocupată de ofițer. Dacă Ormond era un bărbat onorabil și rezonabil, celui abia sosit îi plăcea sângele. Se și tăvălise recent prin el - putea să simtă miasma morții și a durerii din jurul lui. Îi făcuse plăcere să omoare fugari. Mai rău de-atât, avea o mică sclipire de putere ce îl făcea greu de păcălit. Ce bine că el era subordonatul, și nu conducătorul, pentru că privirea lui alunecă peste Gwynne cu o inconfundabilă insolentă. Admirația lui față de ea nu avea nimic onorabil.

Colonelul se ridică.

-Și-au revenit cât de cât oamenii, maior Huxley? Acum că s-a oprit ploaia, trebuie să o luăm la drum pentru a găsi banda aceea de iacobiți. Se pare că s-au abătut de la drum înainte să intre în Glen Rath.

-Nu după spusele acestui individ, îl îndemnă Huxley concis. Spune ce ai de zis colonelului, Geddes.

Bărbatul zdrențuros se târșâi câțiva pași înainte, cu boneta în mâini:

-Am auzit că plătiți pentru informații.

-Dacă informațiile sunt bune, răspunse Ormond. Ce știi?

Gwynne îi șopti lui Jean:

-Cine e?

-Un cârpaci bun de nimic care cutreieră Scoția vânzând fleacuri și furând atunci când poate scăpa, spuse Jean cu îndârjire. Trebuia să mă gândesc la Geddes atunci când ai întrebat dacă e cineva care și-ar trăda semenii. Nu e unul dintre noi, dar vine pe aici suficient de des. Prea des, în acest caz.

Dacă Geddes era „străin“, accentul său spunea că este scoțian. Indiferent de unde ar fi fost originar, răspândea un aer de incorectitudine și oportunism. Îi spuse colonelului:

-Astă-noapte târziu am văzut o bandă de rebeli intrând în vale pe drumul din nord.

-Astea sunt prostii, spuse Gwynne calmă. Întrebați această creatură cât whisky a pus deoparte aseară.

Capul lui Geddes se întoarse spre ea, iar ochii lui înroșiți purtau o strălucire răutăcioasă.

-Știu ce am văzut, și ea, de colo, îi conducea. O arată cu degetul lui murdar pe Jean. Am înțeles că este una dintre curvele lui Charlie. I-am urmărit, iar întregul grup s-a îndreptat exact spre acest castel, de unde nu au mai ieșit.

-Înțeleg.

Energia lui Ormond se schimbă de la respectul de gentleman la cea de soldat insensibil.

-Oamenii mei deja caută în vale, iar acum trebuie să verificăm, de asemenea, și castelul, Lady Ballister.

O studie pe Jean mai îndeaproape, întrebându-se dacă era ceea ce părea să fie. Înăbușindu-și teama și frustrarea, Gwynne spuse cu calm:

- Bineînțeles că trebuie să investigați astfel de acuzații, colonele. Chiar dacă sunt prostii. Îi aruncă o privire plină de dispreț lui Geddes: Mi-aș fi dorit ca soțul meu să fie aici să îi dea o lecție acestei creaturi pentru insulta adusă cumnatei mele. Cum îndrăznește să sugereze o... o legătură între Jean și Pretendent!

- Cum ați spus mai devreme, zvonurile uneori înfloresc adevărul plictisitor, spuse Ormond, dorindu-și să fi fost în altă parte.

- Poate că Geddes este confuz în legătură cu unele lucruri, spuse maiorul, dar are o descriere exactă a trupelor de rebeli ce s-au furișat în vale. Mai exactă decât te-ai putea aștepta de la un bețivan de rând.

Geddes păru ușor jignit, dar nu într-atât încât să protesteze când la mijloc erau banii. Părând hărțuit, colonelul spuse:

- Vă mulțumesc pentru cooperare, Lady Ballister. Nu oricine ar accepta această... situație dificilă cu atâta grație.

- Dunrath nu are nimic de ascuns. Gwynne aproape că era rușinată de cât de bine mințea. Dorința de a-și proteja semenii era un factor motivațional puternic. Vă voi însoți în căutarea dumneavoastră, căci știu castelul mai bine, deși încă nu îl cunosc pe tot! Este un loc vechi și derutant.

Sprâncenele lui Ormond se încruntară.

- Va fi o treabă murdară și plictisitoare, milady. Nu este locul unei doamne, și mai ales a uneia îmbrăcate într-o rochie atât de elegantă.

- Niciodată nu se va spune că m-am sustras de la datoria mea, insistă ea cu fermitate.

- Sunteți un exemplu pentru toate femeile, spuse Huxley cu un ton ce aducea a batjocură.

Așa cum crezuse și Gwynne, nu era ușor de păcălit, dar își înclină capul într-un gest grațios, ca și cum ar fi luat lauda lui drept bună. Îi spuse lui Jean:

- Tu întinde-te, dragă, nu trebuie să îți faci griji pentru nimic.

- Cum dorești, Gwynne. Deși privirea lui Jean arăta că ar fi vrut să facă mai multe, acceptă că era mai bine pentru ea să fie cât putea de blândă și ascultătoare. Făcu o reverență ofițerilor. Domnilor, vă urez o zi bună.

După ce Jean se retrase, Gwynne întrebă:

- Aveți un loc de unde preferați să începem căutarea? O menajeră bună începe de sus și își croiește drum în jos, căci aceasta este direcția în care se mișcă praful.

Colonelul zâmbi, fericit că era binedispusă.

- Să începem din pod.

În timp ce Gwynne îi conduse, examină starea emoțională a colonelului. Voia să creadă că ea, Jean și Dunrath erau nevinovați. Ar fi trebuit să fie în siguranță dacă trupele guvernamentale nu ar fi găsit nici o urmă a rebelilor.

Dar să-i ferească Dumnezeu dacă maiorul Huxley ar fi găsit ceva suspect.

capitolul 37

Vreo zece celule erau aliniate de-a lungul coridorului vechi și umed. Duncan pusese stăpânire pe cea aflată cel mai aproape de ușa ce ducea spre restul subsolului. Vecinătatea făcea mai ușor să păstreze iluzia ce masca ușa, în așa fel încât posibili căutători să vadă doar piatra dură. Deocamdată, iluzia consuma doar o cantitate mică de putere. Urma să întărească vraja dacă se apropia cineva.

În celule era liniște, cei mai mulți dintre bărbați încă dormind epuizați, pentru a se întrema după lungul marș, pe terenul accidentat. Jean îi forțase tare, iar ei fuseseră obosiți și flămânzi chiar și înainte de luptă.

Era mândru că sora lui mersese tot drumul alături de bărbații ei, folosindu-și calul pentru cei răniți mai grav. Avea sufletul unei luptătoare.

Totuși, în ciuda liniștii aproape absolute a coridorului, atmosfera fremăta de tensiune. Nu exista nici o persoană care să nu știe că trupele guvernamentale erau în castel, și ce se va întâmpla dacă rebelii ar fi fost descoperiți.

În timp ce așteptau, Duncan se folosise de puterea lui refăcută și de sticla de prezis viitorul pentru a vedea bătălia și efectele ei. Oroarea a ceea ce descoperise îi reinnoise furia împotriva soției lui. La naiba cu Gwynne pentru că îl luase prizonier! Ar fi putut să schimbe finalul bătăliei și să îi scutească pe supraviețuitori de măcelul lipsit de sens. În ciuda loialității pentru revoltă, era totuși suficient de Protector încât să îi fi protejat pe hanoverieni dacă ar fi fost ei cei care ar fi fugit panicați. Sute, poate mii, de vieți ar fi fost salvate. Gwynne va arde în iad pentru ceea ce făcuse.

Deocamdată însă, erau aliați în dorința lor de a proteja oamenii din vale. Urmări discuția ei cu colonelul, și aproape râse cu voce tare când intră Jean, arătând ca o englezoaică fragilă și neajutorată. Gwynne fusese înțeleaptă să le sugereze că era mai bine ca Jean să apară decât să se ascundă în temnița subterană. Nici o persoană care ar vedea-o pe sora lui în veșmintele actuale nu ar putea crede ce scorpie era.

Discuția părea să decurgă bine, iar cu razele de soare pe care le oferise Duncan, colonelul părea gata să plece din nou, mai degrabă decât să petreacă noaptea acolo. Bine. Duncan era încă obosit din cauza încătușării cu fier, iar combinația de magie a vremii, cu prezicerea viitorului și păstrarea unei iluzii îl storceau rapid de putere. Cu cât plecau mai repede soldații, era cu atât mai bine. Și apoi, Duncan avea să doarmă la fel ca și rebelii epuizați. Dimineata următoare va fi suficient de aproape pentru a decide ce naiba să facă cu Gwynne.

Chiar și pe când fusese groaznic de furios, știuse în inima lui că nu se va putea niciodată convinge să îi facă rău. Dar trădarea ei distrusese irevocabil încrederea fragilă care constituia principiul oricărei căsătorii. Chiar

și gândul la modul în care îl atrăsese acasă doar pentru a-l întemnița îi făcea furia să crească.

Trebuia să plece din Dunrath cât mai repede posibil. Ce păcat că legăturile legale ale căsătoriei nu puteau fi desfăcute la fel de repede cum fuseseră legăturile emoționale.

Duncan căsca atunci când imaginea de pe sticla de prezis viitorul se schimbă. Unul - ba nu, doi - bărbați intrară în salon.

Unul era maior în armată, iar celălalt... Duncan blestemă când îl recunoscu pe Geddes. Mizerabilul cărpaci apărea numai când era vorba despre bani sau ca să facă necazuri, de preferat amândouă. Probabil că nemernicul îi văzuse pe Jean și trupa ei în seara precedentă, pentru că scena amiabilă din sticla pentru prezis viitorul se schimbă într-o scenă tensionată. Jean merse în camera ei, Geddes fu dus în sala principală pentru a fi păzit de gardieni, iar Gwynne și ofițerii începură să caute prin castel, începând cu podul. Bine, vor fi obosiți până vor ajunge la temniță.

Zeci de rebeli nu pot fi ascunși într-un dulap, așa dar căutarea nu era foarte amănunțită, dar hanoverienii erau atenți la orice putea fi suspicios. Ce bine că Duncan reușise să îi încetinească folosindu-se de ploaia grea. Fără acele ore în plus, Dunrath nu ar fi avut timp să ascundă toate urmele fugarilor.

Din posturile lor, Duncan își putea da seama că colonelul o plăcea și o respecta pe Gwynne. Cu maiorul era însă o cu totul altă poveste. Era un câine de vânătoare pornit după pradă și nu arăta milă prăzii pe care o încolțea.

Când echipa de căutări se apropie în sfârșit de scări, Duncan își adună cu greu puterile rămase. Să invoce furtuni era ușor pentru el. Dar să știe că tot ceea ce stătea între Dunrath și dezastru era o iluzie fragilă era cu totul altceva.

Deși Gwynne știa că percheziția mergea rapid, fiecare moment părea o eternitate. Să joace rolul unei

englezoaice șarmante și frivole era o muncă grea. Chiar și când locuise în Anglia, nu se descurca prea bine la acest lucru, iar astăzi mizele erau înfiorător de mari.

Odată ce ajunseră la subsol, îi conduse prin fiecare cămăruță prăfuită și fiecare pasaj și cameră de depozitare, inclusiv în câteva fundături. Spera ca soldații să devină destul de dezorientați încât să nu își dea seama că au ratat o secțiune a acestui nivel. Când căutarea lor întorcheată îi aduse din nou la capul scării, Gwynne își scutură praful de pe rochie cu o grimasă de dezgust.

- Nădăjduiesc că sunteți mulțumit, domnule. Ați văzut tot Dunrath și nu ați găsit nici un picior de iacobit.

Începuse să urce pe scări când maiorul Huxley interveni:

- Cred că nu am văzut încă tot subsolul, Lady Ballister.

Deși cuvintele lui erau politicoase, felinarul pe care îl ținea arăta o strălucire diabolică în privirea sa. Spre deosebire de Ormond, el nu accepta interpretarea ei de liberal care voia să pară nevinovat.

- Poate că aveți dreptate, spuse Gwynne cu indiferență. Ce păcat că nu este aici soțul meu să vă ghideze. Nu pretind că știu fiecare colț și cotitură din acest loc afurisit. Din cauza șobolanilor, cobor aici foarte rar.

Când aduse vorba de șobolani, o mișcare din umbre îi făcu inima să sară din piept. Se liniști când îl recunoscu pe Lionel. Vâna oare animale dăunătoare, sau o păzea precum un prieten apropiat cum pretinsese Duncan în glumă că era? Oricare ar fi fost motivul, era mai liniștită de prezența pisicii.

- Pe aici, doamnă.

Maiorul porni spre capătul îndepărtat al subsolului, făcându-și loc prin labirintul de pasaje cu o siguranță descurajantă. Când ajunseră la încrucișarea ce ducea la celulele de pe ambele părți, se duse spre dreapta, în direcția în care Duncan fusese întemnițat. Gwynne îi urmă încurcată, cu colonelul în urma ei. Celula bine mobilată a lui Duncan va ridica probleme, iar asta nu poate fi bine.

Merseră de-a lungul rândului de celule, iar maiorul deschise fiecare uşă şi se uita înăuntru să vadă interiorul sumbru şi gol. Pulsul lui Gwynne se accelera pe măsură ce ajunseră la capătul pasajului. Huxley deschise şi ultima uşă şi se uită înăuntru.

- Interesant.

Se îndreptă spre el pentru a cerceta prin jurul lui, ascunzându-şi suspinul de uşurare. Celula avea în continuare patul de lemn şi era relativ curată, dar celelalte piese de mobilier, cărţile şi covorul fuseseră înlăturate. Maiorul păşi înăuntru şi studie îndeaproape interiorul.

- Semnele arată că a fost ocupată recent.

Gwynne ridică din umeri.

- Uneori mai e nevoie de câte o celulă pentru a închide vreun beţivan nenorocit.

Huxley se încruntă, intuiţia lui spunându-i că probabil era mai mult la această poveste, dar acum nu erau rebeli acolo. Cu o nerăbdare ce i se citea în voce, colonelul Ormond spuse:

- Am cercetat castelul de-a fir a păr şi nu am găsit nimic. E timpul să ne întoarcem înapoi pe drum. Dacă plecăm în curând, putem ieşi din vale înainte de căderea nopţii.

- Nu am văzut încă totul la acest nivel, spuse Huxley încapăţânat.

- Mi-am făcut o hartă mentală şi o zonă lipseşte. Înapoi pe-aici.

Se reîntoarseră pe drumul până la răscrucea cu pasajul ce ducea înapoi spre scări. Când intraseră prima oară, ofiţerii nu observaseră bucata scurtă de pasaj din faţă pentru că Gwynne aruncase o puternică vrajă care împiedică vederea. Venind din această direcţie şi cu suspiciunea maiorului, vraja îşi pierduse din eficienţă.

- Pe aici- ne-a scăpat mai devreme, spuse Huxley, cu ochi strălucitori.

- Ar trebui să mai fie un coridor, imediat după colţ...

- Nu prea cred, remarcă Gwynne. Castelul este construit pe stâncă solidă, ştiţi, iar celule sunt ajustate după

stâncă. Zona de celule este mai mică decât etajele superioare, și cu formă mai neregulată.

Ignorând-o, Huxley luă colțul și se opri, lampa pâlpaitoare iluminând o ramificație a coridoarelor mai scurtă de trei metri. Gwynne își ținu respirația. Mai devreme, când Duncan crease vraja de iluzie, viziunea ei de magician îi arăta simultan atât iluzia, cât și ușa subterană.

Acum tot ceea ce vedea era un perete de piatră murdar, la fel de nefinisat și vechi ca și ceilalți pereți de aici. Doar cu eforturi serioase putea să simtă vag ușa din spațele iluziei. Era mai ușor să îl simtă pe Duncan. Stătea de cealaltă parte a ușii și turna energie în vraja pentru iluzie. Ea se întreba oare cât timp mai putea să țină iluzia atât de puternică. Nu prea mult, presupuse ea.

Ormond spuse brusc:

- Am ajuns la capătul căutării noastre, domnule maior. E timpul să ne întoarcem la misiunea noastră.

Colonelul se întoarse și dispăru după colț, îndreptându-se spre scări, dar Huxley rămase, încruntându-se la zid, cu sclipirea de putere din spiritul său nesatisfăcută.

- Ceva nu e în regulă aici, șopti el. Poate este vreo ascunzătoare.

Se îndreptă spre zid, iar Gwynne își dădu seama cu o frică atotcuprinzătoare că dacă va atinge peretele de „piatră”, în căutarea unui mâner ascuns care ar deschide camera ascunsă. Când va simți lemnul, nu va mai vedea iluzia. Trebuia să îl oprească.

Când ai îndoieli, bazează-te pe cel mai puternic dar, iar pentru Gwynne acesta era puterea de vrăjitoare. Ea îi spuse ușor:

- Maior Huxley?

Când se întoarse spre ea, îl lovi cu fiecare dram de alură sexuală pe care o posedă. Era personificarea dorinței, Eva și Cleopatra, Afrodita și Morgan le Fay. Cu o singură privire, ar fi putut să aprindă cele mai ascunse și sălbatice dorințele ale unui bărbat.

Huxley își ținu respirația și își simți pulsul zvâcnindu-i în gât, pe când dorința izbucni în el.

- Da... răsuflă el. Am știu că nu ești mironosița care pretindeai că ești. Ai așteptat doar o șansă să fii singură cu mine. Ai noroc, milady. Este suficient timp să îți dau o gustare rapidă din ceea ce îți dorești.

Așezându-și felinarul pe podea, micșoră distanța dintre ei dintr-un singur pas. Îmbrățișarea lui o lovi de perete, iar limba lui îi invadează gura, sufocând-o. Ea se panică de rapiditatea violentă a răspunsului, dornică să îl lovească cu o vrajă de apărare, știind însă în același timp că dacă ar face-o și-ar dezvălui puterea.

Bâjbâi pentru a-și descheia pantalonii, apoi îi aruncă fustele în sus și o pipăi între picioare, căutând intrarea cu abilitatea unui om cu experiență în desfrâuri rapide și clandestine. Cu groază, își dădu seama că era atât de înnebunit, încât nu avea o conștiință mai presus de acel moment, și nici frică de consecințe. Ar fi putut să o siluiască înainte ca Ormond să observe că nu îl urmau.

Simți o rază de furie din spatele ușii mascate și știu că Duncan își dăduse seama de ceea ce se întâmpla. Pe când furia lui ardea prin pasaj, iluzia fluctua, iar ea îl auzi înghesuind cheia în lacăt pentru a deschide ușa de pe cealaltă parte. Sfinte Dumnezeule, dacă ar fi ieșit să îl atace pe Huxley ar fi fost toți blestemați!

Rugându-se să poată folosi o vrajă de apărare fără să îl alerteze pe Huxley în legătură cu puterea ei, îi strigă în gând lui Duncan: „Nu o face!”, apoi începu să creeze o vrajă care să o poată salva fără a ridica suspiciuni fatale.

Un trosnet de energie pocni în jurul ei și un țipăt de felină răsună din pereții de piatră. Lionel sări pe unul dintre umerii maiorului cu colții la vedere și gheare spintecătoare. Pe când își afundă dinții în urechea bărbatului, ghearele pisicii sălbatice îi înjunghiară pielea neprotejată, iar sângele negru țâșni în sus.

- Iisuse Hristoase!

Huxley se dădu în spate, clătînându-se și întrerupând sărutul obscen. Gwynne strigă, teroarea din voca ei fiind cutremurător de autentică. În mica parte sănătoasă a minții ei, văzu că iluzia zidului de piatră fusese

restabilită, deci Duncan își stăpânise furia instinctivă. O clipă mai târziu apărură colonelul. Îngrozit, îl azvârli pe Huxley la podea.

- La naiba cu tine, domnule! Cum îndrăznești să ataci o doamnă în propria casă!

Se năpusti cu sabia asupra lui și își puse vârful la gâtul celuiilalt bărbat. Huxley se holbă la ofițerul care îl conducea, șocat și dezorientat. Știu ceea ce făcuse, știu că fusese prins în flagrant, dar nu mai putea să înțeleagă de ce se purtase cum o făcuse.

- Nu... nu am vrut! Ahhh!

El țipă strident când Lionel sări la brațul lui, mușcând simultan și lovind cu ghearele puternicelor picioare din spate.

- Lionel!

Gwynne luă pisica în brațe, încercând mental să îl liniștească înainte să o sfâșie. Le spuse ofițerilor:

- Pisica mea... este foarte protectoare. Când maiorul Huxley m-a asaltat, Lionel i-a sărit în spate.

- Un apărător mic, dar de temut, spuse colonelul. Sunteți rănită, Lady Ballister?

Ea clătină din cap, tremurând cu sinceritate.

- Nu, atacul lui Lionel mi-a oferit șansa de a striga după ajutor. Slavă Domnului că ați fost aproape, colonelul Ormond.

- Nu am atacat-o pe curvă! spuse Huxley furios. Ea m-a vrut.

- Nu mă minți! Colonelul își apăsă sabia, iar sângele apărură pe gâtul maiorului. Voi avea grijă să fii spânzurat pentru asta. Ești o adevărată rușine pentru armata Majestății Sale!

Gwynne își dădu părul pe spate cu o mână tremurătoare. Distrăsese atenția de la peretele iluzoriu, dar Duncan nu mai era capabil să mențină iluzia pentru mult timp, la această capacitate. Trebuia să îi scoată pe ofițeri de acolo. Și ce va face în legătură cu Huxley? Era un porc mizerabil, dar Gwynne era prea Protectoare ca să îl lase să moară pentru un asalt pe care ea îl provocase în mod intenționat. Cu vocea tremurătoare, ea continuă:

-Nu cred că maiorul m-ar fi atacat dacă nu ați fi fost cu toții atât de încercați zile de-a rândul. Poate că, în lumina slabă, a interpretat greșit ceva ce am spus sau am făcut.

Ormond se încruntă, iar ea știe că se gândea la soția lui și ce ar fi făcut dacă un bărbat ar fi atacat-o.

-Vreți să spuneți că nu vreți să fie pedepsit? Întrebă el.

Inspiră cutremurându-se.

-Nu vreau să fie spânzurat. Luați-l... luați-l doar departe de mine. Și nu îl lăsați singur cu nici o femeie de orice vârstă.

Pentru un moment ce păru lung, expresia colonelului reflecta dorința de a-i tăia gâtul lui Huxley. Era însă un bărbat de onoare. Fără tragere de inimă, își vârî sabia în teacă.

-Ar trebui să cazi în genunchi și să îi mulțumești lui Dumnezeu pentru mila doamnei, Huxley.

Ursuz, maiorul se ridică în picioare uitându-se cu precauție la Gwynne și la pisica aflată în brațele ei, ce dădea biciuitor din coadă.

-A fost doar o neînțelegere, vă jur, colonele Ormond.

-Mi-aș dori să fiu sigur de asta. Ormond se încruntă. Ești un ofițer bun și am nevoie de tine. Dacă treci prin restul campaniei cu un cazier ireproșabil - și asta înseamnă cu nu vei ridica mâna la nici o femeie sau vreun copil, chiar dacă poartă îmbrăcăminte din Highlands, voi trece cu vederea această chestiune. Sunteți mulțumită, Lady Ballister?

Ea dădu din cap.

-Dacă chinul meu cruță viața unor biete femei care nu au un bărbat ca dumneata în apropiere, să le protejeze, suferința mea nu va fi fost în van.

Discursul ei era melodramatic, dar colonelului îi plăcu ideea de a fi un protector, la fel de mult cum o admira pe Gwynne pentru mila ei creștinească. Îi spuse lui Huxley:

- Cere-ți iertare acestei femei bune, iar apoi dispari din fața ei.

Deși maiorul simțea că fusese înșelat, nu înțelegea cum. Nu era însă prost, și știa că trebuia să profite de indulgența lui Gwynne, înainte ca ea sau colonelul să se răzgândească.

- Îmi pare extrem de rău, Lady Ballister, spuse el bătos. Nu știu ce m-a apucat. Nu este prea multă lumină aici, și... și pentru un moment am fost sigur că mă vreți. Că mă vreți tare, cu soțul dumneavoastră plecat și toate cele...

Ormond scuipe pe podea.

- Nu recunoști virtutea atunci când o vezi, domnule maior.

Însă explicația era una pe care o putea înțelege, ceea ce însemna că nu avea să-și mai pună întrebări în legătură cu incidentul pe viitor.

- Acum, vino.

Gwynne se uită peste umăr cum cei trei plecau. Și asta se întâmplase tocmai la timp, pentru că iluzia începea să se destrame din cauza oboselii lui Duncan. Îi transmise un mesaj în tăcere: „Suntem în siguranță. Odihnește-te acum, soțul meu“.

Pentru o clipă, gândurile lor se uniră, iar ea simți din partea lui o disperare atât de adâncă, încât îi umbri întreaga lume. Emoțiile lui o făceau să înțeleagă cât de imposibil ar fi să repare rana mortală a căsniciei lor.

Îndurerată, îi atinse gândul pentru ultima oară. „Îmi pare rău, sufletul meu. Foarte, foarte rău.“

Apoi plecă, strângându-și pisica în brațe, fericită că avea o scuză pentru lacrimile din ochii ei.

capitolul 38

După ce trupele regaliste plecară, Gwynne nu-și dorea nimic mai mult decât să meargă în camera ei și să doarmă, dar acest lucru nu mai era posibil după ce atinsese mintea lui Duncan. Cu cât pleca mai repede din

Duranth, cu atât era mai bine. Soțul ei dormea în celula lui ascunsă, epuizat de întemnițarea cu fier și de toată puterea pe care o folosise pentru a proteja castelul. Trebuia să plece înainte ca el să se trezească.

Merse în camera ei, forțându-și mintea obosită să decidă ce să ia. Nu avea să ia multe, căci urma să plece călare. Sună după menajeră. Annie apăru, veselă, dar puțin îngrijorată, de parcă n-ar fi știut cât de impresionantă va fi stăpâna ei.

-A fost un miracol faptul că acei ofițeri nu au reușit să-i găsească pe bărbații noștri. Iați incurcat bine, stăpână.

Gwynne își scoase peruca și își scutură părul.

-Am avut parte de mult ajutor. Vrei să-mi dezlegi rochia aceasta distrusă, apoi să-mi aduci desagile din pod?

Bucuroasă să o aibă înapoi pe stăpâna pe care o cunoștea, fata îi dezlegă șireturile, apoi se grăbi spre pod, atât de încântată de salvarea la limită a văii, încât nici nu se obosi să se întrebe de ce era nevoie de desagi. Gwynne se schimbă în cel mai simplu costum de călărie al ei, apoi merse sus în bibliotecă pentru a recupera proiectele la care lucrase. Jumătatea de duzină de note și eseuri erau singurele lucruri de la Duranth care erau cu adevărat ale ei.

Întoarsă înapoi în camera, împachetă cărțile în desagi care o așteptau, adăugând o altă rochie, un set de lenjerie de corp și obiecte de toaletă esențiale în spațiul care rămăsese. Apoi își scoase inelul de rubin al lui Isabel de Cortes și îl puse pe măsuta de toaletă. Inelul îi aparținea stăpânei văii, ceea ce Gwynne nu mai era.

Nu dorea să ia nimic din Duranth, în afară de calul care o va duce departe, dar, când ridică sticla de prezis viitorul din buzunarul ascuns, se văzu incapabilă să o pună pe masă. Degetele ei se închiseră pur și simplu în jurul discului obsidian, refuzând să-i dea drumul. Confuzia ei inițială se dizolvă într-un sentiment de pace. Sticla era, de asemenea, a ei, și purta binecuvântarea lui Isabel.

Era pe punctul de a ridica desagiile, când intră Jean, fără să se mai obosească să bată la ușă. Deși încă purta rochia ei stilată și părul pudrat, nu mai exista nimic fragil și copilăresc la ea. Expresia ei era la fel de dură precum granitul dealurilor scoțiene. Privirea ei se opri asupra desagilor, apoi se întoarse la fața lui Gwynne.

- Felicitări! Ai reușit să-i salvezi pe toți rebelii din vale și probabil și tot ce se află aici.

- Noi toți, lucrând împreună, am reușit asta. Ai făcut o interpretare splendidă a unei fete tinere și neajutorate, iar iluzia lui Duncan a fost minunată.

- O, da, Duncan. Fratele meu care își dorea să salveze trupele noastre la Drummoossie Moor, dar a fost întemnițat de iubita lui soție. Maggie Macrae mi-a spus totul despre asta. Măinile lui Jean se încheștară în pumni. Dacă nu ai fi intervenit, Robbie ar fi putut să fie în viață acum.

Gwynne oftă.

- Poate ar fi fost. E imposibil să știm.

- De ce ai făcut-o Gwynne? strigă Jean, vocea ei explodând. Ce drept ai avut să îl împiedici pe Duncan să îi ajute pe soldații rebeli să fugă?

- Dreptul unui Protector loial care a fost însărcinat să oprească un renegat, spuse calmă Gwynne. Duncan a început cu mici intervenții pentru a ține armatele separate. Dar a ajuns treptat la un partizanat fățiș. Întreabă-l, dacă dorești, ce a făcut pentru a-i ajuta pe iacobiți să obțină victoria la Falkrik.

Ea găsisese o imagine vie a acestui lucru în mintea lui chiar înainte să-l întemnițeze.

- A spus că intenționa să intervină în bătălia finală doar dacă era necesar să ferească trupele rebele, pentru ca apoi să le ușureze retragerea. În sine, aceasta ar fi fost o acțiune ilegală. Mai rea era posibilitatea ca, în toiul și în furia bătăliei, să folosească vijelia pentru a-i distruge pe hanoverieni. Ai fi trecut cu vederea dacă el ar fi ucis soldații regaliști care își făceau doar datoria?

Privirea lui Jean șovăi puțin, dar ea nu se retrase.

- Dacă ar fi procedat așa, cum ar fi fost acest lucru diferit față de Adam Macrae, care a folosit puterile pentru a devasta Armada spaniolă?

- Furtuna lui Sir Adam fusese o acțiune defensivă împotriva unei armate invadatoare. Duncan s-a implicat într-un război civil, ceea ce este o chestiune total diferită. Gwynne ezită, apoi decise că Jean avea nevoie să audă întreagă poveste.

- Nu era vorba doar de faptul că Duncan și-a încălcat jurământul de Protector. De multe luni am avut previziuni îngrozitoare care îmi arătau că victoria iacobiților ar fi avut rezultate catastrofale pe termen lung asupra întregii Marii Britanii.

Jean se încruntă.

- Ce fel de catastrofă?

- Nu știu detaliile. Doar că erau râuri pline cu sânge care afectaseră oamenii din Cornwall până departe în insulele Hebride.

- Deci, conform opiniei tale, l-ai oprit pe Duncan să-i salveze pe oamenii lui!

- El ar fi devenit mai degrabă scoțian decât Protector, iar prețul partizanatului lui ar fi fost incredibil de mare, spuse Gwynne încet. Tu însăși ți-ai pierdut credința în prințul Charles Edward. Ca Protector, poți spune în mod onest că Marii Britanii i-ar fi fost mai bine cu restaurarea Stuartilor?

Jean ezită, iar ochii ei își pierdură concentrarea pe măsură ce căuta un răspuns în sinea ei. Se întoarse în prezent cu ochi plini de durere.

- Dumnezeu, mi-aș dori să pot să-mi spintec încheietura mâinii și să mi se scurgă fiecare picătură de sânge Protector din vene.

Răsucindu-se pe călcâie, plecă fără să-și ia rămas-bun. Deci Jean fusese dezamăgită de prinț, iar acum își dăduse seama că urmarea căii Stuartilor ar fi fost greșită. Însă să știe acest lucru nu îi făcea lui Gwynne nici o plăcere.

Trecându-și un braț pe sub desagi, își croi drum pe scările din spate, oprindu-se în bucătărie pentru provizii

înainte de a merge afară la grajduri. Castelul era cufundat în tăcere din pricina vizitei soldaților hanoverieni, iar Gwynne folosi de asemenea o vrajă care distrage atenția pentru a nu fi remarcată. Nu credea că ar mai fi suportat să discute cu altcineva în acea zi.

Sheba era plină de energie și pregătită de cursă. După ce pregăti iapa și o încărcă cu bagajele, Gwynne scoase calul afară și-l încălecă. Era aproape pregătită de plecare când auzi:

- Miauuu!

Privi jos și îl văzu pe Lionel ghemuindu-se în curte lângă cal. Fugise după ce părăsiseră pivnița, dar acum o găsisese din nou.

- Îmi pare rău, dar trebuie să plec, Lionel. Își șterse ochii, gândindu-se la cât de mult o să-i ducă dorul chiar dacă el nu-i aparținea.

- Miauuu! răsună în aer, aterizând în poala ei, apoi răsucindu-se pentru a găsi o poziție confortabilă.

Nu se gândise la asta înainte, dar șaua laterală oferea un loc de odihnă destul de bun pentru o felină. Îi mângâie gâtul cu blană mătăsoasă.

- Voi pleca într-o călătorie foarte lungă, și tu nu poți veni cu mine, pisoiule drag.

Încercă să-l ridice. Urechile lui se lăsară în jos și coada începu să se miște. Pe măsură ce privirile lor se întâlneau, ea încercă să-i transmită o imagine a unei călătorii lungi spre un loc străin. El sforăi și își lăsă capul jos, acoperindu-și nasul cu coada.

Se părea că sticla de prezis viitorul nu era singurul lucru de la Duranth care era cu adevărat al ei. Cu un zâmbet vag la gândul acestei absurdități, o puse pe Sheba în mișcare. Era plăcut să aibă companie în călătoria ei.

Privi o singură dată înapoi, în vârful crestei de unde se vedea toată valea. Acesta era locul unde ea și Duncan se opriseră în călătoria lor de nuntă. Pe atunci era doar o fată, tocmai își descoperise puterile și era la fel de captivant ca și pasiunea care o declanșase. Deși avusese anumite rezerve în legătură cu modul în care

Îl va echilibra pe Duncan, ea recunoștea vag cât de norocoasă fusese că soarta îi dăduse așa un soț.

La Dunrath, găsisese un cămin al spiritului într-un loc de o frumusețe incomparabilă. Era viața pe care nici nu știa că și-o dorea până nu avusese parte de ea.

Acum era femeie și o vrăjitoare atât de puternică încât nu-i era teamă de nici un fel de pericol pe care putea să-l întâlnească pe drum. Își păstrase jurământul de Protector cât putuse de bine, exact cum o rugase Consiliul să facă.

Cu buzele strânse, își începu călătoria. Era o zicală printre Familii, cum că magia are mereu un preț. Dar ea nici nu visase cât de mare era acest preț.

Duncan dormise o zi și o noapte, și nu se trezise decât dimineța devreme după ce trupele guvernamentale își încheiaseră vizita. Cu mușchii încordați, se ridică în picioare și își curăță kiltul de paie. Își opri intenționat puterile, pentru că nu dorea să știe nimic din ce se întâmplase dincolo de întinderea celor cinci simțuri normale.

Când ieși din celulă, o voce strigă:

– Bună dimineța și ție Macrae! E bine să fii acasă! și alte întâmpinări prietenoase.

Își flutură mâna în semn de răspuns, încercând să pară la fel de prietenos.

– Trebuie să rămâneți cu toții aici câteva zile în plus, pentru siguranță, dar voi veghea ca micul dejun să fie gata imediat.

– Mi-aș vinde sufletul pentru un bol de terci fierbinte, spuse cineva morocânos.

– Presupunând că cineva ar vrea sufletul tău bătrân și păcătos.

Ironiile erau blânde. Rebelii din Glen Rath erau într-o bună dispoziție, care provenea din faptul că scăpaseră de moarte. Curând se vor reîntoarce la viața din Glen Rath și va fi de parcă nu ar fi plecat niciodată. Duncan îi invidia.

Cei de la bucătărie erau deja ocupați cu prepararea micului dejun pentru rebeli, incluzând un cazan mare cu terci fierbinte. El fură o bucată de pâine și urcă spre propriul dormitor, unde se spală cu apă rece și se schimbă cu haine curate, în stil englezesc. Acum nu mai era foarte înțelept să călătorească purtând veșmintele de muntean. Încercă să nu se gândească la nevasta lui, care probabil încă dormea somnul virtuoșilor.

Simțea că nu avea nici un scop în acea zi, căci nu era sigur de cum să discute cu Gwynne. Va rezista dorinței de a pleca? Sau va fi încântată de perspectiva de a se întoarce la viața ei în Anglia? De vreme ce divorțul era realmente imposibil, el presupuse că fiecare avea să intre într-o relație discretă cu un alt partener, cu care nu se putea niciodată căsători în mod legal, dar care îi va încălzi patul noaptea. Aproape îi veni să verse la acest gând.

În salonul pentru micul dejun, găsi ceai, pâine prăjită și pe sora lui. Jean se uită în sus, apoi veni direct în brațele lui. O îmbrățișă cu putere.

- Ah, Jeannie, copila mea, ai avut parte de prea multe aventuri în ultimele luni.

- Suficiente aventuri pentru o viață întreagă. Ea întrerupsese îmbrățișarea lui și îi turnă ceai într-o ceașcă. Pe măsură ce o bea cu sete, ea spuse: În această dimineață m-am gândit la adunarea din seara de vineri în care am anunțat că îi voi conduce pe oamenii noștri la prinț. Ți mai amintești vraja de protecție pe care am făcut-o împreună la final?

El încuviință. Acea noapte părea să fi fost cu eoni în urmă.

- Tocmai mi-am dat seama că toți cei care au fost prezenți în aceea noapte au supraviețuit campaniei, și valea de asemenea. Trase aer în piept, șovăind. Mi-aș fi dorit ca și Robbie să fi fost acolo.

El închină o rugăciune în tăcere pentru sufletul lui Robbie Mackenzie, care trăise și murise cu demnitate.

- Îmi pare atât de rău că l-ai pierdut, Jean.

- A murit fără a-și pierde credința în cauză, ceea ce e mai mult decât ce am făcut eu. Mă bucur că a avut cel puțin asta.

Jean se întoarce la ceaiul ei. Îmbărbătându-se, el întrebă:

- Gwynne s-a trezit deja?

Sora lui îl privi surprinsă.

- Nu știi? A plecat ieri. A încălecat-o pe Sheba și a pornit spre Anglia. Nu cred că o vom mai vedea vreodată. Jean suspină. Nu știi dacă să fiu bucuroasă sau să-mi pară rău. Mi-e greu s-o iert pentru ce ți-a făcut și pentru consecințele acestui fapt, dar, pe de altă parte, ne-a făcut atât de mult bine tuturor.

Șocat, Duncan cercetă castelul. Nici urmă de Gwynne. Plecase deja.

Ar fi trebuit să fie ușurat că evitase o ceartă și o scenă urâtă. Cu atât de multă furie și acuze între ei, nu ar fi fost capabili să vorbească fără a se răni unul pe celălalt, chiar și mai mult. Totuși, în loc să se simtă ușurat, se simți... pustiu.

- Vei merge după ea? întrebă Jean, cu o voce lipsită de inflexiuni.

- Nu. Căsătoria este distrusă dincolo de orice posibilitate de reparare.

Trădată dincolo de iertare. Și totuși...

- Dar... a plecat prea repede. Sunt lucruri pe care trebuie să ni le spunem.

Jean nu zise nimic, doar îl privi cu ochii ei mari de parcă se aștepta la mai mult de la el. Nu știa cât de dureros va fi pentru el să o înfrunte pe soția care îl trădase. Bineînțeles, era la fel de dureros să nu mai vorbească vreodată cu ea.

Fără voia lui, acceptă că nu avea chiar nici o altă alternativă.

- Presupun că ar trebui să merg după ea. Nu pentru a o aduce înapoi, dar pentru... a-i pune toate întrebările care au nevoie de un răspuns. Pentru a pune capăt în mod oficial căsătoriei.

- Cred că e foarte înțelept din partea ta.

Se întreba dacă sora lui mai mică considera cuvintele lui la fel se jalnice cum i se păreau lui. Probabil, dar ea învățase ce înseamnă tactul în ultimele luni și începutul înțelepciunii. Ceea ce era mai mult decât învățase el.

Gwynne se trezi când razele soarelui acoperit de ceață trecură prin ușa deschisă... Căscă somnoroasă și își înfășură un pled în jurul umerilor, apoi păși afară. Ceața diafană dădea colinelor aspectul unui tărâm magic. Mai târziu, soarele avea să îndepărteze ceața și răcoarea dimineții. Primăvara în Scoția era glorioasă, cu viață înfloritoare, și îi alina sufletul frânt.

În prima noapte de călătorie, trăsese la un han mic, dar în seara precedentă trebuise să se mulțumească doar cu această colibă dărăpănată. Oferea mai mult iluzia unui adăpost decât o reală protecție împotriva intemperiilor, dar era suficient de bună.

Avea nevoie de două pocnituri din degete pentru aprinderea surcelelor de sub mica ei oală de cositor. Cu lumânările era mai ușor. Pe măsură ce apa se încălzea, Lionel apăru ținând strâns în dinți un șoarece care încă se zbătea. Ea făcu o grimasă.

- Aș prefera să mănânci în altă parte.

Amabil, se retrase câțiva pași. Nu atât de departe, încât ea să nu poată auzi cum se sfârâneau oasele micului șoarece. În afară de obiceiurile lui de a mânca, Lionel era un însoțitor bun. Spera că va îndrăgi Anglia.

Gwynne prăjea deasupra focului o bucată de brânză pe un băț când apăru Duncan, tăcut ca un vânt de apus. Înalt, întunecat și nemilos, era Stăpânul Tunetelor în cel mai dramatic mod. Gwynne icni și scăpă brânza în foc. Cui naiba ajunsese atât de aproape fără ca ea să îl audă sau să îl simtă? Blestemat scut a Protectorilor!

Cu inima bătând să-i spargă pieptul sări în picioare și făcu un pas înapoi, bățul pentru prăjit rupându-se în mâna ei. Se presupunea că mariajul lor se încheiase. De ce nu putea să o lase în pace? Nu i se părea că arăta ucigător, dar dialogul dintre ei se prefigura a fi foarte, foarte neplăcut.

- Nu te obosești să mă împungi cu acel băț, spusese el sec. Ai arme mai bune.

Avea dreptate. Aruncă bățul.

- De ce ești aici?

- Nu pentru a te ucide. Îi aruncă o privire lui Lionel, care lăsă șoarecele și se ghemui în poziție de vânătoare, cu coada vărgată legănându-se. Poți să-ți retragi apărătorul.

- Simte când sunt în pericol. Puse stavilă puterii. Ultimul lucru de care avea nevoie era fascinantă magie, într-o situație care era deja mult prea nestatornică. De ce ești aici?

- Avem... treburi neîncheiate.

- Cred că ne-am spus tot ce trebuia spus, și probabil încă mai mult. Îmi pare rău pentru durerea pe care ne-am pricinuit-o unul celuilalt, Duncan, dar, având în vedere ce fel de oameni suntem, nu știu cum aș fi putut acționa diferit.

- Presupun că ai dreptate.

Tristețea din vocea lui era mai vastă decât cerul. Dădu să spună mai multe, apoi se opri, cu ochii îngustați.

- Pentru Dumnezeu, ești însărcinată!

Ar fi trebuit să știe că acesta nu era un secret pe care să-l poată ascunde de un vrăjitor cu puterile lui.

- Am vrut să-ți port copilul, dar sunt uluită de cât de repede s-a întâmplat.

Fusese o binecuvântare, de vreme ce noaptea în care îl încătușase în lanțuri de fier avea cu siguranță să fie ultima ocazie de acest fel.

O cascadă de emoții se putea citi pe chipul lui Duncan. Uimire, bucurie, grijă, apoi hotărâre.

- Va trebui să fie crescut la Dunrath.

Știuse că el va spune asta. Era unul dintre multele motive pentru care își părăsise căminul.

- E imposibil. Eu îmi voi crește copilul. Este moștenitorul tău și trebuie cu siguranță să petreacă timp alături de tine în Scoția, dar până va crește mare este al meu.

Gura lui Duncan se strânse până deveni o linie plină de cruzime.

- Dacă îl vrei doar pentru tine, tot ce trebuie să faci este să mă predai guvernului drept iacobit.

- Am făcut eforturi considerabile pentru a te salva atât de guvern, cât de și Consiliu, izbucni ea. Nu voi fi pe punctul de a te trăda acum.

- Nu este posibil să mă trădezi mai tare decât ai făcut-o deja, spuse el ușor.

Cuvintele lui îi provocară mai multă durere decât un cuțit.

- M-ai pus într-o situație în care trebuia să te trădez fie pe tine, fie jurământul pe care l-am făcut. Trebuia să-ți fi ales o soție mai maleabilă.

- Nu cred că eu te-am ales. Soarta și Consiliul ne-au adus împreună. Acum că sarcina ta a fost îndeplinită, te întorci la viața ta saxonă limitată și sigură.

El aruncă o altă creangă pe foc, care explodă în scânteii.

- Având în vedere că mă amenințai cu moartea mi s-a părut înțelept să plec din Dunrath, spuse ea, încercând să-i egaleze tonul ironic.

- Chiar credeai că voi face asta?

- Nu, recunosc eu. Dar faptul că ai putut spune așa ceva dovedea cât de furios erai.

Ea își puse în mod inconștient mâna pe pânțele, unde exista o licărire slabă de energie în plus.

- De ce naiba m-ai urmărit Duncan? Nu este și așa prea greu?

- Așa cum am spus, sunt niște treburi neîncheiate între noi, Gwyneth Owens. Ochii lui aveau culoarea palidă a gheții. Ai ajuns la vreo concluzie în legătură cu motivele pentru care victoria Stuartilor ar fi fost un lucru atât de devastator încât ai ales să-ți trădezi propriul soț? Sau poate nu a fost nici o rațiune, și doar ai fost arogantă în ignoranța ta?

Ea suspină.

- Nu. Simt cu fiecare părticică a ființei mele că am dreptate, dar nu am fost niciodată în stare să trec peste un zid de frică și durere care mă blochează să văd mai multe.

- Există un mod de a afla răspunsul.

Întrucât nu-i plăcea expresia lui, ea întrebă:

- Care?

- Dacă ne-am uni cu scuturile noastre jos, am putea fi capabili să atingem un nivel mai adânc de cunoaștere. Dacă încă există o legătură între noi - dacă putem să ne încredem unul în celălalt, măcar și pentru o oră - am putea găsi un înțeles mai profund decât am reuși oricare dintre noi singuri.

- Nu! Ea se retrase până se lovi de peretele colibeii. Doamne sfinte, Duncan, nu ne-am rănit suficient de mult unul pe celălalt?

Păși în jurul focului și se opri la o distanță mică de ea.

- Urăști atingerea mea chiar atât de mult?

- Niciodată nu am urât atingerea ta, ci doar atacul tău! Mi-e teamă însă de ce i-ar putea face inimii mele intimitatea cu tine.

- Și eu care mă întrebam dacă măcar ai o inimă în acel corp de o răutate provocatoare. El îi cuprinse obraji cu o blândețe surprinzătoare. Nu vrei să afli motivul pentru care ne-ai distrus căsătoria? Eu sunt curios. Mai mult decât curios.

Ea începu să plângă în tăcere, dorindu-și ca el să nu fi venit, dorindu-și ca el să fi venit să o ierte și să o ia acasă la Dunrath. Orice în schimbul acestei reci și sfâșietoare analize a ceea ce îi despărțise.

Buzele lui îi șterseră lacrimile de pe obraji.

- Un armistițiu, Gwyneth Owens. Și poate de aici... cine știe?

Gura lui coborî spre a ei, ușor și controlată.

Toate motivele pentru care ea trebuia să păstreze distanța dispărură atunci când dorința îi străbătu trupul precum fulgerul. Îi dorea trupul puternic, plin de pasiune, umorul lui ironic, sensibilitatea, tăria care puteau fi atât curaj, cât și încăpățănare. Dar mai presus de toate, dorea apropierea înflăcărat de profundă care îi legase odată, chiar dacă doar pentru puține momente.

- O, Dumnezeule, Gwynne... gemu el când ea îl sărută cu avânt sălbatic.

Brațele li le înlănțuiră de parcă pasiunea ar fi fost singura lor speranță de a atinge raiul. Într-o învălmășeală de membre, se împleticiră în colibă și se întinseră pe păturile ei, rupându-și veșmintele care îi separau.

Ea se zbătea lipită de el, dorindu-și teribil să se unească din nou cu el, pentru o ultimă dată, în timp ce conștientiza cu amărăciune că dacă dorea să o pedepsească, găsisese modul perfect să o facă. Cum să suporte să nu mai simtă niciodată atingerea lui? Era ca un drog ce îi curgea prin vene, o nevoie la fel de puternică precum aceea de apă și aer.

Se mai uniseră cu tandrețe și pasiune înflăcărată în toate nuanțele curcubeului, dar nimic nu putea egala explozia copleșitoare care le străbătu trupurile când el o pătrunse. Ea țipă de parcă și spiritul lui se împlântase într-al ei, la fel de amețitor ca și trupul.

În puritatea pasiunii arzătoare, abia își aminti că îi spusese că trebuiau să se unească lăsându-și scuturile jos dacă doreau să descopere un adevăr mai profund. Gândul acesta o îngrozi, dar îi datora asta. Strat după strat, într-un moment care părea a dura ore întregi, ea se dezgoli de toate barierele care îi protejau tainele, temerile, adâncă ambivalență legată de căsătoria lor.

Procesul îi răpi atât de mult din puțina ei concentrație, căci doar atunci când termină își dădu seama că și apărarea lui formidabilă era de asemenea inexistentă, și să coboare scuturile fusese la fel de greu pentru el cât fusese și pentru ea. Spiritele lor dezgolite și vulnerabile plutiră împreună și, în această intimitate fundamentală, își dădu seama cât de profund îl rănise trădarea ei. Fusese mereu mai aventuros decât ea. Riscase să iubească, în timp ce ea ezitase, acceptându-i iubirea, dar temându-se să o recunoască pe a ei din cauza pericolelor cu care el era înconjurat. El îi dăruise tot ceea ce putea un bărbat să dăruiască unei femei - și ea folosisese asta împotriva lui.

Chiar dacă motivele ei fuseseră bune, asta era irelevant. Ea comisese o crimă împotriva iubirii lui, și doar iubirea putea să vindece răul pe care îl făcuse. Se revărsă cu totul asupra lui – cu dragostea ei, cu admirația ei, cu scuzele și regretele ei profunde: „Iartă-mă, iubitule, iartă-mă”.

- Ah, Gwynne, inima mea... șopti el.

Deși el știa că trebuia să se destăinuiească la fel de mult ca și ea pentru a găsi răspunsurile pe care le căuta, în mod prosteste el nu anticipase ce însemna asta. În acest loc fără bariere, doar cu esențe, furia lui se prăbuși în fântâna suferinței ei, amărând dragostea.

El era cel care trebuia să-i ceară iertare pentru că o pusese într-o postură imposibilă. Deși o iubise în egală măsură pentru puterea pură a spiritului ei, cât și pentru încăpățânarea ei uluitoare, nu dorea să accepte consecințele integrității ei.

- Îmi pare rău, inima mea, spuse el, incapabil să rostească aceste cuvinte înainte ca pasiunea să-i inunde mintea. M-am înșelat...

Fulgere străbătură cerul când se eliberară împreună, și în izbucnirea mistuitoare a energiei magice și pământene, chipul și forma coșmarurilor lui Gwynne deveniră șocant de clare. El aproape leșină din cauza combinației intense de pasiune, împlinire și orori ale viitorului pe care l-ar fi putut crea cu egoismul lui și cu actele lui de încăpățânare. Se uită în abis și se regăsi.

Pe măsură ce șocurile îl furnicară, se rostogoli pe o parte și o trase mai aproape, având nevoie de consolarea dulce a corpului ei ca să-l ancoreze. Ea tremura, deși era puternică într-un mod simplu în care nici un bărbat nu o putea întrece.

- Ai... ai văzut asta? întrebă el istovit.

- Dumnezeu să mă ajute, am văzut. Trase aer în piept, înfiorată. O victorie a iacobiților ar fi fost urmată în cinci ani de o nouă încercare din partea regelui de a converti națiunea la catolicism, cu ajutorul sabiei dacă ar fi fost necesar. Ar fi devenit cel mai groaznic război religios din istoria Marii Britanii – mai rău decât

arderile pe rug poruncite de Bloody Mary sau dezlănțuirea puritanilor.

El încuviință pe măsură ce cuvintele ei exprimau ceea ce înțelegea singur.

- Când oamenii s-ar fi opus, regele James ar fi invitat trupe franceze, spaniole și irlandeze în Marea Britanie pentru a forța convertirea. Încercarea de a readuce Marea Britanie la Biserica Romano-Catolică ar fi eșuat, dar prețul ar fi fost monstruos. Dincolo de orice imaginație.

Ochii ei se închiseră strâns de parcă încercau să oprească imaginile.

- Când am visat râuri de sânge, nu era o metaforă, ci o previziune. Sfinte Dumnezeule, Duncan, ai văzut ce s-ar fi întâmplat în Londra...?

- Taci, iubirea mea. El îi mângâie părul înătășos, impresionat de puterea și compasiunea de sub acele bucle strălucitoare roșii-aurii. Am văzut totul. Și acele imagini aveau să apară în coșmarurile lui până în ziua morții sale. Acele orori ar fi prins viață dacă nu erai tu, Gwyneth Owens. Ești o eroină.

- Dacă sunt o eroină, sunt de asemenea și o proastă. Se holbă la el uimită. Trebuia să-mi fi dat seama care ar fi cel mai mare pericol. Potențialul unui conflict religios fusese mereu prezent. Sunt o învățată, cunosc istoria. Și totuși, nu am reușit să văd. Dacă îmi dădeam seama mai devreme...

El puse un deget pe buzele ei pentru a o opri.

- Nici unul dintre noi nu a văzut. Nici eu, nici tu, nici Simon, nici Consiliul. Războaiele religioase din trecut au lăsat cicatrici adânci în sufletul națiunii, inima mea. Cred că am vrut să credem cu toții că ne-am ridicat deasupra violențelor religioase. Cine ar fi putut crede că un conducător modern ar provoca așa atrocități în numele lui Dumnezeu?

Gura ei se arcui de îngrijorare.

- Noi, Protectorii, credem că suntem înțelepți. Încercăm să învățăm din trecut și să judecăm cu mintea

limpede, cu obiectivitate. Nu am avut prea mult succes, nu-i așa?

- Suntem doar oameni, iubirea mea. Puterile noastre imense ne dau șansa să facem greșeli mari, cum am făcut și eu. Făcu o grimasă. Mi-am folosit puterea pentru a-l arunca pe mult doritul Charles Edward spre tronul Scoției. Acum că am văzut întregul tablou, am înțeles că dacă nu aș fi intervenit, răscoala s-ar fi terminat mai repede și cu mai puține vieți curmate. Nu e posibil să pot răscumpăra vreodată o eroare de judecată atât de mare.

- Așa cum ai spus, suntem cu toții oameni. Dacă doarești să-ți răscumperi greșelile, muncește pentru a reclădi Scoția, pentru că ea va avea nevoie disperată de tine în anii care vor urma. Ochii lui Gwynne își pierdură concentrarea. Rămășițele revoltei vor fi distruse cu mare violență, și totuși din asta se va naște un parteneriat adevărat între Scoția și Anglia. În viitor, scoțienii și englezii se vor căsători, vor studia și vor lupta cot la cot, ca egali. Împreună, ei vor construi un imperiu de anvergură în lume.

Cuvintele ei sunară atât de adevărate, încât el își găsi alinare în ele. În tăcere, își jură să facă tot ce era în puterea lui pentru a aduce la realitate aceea viziune strălucitoare.

- În afară de a munci la vindecarea unei națiuni rănite, trebuie să ne creștem copiii cât de bine știm și să sperăm că ei vor fi puțin mai înțelepți decât noi.

Își așeză mâna pe curba delicate a pântecului ei. Era mult prea devreme pentru ca vreo schimbare să fie vizibilă, dar strălucirea unui nou suflet oferea speranța unui viitor mai bun.

- Te iubesc mult, Gwyneth Owens. Vrei să vii acasă cu mine?

Ochii ei se încrețiră de râs.

- Știi deja răspunsul, de vreme ce sufletele noastre au fost laolaltă, mai aproape decât au fost vreodată trupurile noastre.

- Aveam.... aveam nevoie să o aud în cuvinte.

Se simțea ca un neghiob să recunoască acest lucru, dar era adevărat.

- Te iubesc, Duncan Macrae. Ea își ridică fața și îl sărută cu dulceață. O să rămân pentru totdeauna lângă tine, o să-ți cresc copiii, voi locui în castelul tău... și nu voi fi de acord cu tine de fiecare dată când vei fi încăpățânat ca un catâr iubit.

- Ai vorbit ca o adevărată femeie Protectoare. Independentă, greu de stăpânit și total irezistibilă. El râse și se rostogoli pe spate, trăgând-o deasupra lui. Te iubesc, nevastă dragă. Voi încerca să iubesc chiar și acea pisică diabolică a ta.

- Nu e nevoie să mergi atât de departe. Ea se aplecă pentru un alt sărut care îi fură respirația și inima. Du-mă acasă, Duncan. Du-mă acasă acum.

epilog

Septembrie 1746

Gwynne bătui la ușa camerei destinate celui mai de seamă oaspete.

- Lady Bethany, ești trează?

Doamna în persoană deschise ușa, părul ei argintiu fiind un ecou al broderiei delicate de pe rochia sa.

- Bineînțeles că da, și sunt nerăbdătoare să particip la această întâlnire de vineri seara a voastră.

- Nu ești prea obosită după călătorie? Ai ajuns aici de-abia acum două ore.

- Nu sunt făcută din sticlă, copilă. Da, a fost o călătorie lungă până în nord, dar trăsura a fost confortabilă și nu ne-am grăbit. Mângâie burtica lui Gwynne. Tu ești cea care are nevoie să fie răsfățată, dar nu-ți voi acorda o atenție exagerată dacă nici tu nu mă vei cocoloși.

- Foarte bine.

Gwynne își îmbrățișă cumnata.

- Sunt atât de bucuroasă că ești aici!

- Sentimentul este reciproc. A fost un an dificil pentru întreaga Britanie. Dar acum că țara începe să se liniștească, am vrut să te văd. Sarcina pe care ți-ai asumat-o nu a fost deloc ușoară. Femeia mai în vârstă cercetă chipul lui Gwynne. Ești cu adevărat fericită?

- O, da, spuse încet Gwynne. Luând-o de braț pe Lady Bethany, se îndreptară spre scări. Nu mi-aș fi putut imagina că o să iubesc atât de mult Scoția. Aceasta a fost întotdeauna adevărata mea casă. Doar că n-am știut asta până când nu am ajuns aici.

- Și soțul tău?

Gwynne se trezi roșind. Auzise că unii bărbați găseau neatractive femeile însărcinate. Duncan nu se număra printre ei.

- Datorez Consiliului multe mulțumiri pentru faptul că m-a încurajat să fac ceva ce mi-a fost prea teamă să întreprind de una singură.

Lady Bethany zâmbi.

- Mă bucur atât de mult. Am simțit că lucrurile vor ieși probabil bine pentru tine, dar lucrul acesta nu era în nici un fel garantat.

Una lângă alta, începură să coboare scările. Acum, că se mișca din ce în ce mai greu, Gwynne aprecie balustradele pe care Duncan le instalase pe ambele părți ale scărilor. Când ajunseră la intrarea în holul mare, amândouă se opriră. Deja zeci de Macrae se plimbau, pălăvrăgeau și beau, în timp ce așteptau să înceapă cina.

Pentru o clipă, Gwynne încercă să vadă adunarea așa cum o vedea Lady Bethany. Nici unul dintre oaspeți nu era îmbrăcat după cerințele modei, iar mulți dintre ei aveau tenul arămiu al celor care petreceau afară o mare parte din timpul lor. Cu rochia sa elegantă și papucii ei de casă delicați, Lady Bethany era din altă lume.

Gwynne nu ar fi trebuit să-și facă griji. Femeia mai în vârstă oftă fericită.

- Înțeleg ce vrei să spui, Gwynne. Dunrath radiază de căldură și bună dispoziție. S-ar putea să nu mai plec niciodată.

- Nimic nu m-ar putea face mai fericită!

- Cred că propriii mei copii ar avea un cuvânt sau două de spus în legătură cu asta și mi-ar fi și mie dor de ei. Dar cu siguranță voi sta aici până când fiul tău cel voinic se va naște.

Privirea lui Bethany o atinse pe Jean.

- Cealaltă cumnată a ta îmi frânge inima. Nici chiar zâmbetul acela încântător nu-i poate ascunde amărăciunea.

Gwynne încuviință în tăcere. Odată ce aflase despre grozăviile care ar fi rezultat din intervenția lui Duncan în revoltă, acceptase acțiunile lui Gwynne. Dar fata cu ochi strălucitori din urmă cu un an era pierdută pentru totdeauna.

- Își revine încetul cu încetul.

Lady Bethany își îngustă privirea, gânditoare.

- Când e pregătită, trimite-mi-o la Londra. S-ar putea să existe și în viitorul ei o fărâmă de destin.

Dacă era așa, Gwynne spera că era un destin mai simplu decât fusese al ei. Nu că s-ar fi putut plânge în legătură cu rezultatul.

- Uite-l pe Duncan și, privește, Simon e cu el!

Cei doi bărbați traversară camera spre Gwynne și Lady Bethany, mersul lor fiind încetinit de saluturi și prezentări. Părul brunet al lui Duncan ieșise din coadă, iar el era îmbrăcat neoficial, în contrast cu Simon, care arăta ca un curtean de vază chiar și atunci când purta unul dintre costumele lui cele mai simple.

Bărbații lucraseră îndeaproape pentru a înlănzii câteva dintre efectele tratamentului zdrobitor aplicat de către guvern în teritoriul cucerit. Îndrumaseră greșit trupe prin văile mici și ascunse, furnizaseră mâncare și vite arendașilor ale căror case fuseseră arse și îi ajutaseră pe rebeli și pe familiile lor să fugă în coloniile americane. Pentru Duncan, munca reprezenta o misiune care îi ușura sentimentul de vină creat de comportamentul lui de renegat.

Ajungând la doamne, el își petrecu un braț călduros pe după umerii soției sale. Pe mână îi strălucea la lumina lumânării safirul din inelul lui Adam Macrae.

- Ești bine, inima mea?

- Acum da.

Niciodată nu era mai bine decât atunci când soțul său îi era alături.

- Lady Beth! Simon se aplecă deasupra mâinii ei. Ce surpriză neașteptată!

Bethany râse.

- Prostii. Nimic nu te surprinde, Falconer.

Gwynne se întrebă dacă Simon își dădea seama de amploarea greșelilor lui Duncan. Ea bănuia că da și că era recunoscător că nu i se ceruse niciodată să ia vreo măsură oficială. Acum bărbații erau din nou de aceeași parte a baricadei, făcând tot ce puteau pentru a păstra și a proteja viața. Îi întinse mâna.

- Mă bucur să te văd din nou, Simon.

Ochii lui obosiți se luminau.

- Strălucești, milady.

Ea își mângâie pântecul.

- Știi de ce. Finul tău este plin de energie.

- Duncan e un bărbat norocos.

Tonul lui Simon conținea o fărâșă de melancolie.

- Știu prea bine asta! Brațul lui Duncan își înteeți strânsoarea în jurul lui Gwynne. Privind în ochii ei, spuse: E timpul să începem, iubirea mea.

Gwynne încuviință și se despărțiră. În timp ce ea aprinse o lumânare subțire, soțul ei lovi gongul chinezesc, tonul său adânc și muzical umplând holul. Oamenii se îndreptară agale spre mese pentru a găsi locuri. Zâmbind, Jean o îndrumă pe Lady Bethany spre scaunul din dreapta lui Gwynne. Gwynne era mulțumită că cele două femei legaseră o prietenie imediat.

Supărările minore ale vieții cotidiene dispărură în momentul în care aprinse lumânările din masivul sferic de argint. Odată cu începerea ritualului familiar, pacea se răspândi în întregul hol. Cu lumânările arzând, Gwynne își ocupă locul în capul mesei și făcu gestul obișnuit de întâmpinare.

- Rude și prieteni, bine ați venit! Un alt gest. Bun venit tuturor oaspeților care vor să ni se alăture în seara aceasta!

Privirea ei se îndreptă spre Lady Bethany, care părea să se simtă complet ca acasă, în ciuda brocartului care o îmbrăca. Chiar și Simon, încordat de obicei ca o sabie lustruită, începu să se relaxeze. Gwynne făcu un semn cu mâna pentru a treia oară.

- Acum să oferim mulțumire pentru binecuvântările de a avea familie, mâncare și prieteni.

Înainte de a-și acoperi ochii cu mâinile, privi de-a lungul mesei, spre soțul său. În timp ce privirile li se întâlneau, Duncan îi oferii acel zâmbet care era doar pentru ea și se întinse să-i atingă mintea.

„Te iubesc.“

Căldura se revărsă în fiecare părticică a trupului ei. „Și eu te iubesc, sufletul meu.“ Cum de fusese atât de norocoasă să găsească un tovarăș adevărat pentru trup, minte și suflet?

„Nu a fost noroc. Ci destin.“

nota autorului

Cu toate că Protectorii mei sunt fictivi, fundalul în care aceștia se mișcă este real. Grădinile New Spring, unde se întâlnesc Gwynne și Duncan, sunt cunoscute mai degrabă drept Vauxhall, numele căpătat în 1785. Frederick, prinț de Wales, moștenitorul lui George al II-lea, a fost numit cu adevărat „bestia dezgustătoare” de către familia sa. Regele a încercat fără succes să-l îndepărteze de la succesiune. Când Frederick a murit în 1751, a fost o ușurare generală. Fiul său a devenit George al III-lea, un om simplu, care a domnit timp de decenii și a restabilit respectul pentru tron datorită standardelor sale morale înalte.

Revolta iacobiților din 1745 este bine-cunoscută și adesea romanțată. Un lider mult mai charismatic decât tatăl său, James, prințul Charles Edward Stuart „Bonnie Prince Charlie” sau Tânărul Pretendent – a ajuns cel mai aproape de succesiune dintre toți pretendenții anteriori. E cu siguranță posibil să imaginezi diferite împrejurări care ar fi dus la succes. E la fel de posibil să imaginezi un scenariu care ar fi putut duce la dezastru.

Un prieten scoțian de-al meu spune că bătălia de la Culloden a lăsat un regret obsedant pentru scoțieni. Tristețea nu este cauzată în primul rând de bătălia sângeroasă în sine – Scoția cunoscuse multe bătălii sângeroase. Dar hărțuirea din Highlands care a urmat după aceea a distrus un mod străvechi de a trăi. De aceea mi-am ținut povestea departe de bătălii – romanele de dragoste sunt despre speranță și vindecare, nu despre tragedii irevocabile.

La fel ca toți scriitorii, sunt fascinată de întrebările de genul „Cum ar fi dacă?”, iar poveștile mele cu Protectori oferă suficient spațiu pentru a specula în legătură cu posibilitățile. La urma urmei, iubirea și magia fac pereche bună...

mulțumiri

Le mulțumesc tuturor celor vizați de obicei, incluzându-i aici pe John, pentru răbdarea de care a dat dovadă când creierul meu era pierdut în secolul al XVIII-lea, surorii mele Estill și prietenului meu Pat Rice, care sunt foarte înțelegători cu sclifoselile mele când cartea nu merge bine.

Le mulțumesc, de asemenea, editorilor mei, Shau-na Summers și Charlotte Herscher, pentru că mi-au permis să adaug un strop de fantezie romanului istoric de dragoste.

Mulțumirile mele speciale se îndreaptă către Susan King și Julia Ross, scriitoare minunate de romane de dragoste scoțiene, pentru îndrumările privind detaliile specific scoțiene. Vă datorez amândurora câte un pahar de scotch!

În colecția
CĂRȚI ROMANTICE
vor mai apărea

Sandra Brown

Fascinație secretă

Când milionarul Paul Wheeler este ucis, familia sa îl angajează pe renumitul avocat Derek Mitchell pentru a-l apăra pe nepotul victimei, Creighton, care este posibil suspect. Cu toate că aceasta are un alibi foarte solid, iubita lui Wheeler, Julie Rutledge, este convinsă de vinovăția lui și e hotărâtă să facă aproape orice pentru a demonstra asta. Timpul se scurge în suspans înspre un final șocant din clipa în care Derek și Julie își unesc forțele pentru a descoperi adevărul.

Mary Carter

Totul pentru tine

Bailey are în sfârșit o viață împlinită și se gândește deja la copii, dar totul se năruie dintr-odată, în momentul în care soțul ei Brad are un accident de mașină și, timp de treisprezece minute, este în moarte clinică. Întors la viață, lucrurile se schimbă dramatic, și Bailey descoperă un secret din trecut care pune sub semnul întrebării tot ce știa despre soțul și căsnicia ei.